

ДЖЕНИФЪР БЛЕЙК АВАНТЮРИСТКАТА

Част 2 от „История на Луизиана“

Превод от английски: Невяна Рашкова, 1995

chitanka.info

1.

Мисисипи течеше широка и дълбока, леките вълнички по течението отразяваха бледата светлина на тънката луна с танцуващо сребърно сияние. Водата клокочеше край високо издигнатия борд на корабчето, завързан със стегнат възел за кея, така че обтегнатите възета го люлееха тежко и ритмично. Движението приспиваше Сирен Мари Естел Нолте, седнала на ниско столче, облегла гръб върху грубите дъски на каютата. Тя се прозя и се мушна по-дълбоко под одеялото, с което се беше увила заради влажния нощен хлад.

Някъде отдясно се чуваше нисък смях. Когато тя обърна глава, лунната светлина проблесна леко в златистото сияние на дебелия й плитка, паднала върху рамото й. Бърза усмивка изви едното ъгълче на устата й. Какъв сатир е станал, постоянно преследва жени! Не, че тази, с която говореше в сянката, имаше нещо против да бъде хваната за една добра цена. Дали Гастон има нужната сума? Точно сега лирите не им бяха в излишък.

Изглежда той склучи някаква сделка: след миг вече водеше жената към задната част на долнопробната къща, където бяха нещата на жената, малко по-надолу по калния път под кея. Не беше тайна, разбира се, че Гастон търгуваше с готови комплименти и неговата завладяваща усмивка и обещанието в широките му рамене щеше да спечели благоволенieto на не една жена. Той беше чаровен мошеник.

Но наистина щеше да има късмет, ако чарът му помогнеше да се справи с неприятностите, в които щеше да попадне, ако баща му и чичо му го хванеха, че е напуснал поста си. Беше ред на Гастон да я охранява, а Пиер и Жан Бретон не търпяха отклоненията и извиненията. Не че двамата мъже бяха кой знае колко далеч. Бяха прескочили до гостилницата за една-две чашки и няколко ръце фаро.

От лодката, която плаваше върху вълните зад стената на кея, Сирен можеше да види гостилницата с част от речния път като бледа лента. Постройката беше тъмна. Само случаен проблясък от затворените прозорци или заблуден жълт лъч светлина проникваше в

тъмнината, когато някоя врата се отваряше и затваряше да пропусне влизачи и излизачи клиенти. Отзад, през дърветата отляво, покривите на Ню Орлиънс образуваха объркана плетеница от лунна светлина и сянка, квадрати и ъгли. Отдясно зад гостилницата имаше блато, тъмна, простираща се надалеч, непочистена земя с толкова големи дървета, че можеха да бъдат обгърнати от четирима мъже, странни и пищни растения, зеленикава вода и пееща тишина, населена от ужасни насекоми и пълзящи създания.

Нощта беше черна, часът — късен. Сирен беше сама — факт, който тя осъзна с пробуждащо се удивление. Не се страхуваше от това повече, отколкото от реката или блатото отзад. Онова, което почувства беше внезапна радост. Сама. Тя дълбоко пое въздух и бавно го изпусна, вкусвайки рядкото усещане. Беше сама.

Не че не оценяваше неотклонното наблюдение, на което беше подложена: достатъчно добре познаваше опасността на речния свят, особено за необвързана жена. Все пак имаше моменти, когато постоянното наблюдение я караше да иска да направи нещо отчаяно, да се изплъзне и да броди по улиците по късата си фуста, да вземе пирогата, завързана за голямата лодка и да загребе надолу по реката — нещо, което да ѝ даде известно чувство за свобода. Колко време измина откакто се бе чувствала наистина свободна, без никой от Бретонови да стои до нея? Трябва да има няколко години. Най-малко три.

Те правеха всичко, каквото могат — Пиер и Жан, и синът на Жан — Гастон. Не беше лесно да се живее с млада жена сред тях. Когато взеха Сирен и нейните родители, залитайки слязоха от кораба от Франция, никой не беше мислил, че това ще продължи толкова дълго. Но първо майка ѝ се бе разболяла и умряла, после баща ѝ потърси забрава за мъката и срама от изгнанието в пиене и хазарт. Като че ли никога нямаше достатъчно пари за наем, или моментът никога не ставаше подходящ да сменят мястото, където живееха. Вечерните часове баща ѝ прекарваше между различни игри с приятелите си, ако можеха да се нарекат така — приятели, които бяха също толкова бедни като него и също толкова изпълнени с луди планове за лесни печалби и славно завръщане във Франция. Дневните му часове бяха посветени на отспиване.

Сирен го виждаше малко, едва ли повече, отколкото като дете във Франция, когато живееше в компанията на гледачки и гувернантки. Това нямаше голямо значение — тя и баща ѝ никога не се бяха сблизили. Едва ли би могло да се каже, че страда особено, когато той изчезна една вечер преди около месец. Сметнаха, че е стъпил погрешно и е паднал през борда. Тялото му не беше открито, но това не беше нещо необичайно. Мисисипи имаше обичай да пази мъртъвците си.

Сирен беше останала с Бретонови. Тя се отплащаше по свой начин като помагаше в готвенето, прането и поддържаше счетоводните им книги от търговията, която бяха започнали двамата братя. В последното тя беше добра, нещо, което ѝ доставяше удоволствие почти толкова, колкото самата търговия: да даваш и вземаш при сделка, предизвикателствата от печалбата. Баща ѝ казваше, че има аристократична душа като дядо си — баща на майка ѝ, който беше уважаван и богат търговец от Хавър. Тя не можеше да го отрече.

Животът на реката също ѝ подходеше. Обичаше да се облича, както си иска — да ходи без шапка, да носи косата си сплетена отзад, да навива ръкавите до лактите, както правеха индианките и селянките. Обичаше дъха и движението и постоянно сменящото се лице на водния път. Сега вече не можеше да си представи, че е възможно да заспи без люлеенето на корабчета. Нито пък без водата — вода, която не трябваше да се измъква с труд от кладенец, вода, която бързо отнасяше всичко.

Сирен остави погледа ѝ да се плъзне над реката, покрай кея към широкия спускащ се склон, който обгръщаше града. Изведнъж тя се изправи и застина. Забеляза движение в тъмното, точно зад гостилницата. От дърветата се показаха двама мъже. Въпреки неясната светлина и отдалечеността личеше, че носят тежък товар. Нямаше съмнение, че това е тяло на мъж, а още по-малко — какво тези двамата имаха намерение да направят с него.

Сирен смъкна одеялото от раменете си, така че то се надипли на столчето. Отметна дългата си плитка назад и с ръце на кръста пристъпи напред. Нощният вятър изду полата ѝ, залюля я около голите ѝ глезени, прилепи ръкавите на блузата към ръцете ѝ. Тя не забеляза тръпката, присвивайки очи, докато се взираше в блещукащата далечина.

Двамата оставиха мъртвия на върха на хълмчето, спускайки го в калта, после бавно залюляха тялото напред-назад. Един последен тласък — и тялото се изви над водата, политайки бавно. Видя се проблясване на сребро, после то се удари в повърхността на водата със силен плясък. Водата се издигна в искрящ фонтан, спусна се леко, плискайки се и се затвори над дългата, слаба фигура. Последва един тих миг, после тялото се издигна, леко поклащайки се по водата и се понесе надолу към лодката. Двамата мъже тръгнаха, спускайки се по склона обратно в посоката, от която бяха дошли.

Сирен не се поколеба. Лицето ѝ светна от решителност, тя бързо се обърна и изтича към пирогата до борда на корабчето. Сребърният блясък, който беше забелязала, означаваше едно от двете неща: той можеше да идва или от бижу, или от сребърна верижка — орнамент на мъжко сако, вероятно.

Беше необичайно тялото да бъде изхвърлено, без да му свалят ценностите и дрехите. Тя не се надяваше много на бижута, но би била доволна и от сако. Дрехите, каквито и да са, бяха ценни, тъй като се налагаше да бъдат внасяни от Франция — имаше кралска забрана на преденето и тъкането в Ню Франс и Луизиана — а нещо златно, или сребърна верижка, беше наистина ценност. Мъжко сако с такава декорация струваше доста над стоте лири дори и втора ръка.

Това не беше първи опит на Сирен с „плувец“, както наричаха попадналите в реката тела. Пиер и Жан Бретон, освен че бяха търговци, бяха добри воажори, тренирани в Ню Франс, далеч на север. Мразеха да се прахосва и много обичаха да получават нещо даром. От край време вадеха какво ли не от реката — от дървета и счупени сандъци за подпалки до буренца с вино и кълба заплетени въжета. Имаше поне пет мъртви тела за последните три години, които те измъкнаха на лодката, за да съблекат, хвърляйки дрехите на Сирен за пране и за закръпване на местата, където бяха пострадали при изпращането на жертвата в реката. Но досега и те не бяха докопвали сако със сребърна верижка.

Сирен държеше под око плуващото тяло, докато влизаше в пирогата и се отблъсна от корабчето. Тя вдигна греблото от дъното и се оттласна по посока на дългата тъмна фигура върху блестящата повърхност на реката. Течението беше по-бързо, отколкото си мислеше; тялото се носеше към нея, въртейки се леко.

Тя потопи греблото, изпращайки пирогата бързо напред да пресрещне черната фигура. Вълните се разбиваха в борда от издълбан дънер. Греблото се издигаше и спускаше, хвърляйки фонтанчета от капчици, подобни на блестящи мъниста при всеки удар.

Тялото беше пред нея. Тя остави греблото на дъното и се наведе, заставайки на колене. Протегна се вдървено. Пръстите ѝ докоснаха плат — фин брокат. Тя въздъхна и дръпна. Тялото се залюля. Видя безжизнен кичур коса във водата. Отпусна несигурната си хватка и потопи пръсти в меките кичури.

Тялото се помръдна бавно. Появиха се бледите издатини и вдлъбнатини на лицето. Едната ръка се издигна нагоре с разперени пръсти, сякаш искаше да хване нещо — удряше отстрани, опитвайки се да се хване.

Плувецът беше жив!

Сирен издаде задавен, приглушен звук и се отдръпна. Мъжът издаде лек стон. Пръстите му се изплъзнаха от заобления ръб на пирогата.

Жив!

Наведе се напред още веднъж, потапяйки ръката си до рамото. Пръстите ѝ докоснаха коса. Тя ги сви в нея, стискайки здраво докато се изправяше. Още веднъж бледото обтегнато лице, обливано от водата, се яви пред погледа ѝ.

Не можеше да си позволи да изпусне косата, или щеше да го загуби. Липсваше ѝ достатъчно сила да го изтегли в пирогата, нито пък можеше да гребе обратно с едната ръка във водата. За първи път се сети за Гастон, хвана я яд на любовните му пориви. Ако беше тук, където би трябвало да е, сега той щеше да се бори в пирогата вместо нея. Е, и тя нямаше да се откаже толкова лесно!

Въжето, с което пирогата стоеше завързана за по-големия съд беше на носа. Тя се пресегна за него със свободната си ръка, навеждайки се напред, доколкото ѝ беше възможно, прокара го под мишниците на мъжа и го завърза на примка. Допълнителната тежест заплашваше да потопи нестабилната лодка, но все пак лицето на мъжа изскочи над водата. С прикрепения към лодката мъж, като боен трофей на някоя древна богиня, тя загреба обратно към корабчето.

Гастон все още не се виждаше никакъв. Сирен излезе от пирогата, после изведнъж се отпусна на колене. Протегна ръка да

отпусне въжето, сграбчвайки мъжа за вратовръзката, когато той започна да ѝ се изплъзва. Завърза пирогата за пригоденото за тази цел колче, след това издърпа мъжа към себе си.

Помисли да извика Гастон, но не беше по възможностите ѝ да го накара да я чуе, дори и да ѝ обърнеше достатъчно внимание, за да разбере, че тя се нуждае от него. Имаше само едно нещо, което можеше да се направи, въпреки че то щеше да причини на мъжа, когото беше спасила, още белези и да задълбочи нараняванията, които може би имаше. Явно, той не можеше да остане там, където беше. Кожата му вече бе ледена от студената вода, а и самата тя започваше да трепери.

Хвана едната му ръка, извади я от водата, после, отпусайки вратовръзката, взе и другата и ги издърпа нагоре. Хвана го здраво за китките. Един-два пъти го натисна надолу във водата, потопявайки го до брадичката, за да изпробва тежестта му, като усещаше как водата го избутва отново нагоре. После си пое дълбоко дъх, стисна зъби и дръпна с все сила.

Корабчето се потопи. Човекът излезе от водата до мишниците. Тя бързо се наведе и го сграбчи, премествайки тежестта си назад с изпънати ръце и задиша дълбоко и учестено.

Той се беше закачил за нещо — копче, или може би издутина от часовник в джоба. Тя направи ново огромно усилие. И пак, и пак... Той изплуваше нагоре, докато реката бавно и неохотно се отказваше от него. Най-после успя. Гърдите му бяха над водата. Бързо, преди да се е плъзнал обратно, тя застана на колене и се пресегна да хване единия му крак, издърпвайки коляното му към палубата. Сега вече беше лесно. Тя стана, хвана го за ръцете и задърпа назад. Босите ѝ крака се хлъзнаха по дъските на палубата.

Остана да лежи неподвижна. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха заедно с корабчето, докато тя се мъчеше да си поеме дъх. Загледа се нагоре към звездите, които лудо се люлееха над нея. Те танцуваха, после танцът им стана по-бавен. Спряха. Корабчето стоеше отново стабилно върху водата.

Главата на мъжа лежеше между краката ѝ, едната му ръка почиваше върху мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Тя се извърна, измъкна се изпод него и изруга през зъби, като използваше изрази, чието значение едва ли знаеше, но беше чула от Бретонови.

Това ѝ помогна да почувства облекчение. Не си струваше труда, особено след като имаше малка надежда за награда, тъй като живият мъж щеше да си вземе сакото. Нито пък имаше начин да се разбере дали той заслужава усилието ѝ.

Раздразнението ѝ даде сили да го извлече до малката каюта. Като го остави насред пода, тя отиде да вземе кибрит и да запали лоената свещ, закрепена в глинена купичка. Излезе навън за одеялото, което беше изоставила, после взе кърпи и чисти парцали. Пусна всичко на пода до мъжа и коленичи до него.

Тъкмо се бе заела да разтваря сакото му, когато разпозна лицето му. Движенията ѝ застинаха. Тя сбърчи вежди. Хвана го за брадичката и го обърна към светлината. Дъхът ѝ спря в гърлото.

Рене Льомоние дьо Съо де Воврей.

Обществото на Ню Орлиънс беше малко. Наброяваше не повече от две хиляди души в града и околностите, като половината от тях бяха кралски войници или африкански роби. Всички се познаваха помежду си и нямаше тайни. Всеки новопристигнал беше обект на много любопитство и още повече спекулации.

Вниманието към мъжа, лежащ на палубата, бе дори по-голямо от обичайното. Джентълмен от благородна фамилия, фаворит в двора на Луи XV, макар и с далеч простираща се репутация на развейпрах, играч и отявлен развратник. Слуховете разказваха, че по някакъв начин разсърдил кралската метреса. Резултатът бил изчезването му в Бастилията. Но толкова много жени се застъпили за него, че Луи XV заменил затвора с депортиране, за да се въздвори спокойствие.

Приемът му тук не беше като на случаен човек. Красив и представителен, тъмен като пират, с рамене на фехтувач и изисканост на придворен, той беше станал любимец на маркиза де Вудрьой-Канавал, съпруга на губернатора на колонията Луизиана. Напоследък прекарваше повечето време в губернаторската къща. *Les bon mots*^[1], които беше благоволил да се отронят от устните му, се повтаряха навсякъде. Момчетата го следваха, докато крачеше по улиците, а младите мъже в града започнаха да носят перуките си напудрени и накъдрени както той харесваше и жартиерите, завързани на възел, по негов маниер.

Нищо от това нямаше значение сега.

Мъжът кървеше.

Сирен се опомни. Гледката на червеникавата вода, която се стичаше от косата му я подсети за това, което трябваше да направи. Тя прегледа главата му, нежно прокарвайки пръсти през мокрите, объркани вълни на разкошната му коса. Забеляза голяма подутина над ухото. Кожата беше разкъсана и оттам се стичаше кръв, но черепът отдолу изглеждаше незасегнат. Лицето му обаче, все още се сивееше, а около устата имаше бяла линия.

По-скоро прибързано, отколкото грижливо, тя съблече самото му, само с един кратък миг на съжаление, за да докосне сребърното украшение на ревера, преди да го остави настрана. То издаде глух звън, когато го пусна долу. Причината бързо беше открита. Това бе кожен портфейл с монограм, пълен с монети, както и часовник в гравирана златна кутийка. Това, че Льомоние не беше ограбен бе учудващо, трудно за вярване. Тя се чудеше над този факт, докато разкопчаваше жилетката му и я събличаше, като измъкна първо едната му ръка, после другата, преди да съблече ризата му, измъквайки я през главата.

Или си беше създал врагове от пристигането си в колонията, или се беше погрешно отклонил в нечия дамска спалня, за което бе наръган с нож. Раната беше грозен резултат от ужасен удар. Явно острието е било точно насочено, но се беше счупило, срещайки реброто и все още стърчеше забито в костта. Разрезът беше кос — грубо разкъсване, което продължаваше от гърба до страната, като че ли нападателят го бе наръгал изотзад, точно когато Льомоние се е обръщал да го сграбчи. Придворният развратник трябва да е имал изключителен късмет или гъвкавостта на котка, иначе при всички случаи щеше да е мъртъв.

Сирен направи тампон от един от парцалите. Придърпа Льомоние към себе си, като го обърна настрана. С тампона в едната ръка тя здраво хвана счупената стърчаща горна част на ножа, нагласи ръката си и дръпна. Льомоние конвулсивно трепна и от устните му се отрони стон. Около острието бликна кръв, но то остана да стърчи упорито в ребрената кост, която го държеше. Тя взе друг парцал, притискайки го здраво около острието, за да спре кръвотечението. Натисна силно и дръпна още веднъж.

Ножът излезе. Сирен се олюля назад от внезапността на освобождаването му. Тя не се спря, а се просна, обръщайки се на една страна, докато Льомоние внезапно се изви, подпрян на лакът и се

хвърли към нея. Дъхът ѝ изскочи наведнъж, когато той я прикова с тежестта си върху грубите дъски. Една твърда ръка хвана китката ѝ, стисна костите така, че червеното острие падна от безчувствените ѝ пръсти и издрънча на пода. Преди да може да извика, преди да успее да протестира, твърдият ръб на ръката му се намери на гърлото ѝ, прекъсвайки достъпа на въздух и предизвика ярки проблясъци от болка зад очите ѝ.

— Необикновена красавице — каза Льомоние с напрегнат глас, а дишането му беше твърде контролирано, като че ли премерено заради болката, която причиняваше. — Бихте ли опитали отново?

Сирен го гледаше зяпнала от удивление. Той беше в безсъзнание, знаеше това. Как стана така, че изведнъж се оказа с толкова ясно съзнание, толкова опасен? Последното безпогрешно се четеше на лицето му, светеше в ледените му сиви очи, ясно се разкриваше в здраво стиснатите му чисто изваяни устни. Тя почувства студенина, безпокойство и гняв.

— Бих искала — каза тя с пресипна глас, в който още имаше болка от стиснатото ѝ гърло — да ви бях оставила да се удавите.

В съзнанието на Рене проблесна изненада, когато разпозна гняв в напрегнатия ѝ глас, гняв, който караше лицето ѝ да пламне разгорещено и видя неподправеното възмущение, което изпращаше огнени искри в дълбоките ѝ златистокафяви очи. Странната мъгла сякаш се отдръпна от мозъка му и той осъзна, че е не само полугол, но и мокър до кости. От косата му капеше вода и мокреше тънката блуза, с която беше облечено момичето под него. Тя създаваше твърде интересен ефект върху хълмчето на гърдите ѝ, който той не беше в състояние да оцени по достойнство. И нещо горещо, което подозираше, че е собствената му кръв, се стичаше по гръдния му кош, напоявайки колана на панталона.

Прояснението в съзнанието му трая не повече от миг. Мъглата започна да се разпростира, носейки със себе си отчаяние и надделяваща слабост. Той отмести ръка от гърлото на момичето, доколкото можа. Главата му беше толкова тежка... Остави я да се отпусне, докато се намери на меката, още топла възглавница на гърдите ѝ. Тонът му беше спокоен и много уморен, когато каза:

— Изглежда съм сгрешил. Предлагам ви моите... най-разкажани...

Той не довърши, но на Сирен ѝ се стори, че чувства как устните му се движат до нея, изказват извинения. Тя за миг остана неподвижна, колебаейки се между съжаление и яд, възхищение, разочарование, унижение и нещо, което беше свързано с чисто мъжката сила, която беше почувствала в него в краткия момент, когато той я държеше в своя власт.

Но там имаше топла кръв, която се стичаше в полата ѝ... там, където той бе паднал върху нея. С вик от смесено чувство на уплаха и отвращение, тя го отмести от себе си. Намери нагънатите си парцали и ги сложи върху раната, притискайки ги силно, докато се оглеждаше за кърпа, с която да ги завърже.

Корабчето се разклати — сигурен сигнал, че на борда има човек. Сирен спря, усещайки неопишуема вълна от страх да се надига в гърдите ѝ, когато една сянка падна на палубата пред вратата. В ума ѝ проблесна мисълта за двамата, които се бяха опитали да убият Лъомоние.

Един мъж пристъпи вътре, спря и остро изруга.

— Гастон — извика тя, — тъкмо навреме.

— Какво, в името на всички светии, правиш тук? Касапница?

Най-младият Бретон приближи — беше набит младеж, среден на ръст, със силно къдрава кестенява коса, вързана на опашка, за да се вижда златната халка, която носеше само на лявото си ухо; откатът на мускета, когато се стреля би откъснал такъв орнамент от дясното му ухо. Кожата му имаше меден оттенък — доказателство за майка индианка, а очите му бяха огнено сини. В погледа, който ѝ хвърли личеше намек на неодобрение, но също и неприкрит закачлив блясък.

— Искан да взема сакото — каза кратко Сирен, после кимна към тампона, който притискаше с ръка. — Ела и дръж това, докато го превържа.

— Излязла си в реката за него? Луда ли си?

— Сакото имаше сребърна верижка.

— Аха...

Това беше достатъчно обяснение. Гастон се приближи до нея и коленичи да ѝ помогне.

— Татко и чичо Пиер ще ми одерат кожата парче по парче — каза той с помръкнал глас.

— Ще бъде правилно, задето се мъкнеш след онази фуста.

— Ти си жена без сърце. Нямах ни най-малка представа как се чувства един мъж, когато види красива и готова жена.

— Красива, а? — Сирен му хвърли скептичен поглед, докато работеше.

— Е, беше хубава за мен, поне докато...

— Не искам да слушам...

— Но, скъпа, само се канех да кажа, докато я видя на светло!

— Сигурно си го направил. Дръпни си ръката.

Той се съгласи.

— Не бих омърсявал чистите ти уши с това, което стана между мен и тази жена. Не само, че няма да ми достави удоволствие, защото ти вече не се изчервяваш, както преди, като се говори по тези въпроси, но и няма да е по мъжки. Между другото, чичо Пиер ще ме одере като катерица, ако чуе.

— Вярно — каза натъртено тя. — Сега би ли оставил малко приказките за любовните си истории, за да погледнеш този човек?

Гастон се наведе да изпълни молбата ѝ и дъхът му изскочи в учудено пшкане.

— Господи боже! Това е Льомоние!

— Съвършено вярно. Мислиш ли, че мадам маркизата ще ни даде награда, ако изпратим да ѝ кажат, че е спасен?

По-младият Бретон се ухили:

— Тя би могла, но не съм сигурен, че Льомоние ще ти благодари. Казват, че избягвал поканите ѝ да се виждат насаме.

Жената на губернатора имаше око за млади мъже. Съпругът ѝ, маркизът, беше с петнадесет години по-млад от нея. Бракът им изглеждаше базиран на взаимно уважение, взаимен интерес и амбиции. Целта на двойката беше маркизът да получи губернаторството на Ню Франс, пост, навремето заеман от баща му. Колонията, освен това, беше и родното място на маркиза. Носеха се слухове, че службата е негова. Той беше способен администратор със значителни познания за управлението на колония, населена с диваци, съмнителна колекция от изселени от Франция типове, и множество воажори, прекарвали в тази пустош толкова дълго, че самите те бяха подивели. Но назначението още не беше официално, нито би станало, докато не се намери човек, който да го замести в Луизиана.

Междувременно Мадам се беше развъртяла да намери, доколкото може богатства и удобства в колонията.

Мисълта за Рене Льомоние с мадам де Вудрьой звучеше безвкусно. Сирен я отпъди от мислите си. С рязък тон тя каза:

— Подай ми одеялото, да го увием с него. После можеш да му събуеш мокрите панталони.

— Да му събуя... Сирен!

Тя видя, че шокираното изражение на Гастон е истинско.

— Е, не може да остане с тях, нали? Никога няма да се стопли!

— Ако татко и чичо Пиер се върнат и те намерят не само с известен женкар като Льомоние, но и с гол женкар...

— Той е полумъртъв! Освен това ще бъде завит.

— Няма значение. Ще ме убият.

— В такъв случай, можеш да ми помогнеш да го преместим в моята стая.

Неодобрителното съмнение в тона на Гастон рязко се изпари:

— В твоята стая? Никога!

— Не може да остане да лежи на средата на пода на каютата завинаги. Там е единственото място, където няма да е пред очите на всички.

Стаята, както тя я наричаше, беше не по-голяма от мансарда. В нея се намираше койката за спане, а един сандък в ъгъла съдържаше дрехите ѝ. Другият ъгъл беше затрупан с животински капани и сандъци, няколко допълнителни одеяла и навити на руло кожи, както и какви ли не други вещи със съмнителна полза, с които Бретонови не можеха да се разделят.

Гастон протестираше и ръмжеше едновременно комично и глупаво, но не можа да намери алтернатива на нейното предложение. Накрая той ѝ помогна да направи дюшек от биволски кожи, одеяла и мечата кожа от пода под нейния хамак и премести Льомоние отгоре. Едва когато покри мъжа с мечата кожа, той му събу панталона и го хвърли на Сирен.

Панталонът беше от тежък брокат, както и самото му. Сирен стоеше, обръщайки дрехите налице, пригладдаше богатата материя с отсъстващи движения, като не откъсваше очи от Льомоние.

— Трябваше да му дам да пийне малко бренди, докато беше буден.

— Защо не го направи? — изрече Гастон с насмешка.

— Не е смешно!

— Бедната малка Сирен, уловена в ръцете на такъв майстор в разврата, и какво става? Нищо. Това не е честно. — В сините му очи играеше насмешка, примесена с неосъзната лъстивина, докато златната му обица проблясваше на светлината на свещта.

— Вън! — извика Сирен през зъби.

— Къде е чувството ти за хумор?

— Вън! — Тя го замери с панталона, следвайки го докато той излизаше и се предпазваше комично от нея с ръце.

Тогава се чу леко покашляне — ръмжене, в което се четеше команда за тишина. Гастон и Сирен се обърнаха и видяха на прага да стои Пиер Бретон, изучавайки кръвта и окъсаните окървавени дрехи, разпръснати по мокрия под.

— Ще ми кажете ли, моля — провлече по-възрастният мъж с мекота, която не подходеше на твърдия блясък в очите му — какво точно става тук?

---

[1] *Von mots* — крилати фрази (фр.) — Б.ред. ↑

2.

Сирен беше тази, която се зае да обяснява, тъй като Гастон, както винаги, когато се изправеше срещу чичо си, се лишаваше не само от присъщия си чар, но и от способността си да говори. Жан Бретон, бащата на Гастон, влезе по време на речта. Когато Сирен свърши, двамата мъже се спогледаха.

В едно и също време ги бе осенила странна мисъл!

Двамата си приличаха и все пак бяха различни. И двамата имаха очи с чистия син цвят на лятно небе, и двамата имаха грубо одялани черти и широки рамене, развити от годините, прекарани в гребане на всевъзможни лодки от всякакви габарити по буйните реки от родното си място в Ню Франс до залива. Дрехите им също бяха еднакви, състоящи се от прости памучни ризи, втъкнати в широки вълнени панталони, достигащи под коленете и индиански мокасина без чорапи. Но тук приликата свършваше.

Пиер беше по-високият от двамата, с широк гръден кош, тъмнокестенява коса, прошарена със сиво и дълбоки линии на минала скръб върху лицето. Жан беше по-скоро рус и косата му се къдреше в безпорядък. Очите му често весело танцуваха и обичаше да носи на врата си шалче на големи точки в жълто и червено, които бяха в тон с раираните в ярки цветове ризи. Често си слагаше плетена шапка, украсена с висящ пискюл. По-малко сериозен от големия си брат, той обичаше да танцува и понякога можеха да го убедят да посвири на хармоника. Двамата братя стояха рамо до рамо срещу света. Да засегнеш единия, означаваше да обидиш и двамата, да спечелиш приятелството на единия, означаваше да придобиеш и втори приятел. Те бяха миролюбиви и се подчиняваха на закона дотам, докъдето законът беше справедлив, но нямаха особен респект от глупавите разпоредби. И бяха винаги и без никакви въпроси честни.

— Дай да видим този джентълмен — каза Пиер, когато Сирен свърши.

Той взе свещта и с тежки стъпки се запъти към стаята на Сирен. Като държеше светлината високо, той дръпна кафявата завеса, която единствена ѝ гарантираше някаква самостоятелност и погледна към мъжа. Сирен дойде след него, заедно с останалите. Почувства трескаво движение от едната си страна и се обърна да види Жан Бретон, който се прекръсти, гледайки дългата фигура върху дюшека. Тя се намръщи озадачено на страха, отразен върху лицето му. Бащата на Гастон, улавяйки погледа ѝ, се усмихна и сви рамене.

— Това е Рене Льомоние, да — каза Пиер. Той още веднъж размени дълъг поглед с брат си.

— Очакваше ли да не е той? — Имаше нещо, което Сирен не разбираше. Подозрението правеше тона ѝ остър.

По-възрастният Бретон се обърна, лицето му издаваше вълнение:

— Възможно е. Но кажи как стана така, че той е на корабчето? Защо не е изнесен на брега, а оттам в квартирата му?

— Можеше да мине цяла вечност, докато намерим помощ, а той се нуждаеше от незабавни грижи.

— Можеше и Гастон да свърши това. Нали така?

Гастон изпъшка, усещайки се като риба на сухо. Сирен, хвърляйки му скришен поглед, подхвърли коварно:

— Не искаш ли Льомоние на кораба?

— Не искам мъже тук, както добре знаеш! Особено пък такива като него...

— Той едва ли е в състояние да представлява някаква заплаха!

— Те винаги са заплаха тези, дори в гроба! Гастон, ти помогна на Сирен, нали? Ти ѝ позволи да домъкна този човек на корабчето?

Гастон беше неспособен да лъже — това беше едно от най-привлекателните му качества. Можеше да преувеличи истината относно атрибутите на някоя жена, наистина, но това не беше същото. Във всеки случай, изглежда за него наистина почти всички жени бяха красиви.

Младежът овеси къдравата си глава:

— Не бях тук през цялото време, чичо Пиер.

— О!

— Нямахте ме някакъв си половин час, не повече! Откъде можех да знам, че Льомоние ще бъде хвърлен в реката?

— Щеше да видиш, ако беше на поста си.

В спокойните думи прозвуча предупреждение за присъдата. Щеше да има наказание. Търпението на Сирен се изпари:

— Какво значение има? Човекът е тук и е зле ранен! Трябва да направим нещо — да изпратим за лекар или поне да уведомим някой какво му се е случило.

— Тя е права — каза Жан, поглеждайки брат си. — Няма да е редно да го оставим да умре.

— Боя се, че е така — каза Пиер с въздишка. — Гастон, доктора!

Докторът, човек със съмнителна компетентност и силна привързаност към брeндитo, но единственият, който можеше да бъде убеден от краля да приеме този пост в изгнание — най-после дойде. Отдавна се беше съмнало. Той свали превръзката, която беше направила Сирен, и я направи отново не много по-различно. Огледа очните ябълки на пациента и езика му, обяви, че има треска, направи му силно кръвопускане и си отиде.

Беше прав по отношение на треската. Тя продължи през целия ден. Сирен бършеше лицето на пациента си и горната част на тялото му с влажна кърпа, за да го облекчава от температурата. Неговата неподвижност и липса на реакции я тревожеха, и въпреки че вършеше всекидневните си задължения в кухнята, тя коленичеше до постелята му отново и отново.

Странно, но не можеше да мисли за Рене Льомоние като за развратник и скандалджия, докато лежеше там. Имаше такава сила в лицето му, в ъгловатата форма на челюстта, в издадената брадичка. Широкото чело загатваше за изключителна интелигентност. Устата му беше твърда, белязана с извита като полумесец линия от едната страна, сякаш нещо го развеселяваше, но никъде не откри признаци за похот в чертите му. Нито пък тялото му приличаше на тяло на мъж, отдаден на задоволяване на прищевките си. Раменете и гърдите му бяха мускулести, а коремът — плосък и стоманено твърд, без грам тлъстина.

Тя среса косата му, когато изсъхна, надявайки се, че така ще прилича по-малко на удавник. Не беше толкова трудно, колкото си мислеше, тъй като беше късо подстригана, за да може по-добре да стои под джентълменската перука, която обикновено носеше — без съмнение, същата перука, която беше спасила черепа му от счупване,

макар че сигурно бе паднала, когато са го хвърлили във водата. Жалко беше, че покриваше косата си, тъй като тя се къдреше назад по очарователен начин, с блестяща синьо-черна мекота.

Брегонови не напуснаха корабчето през този ден, а останаха наблизко — поправяха капаните, плетяха мрежи, дялкаха пирони и други необходими дреболии. Гастон изглеждаше потиснат. Какво му се случи за отклонението от задълженията никой не каза, но той беше изведен на кея от двамата мъже предната нощ и сега се движеше с известна скованост и се облягаше на стола само с много голямо внимание.

Докторът дойде още веднъж на залез, влизайки много по-енергично, отколкото преди. Той сам беше поел грижата да информира губернатора и жена му за това къде се намира мосю Льомоние и беше изрично предупреден да използва цялото си умение, за да му помогне.

— Сигурна съм, че сте имали такова намерение и без това — каза Сирен, застанала над него, докато той, коленичил, изваждаше купичката си за кръвопускане и скалпела от чантата си.

— Но да, разбира се. Все пак, човек не би искал да направи грешка с губернатора.

— А мосю Льомоние?

— Не ви разбрах, моля?

— Той би бил много по-заинтересован, ако направите грешка.

— Да, да. Сега, ако обичате да излезете.

— Защо? — Не й се искаше да остави Льомоние на благоволенieto на доктора. Погледна ръждивото острие на скалпела, който той държеше и усети странно вълнение, сякаш почувства острия натиск върху собствената си плът.

— Бледа сте, мадмоазел. Видът на кръвта е противоположен за много хора и не искам да бъда принуден да ви свестявам.

— Не е от кръвта, а от скалпела ви — отвърна тя. — Сигурен ли сте, че е необходимо още едно кръвопускане? Той вече е загубил толкова много кръв.

Докторът, дребен човек с огромна перука, се повдигна към нея:

— Поставете под въпрос лечението ми, мадмоазел?

Сирен запази самообладание:

— Би могло да се каже и така.

Докторът се обърна и хвърли инструментите си обратно в чантата.

— Не мога да търпя това. Или вие напуснете, мадмоазел, или аз!

Сирен погледна в другата стая, но Бретонови бяха заети с работите си и като че бяха глухи за конфликта. Нямаше да получи помощ от тях. Човекът на постелята беше оставен на нейна отговорност. Тя се обърна към доктора и скръсти ръце на гърдите си:

— Вие ще направите това, което трябва, както и аз.

— Много добре. Да бъде по вашему. Аз напускам. — Докторът взе чантата си и излезе с вдигнати рамене и вирнат нос. Малко покъсно корабчето се разклати при слизането му на брега.

Сирен погледна Лъомоние с чувството на празнота в гърдите. Тя беше се грижила за Бретонови по време на редките им боледувания от малария, която от време на време хващаше Пиер, или когато някой от тях си премажеше пръста или препиеше, но нямаше представа какво да прави при по-сериозни случаи. Имаше някои треви, които беше купувала от индианките чоктау, които идваха на пазара, но не вярваше много в ефикасността им. Рене Лъомоние беше здравеняк и независимо от възпалението на раните му, щеше да се възстанови с или без нея. Все пак мисълта, че животът му е в нейни ръце беше плашеща.

Каютата ставаше все по-мрачна с напредването на вечерта и заедно с това и по-хладна. Сирен коленичи до постелката и придърпа завивката върху ръцете на лежащия мъж. Беше се надвесила над него да я подпъхне под раменете му, когато той проговори:

— Задължен съм ви, мадмоазел. Лежах мълчаливо, опитвайки се да реша дали да прережа гърлото на надутия малък доктор с мръсния му нож или просто да му счупя ръката — и се чудех дали имам сили, за което и да е от двете.

Тя бързо се отдръпна.

— Вие сте буден!

— Нещо такова — съгласи се той, без да отваря очи.

Тя с усилие възвърна самообладанието си.

— Не бива да изразходвате сили за разговор. Имам малко хубав бульон на огъня. Почакайте, ще ви донеса.

Сянка на усмивка премина по лицето му.

— Не мога да правя нещо по-малко от това и със сигурност нищо... повече.

Разбира се, че не можеше. Как може да е толкова глупава? Тя сипа бульон в дървена купичка. Не можеше да намери лъжица, нито чиста кърпа, която да използва за салфетка и когато се връщаше назад към каютата, почти се спъна в мрежите до стола на Жан.

— Спокойно — каза Жан със сянка на предупреждение, както и с красива насмешка.

Сирен се стегна. Какво става с нея? Лъомоние нямаше да се изпари, ако не му занесе бульона на момента. Фактът, че беше жив не беше маловажен, но едва ли трябваше да наруши обичайното ѝ спокойствие.

— Той се събуди — каза тя, доколкото можеше по-равнодушна.

Жан широко ококори очи:

— Кой?

— Знаеш кой! Лъомоние. — Тя му хвърли остър поглед.

— Никога не бих се сетил.

Тя мина покрай него, без да проговори нито една дума повече и почти не погледна другите, въпреки че почувства погледите им, когато се пъкнаше под завесата в малката каюта.

Рене обърна глава към прага. Наблюдаваше я как остави купичката и взе една възглавница, която пъкна зад главата и раменете му да го поддържа. Когато тя загреба пълна лъжица от горещата течност и я поднесе към него, той погледна лъжицата, после нея и отвори уста.

Не бяха го хранили с лъжичка, откакто беше петгодишен, болен от шарка. Беше необичайно усещане, но не неприемливо. Чувстваше, че трябва да протестира, но нямаше сили. Имаше нещо в тази жена, което го безпокоеше. Тя не носеше бонето, което обикновено покриваше косите на жените през деня, а това беше признак на лек морал. Въпреки, че сега бе облякла раирано елече над блузата, той като че ли си я спомняше без него — мержелееше му се розовият блясък на зърната на гърдите ѝ през плата. Тя беше с него тук, в тази каюта сама, когато той беше гол под завивките, както майка го е родила и си стоеше така, като че ли го правеше всеки ден в живота си. Да не би пък да беше някаква проститутка?

И все пак нямаше и най-малка следа от грим по гладкото ѝ овално лице, а кожата ѝ имаше здрав блясък, който говореше за добра храна и дълъг, ненарушаван от нищо сън. Погледът ѝ, който срещна неговия, беше лишен от кокетство, а свежият ѝ дъх напомняше повече на милосърдна сестра.

Нямаше, обаче, нищо монашеско в нея. В чертите ѝ по-скоро се долавяше нещо от ангел на Ботичели, както и в златистите къдрици край бузите, изскочили от сплетената ѝ коса. Рене прекъсна мислите си сепнат. Обикновено не се отдаваше на такива сантиментални фантазии. Сигурно е загубил повече кръв, отколкото си мислеше. Независимо от всичко, той беше достатъчно в съзнание, за да схване, че жената до него е необикновена.

Понякога беше трудно да определиш каква е жената от Луизиана. Повечето се придържаха към една възприета линия на поведение, но от време на време се намираха и такива, които дръзваха да бъдат независими. Това идваше от относителната им рядкост — нямаше достатъчно представителки на пола, за да задоволят търсенето, което водеше до по-висока стойност на съществуващите. Тъй като мъжете бяха готови да пренебрегнат всичко, за да задоволят желанието си, приличието беше докарано до краен предел. По-добре беше да действа внимателно.

Той изчака, докато супата свърши и тя се накани да става. С тих несигурен глас попита:

— Коя сте вие?

Сирен добре разбра проникателния му поглед и усети как бузите ѝ пламват. Тя му каза пълното си име, посягайки да попие капчица от бульона върху гърдите му, преди да срещне отново любопитните му очи.

Той я изгледа продължително с неопределено изражение. Най-после спусна клепачи и издаде тих звук, който можеше да бъде както смях, така и въздишка.

— Мадмоазел Нолте, разбира се — прошепна. — Кой друг?

В продължение на две денонощия от раната на Рене Льомоние изтичаше кръв и лимфа и през това време изглеждаше опасно да бъде преместен. На третия ден Сирен започна да се пита дали нямаше да се чувства по-удобно в собствената си квартира, отколкото върху твърдата постелка. Със сигурност за нея щеше да е по-удобно, ако си отидеше

— стаята отново щеше да си е само за нея и нямаше защо да внимава толкова да не го събуди, когато си ляга, или когато се облича сутрин.

Не можеше да се каже, че той представлява голяма пречка. Температурата го правеше склонен към сън — събуждаше се само да яде тлъстите яхнии с месо и бульоните, които тя готвеше за всички. Гастон го къпеше и се грижеше за него като по-нататъшно наказание за това, че се бе отлъчил от поста си. И все пак самото присъствие на този мъж ги държеше в напрежение. Не можеше да се изрече и дума, която той да не може да чуе, ако поиска да слуша и тъй като Пиер настояваше завесата да стои дръпната на една страна — почти нямаше действия, които не би могъл да наблюдава. Сирен не беше изненадана, когато сутринта на четвъртия ден Пиер я извика на палубата.

— Колко време този мъж ще остане при нас? Няма ли никой, който да се погрижи за него, място, където да отиде?

На ярката зимна светлина тя забеляза бръчки по обветреното му лице, които не беше забелязала преди. Също и в сините дълбини на очите му личаха сенки на отдавнашна болка, които беше видяла, но никога не беше дръзвала да задава въпроси.

— Не зная, мосю Пиер — отговори му тя, обръщайки се с официалното му име, както той беше предложил, когато за пръв път се срещнаха. — Бих могла да попитам.

Той дръпна от тръстиковата тръбичка на лулата, която държеше.

— Не че ми се сведи да стои, но един ден това трябва да има край.

— Толкова много хора, които идват в колонията си нямат никого, който да се грижи за тях, когато са болни...

— Точно за това е болницата на монахините Урсулини.

В гласа му имаше твърда и настойчива нотка, което накара Сирен да погледне лицето му.

— От какво се страхуваш? Мислиш ли, че този, който се е опитал да го убие може да го е проследил дотук?

— Мисля, че той трябва да бъде сред своите и далече от тебе, скъпа.

Нотката на привързаност, както и предупреждението в гласа му прозвучаха убедително. Сирен сбърчи нос.

— Луд си на тази тема!

— С основание.

— Не мога да видя такава!

— Погледни в огледалото.

Тя поклати глава с усмивка:

— Бедният мосю Пиер! Каква съдба — да се безпокои за нечие чуждо пиленце като кукувиче в гнездото си.

Очите му потъмняха и той отпусна ръка на рамото ѝ.

— Ти не си кукувиче. Кой е казал такава нещо? Гастон?

— Не е нужно някой да го казва, аз го чувствам.

— Недей. Да се грижа за теб е удоволствие. Обещах на майка ти.

Така беше. Майка ѝ, болна не само от морска болест, но и съкрушена от позора на изгнанието на съпруга си, беше умряла в ръцете на Пиер, докато баща ѝ беше навън, пиян до буйство, празнувайки благополучното пристигане в колонията.

Сирен никога не можа да разбере как е станало така, че баща ѝ е бил прогонен в Луизиана, но знаеше, че благодарение на влиянието на семейството на майка ѝ това го е спасило от отиването в затвор за дългове. Тя добре помнеше караниците за това, дали тя и майка ѝ трябва да придружат баща ѝ в Новия свят. Дядото на Сирен — търговец, натрупал състояние от търговия с кожи в Ню Франс и оттеглил се с него на средна възраст в Хавър, беше поискал дъщеря му да изостави съпруга си и да го остави да замине сам. Трудностите на тази сурова земя бяха убили жена му — той нямаше да понесе мисълта, че дъщеря му ще се върне при тези опасности, когато най-после си мислеше, че тя е на сигурно място във Франция. Майката на Сирен беше непреклонна, тя нямаше да остави съпруга си да отиде в изгнание сам. Това беше решение, което струваше много. Те всички бяха изселени.

Сирен погледна човека, който ѝ беше повече баща през последните три години, отколкото собственият ѝ баща някога е бил.

— Трябва да ме оставяте понякога да постъпвам, както аз искам.

— Няма начин да го правиш тук.

— Знам — има само проститутки, съпруги и монахини в колонията. Аз не съм, както казваш, подходяща за първото или последното, но вие не допускате никакъв мъж близо до мен, така че да стана съпруга.

— Няма мъж, който да заслужава да се доближи до теб.

Това беше познат аргумент. Тя въздъхна и обърна глава, без да отговори. Би могла да избяга от Бретонови по всяко време — те не я задържаха реално с нищо, освен благодарността и може би привързаността. Но какво друго ѝ оставаше? Можеше да тръгне с някой офицер, да му стане любовница; имаше някои жени, които заемаха такава позиция в града. Не, дори такава постъпка да не беше лично за нея толкова безвкусна, тя не можеше. Бретонови щяха да бъдат толкова разочаровани от нея. Биха чувствали, че се е провалила заради тях. Не можеше да им причини това, когато те бяха единственото семейство, което е имала.

— Особено незаслужаващ е този Льомоние — продължи Пиер с твърд глас.

Сирен уморено сви рамене:

— Няма от какво да се безпокоиш, тъй като се съмнявам, че той изобщо някога ще ме погледне.

— О, ще те погледне. Но не повече от това, поне докато ми е останал дъх.

— Ти си невъзможен!

— Познавам мъжете така, както ти не ги познаваш, малката. Сега иди и попитай Льомоние кога ще ни напусне.

Когато Сирен се върна в каютата, Рене беше буден. Гледайки го да лежи подпрян на възглавницата с поглед към вратата, когато влизаше, Сирен се питаше дали е чул думите, които си размениха с Пиер. Не изглеждаше така, но все пак се чувстваше неудобно под погледа му. Търсеше в ума си начин да повдигне въпроса, за който беше инструктирана, но не ѝ се удаваше. Тя отиде до масата и се зае с работата, която Пиер беше прекъснал — трошеше хляб за пудинг.

— Как се чувствате? — попита тя през рамо, когато усещането, че нейният пациент я наблюдава стана твърде неприятно, за да се понася в тишина.

— По-добре. Опитвах се да мисля. Струва ми се, че си спомням — не ме ли извадихте вие от реката?

Гласът му беше тих, но достатъчно, за да го чува, думите бяха изговорени със съвършена яснота. За пръв път повеждаше разговор, с изключение на простите и необходими молби. Той наистина се поправяше. Усмивка на триумф и задоволство изви устните ѝ и тя му хвърли бърз поглед, преди да отговори:

— „Измъкна“ може би е по-подходящата дума.

— Бих казал, че не можете да го направите. Не сте едра жена.

— По-силна съм, отколкото изглежда, но се боя, че може да имате няколко допълнителни белега.

— Какво е то в сравнение с това, което сте направили за мен? Единственото нещо, което намирам за необичайно е болката отгоре на главата, боли ме повече, отколкото дупката на гърба. — Той вдигна ръка да прокара пръсти през косата си.

Сирен замълча. После със стегнат глас произнесе:

— Боя се, че вината е и моя. Не беше лесно да намеря как да ви хвана.

Удивлението изчезна от лицето му:

— Забравете, че съм се оплаквал, тогава, ако обичате. Отдавна не съм дължал толкова много на друг човек. Трудно ми е да намеря думи, с които да ви благодаря.

Тя се смути, макар че не знаеше защо. Престори се на безгрижна, докато пускаше трохите хляб в един съд, взе яйца и започна да ги чупи едно по едно.

— Няма защо да се безпокоите. Направих го заради самото ви, знаете ли?

— За самото ми? — изразът му беше недоумяващ.

— Видях сребърната верижка. Не съм привикнала към такива неща, но в замяна за сако с такава украса можех да получа плат за три нови ризи — по една за Пиер, Жан и Гастон — плюс неделно елече за себе си, а може би дори чифт истински обувки.

В очите му бавно започна да се заражда усмивка, поръбвайки сивото със сребърен блясък, като слънцето зад облак. Той се засмя развеселено, повтаряйки:

— За самото ми!

— Мислех, че сте умрял, виждате ли...

— Да, мисля, че е така. Стойността на услугата ви е малко по-висока, уверявам ви, но самото е ваше.

Тя вдигна очи с разширени зеници.

— О, не мога да го взема сега.

— Защо не?

— Няма да е правилно.

— Давам ви го, подарък от благодарност, заедно с всичко друго по мен, което ви хрумне. Все пак би било хубаво, ако мога да си оставя панталона.

Той се шегуваше с нея. Тя се наведе отново над работата си, стиснала устни.

— Предполагам, че бих могла да ви оставя толкова.

— Има едно условие.

Тя отново вдигна поглед:

— Да?

— Не трябва да казвате на никого защо сте ме спасили. Ударът по самочувствието ми би бил твърде голям.

Лесно беше да се види защо той беше такъв любимец на дамите. Не беше само това, че е висок и красив. В дълбокия му глас имаше галеща нотка, която сякаш достигаше дълбоко в сърцето на жената. Не беше и само маниерът му — въпреки че беше толкова привлекателен дори сега, когато лежеше с рана в гърба, с риза и панталон изпомачкани там, където тя се беше опитала да изпере кървавите петна, завит с проядена от молците мечешка кожа. Би бил неотразим, когато е здрав и облечен в брокат и фин памук. Усмивката му беше топла, вниманието — обезпокояващо съсредоточено и в очите му имаше оценяващ блясък, който с лекота можеше да завърти главата на жената, но все пак имаше и друго. Той притежаваше крайната изтънченост — способността да се смее над себе си.

Сирен огледа грубата каюта, грубите дървени стени с единствен прозорец, глинената камина, повесените от тавана пушени меса, плитката чесън, лук и чушки, куките, където беше закачен хамакът. Това беше временен дом, запазен от Пиер и Жан, след като беше служил за пренасяне на свине и добитък надолу по реката от Илинойс. Чудеше се какво ли мисли Лъомоние, привикнал към хубави градски къщи и замъци. Не че имаше значение, разбира се.

Сирен избърса пръсти от яйцата в престилката си и наклони глава.

— Не мога да обещаая да не казвам — прошепна тя.

— Е, защо?

— Не е в моя полза.

През лицето му премина безпокойство и изчезна.

— Започвам да се страхувам за моята.

— Така и трябва. Помислете си само колко елечета мога да си купя, ако ви държа в ръце, заради мълчанието си.

Той се вгледа в нея и веселото му настроение бавно се смени от студена непроницаемост. Невероятна беше тази трансформация. Сирен, наблюдавайки я, почувства как в нея се надига гняв. Чувството му за хумор не беше толкова голямо, колкото беше предположила. Тя вдигна малко гърне с див мед и изсипа половината от съдържанието му в купата с яйцата и хляба, после го остави на масата и чак тогава проговори:

— Няма нужда да изглеждате така, сякаш се каните да си браните портфейла. Беше само шега — никога няма да падна толкова ниско, че да изнудвам.

Той лежеше и я гледаше.

— И какво би ви спряло?

— Чували сте за принципи, предполагам.

— Принципи — каза той замислено — на жена, която служи на трима мъже.

— Четирима.

— Четирима?

— Аз обслужвам също и вас.

— Вие не сте ми...

— Нито на който и да е друг мъж! — твърдо отвърна тя на думите му.

Последва пауза, през която се чуваше само звука от наливането на млякото и яростното разбиване на съставките на пудинга с лъжицата.

— Извинявам се — каза Рене.

Той нямаше намерение да говори за положението ѝ. Просто то дълго беше занимавало съзнанието му в кратките мигове на съзнание и затова стоеше на върха на езика му. Физическото му състояние, като се има предвид, че беше наследник на род от войници, не беше толкова лошо, колкото той го представяше, нито пък спеше винаги, когато очите му бяха затворени. Знаеше повече за ситуацията около себе си, отколкото подозираха, дори повече, отколкото можеше да разбере. Но нямаше намерение да застрашава това, до което така неочаквано се беше сдобил с необичайно любопитство. Това би било повече от необмислено — би било глупаво!

Сирен не го погледна:

— Извинявате се? Е, можете.

— Не съм свикнал с жени, които оставят главите си непокрити и ръцете си открити до лактите.

— Наистина? Винаги съм смятала, че един мъж трябва да е съвършен глупак, за да изпадне в страстно желание от вида на кичур коса или един лакът.

— Сигурно е така. Във всеки случай, аз с най-голямо съжаление ви моля за извинение. Нямам право да питам как живеете и с кого. Простете ми.

Беше твърде гладка, тази молба за извинение, тя би могла да се закълне, че не е искрена. Но се отваряше възможност да изпълни задачата, която ѝ беше възложил Пиер.

— След като сте разочарован от нашия ред, сигурно желаете да ни напуснете. Ще кажа на мосю Пиер да намери носач, който да ви пренесе в квартирата ви.

— Моля да не се безпокоите. Мога да извървя разстоянието, ако желаете да се избавите от мен.

— Въпросът не е в...

— Аз ви обидих. Намерението ми не беше такова, но е разбираемо, че сте раздразнена. Аз, разбира се, ще се оттегля. — Той се повдигна на лакът, като че ли се готвеше да стане.

— Стойте там, където сте! — Сирен заобиколи масата, после се поколеба, смутена от собственото си вълнение и от успешността на опита си.

— Не, настоявам! — Рене се повдигна по-високо, после обхвана ребрата си с ръка, без да скрива гримасата от болка върху лицето си. — Няма да злоупотребявам с гостоприемството ви повече.

Сирен усети как я връхлита разкаяние. Тя бързо се озова до него, натискайки го надолу към постелката.

— Ще се нараните отново, ето какво ще направите. Не бъдете толкова глупаво горд. Разбира се, че сте добре дошъл.

Той легна отново, гледайки в нея, като все още се държеше за реброто.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, сигурна съм.

— Простено ми е?

— Да, да! Не ставайте смешен.

Как се получи така, че вместо да му покаже вратата, тя убеждаваше този човек да остане? Смътно безпокойство докосна Сирен, но тя го пренебрегна. Мосю Пиер трябваше да разбере, че е невъзможно да се изпрати навън толкова болен човек. Нямаше нищо, което Льомоние би искал от тях, нямаше причина да проточва престоя си. И откъде накъде си беше въобразила, че е видяла на лицето му за миг да проблясва задоволство.

Тя се върна към пудинга си, наръсвайки го отгоре с есенция, постави съда в открит котел, пълнен една четвърт с вода, закачи го на куката над огнището, което заемаше единия ъгъл на каютата. След като направи това, тя наля една чаша вода за Рене и му я занесе.

Докато той пиеше, тя придърпа едно трикрако столче до входа, закрит със завеса. С глас на пресекулки попита:

— Няма ли никой, който да се безпокои за вас, ако не се върнете? Прислужник, доведен от Франция, придружител?

— Никой. — Той помълча малко, гледайки грубите обувки, съшити от кожа на малките ѝ, тесни стъпала. — Наистина ли нямате обувки?

— Само мокасини, направени от жената на Жан, която е чоктау, и сабо, разбира се. — Последното бяха дървени обувки, които френските селяни носеха в кал и мокро време.

— Жена му?

Тя кимна:

— Тя живее с нейните хора. Казва, че Ню Орлиънс е твърде шумен и комините с дългите си тръби на покривите не дават достатъчно дим, за да държи настрана москитите. Истината е, че...

— Да? — каза той, след като тя не продължи.

— Искан да кажа, истината е, че тя харесва разнообразието при мъжете.

— А Жан, той не е ли против?

— Той предпочита разнообразието при жените.

— Тогава всичко е наред.

— Да, освен... освен, че това не изглежда много добро като начин на живот.

— Има огромен брой бракове във Франция, които са същите.

— Това прави ли нещата правилни?

— Прави ги човешки.

— Като противоположното на безчовечни?

Той я погледна, очите му бяха тъмни:

— Вие сте толкова...

— Какво? — попита тя с напрегнат глас.

Не би могъл да ѝ каже, тъй като не би разбрала. Той самият не беше сигурен, че разбира. Тя изглеждаше като ангел, говореше като куртизанка и ползваше логиката на адвокат. Тя готвеше, чистеше, справяше се с кораба като воажор и можеше да повдигне на половината на собственото си тегло и все пък ръцете ѝ бяха най-нежните ръце, които някога бе виждал. Нещо повече, ако затвореше очи и се вслушаше единствено в чистите извивки на гласа ѝ, би могъл да се закълне, че слуша принцеса с кралска кръв. Тя беше загадка, беше Сирен Нолте, жена, която го вълнуваше, дори очароваше. А това не трябваше да става.

— Вие сте толкова дяволски здравомислеща — отвърна набързо той — и права, разбира се.

Сирен облегна лакти на коленете си и подпря брадичката си на тях. След малко каза:

— Истина ли е, че сте бил в двореца?

— Да, за известно време.

— Разкажете ми.

— Какво искате да знаете?

— Как изглежда? Какъв човек е кралят? Толкова ли е красива Ла Помпадур, колкото разправят, и толкова изискана? Харесваше ли ви там?

— Дворът е отегчителна церемония, но е вълнуващ, защото се чувства дъхът на властта във всяко кътче. Кралят, както и повечето монарси, е напълно егоцентричен, но е човек с известни възможности, ако може да бъде накаран да ги използва. Помпадур е приятно създание с изключителен вкус за мебелировка и дрехи, но е лош съдия по отношение на мъжете. Колкото до това дали ми е харесвало там — понякога да, понякога — не. Там не е мястото, където бих избрал да прекарам целия си живот.

Прямотата на коментара му можеше да се приеме за комплимент, или за това, колко пренебрежима я смята. Сирен се намръщи:

— Това е измяна, мосю, нали? Мисля, че човек е длъжен да бъде заслепен.

— Измяна е да се търгува с англичаните, а не да се надсмива на славата на Версай.

— Мислех, че сме свършили с тези англичани преди четири месеца, когато всички говореха за...

— Може да има мир в Европа, но не и тук.

— Отделил сте време да размишлявате за това, какво става в колонията? Не го очаквах.

Той я погледна накриво:

— Не съм такъв дворцов плъх, че да не знам за проблемите ви тук.

— Очевидно не, но ви уверявам, че има много, които нямат ни най-малка представа и ни най-малка грижа, когато пристигнат.

Главният въпрос беше борбата за новия голям континент, въпреки че този проблем създаваше множество дребни безредици, като например враждата с индианците. В продължение на години англичаните, които населяваха земите западно от Каролина въоръжаваха и обучаваха чоктау и други малки южни племена против французите. Френското правителство с голям ентузиазъм им отвърна в този дух. През изминалата есен най-известният платен наемник на англичаните, Червената обувка, беше предаден от собственото си племе в усилието да се преустанови конфликтът. Това не помогна.

Имаше много случаи, особено напоследък, сред фермери от Германското крайбрежие, работещи за Джон Лоу, който поддържаше доставянето на зеленчуци в Ню Орлиънс. Ню Орлиънс загуби и своя непрежалим майстор по танци мосю Баби в престрелка с диваци. И все пак най-голямо отражение даваха трудностите на търговията.

Търгуването с англичаните беше забранено с писмо на краля и практикуването му се считаше за измяна. От друга страна, заради икономите от страна на короната и корупцията във френската система за доставки, стоките, които се изпращаха в колонията бяха не само по-некачествени от английските, а и в недостатъчно количество. Имаше моменти, когато французите в Луизиана биха оголели и обосели, ако не беше търговията с англичаните. В допълнение на това и индианците започнаха да проявяват дискриминация. Те предпочитаха червените и сини платове и металните съдове и сгъваемите ножове на британците,

макар и френските фаянсови произведения и брандито да имаха голям успех.

Но ако индианците предпочитаха английски стоки, то те трябваше да получат това, което искат, тъй като кожите, получени от диваците бяха далеч по-ценни от всичко останало в колонията. Приятелски настроените към французите индианци се бяха заклели да убият всеки английски търговец, който дойде при тях, но единственото нещо, което пречеше на хитрите френски търговци за пренасяне на английски стоки беше трудността да се стигне до английските кораби — кораби, на които не се разрешаваше да навлизат по Мисисипи. Луизианското индиго далеч превъзхождаше индигото, което расте навсякъде по света и много се търсеше в Англия. Ако успееше да стигне до английските кораби, човек можеше да замени няколко торби от превъзходния прах срещу стоки, които разменени за кожи, можеха да осигурят семейството за цяла година. Такива французи се наричаха търговци. По-точното им название би било контрабандисти. Бретонови също бяха от това независимо и безстрашно племе.

Търговията с англичаните при тези обстоятелства беше, разбира се, измяна. Опитите да се спре бяха яростни, на първо място, защото главнокомандващите обикновено се радваха на изключителни търговски условия за техните области, получени чрез фаворитизиране или чрез подкупи, плащани на губернатора или жена му. Но войниците, които изпращаха да вършат работата бяха толкова недисциплинирани или некомпетентни, че не беше никакъв проблем да се избегнат. Родени и израснали в Новия свят, прекарвали по-голямата част от живота си в диви места, Бретонови можеха да извлекат полза от знанията и уменията си, на които бяха научили Сирен.

— Аз, обаче, съм достатъчно суетен — каза Рене, привличайки отново вниманието ѝ — да поискам бръснача си и дрехи за преобличане, ако има някой, който да отиде до квартирата ми да ги донесе. Ако пък е неудобно, мога да изпратя бележка на мадам Вудррой и да я помоля да го уреди.

— Няма да има никакви трудности. Мога да го направя сама.

Зад нея се чуха стъпки. В стаята влезе Гастон с кошница прясно изчистена риба и я остави на масата. Гледайки ту единия, ту другия, той изрече със сух глас:

— Да направиш какво?

Сирен повтори учтивата молба на Рене. Знаейки, че няма да я пуснат в града сама, тя добави:

— Ще дойдеш с мен, нали, Гастон?

— Не ставай идиотка. Не можеш да отидеш.

— Не сама, но няма да има нищо лошо, ако ти ме придружиш.

— Нищо лошо ли? Искаш да посетиш квартирата на най-прочутия в Париж, да останеш достатъчно време, за да опаковаш личните му вещи, после да излезеш с тях... Не виждаш нищо лошо?

— Но той няма да е там! — извика Сирен, като скочи от раздразнение. — И едва ли мога да бъда компрометирана заради това, че нося дрехите му.

— Точно това ще стане. Девствени момичета нямат работа с личните принадлежности на мъж.

— Аз пера панталоните ти постоянно!

— Това с различно!

— Обясни ми с какво.

— Татко и чичо Пиер са настойници.

— Нуждая се от настойници, за да ти пера панталоните?

— Знаеш какво имам предвид! — извика Гастон с разгорещено лице под заинтригувания и ироничен поглед на Рене Льомоние.

— Да, знам — каза Сирен с пламтящи очи. — Понякога си мисля, че би било по-добре, ако не бях девствена! Тогава може би нямаше да се отнасят с мен като със затворник.

— Сирен!

— Толкова ли е чудно? Как би ти се сторило, ако всеки ден те наблюдаваха от сутрин до вечер? Ако не можеш да излизаш и влизаш без разрешение или пазач?

— Загрижени сме за теб, за безопасността ти.

— Не се съмнявам в това, но е на твърде висока цена.

— Нищо не може да се направи, освен да си намериш съпруг.

— Какво, още един надзирател? Не съм сигурна, че това е решението.

— Тогава трябва да се примириш с това.

— Трябва ли?

Гастон ѝ отправи усмивка, която не беше лишена от съчувствие:

— Междуременно аз ще донеса вещите, за които стана дума.

Сирен кимна, но в мислите ѝ пулсираше един прост и дързък въпрос: Трябва ли? Наистина?

3.

Тъкмо бе навършила десет години, когато родителите ѝ напуснаха Франция. Сирен беше посещавала манастира на Урсулините, институция, датираща от 1652 г. Там беше учила английски, история и основите на науките, включително смятане, практически труд, както и правилните начини на чистене, готвене, консервиране на храни и градинарство; изкуства като музика, танци и рисуване. Беше пътувала до манастира и обратно с майка си или дядо си, който плащаше разходите ѝ и гувернантката. Докато беше там, тя бе под наблюдение не само на монахините, но също и на гувернантката, която се грижеше за стаята ѝ и тоалетите, придружаваше я на екскурзии и при празничните посещения вкъщи.

В живота ѝ до днес нямаше един-единствен ден, в който да е била напълно самостоятелна, без да я следи нечие зорко око.

В манастира се намираха момичета, които ѝ завиждаха за това, че има гувернантка, позната компания, някой, който да се грижи за нуждите ѝ. Но дори тогава Сирен се дразнеше от ограниченията, от постоянните напътствия, които не секваха дори в стаята ѝ. Казваха ѝ, че я подготвят за времето, когато ще има позиция в обществото и ще носи отговорност за ръководеното на собствено домакинство. Беше споменавана зестрата, която щеше да осигури дядо ѝ за мъжа от отлично семейство със състояние, за когото тя със сигурност щеше да се омъжи. Трябваше да научи изисканите маниери и мястото на жената в обществото, за да се радва на тези облаги.

Резултатът беше упорито неподчинение. Тя се присъедини към група момичета, които намираха удоволствие в поемането на рискове, като например краденето на сливи и ябълки от оранжерията на манастира, прехвърляне на бележки до момчетата от селото, престорено флиртувайки с учителя, който идваше да им дава уроци по рисуване. Наказанията, когато тези провинения бяха открити, бяха сурови — по-възрастните монахини изкореняваха такива навици по най-строг начин. Имаше, обаче, една млада монахиня — сестра

Долорес — която ги разбираше; Сирен все още ѝ пишеше от време на време. Неспокойното усещане от тези дни никога не я напусна напълно, въпреки че шансовете за хубава зестра и блестяща женитба бяха сведени до нула, след като тя и родителите ѝ напуснаха Франция.

Сирен не жалеше за изгубените перспективи. Имаше време, когато щеше с радост да приеме съпруга, избран за нея, ако беше млад и изглеждаше добре. Но нещата се промениха. Както беше казала на Гастон, съпругът не представляваше нищо друго, освен нов надзирател. Понякога си мислеше за балове, приеми и маскаради, но тъй както никога не беше вкувала тези удоволствия, беше способна да ги пожертва без особени съжаления. Най-голямото ѝ желание бе да е свободна, свободна да се разпорежда с живота си, да напусне и създаде свое собствено място. Знаеше, че може да направи това чрез търговията.

Не ѝ тежеше трудът. Пиер никога не беше считал баща ѝ за сигурен настойник и винаги я вземаше на търговските експедиции. След второто пътуване тя взе активно участие, помагайки при избора на стоките, за които се пазаряха мъжете, пресмятайки цените и количествата, така че Бретонови да не бъдат измамани. Пиер и Жан имаха обширни познания за кожите и цените и можеха да правят сложни сметки наум, но както и повечето мъже, израснали в дивата Ню Франс, те можеха да четат малко, а с писането бяха още по-зле. Заради уважението им към нейните знания и помощта, която им оказваше с молива, след една година Пиер ѝ даде няколко паунда индиго, което да изтъргува с англичаните за стъклени гердани, гребени, метални огледала и малки железни чайници. После тя продаде тези неща на индианките в селата на чоктау за изработени кожени облекла, плетени кошници и няколко малки кожи. Накрая беше разменила индианските стоки на пазара в града с голяма печалба, достатъчно да купи два пъти повече индиго, отколкото ѝ беше дал Пиер.

Активността ѝ не остана незабелязана. Приятелите на Пиер и Жан сред общността на контрабандистите, тези, с които пиеха и играеха в гостилницата на пътя, се смееха и дразнеха двамата мъже, че ги предвожда дама. Пиер и Жан едва се подсмиваха, свиваха рамене и подрънкваха допълнителните монети, които бяха прибрали в портфейлите си с нейна помощ.

Но тя беше ограничена в бизнеса си от необходимостта винаги един от семейство Бретон да бъде до рамото ѝ, когато сключва сделките, независимо дали е в Английски лагер, индианско селище или в града. Особено на индианките това се струваше изключително смешно, питаха каква ценност беше скрита в нея или какво престъпление беше извършила, за да я държат толкова изкъсо. Сирен не виждаше в това нищо смешно.

Ключът ѝ бе даден от Гастон. Девственица — така я беше нарекъл той. В крайна сметка това, което те пазеха беше, или поне така изглеждаше, нейната девственост. Ако тя вече не бъде чиста, недокосната, нямаше да има нужда от тези безпокойства. Колко просто било!

Да се отърве от неудобната непорочност щеше да представлява трудност. Доколкото никакъв мъж не беше допускан до нея, защото беше девствена, то трябваше да си остане такава, защото на никой мъж не се разрешаваше да я приближи.

Изключение правеха самите Бретон. Не можеше нищо да се каже за това, дали някой от тях нямаше да позволи да бъде прелъстен, но тя отхвърли мисълта още преди да се е появила. Дори и двамата братя да не бяха толкова по-възрастни от нея, в това имаше нещо неестествено, може би защото беше живяла толкова дълго с тях. Гастон можеше и да е на подходяща възраст, но тя работеше и се държеше с него по-скоро като с брат, отколкото като с потенциален любовник.

Идеалната възможност, разбира се, би бил Рене Льомоние. Имаше много причини за това — възрастта, репутацията му на развратник, близостта му... но за съжаление това бе невъзможно. Даже и да можеше да остане насаме с него за достатъчно дълго време, той просто физически не беше в състояние да го направи.

Но толкова по-добре. Въпреки чувството, че такава идея би ѝ осигурила контрол над собствения ѝ живот, независимо от особената топлина, която нахлуваше в нея при мисълта да помоли Льомоние за такава услуга, тя знаеше достатъчно добре, че никога няма да дръзне да го направи. Решението може да беше практично, но бе твърде дръзко. Сигурно съществуваше и друг начин да постигне известна независимост.

Въпреки това идеята не беше напълно отхвърлена. Тя се утаи на дъното на съзнанието ѝ — тайно развлечение за останалата част на

деня. Изплуваше на мига, когато се случваше да погледне към малката стаичка и мъжа, който лежеше вътре, също и когато братя Бретон оставиха Гастон да я пази и отидоха за няколко часа в града. Мисълта изплува в съзнанието ѝ и когато се приготвяше да си ляга.

Обикновено си топлеше вода и се къпеше в уединението на каютата си. Но откакто Лъомоние беше дошъл в съзнание, тя го правеше набързо на тъмната палуба, използвайки вода от реката. И сега, връщайки се в каютата, тя протегна ръце към догарящия огън, докато Бретонове окачваха хамаците и развиваха постелките си. После Пиер угаси лулата, което беше сигурен знак, че е готов за лягане и тя се премести в кабинката си за спане.

Рене Лъомоние я гледаше в светлината на огъня, когато влезе и дръпна пердето. Тя му хвърли бърз поглед, вземайки от куката износената блуза, която ѝ служеше за нощница. В малкото пространство беше полутъмно, но тя можеше да види лекия блясък на очите му.

— Трябва да ви помоля да си обърнете главата — каза тя, а в думите ѝ се долавяше сянка на шеговитост, предизвикана от разликата между скромната ѝ поза и идеята, която беше обмисляла преди малко.

— Разбира се.

Рене се подчини. Това явно беше най-правилният курс, като се има предвид близостта на пазачите ѝ досами завесата. Да я наблюдава беше удоволствие, на което му ставаше все по-трудно да се противопоставя. Тя имаше усещане за него като за мъж, той го знаеше, молбата ѝ го доказваше, ако въобще имаше нужда от доказателства. Все пак нямаше и следа от кокетство или нервност. Той подозираше, че причината е проста — че тя беше свикнала с мъже. А може би не го считаше за заплаха така както си лежеше по гръб, зависим от нейните грижи? Това, че можеше да бъде толкова лесно пренебрегнат го засягаше, но и го интригуваше.

Сирен бързо се измъкна от дрехите си, нахлузи старата риза през глава. Взе завивката си от биволска вълна, уви се в нея и се изкачи над Лъомоние в своя хамак.

Над корабчето легна тишина, прекъсвана само от тихото и равномерно плискане на реката, съпроводено от поскръцване на обтегнатите въжета. От каютата се донесе тихо похъркване. Най-малко

двама от Бретонови бяха заспали. Под нея Льомоние се размърда върху дюшека си.

— Добре ли сте? — попита шепнешком тя. — Нуждаете ли се от нещо?

От чиста перверзност Рене отговори с хрипящ, провокиращ тон:

— Какво нещо имате предвид?

— Друго одеяло, нещо за пиене?

Би трябвало да се досети.

— Не, нищо. Благодаря.

— Предполагам, че не сте навикнал на ранно лягане, както правим ние.

Той помисли за многото дълги вечери, когато се беше прозявал от отегчение, чакайки кога кралят ще благоволи да напусне, за да може и той да си тръгне, за безкрайните балове и банкети, където човек вижда все едни и същи скучни лица, слуша едни и същи празни оплаквания и неприлични истории.

— Нямам възражения.

— Засега?

— Както казахте.

Сирен беше забравила да дръпне обратно пердето, преди да се качи в хамака си. Тя правеше това, откакто дойде Льомоние, въпреки че обикновено го оставяше спуснато заради илюзията за самостоятелност, която то даваше. Сега във въздуха витаеше силно усещане за интимност, породено от шепота им. Тя усети също тайното раздвижване на възбуда във вените си, резултат от правенето на нещо забранено.

Може би то беше свързано с възбуждащата роля, която беше отредила на Рене Льомоние в мечтите си за свобода? Още в началото ѝ се бе видяло странно той да лежи на пода под нея, но сега за пръв път ѝ хрумна, че ако се обърне и отпусне ръка, може да го докосне. Тя не престана да мисли, че ако той протегне ръка може да проследи извивките на тялото ѝ през брезента на хамака. Глупаво беше, разбира се, но все пак представата, която изникна във въображението ѝ беше странно очарователна. Беше ѝ трудно да се освободи от тези живи картини.

На пътя, досами палубата спря екипаж. Един лакей, облечен в сатен, с накъдрена перука скочи долу и побърза да отвори вратата. От каретата слезе жена. Вече не млада, тя носеше напудрената си коса отметната назад от челото, покрита с малка, обшита с дантела, в стил а la Parisienne. Фустите на полите ѝ стигаха до глезените и бяха от зелен брокат. Отгоре носеше по-къса пола, отворена отпред, сложно изработена с рюшове и буфани от златист брокат, избродиран в зелено. Към горната пола имаше елече от същия плат. Върху раменете ѝ бе кацнало шалче от надиплен газ, придържано от голям смарагд. Глезените ѝ бяха скрити в бели копринени чорапи, а на краката си имаше зелени копринени обувки с токчета. Дори и да не беше екипажът — първият в колонията с четири колела! — превозното средство, което накара всеки плантатор да пише в Париж за нещо подобно — изискаността и екстравагантността на дрехите щяха да отличат жената като губернаторската съпруга маркиза де Вудрьой.

Сирен набързо потърси чиста престилка и пригладжайки сплетената си коса успя да излезе на палубата при Пиер и Жан, докато лакеят превеждаше мадам Вудрьой през мостчето, което водеше на лодката. След кратка заповед от господарката си лакеят се върна при екипажа. Дамата се обърна към Пиер.

— Вие сте, предполагам, мосю Бретон?

Пиер се поклони по най-добрия начин, който умееше.

— Точно така, мадам. А това са брат ми Жан и мадмоазел Нолте, за която се грижа.

Сирен, покланяйки се, не можа да се въздържи да не отправи стреснат поглед към Пиер. От него се излъчваше повече възпитание, отколкото тя изобщо някога можеше да си представи.

Мадам Вудрьой наклони глава в грациозно кимване.

— Очарователно. Вярвам, че вие мадмоазел, сте тази, на която се дължи запазването живота на мосю Льомоние. Имате благодарността на неговите приятели.

— Това не е нищо. Ако влезете, сигурна съм, че ще бъде щастлив да ви види.

— Колко мило — промърмори маркизата, но от сухия ѝ тон се разбра, че е имала точно такова намерение. Тя погледна непокрытата коса на Сирен, повдигайки вежди, докато минаваше покрай нея, за да

влезе. Вътре веждите ѝ отлетяха още по-високо при вида на спартанската мебелировка и Рене, лежащ на постелката си.

Сирен не знаеше какво е очаквала, но все пак беше озадачена от раздражения поглед на Льомоние, когато съзря дамата. Миг по-късно тя се чудеше дали не си го е въобразила, докато той се усмихваше и поздравяваше посетителката си с нещо като поклон, повдигайки се на един лакът и я молеше да го извини, защото не може да стане.

— Рене, скъпи, какво облекчение е да ви видя добре — сковано изрече маркизата. — Страхувах се от най-лошото, когато изпратихте съобщение, че ще останете тук.

Раздразнението се върна върху лицето му, но той го прогони. Отметна тъмните вълни на косата си, пръснати по челото му.

— Съкрушен съм, че съм ви създал тревога. Простете ми.

— Да, наистина. Винаги, както знаете. — Мадам Вудрьой се огледа за стол. Когато Сирен придърпа малкото столче, жената се настани на него подчертано внимателно. То проскърца под тежестта ѝ. Маркизата нямаше нужда от подплънки на бедрата. Тя беше определено пълна с трапчинки по белите си ръце и двойна брадичка над късия врат. Очите ѝ бяха големи и магнетични, а устата — по-скоро малка и стисната от неудоволствие, когато се обърна да погледне Сирен.

В отговор на подканящото повдигане на главата ѝ, Сирен побърза да каже:

— Сигурна съм, че ще пожелаете да говорите с мосю Льомоние насаме, мадам. Моля да ни извините.

И като се обърна, направи знак на Пиер и Жан, които стояха вътре, да напуснат.

— Сирен, почакай — извика Рене. — Няма нужда. Ще ми бъде приятно, ако останеш.

Тя се обърна от изненада. За пръв път той беше използвал името ѝ, вместо по-официалното — мадмоазел, и за пръв път ѝ говореше с такава дълбока топлина в гласа. Тя посрещна погледа му с въпрос в очите. Той се направи, че не забелязва и посочи към другото столче.

— Започвам да разбирам какво ви задържа тук — каза мадам Вудрьой.

— Така ли? — отговори Рене със задоволство, гледайки Сирен.

— Трябваше да знам, че има замесена жена. С вас не би могло да бъде другояче.

Той погледна по-възрастната жена и каза:

— Колко малко ме познавате!

— Достатъчно добре!

Сирен се чувстваше неудобно от обвинението на жената и от странното поведение на Рене и изчакваше в несигурност дали да си тръгне с Бретонови или да остане. Тя се изправи и възропта:

— Уверявам ви, че е само заради раните му.

— О, без съмнение — отвърна дамата, без да погледне към нея.
— Е, вироглавецо, липсвахте ни.

— Много сте мила, бих се чувствал нещастен, ако не беше така.

— Кога се връщате?

— Това зависи от много неща — отговори уклончиво той с учтиво изражение на лицето.

— Разбирам — каза мадам Вудрьой, хвърляйки още един поглед към Сирен.

— Мога да реша да стана воажор.

— Наистина ли?

— Трябва да правя нещо сега, когато съм тук, в колонията.

— Сигурно семейството ви...

— Без съмнение, но да живееш на издръжка не е привлекателно. Освен това, никога не съм обичал безделието.

— Малцина тук са онези, които се интересуват от нещо друго. Защо вие да сте различен?

— Извратено от моя страна, нали? Но открих в себе си желание да видя повече от дивите места, какво става там, да открия възможностите им.

Мадам Вудрьой седя известно време безмълвна и намръщена. Накрая каза:

— Започвам да разбирам.

— Имам ли благословията ви?

— Как бих могла да ви я откажа? Но ще внимавате за себе си, тъй като сте ценно допълнение към нашата компания.

— Винаги съм внимателен.

— Това бих желала да оставя под въпрос! Ако наистина бяхте, нямаше да лежите тук на пода в този момент.

— Неоспоримо — призна той с очарователна, съжаляваща усмивка — и жестоко от ваша страна да ми го напомняте.

— Никога не съм жестока, само справедлива. И изисквам същото от другите.

Той наклони глава:

— Ще го имате.

— Не съм сигурна. — Жената на губернатора се изправи. — Трябва да вървя. Куфарът ви от квартирата е в каретата, плюс някои удобства, ако ги приемете.

— С удоволствие.

— Тогава се надявам да ви видим скоро.

Последваха още няколко думи и сбогуване, вече малко покачливо. Лакеят донесе куфара с дрехи, а също и кошница с вино, сирене и сладкиши, както и друга, пълна с различни принадлежности. Най-после маркизата си тръгна и тропотът от екипажа ѝ заглъхна надолу по пътя към града.

Сирен разопаковаше кошниците. Хвърли на Рене пухена възглавница, която той хвана и напъха под главата си. После отпуши бутилка вино и наля малко във фина кристална чаша, която беше в кошницата. Със сковани движения занесе чашата до него и седна на пода до постелката му.

— Няма ли да пийнете с мен? — попита той.

— Точно сега не ми е до вино.

Той вдигна чашата и разклати хубавото бургундско, вдъхвайки букета от аромати, гледайки я над ръба на чашата.

— Сърдите ли ми се?

— Не ви разбирам достатъчно, за да съм сърдита.

— Тогава сте обидена?

Тя се извърна да го погледне.

— Защо направихте това? Защо намекнахте, че сте тук заради мен?

— Можете ли да отречете, че вие сте причината? — Цветът по скулите ѝ беше завладяващ. Не можеше да устои на желанието да гледа дали той ще стане още по-силен.

— Не виждам нищо, което да предполага това.

Такова самообладание заслужаваше нещо по-близо до истината. Той възпря желанието си да се измъкне.

— Права сте. Това беше извинение, което маркизата щеше да приеме с най-малко въпроси, като се знае миналото ми. Доколкото нямам желание да бъда замъкнат в града в губернаторската къща, се възползвах от вас. Ако сте притеснена — съжалявам.

— Струва ми се, че раните щяха да са достатъчно извинение да не се движите.

— Може би щяха да бъдат — преди два дни.

В очите му като сребърен проблясък се мярна смях. Сирен се приближи, докато той говореше, за да го вижда по-добре.

— Искате да кажете, че вие... вие сте се възстановил?

— Не, не това, но може би съм малко по-силен, отколкото изглеждам.

За илюстрация на думите си той остави чашата с вино и се изправи без забележимо усилие да седне, подпрян на едната си ръка, а с другата обви свитото си коляно.

— Защо? — попита рязко тя. Тъй като изглеждаше неучтиво да го кара да гледа нагоре към нея, тя се отпусна на коляно до него.

Той сви рамене:

— Прищявка. Може би съм искал да остана. Може би ще бъда воажор, все пак.

Лека усмивка изви устните ѝ:

— Това не е лесен живот.

Той също се усмихна:

— Възможно е да не съм лесен мъж.

Тя разглеждаше изсечените бронзови черти на лицето му, непоколебимия блясък в сините му очи. Накрая каза:

— Възможно е да не сте.

— Е, това е съгласие.

Гласът му беше мек, когато посегна със свободната си ръка, взе нейната и я поднесе към устните си.

Зад тях вратата на каютата се отвори с трясък. В отвора на вратата стоеше Пиер, а Жан и Гастон бяха зад него.

— Мадам Вудрьой беше права — изръмжа той.

Той се спусна през каютата и нападна със силен ритник. Сирен извика, когато ударът улучи Рене в рамото и го отхвърли назад. Дъхът му излезе в тих звук на болка и изненада. Якият воажор, с брат си зад него, посегна към ранения. Рене се изви, за да се махне от пътя им,

като се изправи на крака, издърпвайки се с едната си ръка, която се беше заплела в изплъзващия се разлюлян хамак. Като подпря рамене в най-отдалечения ъгъл, той приклепна и зачака. В ръцете му, мускулите, на които бяха напрегнати до краен предел, блесна опъната верига, която той беше откачил от един от капаните.

— Спрете това! Спрете това! — изкрещя Сирен, хвърляйки се към Пиер и Жан и ги задърпа за ризите. Те спряха наред атаката с празни погледи, виждайки защитата на Рене. Сирен си отдъхна с облекчение, което се разля по тялото ѝ с пулсирането на кръвта и се надигна към главата. Усети гореща тръпка, последвана от внезапен хлад, когато пристъпи между Рене Льомоние и двамата мъже.

Тя се обърна към своите ревностни пазители:

— Какво си мислите, че правите?

— Учим го на маниери, малката — изхихика Пиер. — По признание на мадам Вудрьой той има нужда от това.

— Но какво е казала тя?

— Че твоите усмивки изглежда са лекарството, което той иска.

— И това е всичко?

— Достатъчно е.

— За убийство? Той може би кърви отново, дори сега.

Пиер Бретон изгледа човека в ъгъла.

— Изглежда ми достатъчно добре.

Така беше, въпреки че се беше отпуснал на едно коляно и лицето му беше бяло. Сирен каза:

— Ще си получите заслуженото, ако оздравяването му се проточи.

Ясно беше, че двамата мъже не бяха обмисляли тази възможност. Нито имаха намерение да я обмислят сега.

— Човек, който може да стане, за да се бие, може да стане и за да си отиде — каза Пиер с метални нотки в гласа.

— Ако раната на гърба му се е отворила, ще се нуждае поне от още една седмица почивка.

— Още един ден, малката, най-много два. Не повече.

Тя отказа да приема такъв ултиматум. Обръщайки гръб на по-възрастния Бретон, при което фустата ѝ се завъртя, тя подаде ръка на Рене. Той почти не се облегна на нея, докато Бретонови бяха вътре, но когато си отидоха, с изключение на Гастон, който не отстъпи по-далеч

от столчето до огъня, той ѝ позволи да го настани на постелката, за да разгледа по-добре раната му.

Тя коленичи пред него, измъкна ризата от панталона му и я издърпа нагоре. Той вдигна ръце, за да може тя да я съблече през главата му. Погледът му беше твърд, изпитателен, жив.

— Бил съм събличан от жени и преди — каза той, — но никога някоя не ме е бранила и защитавала.

Ръцете ѝ изведнъж загубиха сръчност, докато се мъчеше да обърне ризата налице.

— Само защитен инстинкт. Съжалявам, че се наложи.

— Не съм ви нито дете, нито пиленце.

— Вие сте ранен.

— И това е достатъчно?

Златни късчета светлина се раздвижиха в очите ѝ, ъгълчето на устата ѝ се изви:

— Освен това имам от вас обещание за самото.

— Да — каза той. — Забравям.

— Моля ви да не забравяте. Завися от думата ви.

Той беше толкова близо. Тя можеше да види отделните черни косъмчета на веждите му, като малки извити жички, които образуваха силните, копринени дъги; забеляза малък белег над окото, изваяната му като с длето уста; тъмното очертание на брадата. Топлината на тялото му и чисто мъжкия дъх, който идваше от него плъзна по сетивата ѝ. Той лежеше неподвижен и все пак имаше такава сила в тази неподвижност, такава спокойна увереност, че напомняше на аура, която я обгръща.

Той се отмести, за да обърне гърба си към нея и зачака. Трудно ѝ беше да се принуди да го докосне, да проследи превръзката през гърдите му, като приглади с пръсти ръбовете, проверявайки дали не се е разхлабила някъде от резките движения. Тя се наведе по-близо, нежно докосна дебелия превръзка, покриваща разреза по продължението на ребрата му.

Тя бързо си пое дъх. Докосването беше предизвикало червено петно върху плата.

— Глупави идиоти! — извика тя.

— Кърви ли? — попита през рамо той.

— Можеха да ви убият, ако бяха ви докопали! — тя свали превръзката, за да я стегне отново. — И за нищо. Нищо! Те са луди, и тримата. Мислят си, че всеки мъж, който ме погледне се кани да ме насили, ако те не го предотвратят. Пазят непорочността ми всяка минута, когато съм будна, като че ли е най-чисто злато. Непоносимо е!

— Непорочността ви. — Думите бяха произнесени колебливо, сякаш той не беше сигурен в значението им. Те, освен това бяха тихи, тъй като Гастон беше близо, а гласовете на братята можеха да се чуят от палубата.

Тя му отправи ехиден поглед:

— Какво мислите, че пазят? Моите услуги?

Идеята му беше хрумнала, въпреки че сега не беше подходящият момент да го каже. Единственият факт срещу нея беше, че тя спеше сама, когато той дойде.

— Точно това си мислехте, нали? Трябваше да се сетя, че това може да се очаква от човек като вас!

— Като мен?

— Такъв прочут бохем като вас... какво друго може да си помисли.

Обвинението в тона ѝ го засягаше.

— Не знаете нищо за това.

— Знам достатъчно. Вие сте мъж с опит в любовта и с жените. За вас всичко е игра, голямо преследване, пълно с хубави жестове и умни стратегии, откраднати целувки и дръзки ласки. Но дори и такива като вас могат да бъдат използвани. Ако не бяхте ранен и слаб, бих позволила да ме научите...

Тя спря, ужасена от това, което щеше да каже.

Той извърна глава да я погледне през рамо и внезапно стягане, което усети в гърдите си нямаше нищо общо с плата, който ги обвиваше.

— Вие щяхте какво?

Разширените ѝ очи срещнаха неговите и по лицето ѝ плъзна огнено петно, изгаряйки бузите ѝ. Тя наведе глава към това, което вършеше, въпреки че ръцете ѝ трепереха.

— Нищо.

— Мисля, че няма да приема това.

— Аз... аз бях раздразнена и не спрях да мисля. Но няма значение!

— Канехте се да ми предложите да извърша някаква услуга за вас, ако съм в състояние. Нали?

— Не! — извика тя, стресната от остротата му.

— Мисля, че беше така. За мен би било голямо удовлетворение, ако можех да се отплатя по някакъв начин за това, което направихте за мен. Няма ли да ми кажете как бих могъл да го направя?

Кървенето не беше опасно, тампонът, който тя притискаше, изглежда беше го спрял. После тя направи наново превръзката, подпъкна краищата вътре и се приготви да стане.

— Няма нужда от отплата — каза тя.

Пръстите му се стегнаха, топли и силни, около китката ѝ.

— Нуждата е моя. Кажете ми.

Тембърът на гласа му — нисък и съблазнителен — сякаш вибрираше някъде дълбоко вътре в нея. Сивият блясък на очите му беше хипнотизиращ, приканващ за отговор. Твърдата му хватка изпрати по вените ѝ усещане, граничещо с неохотна възбуда. Откри, че ѝ се иска да му се довери, изглеждаше важно да го направи.

Тя навлажни устните си.

— Само си мислех, това е. Просто съм толкова ограничена, така ме пазят. Понякога отчаяно искам да се освободя от това. Изглежда, че нямаше да има нужда от такова наблюдение, ако вече не съм... непорочна.

Да подозира, че тя има това предвид беше едно нещо, но да го чуе изречено на глас — съвсем друго. Един дълъг момент Рене не можеше да диша, не можеше да мисли. Със стегнат глас той най-после каза:

— Знаете ли какво казвате?

— Много добре. Осъзнавам също, че това е невъзможно.

— Грешка. Няма никаква пречка, поне от моя гледна точка.

Сърцето ѝ подскочи в гърдите:

— Искате да кажете, че сте в състояние да го направите?

— Това не изисква — каза той — голяма сила.

Тя преглътна, усещайки метална лента, която сякаш я стискаше за гърлото.

— Разбирам.

— Това, което се изисква е желание и време, и интимна обстановка, а също и известна решителност.

— Но ако са налице всички тези условия, бихте ли бил готов за това?

Унизителна беше тази нужда да пита. Защо не беше предвидила как ще отговори? Причината беше, че всъщност никога не беше очаквала, че ще се реши. Можеше да се откаже сега, да каже, че е променила решението си.

Рене я гледаше с надежда, страх и слаб примес на отвращение от себе си. Можеше да почувства бързия, неравен пулс на китката, която държеше и приливът на емоции. Това го смути, но го и възбуди. Да откаже тази неочаквана възможност беше немислимо — тя отговаряше на целите му прекалено добре, за да я пренебрегне, дори и да не беше толкова невероятно привлекателна. За първи път щеше да има някаква полза от славата, която толкова старателно си беше изработвал. Той обаче не можеше без угризения да приеме тази прекрасна възможност, без да я предупреди за евентуалните последици.

— Сигурна ли сте, че това е, което искате?

В нея се надигна раздразнение от съмнението, което долови в гласа му, още повече, че то отразяваше и нейните чувства.

— Разбира се, че не съм сигурна — каза рязко тя. — Коя жена изобщо е била в такова положение? Но Бретонови отидоха твърде далеч. Те могат да нападнат всеки, който ми се усмихне. Нещо трябва да се направи.

— Така изглежда.

Тя каза с принудена убеденост в гласа:

— Аз не съм предвзето манастирско момиче, готово да подразни и да избяга — това е напълно различно. Но ако не желаете да имате нещо общо с това, разбира се, ваше право е.

Той направи бърз, възпиращ жест:

— Не съм казал това.

— Ако... ако постигнем някакво съгласие, няма да има никакви задължения. Няма да искам нищо повече от вас, уверявам ви. Няма защо да се страхувате, че ще ви държа отговорен за последствията, или ще се опитвам да ви ограничавам, по какъвто и да е начин.

— Така ли? — Изясняването, че тя няма никаква полза от него, освен тази, която беше изтъкнала го накара да се поспре. Винаги преди

той беше този, който даваше да се разбере, че не може да го държат отговорен за действията му. Размяната на ролите можеше да бъде удар по самочувствието му, ако не беше смешно.

— Не е смешно — процеди тя през зъби, като видя в очите му да се надига насмешка.

— Не, не — съгласи се той с дълбок обещаващ глас. — Даже е интригуващо. Не си спомням да съм бил толкова поласкан. Аз съм, скъпа, безусловно на вашите услуги. Използвайте ме както желаете.

Това беше щедро предложение, тя го разбираше и не беше ни най-малко притеснена от великодушието му. Докато го гледаше очите ѝ се замъглиха от съмнение:

— Не... не бих искала да се възползвам от слабостта ви.

— Моля ви да го направите.

— Нито искам да мисля, че мога някак да ви нараня.

Чертите му се контролираха от твърдите, стегнати мускули на челюстта.

— Бъдете сигурна, че няма да трепна.

Гласът ѝ стана по-мек, дори тонът се понижи:

— Казват, че имало известна болка за жената.

— Има също и начини тя да се намали, и аз гарантирам да ги използвам и да ви покажа начин да се насладите.

В другата стая Гастон се размърда:

— Какво си шепнете, вие двамата?

Вмешателството им подейства отрезвяващо. Сирен вдигна глава с внезапна решителност.

— Ще приема гаранциите ви тогава, тъй като си мисля, че никога няма да ми се предложи нещо повече.

Рене посрещна чистия ѝ поглед с нещо като съжаление, утаено дълбоко в сивите му очи. Всякакво желание за смях си беше отишло.

— Това е най-малкото — каза той. — По-малко, отколкото заслужавате. Бих искал нещо повече, наистина.

Проблемът, пред който бяха изправени, беше как да намерят начин да осъществят плана си за времето, което имаха. Два дни. След два дни Рене Льомоние трябваше да си тръгне. Нямахше смисъл да молят Пиер и Жан да удовлетворят желанието на Льомоние да научи занаята им, да стане воажор, дори и в думите му да имаше истина, в

което Сирен се съмняваше. Подозрението на Бретонови към него още от самото начало се беше разпалило от вниманието, на което станаха свидетели. През останалата част от деня ту единият, ту другият непрекъснато влизаше и излизаше от каютата, чистейки и смазвайки капани на предната палуба.

Късно следобед те приеха доставка от 12 касетки индиго. Гледката на изцапаните със синьо контейнери с надпис „брашно“ обясняваше многото късни часове, прекарани от братята в гостилницата през последната седмица. Трябва да бяха се срещали с плантатора, договаряйки се за цената. А тя напоследък се качваше. Получиха се новини, че ще намалява плащането на доставките на индиго в английските пристанища, за да се представи продукцията на багрилото в английската колония Каролина. Резултатът обаче би бил повишаване на стойността на насажденията в Луизиана.

Причините, или поне една от тях, за повишената нервност и раздразнение на Бретонови, която Сирен бе забелязала през последните няколко дни, беше станала очевидна. Докато Льомоние беше при тях, те не можеха да планират експедиция за продажба на индигото, не можеше дори да става дума за това. Като връх на всичко, заради Льомоние те трябваше да пренасят скришом багрилото на собственото си корабче и да го крият под платнища.

Пристигането на индигото в този момент означаваше, че вечер братята нямаше да направят и крачка към гостилницата, а вместо това ще се навъртат в каютата, ще пускат плоски шегги, новости и слухове и ще се пречкат на Сирен, докато тя приготвя блюдо от риба. Оризът вече вдигаше сладка пара от котлето.

Когато чиниите бяха ометени и мъжете ги донесоха заедно с лъжиците за миене, Сирен им каза:

— Не ви ли се пие? Чувам музика, струва ми се, че е от гостилницата.

— Водата ще е достатъчна тази вечер, скъпа — отговори Пиер.

Жан се засмя. Беше се излегал върху мечата кожа пред огъня, с хармоника между устните.

— Достатъчна е винаги, когато джобовете са празни.

Тя можеше да изпрати Гастон с някакво поръчение, но беше невъзможно да намери извинение и да се отърве от тримата, без да

възбуди подозрение. Сирен, разменяйки си поглед с Рене Льомоние, който лежеше подпрян на лакът на постелката си, му отправи усмивка на съжаление и незабележимо сви рамене.

Явно тази нощ нямаше да има възможност за съблазняване. Тя не знаеше дали да се радва, или да съжалява.

4.

На следващата сутрин Сирен отиде в града на пазар. Причините за това бяха много. От една страна се налагаше да попълни запасите си, пък и Рене показваше, че е способен да оцени усилията ѝ. От друга страна трябваше да подготви провизии за търговската експедиция, която Бретонови щяха да направят до англичаните. Но най-вече имаше нужда да избяга за час-два от каютата.

Тя почти не я беше напускала, откакто измъкна Рене Льомоние от реката и престоят ѝ вътре бе започнал да става угнетяващ. Това, обаче, не беше главната причина. След споразумението с известния женкар, тя беше станала особено чувствителна в присъствието му. Усещаше погледа му при всяка своя стъпка и това не можеше да бъде избегнато в малката каюта. Може и да беше плод на въображението ѝ, но погледът в очите му беше преценяващ, нетърпелив, като че ли нямаше търпение да я обладее. Движенията ѝ ставаха все по-непохватни, сякаш бе загубила способността си свободно да се ориентира. Тя внезапно усети, че не знае какво да каже, почувства се глупава. Нещо повече — тази сутрин забеляза, че се изчервява, когато очите му срещнат нейните. Това не ѝ се нравеше никак.

Гастон крачеше до Сирен с кошница в ръка, подсвирвайки през зъби. Дървеното сабо на краката на двамата издаваше шляпащ звук в калта по пътеката. Следобедът беше облачен, със студен вятър, който развяваше краищата на шала на Гастон и набръчкваше кърчиците на обикновената шапчица, която носеше Сирен. Шумът на вятъра в дърветата покрай пътя приличаше на уморени въздишки, а клоните бяха отрупани с косове, които се закачаха и цвърчаха, падаха към земята и отново се издигаха, наподобявайки на водовъртеж от есенни листа в блестящо черно. Над главите им летяха патици, размахвайки криле в разкъсана фигура. От края на гората ги наблюдаваше дива котка с вирната опашка, която със съскане избяга, щом я приближиха.

Сирен погледна младежа до себе си.

— Мислил ли си някога, Гастон, да напуснеш баща си и чичо си и да заживееш самостоятелно?

Той спря да си подсвирва и ѝ отправи недоверчив поглед.

— Защо трябва да го правя?

— Ти си вече голям. Можеш да бъдеш самостоятелен мъж и да правиш каквото искаш — това сигурно беше истина. — Никога ли не ти се е приисквало да направиш нещо за бъдещето си?

— Имаш предвид къща?

— Къща, земя, чифлик.

— Когато се ожения, може би... Не знам. Харесва ми да търгувам и да живея на лодка. Да имаш земя означава да я ореш, да я садиш, да се грижиш за реколтата, а това е тежка работа. Защо да я върша, когато има по-лесни начини да се печелят пари?

— Опасни начини.

— Мислиш ли, че земеделието не е опасно, когато има бури и наводнения, змии и диви зверове, да не говорим за индианските нашествия? — Той вдигна рамене, а тонът му стана замислен. — Самият живот е опасност. Единственият ни избор е коя възможност да приемем.

Ясно беше, че той не споделя нейната неудовлетвореност. Сирен не каза нищо повече по този въпрос, а го заразпитва за последното му завоевание — сигурен начин да отвлече вниманието му.

Сърцето на града беше „Плейс Роял“ — открит площад, който стигаше до реката. Откъм обърнатата към водата страна се намираше църквата „Свети Луис“ с дом за отците капуцини отляво и градският затвор и охраната отдясно. От едната страна на площада имаше редица войнишки бараки. Не много далеч беше манастирът на Урсулините — хубава нова постройка и болницата, която работеше с благотворителни фондове, осигурявани от имението на един моряк. Заради наводненията на града, застроен твърде ниско, имаше ров, който събираше излишната вода от дренажните канали. Губернаторът беше издал строги нареждания за продължаването и поддържането на дигата.

Сирен нямаше желание да живее в града. В сравнение с корабчето, той беше място на изключителна мръсотия. Най-често улиците представляваха море от кал, превръщайки къщите в островчета, а когато бяха сухи, канавките, издълбани по средата им

бяха пълни с боклук и остатъци от храна. По-ниските етажи не можеха да се спасят от лепкавата, черна кал, която образуваше солиден пласт. Кучета и котки, пилета и прасета се скитаха на воля, ровеха боклука в канавките, пърхаха и квичаха пред вратите, докато не ги прогонят с метлата.

По продължение на реката, където спираха корабите, се носеше миризма на мухлясало зърно, кисело вино, загорял бифтек и изгнили банани, примесена с по-свежи аромати на дърво и бор, на тютюн и зелена мирта, както и на восък за свещи, които чакаха в кралските складове да бъдат изпратени с кораби към Франция и западна Индия.

Край реката се намираха и повечето таверни, кабарета, гостилници и игрални домове. Там бе съборището на войниците, свободни от дежурство, проститутките, крадците и мошениците, които грабеха от тях. Също тук, по продължение на дигата пред „Плейс Роял“, се намираше и пазарът.

Нямаше никакви специални изисквания за пазара. Понякога издигаха навеси от сламени покриви против слънцето и дъжда, но когато вятърът ги издухваше, което обикновено ставаше по време на буря, не бързаха с възстановяването им. По това време на годината, посред зима, фермерите от германския бряг носеха лук, зеле и репи за продажба, докато траперите осигуряваха еноти и катерици, мечешки кожи и претопена мас, рибарите представяха улова си от езерна хубава риба до костенурки за супа. Някои добри френски домакини предлагаха излишните си пилета, гъски, патици, лебеди и гълъби, други — печива за продан. Имаше свободни цветнокожи жени, които постоянно продаваха напитка от мляко и шоколад, когато успяваха да намерят последната съставка, или мляко, захар и диви ягоди. И често се срещаха бърбиви индианки чоктау с кошници и изработени от кожа изделия, сушени треви за лекарства и подправки.

Такава беше обстановката, в която живееше Сирен. Искаше да се освободи от опеката на Бретонови. За да постигне тази цел, трябваше да спи с Рене Льомоние. Ако не беше възможно да стори това в интимна обстановка и насаме, то тогава трябваше да се направи и без тези условия. Сиреч — на корабчето, в каютата, докато братята Бретон спят. Не само, че времето определено от Пиер за възстановяването на Рене почти беше изтекло, но и нейната решителност намаляваше, следователно делото трябваше да бъде извършено тази нощ.

Хората наоколо представляваха пъстра, шумна тълпа. Домакини с кошници в ръце се разминаваха с африкански готвачи от по-заможните домакинства и джентълмени, които си въобразяваха, че са по-хитри купувачи или предпочитаха да държат портфейла си в собствените си ръце. Монахиня в чисто бяло покривало на главата се пазареше за връзка пресен магданоз. Полугол чоктау воин крачеше сам, без да обръща внимание на търговията. Зад него вървяха двойка войници — единият в униформа, другият — още с нощна шапчица и халат, което го определяше като близък на мадам Вудрьой. Тук-там се мярваха жени, показно облечени в коприна, които можеха да бъдат взети за дами, но по-вероятно беше да са любовници на офицери. Такива жени не само се поддържаха открито, но и бяха свободно приемани дори и в губернаторския дом, където, ако чарът им беше достатъчен, можеха да бъдат поставени над по-старомодните съпруги на колонистите. Губернаторът имаше око за привлекателните жени.

Предпочитаният начин за пазаруване беше бартерът. Твърда валута почти не съществуваше, а книжните пари, издавани от краля флукутираха толкова много по стойност, че хората ги приемаха с неохота. Нещо повече — миналата година бяха разпространени фалшиви банкноти, което обясняваше подозрението към тях. Мнозинството живееше толкова бедно, че дори една фалшива банкнота можеше да се окаже катастрофа за тях.

Сирен размени украсената с мъниста кожена чанта, която сама беше ушила, срещу две пилета, после замени едното пиле за зеле и два дълги, пръхкави самуна хляб. Гастон хвана пилето за вързаните крака, докато Сирен пъкна кошницата на ръката си и се отправиха към къщи.

Бяха близо до корабчето, когато Гастон рязко спря на пътя.

— Какво е това? — попита той с неестествено скован глас.

Тя проследи погледа му. На корабчето имаше човек. Той току-що беше прекосил мостчето и вървеше към каютата, чиято врата беше откъм предната страна на съда. Нисък и жилест, той носеше шапка чорап, раирани панталони и синьо сако и беше бос. Походката му не изглеждаше естествена — той по-скоро се промъкваше, придържайки се близо до стената. Не изглеждаше приятел.

— Хей, ти! — извика Гастон. Той пусна пилето на земята и се спусна напред. Сирен се втурна след него, стискайки кошницата.

Човекът на корабчето им отправи див поглед. Той изруга, но звукът едва достигна до Сирен, заглушен от стъпките ѝ. От колана на панталона си нападателят извади пистолет и се спусна към вратата. Блъсна я и хлътна вътре. Оттам долетя глух изстрел. Миг след това се изви сив дим от барут. Мъжът в раираните панталони изскочи от дима, сякаш изхвърлен от гигантска ръка. Падна на колене, после се вдигна отново. Зад него в рамката на вратата се появи Рене със стиснати юмруци. Нападателят издаде хриплив вик и се спусна в бяг. Той прогърмя по мостчето и се хвърли в езерото.

Гастон изпревари Сирен. Тя продължи да тича, усещайки кръвта да пулсира в ушите ѝ, а в гърдите ѝ сякаш спря буца, която я задушаваше. Видя по-младия Бретон да скача на мостчето и да сграбчва Рене за ръцете, после, след няколко думи, го потупа по гърба. Тя знаеше, че всичко е наред, но не можеше да се забави. Мостчето подскачаше нагоре-надолу, докато тя тичаше по него. Двамата мъже са обърнаха към нея. Преди още да е стигнала до тях, тя извика:

— Какво има? Какво се е случило?

— Онзи се опита да убие Рене! — изстреля Гастон възбудено.

— Пиер? Жан? Къде са те?

Отговори Рене?

— Дойде съобщение. Трябваше да отидат в града.

— Пиер не би направил това.

Пиер Бретон не обичаше градовете и тълпите и никога не ходеше там, ако можеше да го избегне.

— Възможно е да е измама. — Гастон направи изискан презрителен жест.

— Във всеки случай, бележката беше донесена и те тръгнаха. Дойде мъжът. — Рене леко вдигна рамене.

Сирен плъзна поглед по високата фигура на Рене.

— Не сте ли ранен?

Той поклати глава.

— Не е лесно да се качиш на борда на такъв съд, без да се издадеш. Усетих кораба да се люлее, а нямаше никакъв друг шум, нито стъпки, нито поздрав. Видя ми се подозрително.

— Така че той е станал да види какво става — допълни със задоволство Гастон. — Кой не би го направил?

— Точно така. Страхувам се, че има дупка от куршум на покрива.

— Колкото за билиардна топка, нищо не е — каза Гастон. — Кажете ни, как го изхвърлихте пред вратата.

— Това беше грешка...

Той продължи, но Сирен не можеше да издържи да слуша. Тя влезе и остави кошницата на пода. За момент се спря да погледне продупченото място на тавана, където се беше ударил куршумът. Не беше малко, зарядът трябва да е бил достатъчен да повали и мечка. Тя наля вода в легена и си изми ръцете, после изстиска кърпата и я притисна до горещото си лице. След малко я свали и приглади косата си. Едва тогава се върна на палубата.

— Защо? — попита тя при първата пауза.

Гастон я погледна през рамо с проблясваща на ухото обича и добродушна усмивка:

— Защо, какво, скъпа?

— Защо този човек се опита да убие мосю Льомоние?

— Бил е крадец, който е разбрал, че ние сме излезли, после е подмамил татко и чичо Пиер навън. Мислел е, че корабчето е празно, готово за грабеж.

— Той извади пистолета, преди да прекрачи вътре.

— Предпазна мярка не би била излишна.

— Сигурно — каза Сирен, като гледаше Рене с ясни очи. — Или може единствената му цел е била убийство, доколкото някой се бе опитал да убие нашия гост преди.

Когато и Гастон се обърна към него, Рене даде вид, че обмисля тази възможност.

— Възможно е, разбира се, но не мога да проумея защо.

— Казвам ви, че мъжът е крадец, а не убиец, почти съм сигурен — изрече с отвращение Гастон.

Сирен бързо се обърна към него.

— Познаваш ли го?

— Ако е този, за когото мисля, той работи извън таверната, до бараките, но не съм го мяркал напоследък.

— И предполагам, че няма да го видят наблизко скоро.

— Можеш да си сигурна в това.

Имаше много места, където можеше да отиде човек, който бяга — в гората с индианците, към отдалечените френски постове, които се простираха от Начиточес и Мобил до Илинойс, на север в Ню Франс

или дори до Английска Каролина или Испанска Флорида. Номерът беше да се направи обмислено. Хората, които бяха изчезнали и за тях не се чу нищо, бяха много.

Рене зае отново мястото си на постелката, докато Гастон се върна за пилето, преди някоя лисица или двуного да са се справили с него. Той прекъсна дните на птицата с брадвата, но го донесе на Сирен да го оскубе — работа, която той ненавиждаше. Тя все още се занимаваше с това, когато Пиер и Жан се върнаха.

Поръчението им не беше уловка, въпреки, че не си струваше пътя до града. Отнасяше се до един стар приятел, който беше прикован на легло — шотландец, дошъл в Луизиана от Франция, който мислеше, че 1–2 пинта добро уиски ще може да го вдигне на крака отново, ако Бретонови могат да му го доставят, дори и с парите му да се обогати кървава Англия. Пиер беше склонен да се съгласи с Гастон, че нахлулият е крадец. С това нещата явно бяха приключени, въпреки че дискусиите продължиха, докато яхнията от пилето не свърши.

После поседнаха пред огъня. Сирен, която знаеше, че сега Бретонови имат пари, тъй като шотландецът им бе платил предварително за услугата, изчака да настъпи пауза в разговора. Колкото може по-непресторено тя каза:

— Никога не съм опитвала уиски.

Жан стисна устни.

— Не може да се сравни с добро бренди.

— Може би е по-силно? — Тя погледна към Пиер като към по-възрастен и следователно — по-авторитетен.

— По-силно? Зависи къде е правено и как. Но то е остро, докато брендито минава гладко като коприна и повдига духа на мъжа до небето. — Той премлясна с устни.

— Но шотландското уиски трябва да е твърде мощно, щом може да излекува приятеля ви.

На устните на Пиер се появи снизходителна усмивка:

— Всички спиртни напитки действат на мозъка, а оттам започва всяко лечение.

— Мисля, — каза Жан — че чувствам гърлото си да пресъхва.

Сирен цъкна с език:

— Предполагам, ти се струва разумно да се пресече това, още в зародиш?

— Тази мисъл ми мина през ума.

— Не трябваше да го окуражаваш — сгълча я Пиер.

— Не — каза Жан — съвсем не е необходимо.

Скоро те тръгнаха към гостилницата — само двамата по-възрастни мъже. Гастон, за негово най-голямо неудоволствие беше избран за пазач още веднъж. Той излезе с трясък от каютата и седна на пейката отвън като потропваше с крак по дъските.

Сирен седя известно време, после се обърна към Рене. Той я гледаше с възхищение и недоверие в очите.

— Това беше великолепна маневра, но не виждам смисъла — каза той с мек глас.

Нямаше нужда да се преструва пред него.

— Смисълът е, че Гастон спи винаги като мечка, но Пиер и Жан — не. Освен когато са пийнали.

Нещо светло и топло подскочи в очите му:

— О!

Той не се нуждаеше от детайлни обяснения, веднага разбираше. Това й даваше чувство за сигурност. На повечето хора трябваше да им се обяснява, при това с подробности.

— Все пак съществува известна опасност — прошепна тя.

— Не знаете ли — каза той също шепнешком — че опасността добавя вкус.

Времето се точеше болезнено бавно. Нямаше как да знаят колко ще се бавят двамата братя и колко време ще е необходимо на Гастон да преодолее огорчението си и пак да потърси огъня. Нощта не беше студена, но не беше и топла. Облаците, които се кълбяха цял ден се бяха спуснали надолу и лекият ветрец се беше обърнал и идваше главно от юг. Във въздуха се усещаше тежка влага, като че ли небето можеше всеки миг да се разтвори и да рукне дъжд.

Това чувство, помисли си Сирен, можеше да идва и от нея отвътре. Тя беше на ръба, трепваше при най-малкия шум, при най-лекото движение. Жадуваше чакането да свърши и в същото време се ужасяваше от момента след това. Сърцето й биеше силно в гърдите, а кожата й беше настръхнала. Никога в живота си не беше усещала така осезателно друго човешко същество, както сега Рене Льомоние — неговото присъствие, фигурата му, премерената сила на всяко

движение, повдигането и спускането на гръдния му кош, овала на лицето, устата, ръцете.

Беше луда да вярва, че може да премине през всичко това, да изпитва съдбата си. Какво беше лошо в начина ѝ на живот? Нямахте ли покрив над главата, достатъчно храна, великодушни, разумни и загрижени хора до себе си, с които да бъде щастлива? Какво, че я държат изкъсо? Това беше проява на обич. Да роптае срещу това беше черна неблагодарност. Да го рискува за една химера, като свободата си, можеше да се окаже глупаво.

О, но тя се бе уморила да бъде безплатна домакиня на Бретонови, омръзнало ѝ бе да живее като монахиня. В живота имаше повече от тенджери и тигани! Имаше неща, които искаше да върши, идеи, които искаше да преследва. В нея имаше чувства, които копнееха да намерят осъществяване, да бъдат споделени. За всичко си имаше време, и нейното време беше настъпило.

Девственост. Какво бреме е тя за жените. Защо не можеше да са като мъжете — да могат да навлизат в страстта без болка и доказателства? Защо едно мъничко, тънко късче плът трябва да има такова значение? То не значеше нищо, освен, разбира се, да позволи на мъжете да установят своето бащинство чрез очевиден знак за това, че жената е за първи път с мъж.

Не че на този факт се обръщаше голямо внимание в колонията. Между първите жени, изпратени тук с кораб за съпруги, повечето от които от затворите в Париж, едва ли можеше да се намери девойка. Всъщност с тях пристигна и акушерка, която прие три раждания, преди да стигнат до местоназначението си. Толкова малко бяха жените, различни от индианки и толкова отчаяна беше нуждата от тях, че чистотата беше последното нещо, което бъдещият жених изискваше, когато момичетата стъпиха на калния бряг. Момичетата, които дойдоха по-късно — жени от средната класа, без семейства, които бяха изпратени от краля и осигурени със сандъци, съдържащи зестрата им, състояща се от няколко парчета плат и други стоки — бяха приети, правилно или не, като непорочни. Но най-голямата им ценност беше, че бяха здрави и работеха много и, най-важното от всичко! — бяха способни да раждат, докато първата група беше толкова далеч от непорочността, че болести като сифилиса ги бяха направили стерилни.

Възможността, че може да забременее, не тревожеше Сирен. Такива неща се случваха, да, но тя нямаше да има съпруг — мъж, с когото да бъде постоянно интимна. Един физически контакт щеше да е достатъчен за нейната цел и едва ли щеше да доведе до такъв краен резултат.

Едно допълнително предимство на парижкия развратник беше, че той едва ли щеше да пожелае да се ожени за нея или да има дете от нея.

Толкова много бяха мъжете, които след няколко години живот в колонията бяха обсебени от идеята да имат собствена жена, някой, който да готви, да чисти и да топли леглата им. Сирен не чувстваше нужда да стане помощник на воажор или плантатор.

Не, тя беше избрала най-добрия начин. Сега беше необходимо само да сложи началото.

Когато след няколко часа братя Бретон се върнаха, те можеха да се чуят много преди да приблизят корабчето. Гласовете им, извисени в песен, кънтяха над блатото и отекваха от дърветата край реката. Бяха пияни като мускетари и доволни от това, така че викаха и се смееха високо по палубата, докато всеки се опитваше да отвори галантно вратата на другия. Единственият страх на Сирен, която се притече на помощ и им отвори вратата отвътре, беше, че могат да паднат в реката.

Гастон беше влязъл отдавна и похъркваше насън. Не се събуди, дори когато баща му и чичо му блъскаха столовете в тъмнината. Сирен им се сопна, както правеше обикновено, после се прибра зад завесата. Минаха още няколко минути в тропане, блъскане и скърцане. Най-после настъпи тишина.

Сирен почака половин час. Дишането на двамата братя беше дълбоко и звучно и на момента преминаваше в хъркане. Нямаше представа дали Рене е заспал или не — откъм него не се чуваше никакъв шум. Но не беше смутена. Беше открила, че както и братя Бретон при нормални обстоятелства, той се събуждаше при най-малкото движение. Трудността беше да се промъкне в хамака си, без да го събуди.

Този път не беше по-различно. Куката на хамака леко изскърца. Когато се обърна, чу шумоленето на чаршафите от движението на Рене, който се надигна на постелката. Уплашена, че той може да заговори, тя коленичи, правейки му знак да мълчи.

Пръстите ѝ докоснаха рамото му. Беше топло и гладко, със стегнати мускули. Дъхът ѝ спря в гърлото, тя усети, че се задавя. За миг загуби дар слово.

— Тази вечер ли, Сирен? — прошепна той, после въздъхна.

Този звук я отпусна.

— Да, тази вечер.

— Предположих, че си размислила.

— Не. Не съм.

— Трепериш. Студено ли ти е?

Тя не беше усетила треперенето на пръстите си, което пробягваше и по ръцете ѝ и стигаше до сърцето. То нямаше нищо общо с хладния въздух, въпреки че беше невъзможно да го признае.

— Сигурно... малко.

— Тогава позволи ми да те стопля.

Той взе китките ѝ в ръце и я придърпа долу до себе си. Отначало тя усети съпротивление в мускулите си, но след като полежа малко до твърдите очертания на тялото му, обгърнатата в люлката на неговите ръце, се отпусна. Прегръдката му беше толкова топла, толкова сигурна! В нея имаше уют и безопасност, но нямаше и помен от изгарящо желание.

Изискваше се вяра да лежи така, без да се движи, подчиняваща се на това, което той щеше да поиска. Вяра и доверие. Защо не го беше предвидила? Жените се отдаваха на мъже всяка нощ по целия свят в същия този акт на вяра и каква справедливост имаше? Мъжете вземаха дара, без да помислят, като свое право. Колко от тях осъзнаваха, че това е великодушно споделяне, не нещо, което се дава по задължение, или се взема по право?

Тези мисли я отвличаха. Нуждаеше се от тях, за да предотврати напрежението, когато Рене докосна плитката, праметната през рамото ѝ, поемайки топлата ѝ копринена тежест в ръка. Той намери панделката, с която беше вързана и я освободи, после прокара пръстите си през меките, преплетени кичури, разпростирайки ги върху извивката на рамото ѝ и по гърба.

Ароматът, който се разнесе от косите ѝ напомни уханието на лятна поляна. Рене го вдъхна, притискайки я до себе си. Невероятното покорство на жената, която държеше, беше дар, който той не заслужаваше. Знаеше го добре, но нямаше сили да откаже. Опасността

от приемането му беше голяма — той пределно ясно усещаше мъжете, спящи от друга страна на завесата — но от това ставаше още по-сладко. Не, не трябва, не може да се съпротивлява, но Бог му е свидетел, тя няма да загуби от това. Последните няколко пропиленни месеци можеха и да му помогнат. Дългите часове, прекарани в чужди будоари и нежните уроци, които беше получил сега можеха да се окажат от полза. За това, което щеше да дойде после, той не искаше да мисли. Всичко щеше да се оправи от само себе си, той беше сигурен.

Сирен имаше манастирско образование, но беше излизала за пазаруване и за празници. Гувернантката ѝ беше светска вдовица, която не вярваше в недомлъвки и премълчаване на фактите. Нещо повече — имаше няколко ученички, чиито родители бяха в каймака на кралския двор във Версай и които бяха чули и видели повече от неприличното поведение на придворните към слугини и други подобни момичета, отколкото можеха да си представят родителите им. Пък и да не беше така. Сирен едва ли можеше да живее с Бретонови на реката в неведение за физическата природа на съюза между мъже и жени. Беше готова, мислеше си тя, да изстрада унижението заради свободата, която щеше да получи в замяна. Но се оказа неподготвена за бавно надигащото се в нея любопитство и разгръщащото си чувство на очакване.

Странно, но гърдите ѝ, притиснати до гърдите на Рене бяха твърди и настръхнали и усещаше как мускулите на корема ѝ леко се присвиват във възбуден спазъм, когато тялото ѝ се прилепи до неговото. Кръвта във вените ѝ забърза. Усещаше плата на нощницата си като грубо, дразнещо препятствие. С чувство, каквото не знаеше, че притежава, тя усети сдържаността, която той си налага заради нея и му беше благодарна за това, докато в същото време по някакъв странен начин се усети освободена от задръжки.

Сирен погледна нагоре, опитвайки се да види мъжа, който я държеше в тъмнината. Можеше да различи не повече от неясните очертания на главата му. И добре, че беше така! Стисна клепачи и вдигна ръка, прокарвайки пръсти по рамото му до силната извивка на врата. Докосна линията на челюстта и твърдостта на леката брада, набола по бузата му, носле прокара пръсти по изваяните му устни, проследявайки гладката им, но стегната повърхност.

Беше почти неволно, това леко, канещо повдигане на устните ѝ. Той не се нуждаеше от повече и наведе своите устни към нейните.

Топла, устата му беше топла в хладината на нощта, докосването беше невероятно нежно и все пак изпрати тръпка по нервите ѝ, която тя усети дълбоко в тялото си. Дъхът заседна в гърлото ѝ и тя позволи на устните си да се прилепят до неговите, обладана изцяло от усещането, когато натискът се усили. Устните му леко се разтвориха и тя усети върха на езика му в деликатна игра. Остави се сляпо да я води, възбудена от сладостта, леката грапавина, прокрадващото се проникване, докато вътре в нея покълваше странно вълнение.

Удоволствието ѝ щеше да е още по-голямо, ако не бяха мъжете от другата страна на завесата. Докосна я съжаление, че не може да се намери време и място без тяхното присъствие, после то изчезна.

Бързо, трябваше да бързат, преди другите да са се събудили и да ги прекъснат. Тази мисъл пулсираше в мозъка на Сирен, но Рене като че ли не усещаше такава напрегната необходимост да бърза. Той опита нежната линия на устните ѝ и прокара върха на езика си по зъбите ѝ, докосна ъгълчетата на устата и проследи чувственото очертание. Целуна брадичката ѝ и опита соления дъх на клепачите, проследи обърканите извивки на ухото. Толкова омайващ беше огънят на влажното му докосване, че тя едва ли разбра кога е развързал връзката на тънката ѝ избеляла нощница, кога е смъкнал ръкава ѝ от рамото и сложил ръката си върху едната ѝ нежно изпъкнала гърда. Тя издаде беззвучна въздишка и дишането ѝ се ускори, докато той прокараваше влажна огнена пътека по извивката на шията ѝ и надолу към ключицата. Той смъкна нощницата надолу и дъхът му премина върху напрегнатото, нежно връхче на гърдата ѝ, карайки я да се стяга, преди да я вземе в горещото привличане на устата си.

Желанието нахлу в нея, закръжа във вените, нагореци кожата ѝ и се намести с болезнена уязвимост в долната част на тялото ѝ. Лек вик се надигна в гърлото ѝ и тя една го потисна. Връхлетя я паника. Това беше нещо магическо, нещо разрушително! Може би именно заради него дори вдовиците се омъжваха отново. Не е била права да си мисли, че то може да се използва толкова лесно. Искаше да спре това, да върне нещата както си бяха преди, но осъзнаваше в някакво кътче на съзнанието си, че вече е твърде късно. Твърде късно...

Силата на волята я беше напуснала. Тя покри с ръце гърба на Рене, избягвайки превръзката и беше изумена от играта на мускулите под кожата му и изгарянето на устните му във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Премести се, позволявайки му да смъкне дрехата още и да проследи смъкването нежно с уста и език.

О, той познаваше извивките и падините на женското тяло, знаеше нежното и търпеливо внимание, което беше нужно, за да се възпламенят. Беше нежен завоевател, носеше възхищение и радост. Сирен лежеше пулсираща и завладяна от омайните вълни на удоволствието. Завладяна от великолепието му и чудото на това, което ставаше, тя се движеше в пълно отдаване, в което имаше и тръпка на тревога. Безсилна в прегръдките на екстаза, тя се измъчваше от тихите звуци, напрегнатото дишане, мекото шумолене на постелката и чувството за отлитащото време. И все пак не можеше да отрече вихрения натиск, който се надигаше в нея, неотложната нужда, която се бе притаила и чакаше.

Яркийт възторг нахлу така стремително и внезапно в нея, че тя се изви с вик в гърлото, а ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му. Той бързо събу панталона и се отпусна между бедрата ѝ. Навлизането му — горещо и продължително — донесе мигновена, изгаряща болка, която премина, като по чудо, когато той притисна по-дълбоко. Въздишката ѝ на облекчение и на сияйна радост облъхна рамото му.

Той се движеше над нея с премерена сила и тя се притисна към него, повдигайки се да посрещне бурята на неговата нужда, толкова дълго отричана, така доблестно сдържана и я обвърза със своята собствена. Заедно в тъмнината, споявани и разделяни, те се напържаха да посрещнат неописуемото великолепие, което очакваха. То гореше около тях — светлина, която съзижда или разрушава, покорява или предлага редкия дар на милостта и толкова блестяща, че само времето можеше да разкрие разликата.

5.

Към сутринта лодката започна да се люлее на опънатите въжета. Ниско над главите изтрещя гръмотевица. Вятърът свиреше над покрива, удряйки в ъглите. Сирен се събуди изведнъж. Дълго се вглежда в тъмнината, без да може да се ориентира.

Рене лежеше зад нея и стройното му тяло я обгръщаше. Ръката му бе отпусната върху гърдите ѝ. Тя чувстваше изпъкналите мускули на краката му и грапавината на космите до голото си тяло. Приятната му топлина я обгръщаше под завивката, въпреки че въздухът беше хладен.

Тя нямаше намерение да заспива с него. Не беше за вярване, че е прекарала по-голямата част от нощта, лежейки толкова близо до него, в ръцете му. Дори сега не ѝ се искаше да помръдне, въпреки че мускулите ѝ се бяха стегнали и имаше нужда да се протегне. Не че ѝ харесваше положението, не, просто не искаше да събуди Рене в този момент. Трябваше първо да се справи със себе си, да подготви защитата си и да реши как ще се държи с него занапред.

Щом като загубената девственост трябваше да убеди Бретонови да ѝ дадат повече свобода, то те трябваше да научат, че тя не е непокътната. Трудността да се направи това изведнъж ѝ се видя огромна.

Това нямаше да им хареса. Пък и как щеше да намери думи да съобщи за новото си положение. Не се страхуваше от Пиер и Жан — не за себе си — те никога не я бяха наказвали, никога не бяха вдигали ръка на нея. Тя осъзна, че тяхното огорчение и разочарование е това, което я ужасява.

А какво ли щяха да направят на Рене? Тези мисли през цялото време се въртяха в главата ѝ, но все пак не беше помислила, че тя ще бъде отговорна за това, което щеше да му се случи. Точно сега той не можеше да се защити. При нормални обстоятелства нямаше защо да се безпокои — ако Рене беше здрав, той без съмнение щеше да се справи

с всякакви ситуации, особено от такъв характер. Миналият опит навярно щеше много да му помогне.

Последната, по-скоро горчива мисъл, я смути. Неговият опит не я засяга, тя само го беше използвала. Почти не можеше да си спомни нещо, което да показва, че раните бяха повлияли на способностите на Рене като любовник миналата нощ. Имаше може би малко повече внимание и нежност и по-малко енергичност в действията му, но на нея ѝ се струваше, че това няма нищо общо със силата му. Беше ѝ приятно да знае, че той нямаше да бъде беззащитен срещу пазителите ѝ.

Нито пък можеха да го сварят неподготвен. Той вече не спеше. Не беше сигурна как го разбра — не беше помръднал, не беше издал звук. И все пак тя можеше да се закълне, че лежи нащрек и съсредоточен. Още мислеше за това, когато една гръмотевица преряза небето над широката река зад люлеещото се корабче.

Изведнъж разбра кое го беше издало. Напрежението на мускулите. И имаше сериозна причина за това. Зад закритата с перде врата се чу шум от раздвижване и леко проскърцване, когато единият от Бретонови стана от хамака си. Сигурно беше Пиер. Миг по-късно разцъфна жълтата светлина на восъчна свещ. Люлеенето на корабчето го бе разбудило. Въжетата трябваше да бъдат проверени.

Сирен направи конвулсивно движение, като че ли щеше да скочи и да се качи на хамака си. Ръката на Рене се стегна около нея. Тя се отпусна. Той беше прав — по-добре да не създава шум, който може да привлече вниманието. От друга страна, завесата, която преграждаше стаичката, обикновено стоеше отворена — тя я отгръщаше, след като се съблечеше за лягане. Това, че сега завесата е спусната, можеше да събуди подозрение.

И какво от това? Не искаше ли тя точно това? Не беше ли по-добре да бъде разкрита, вместо да дава трудни обяснения?

Сирен се отпусна и остана да лежи напълно неподвижно. За миг мисълта, че под завесата е гола я смути, но тя бързо я пропъди. Ако тя и Рене бъдат разкрити, щеше да каже, че вината е нейна. Този фатализъм подежда успокоително на опънатите ѝ нерви, въпреки че изпитваше срам.

Външната врата се отвори и затвори. Чуха се ясно стъпки по палубата. Отгоре дъждът заплиска по кипарисовите дъски. Капките

падаха тежко, със силен резонанс. После вратата на каютата с трясък се отвори от порива на вятъра, който вдигна завесата, издувайки я навътре. Зад нея Сирен видя Пиер да стои на прага на външната врата. Той гледаше право в нея.

Чу се трополене на боси крака, последвано от дръпването на завесата. Над тях стоеше Пиер с разкривено от гняв и неверие лице.

— Сирен!

Тя седна, притискайки кожата до гърдите си. Лицето ѝ пламна в жар. Не беше очаквала разкаянието, което я притискаше. То ѝ отне способността да говори и я накара да се почувства като наказано своенравно дете. До нея Рене също седна и се зае да обува панталона си.

— Какво означава това? — Жан беше този, който заговори, заставайки пред брат си. Гастон, който се беше надигнал в хамака си, поглеждаше зад тях с разширени от изненада очи.

Сирен не отговори. Обади се Рене:

— Струва ми се — каза той със сух глас — че е очевидно.

Думите му възпламениха Пиер.

— Ах, ти копеле! Така ли ни се отплащаш?

— Странно, наистина... — започна Рене.

Когато Пиер, с убийствен блясък в сините си очи, тръгна към него, Сирен вдигна ръка да го спре.

— Вината е моя, не негова — произнесе тя със сух глас. — Той не е направил нищо, което аз да не съм искала.

— Как можеш да кажеш такова нещо? — Жан сви юмруци и сложи ръце на кръста.

— Защото е истина.

— Невъзможно. Той те е прельстил, омаял те е с лъжи.

Тя отметна косата си, движението ѝ беше и знак за отрицание:

— Не. Аз поисках това от него.

— Като проститутка? Никога. Искаш да го предпазиш, но няма смисъл.

Жан понечи да се втурне покрай брат си. Гастон, с мрачно лице, скочи на крака.

— Не се нуждая от защитници. — Гласът на Рене звучеше метално, докато той се повдигна на едно коляно. Когато погледна Бретон, погледът му беше спокоен, предизвикателен и без страх. —

Ще дам на всеки от вас или на всички удовлетворение, ако поискате, но първо бихте могли да се попитате кое е тласнало Сирен към тази постъпка.

Жан изплю груб епитет, втурвайки се край брат си. Ръката на Пиер изхвъркна и той го хвана за ризата.

— Чакай — каза той с опасни нотки в гласа. — Лъомоние има право. Да чуем Сирен.

Дъждът се чуваше силно във внезапната тишина. Сърцето на Сирен подскачаше лудо. Тя навлажни устни:

— Исках свобода. Омръзна ми да бъда наблюдавана и пазена като някаква ценност.

— Ти си ценност с голяма стойност — каза грубо Пиер.

— Аз съм човек. Искам да влизам и излизам без винаги до мен да стои пазач. Искам да правя каквото пожелая и когато пожелая. Искам да бъда свободна!

— Не знаеш какво говориш. — По-възрастният Бретон направи бърз жест с ръка. Беше груба, мазолеста ръка. — Жените трябва да бъдат пазени.

— Защо? За да се осигури чистотата и верността им? Има разлика между пазене и затворничество.

Пиер я загледа със смръщени вежди.

— Никога не сме искали да те затваряме, или да те направим нещастна.

Сирен стисна ръце върху кожената завивка.

— Не съм била нещастна, но постоянното наблюдение ме вбесяваше. Опитвах се да ви кажа, но вие никога не слушахте.

— И реши, че това е начинът да се сложи край?

— Как другояче? Повече няма да има нужда от пазач!

— Така ли си мислиш?

— Защо? Жените, които не са девствени се движат по улиците сами през деня и през нощта.

— Искаш да станеш проститутка? — Тонът на по-възрастния мъж беше заплашително тих.

— Разбира се, че не! Но такива жени ходят без пазачи, просто защото знаят, че няма какво да губят.

— Очакваше да ти позволим сега да ходиш по улиците без придружител, когато си поискаш?

— Защо не?

— Но ти не искаш да станеш проститутка?

— Казах, че не!

— Кой ще те спаси от вълците, когато надушат, че си познала мъж? Кой ще те спаси да не станеш тяхна плячка, тяхна проститутка?

В кафявите ѝ очи блеснаха гняв и унижение. Никога никой не ѝ беше казвал такова нещо, и особено Пиер Бретон. Все пак тя не показа колко я е засегнал. Вдигна глава и произнесе отчетливо:

— Ще се пазя сама. Нося ножа, който ти ми даде и съм запомнила как да го използвам.

— Нужно е повече от това. Ти си твърде апетитно парче, за да ти позволя да се движиш сама.

Внезапно Рене, който внимателно слушаше, се обади:

— Аз ще бъда нейният покровител.

Жан изръмжа и се приготви да се спусне напред, но Пиер го спря с повелителен жест. Сирен се обърна и погледна Рене с изненада в очите.

— Няма нужда — прошепна тя тихо. — Този скандал не те засяга.

— Остави го да говори — каза Пиер, въпреки че нещо като мъка проблесна на лицето му.

Рене се изправи на крака и открито погледна другите мъже.

— Бъркате, не правя това нито от страх, нито от благодарност. През изминалите няколко дни открих, че силно съм се привързал към Сирен. Какво е тя за вас, или вие за нея — не знам, но това мога да ви обещавам. Нищо лошо няма да ѝ се случи заради мен, нито ще бъде позволено на някого да я засегне, докато е под мое покровителство.

Сирен, слушайки в изумление, се опита да възрази.

— Ще млъкнеш ли? Не се нуждая от помощта ти.

— Под ваше покровителство — повтори Пиер. — И каква ще ви бъде тях?

— Това засяга нас двамата.

Жан тихо изстена.

— Любовница, значи. А може би покровителството няма да продължи повече от нощ две?

— Вярвам, че ще бъде по-дълго. Мислех, дори се надявах, че ще продължи поне докато трае следващата ви експедиция за среща с

англичаните.

Жан изруга, Гастон повтори след баща си с бледо лице. Пиер остана спокоен, но очите му се присвиха:

— Надявам се, че ще обясните.

— Простете резкостта ми — каза Рене, навеждайки глава в мълчаливо съгласие. — Разбрах за индигото скоро след като го качихте на борда. Не беше трудно да се досетя, тъй като преди Жан да си измие ръцете, под ноктите му имаше доста синилка. Лежах и си мислех за приключенията, които предприемате и печалбата, която ще направите и открих у себе си голямо желание да ви придружа в това начинание.

— За пари, естествено? — каза Пиер.

— Не ги пренебрегвам, макар че всъщност имам достатъчно от семейството си, разбира се, ако не ги проигравам по игралните маси. Може да не повярвате, но ще ви кажа истинската причина. Омръзна ми цивилизацията и нейните правила! — преситен съм от нея. Сега искам да изуча пустошта, след като съм тук, да видя индианците, живота им, и може би да направя нещо, което носи известен риск. Не мога да ви обясня тази нужда, мога само да кажа, че тя съществува.

Съмнително е дали би могъл да уцели обяснение, което по-подходящо да удовлетвори Бретонови. Контрабандата не просто беше тяхна професия — тя бе развлечение и радост. Печалбата, разбира се, беше важно съображение, но то беше далеч надхвърлено от удоволствието на добиването ѝ, докато избягват да не бъдат заловени от кралските войници, убити от индианци или погубени от някое природно бедствие.

— Искате да дойдете с нас? — невярващо попита Жан. — Парижки денди като вас? Няма да преживеете и десет минути там.

— Възможно е — съгласи се Рене с лека усмивка в сивите очи. — Но е възможно и да ви изненадам.

Сирен премести очи от Пиер към Жан. Двамата мъже се спогледаха мрачно. Нещо в изражението им, вниманието, възприемането, ѝ говореше, че те обмислят предложението. Май наистина се канеха да вземат Рене!

— Не — възропта тя.

Не ѝ обърнаха внимание.

— Можете ли да гребете лодка?

— Гребал съм по Сена.

— Мисисипи не е толкова кротка и прощаваща. Можете ли да стреляте?

— Това мога да правя.

— Не — каза отново Сирен.

— Но убивали ли сте някога човек? — попита Жан, гледайки с твърд поглед Рене.

Рене не отговори, но и не отмести поглед.

— Разбира се, може да не считате дивака за човек, но той е смъртен враг, — продължи с ирония по-младият Бретон. — Но да кажем, че можете да защитавате себе си и нашата Сирен, имате ли намерение да инвестирате, или просто ще излезете с нас?

— Ще споделя риска, ако ми позволите.

Сирен се изправи, увивайки се в завивката.

— Какво е това? — попита тя, гледайки ту един, ту друг. — Какво правите?

Пиер отговори:

— Това е споразумение между мъже, скъпа. Колкото до това, какво правим — вземаме си партньор.

— Правете каквото искате — произнесе тя твърдо и премерено, — но разберете, аз не съм част от тази игра.

— Това е въпрос между теб и мъжа, когото си избрала.

— Не съм избрала никого!

— Така ли? Изглежда другояче.

Сирен вдигна глава с блеснали и потъмнели очи.

— Не ме интересува как изглежда, не съм търсила покровител, нито го искам!

— Много жалко, скъпа, тъй като вече имаш, независимо дали го искаш или не.

Пиер я гледа един дълъг момент, а лицето му беше твърдо от болката в очите. Той рязко се обърна, като че ли с презрение, и отмествайки Жан и Гастон дръпна завесата на мястото ѝ. Вече от другата страна, той отново заговори:

— Заминаваме след седмица, Льомоние. Бъди готов.

Защо? Това Сирен не можеше да разбере. Не че Бретонови никога не вземаха партньор със себе си, не беше необичайно да вземат друг човек и дори двама. Но те бяха воажор и, родени в този суров нов свят и го познаваха. Не беше разумно от тяхна страна да вземат

новодошъл, човек, който не само беше незапознат с природата тук, но и беше в приятелски отношения с губернатора, и следователно — подозрителен.

Задължение на губернатора, като върховен главнокомандващ тук, бе да спре контрабандата, която процъфтяваше. Бяха обявени награди за информаторите за лица, замесени в такива нелегални дейности. На контрабандата се гледаше като на кражба от френските щати, тъй като тя отклоняваше доходите, които иначе щяха да отидат в кралската хазна. Наказанието беше бичуване, като броят с ударите се определяше от степента на вината, после доживотна присъда на кралските галери.

Беше ли възможно да е докарала информатор сред тях?

Сирен бавно се обърна да погледне Рене Льомоние.

— Защо правиш това?

— Мисля, че чу.

Погледът му беше ясен, без коварство и все пак в него имаше нещо, което я смуцаваше.

— Ако това е просто импулс, моля те да премислиш. Човек, който не знае нищо за блатата и горите може да бъде опасен за всички, както и за себе си.

— Оценявам загрижеността ти, но бих си пожелал по-голямо доверие.

— Това е нещо, което трябва да заслужиш, като всички мъже, дошли в Луизиана.

Рене я наблюдаваше, впечатлен от самообладанието ѝ, с което потискаше гнева, който караше гърдите ѝ бързо да се повдигат и спускат. Тя чувстваше, че е предадена и имаше право. Но тя нямаше да загуби от това. Той си го повтаряше в тишината, позволявайки на погледа си да докосне строгия овал на лицето ѝ, богатата топлота на косата, величествената стойка, позлатена иззад раменете от светлина, проникваща през завесата. Човек със сигурност не се жени за жена от такава ниска класа, но той ще се погрижи да не ѝ липсва нищо, дори и съпруг, преди да се върне във Франция.

На глас произнесе:

— Ще се опитам да запомня.

— Има още нещо, което трябва да разбереш извън всякакво съмнение, така че слушай добре. Можеш да дойдеш на експедицията, можеш да се наричаш мой покровител, ако ти харесва, но дотук

свършва всичко. Няма да споделяш леглото ми. Не ми дължиш нищо, нито аз на теб. Ясно се изразих, нали?

Устните му бавно се извиха в усмивка, после тя се появи и в очите му.

— Позицията ти е ясна и бих искала да се съглася. Просто ще бъда честно от моя страна да те предупредя, че не мога.

— Какво означава това? — тя стисна зъби от усилието да не закрепчи и да извика с това Бретонови отново.

— Считаю, че още ти дължа много — и намирам у себе си силно предпочитание на твоя метод на отплата.

— Докосни ме — каза тя със свистящи нотки — и ще те убия.

Той отметна глава разглеждайки я през миглите си.

— Ти свободно се изказа, сега изслушай и мен. Никога не съм насилвал жена, нито имам намерение да го правя тепърва. Но това не значи, че няма да те ухажвам, когато имам възможност и да спя с теб, ако ми бъде позволено, или успея да създам такава възможност. Така че, изграждай защитата си, скъпа, нямам нищо против. Дори го предпочитам. Лесните завоевания на се толкова интересни.

— Аз не съм твое завоевание!

— Още не.

— Вън! — каза тя с глас, треперещ от потиснат гняв. — Излез навън.

Той тихо се засмя.

— Изхвърли ме.

Тя не можеше да се бори с него както беше съблечена, съвсем не би било разумно. Обърна му гръб.

— Няма да ти доставя това удоволствие!

— Тогава, предполагам, че оставам — каза той, настанявайки се на дюшека, — поне до сутринта.

Сирен не благоволити да отговори. Тя се качи в хамака си и се опита да лежи, без да отпускат завивката си. Леглото, закачено на куки, се люлееше и скърцаше. Най-накрая затихна.

Рене лежеше с ръце под главата и гледаше в тавана. Не можа да устои да не я подразни, макар че ако беше показала и най-малкия признак на истинско притеснение, той можеше да я успокои веднага. Нямахше намерение да стои вързан за нея ден и нощ, въпреки че трябваше и щеше да бъде наблизо. Нито му трябваше раздражението

на жена, която да прави сцени в неподходящ момент. Щеше да поддържа флирт с нея, да усилва вниманието си към нея само доколкото да раздуха пламъците на гнева ѝ и да поддържа неразбирателството си с нея, но няма да се въвлича повече.

Или щеше? Вкусът ѝ и усещането за нея пробяга в спомените му и той би искал да я вземе отново сега, да я притегли долу при себе си на твърдия под. Нямахше да е лесно да бъде сам, когато тя е наблизо, под ръка.

Щеше да се справи, щом трябва. Честта го изискваше. Честта можеше да бъде строг надзирател.

Беше студено без тялото на Сирен до него и без завивката му, която тя беше взела със себе си.

— Сирен? — тихо прошепна той. — Мога ли да си взема завивката или одеяло?

Тя не отвърна.

Той вдигна ръка и проследи с пръст извивката на хамака по гърба и бедрата ѝ. Тя се дръпна. Приглушен от завивката върху главата ѝ, отговорът дойде:

— Замръзвай. Това може да охлади излишния ти плам.

Наистина можеше. Мърморейки през зъби, Рене се обърна настрана и придърпа част от постелката върху себе си. Миг по-късно вече спеше.

Те напуснаха Ню Орлиънс подир пет дни. Заминаването беше предизвикано от съобщение от долното течение на реката, че английският кораб, който очакваха е изпратен от Билокси. Докато стигнат до брега, минавайки през езерата от заливите и реките, които представляваха тайният път под Ню Орлиънс, корабът щеше да е хвърлил котва в един от малките входи или заливи по бреговата линия на Луизиана. Времето, което той можеше да остане там, беше ограничено. Групата на Бретон трябваше да се движи бързо, с минимално закъснение.

За транспорт използваха две големи пироги. Пиер, Сирен и Рене бяха в първата, а Жан и Гастон ги притискаха отзад. Тези съдове, които понякога бяха коварни за управление, бяха идеални за път с много извивки, където понякога имаше блатисти места с малко вода.

Беше студено и влажно, но гребането ги стопляше. Сирен гребеше на почивки.

Реките и потоците се извиваха като змиорки към залива, някои се връщаха обратно успоредни на себе си, така че трябваше често да пътуват три левги, за да се придвижат малко на юг. Езерата бяха обширни и спокойни, естествени резервати. По бреговете им растяха свежи водни растения и огромни кипарисови дървета се издигаха от плетеница корени с гладки върхове към небето като колони на катедрала. Сивите кичури мъхове, сплъстени като брада на старец висяха от клоните на дърветата и се люлееха на вятъра с мрачна грация. Тук-там се виждаха разни участъци с плуващи растения — зелени и кафяви килими, които изглеждаха достатъчно твърди да се стъпи на тях, но не можеха да издържат нещо по-тежко от водно конче.

Това време на годината беше не само най-доброто за пътуване, но и най-доброто за търговия за тези, които живееха около Ню Орлиънс. Пълноводието от зимните дъждове правеше пътуването полесно, докато снеговете на север спираха търговците от Илинойс за по няколко седмици. Да събере човек кожи от южните индианци, въпреки че те не бяха с такова качество като северните, означаваше да изпревари всички на пазара и да получи по-добра цена за кожата, отколкото по-късно през сезона.

Дори без нашествието от насекоми и влечуги гребането на пирога не беше лесна работа. Постоянното навеждане, загребване и изваждане на греблото водеше до напрежение в гърба и мускулите на ръцете, което бързо можеше да се превърне в изгарящо мъчение. Лекотата, с която Рене Льомоние навлезе в работата почти разстрои Сирен. Той не само налучка специфичния ритъм, който беше единственото средство против напрежението, но скоро научи и песните, които Бретонови използваха да поддържат ритъма и да пропъдят монотонността. Гласът му — дълбок баритон — звучеше без следа на задъхване и без отстъпление пред вдървеността и болката, които тя беше сигурна, че трябва да усеща в наранения си гръб и ребра.

Той просто се преструва, помисли си отначало тя — скоро ще започне да отпада. Когато това не стана, тя беше убедена, че се държи на нейните усилия — третото гребло. Единствената друга възможност

беше раните му да не са били толкова сериозни — каквито изглеждаха и както той го показваше, макар че...

Ако такава мисъл беше хрумнала на Жан и Пиер, те не го показваха. Те само наблюдаваха Рене през първите няколко левги, за да бъдат сигурни, че няма да преобърне пирогата после го оставиха.

За Рене гребането беше възможност да изкара част от подълбоката болка от гърба си. Движенията, веднъж приспособил се към тях, бяха успокоителни с повторението си. Те му даваха свобода да остави мислите си спокойно да блуждаят, да обмисли по-задълбочено проблемите, които можеха да възникнат.

Това ставаше, разбира се, когато вниманието му не беше привлечено от жената пред него. Плавната грация на движенията ѝ беше завладяваща, както и начинът, по който полата обгръщаше талията и лягаше върху изпънатия ѝ крак, на който се подпираше. В линията на гърба ѝ имаше такава симетрия, а в слабите ѝ ръце се криеше такава сила, че беше очарователно да се гледат плъзгащите движения. Тя носеше шарф, завързан на главата, но дебелината ѝ блестяща плитка се подаваше под него, и къдрейки се с детска мекота накрая.

Тя беше негова. Странно, колко удоволствие му носеше споменът. Винаги бе вярвал, че стои над сантименталността. Никоя от онези, с които бе флиртувал и с които бе спал, не беше останала в мислите му като тази. Защото е нова за мен, уверяваше се той. Никоя друга жена не му бе казвала, че няма никаква друга нужда от него, освен услугата му за една нощ. Той беше заинтригуван.

Все пак това, което си спомняше, не беше нейното отблъскване. По-скоро тялото ѝ, сладката твърдост на устните, когато му отговори, бързо научавайки нюансите на целувката, сладкото стягане на ръцете ѝ около него, горещите ѝ кадифени дълбини.

Причината може би беше в това, че беше девствена. Това не бе изненада, тя го беше изрекла преди това достатъчно ясно, но беше нещо друго, напълно ново за него. Жените, към които насочваше вниманието си в миналото, бяха прелъстителни вдовици, отегчени съпруги на дълго отсъстващи съпрузи, проститутки в облика на почтени дами, оперни танцьорки, които чакаха сметките им да бъдат платени от покровителите им. Не беше в практиката му да прелъстява невинни. Той може и да играеше игра, но предпочиташе тя да е честна.

Това не беше възможно със Сирен. Той съжаляваше, но нищо не можеше да направи. Нито беше сигурен, че съжалението му е повече от повърхностно. Но в името на всички светии, харесваше му, че той единствен се беше любил с нея. Това я правеше за него по-специална, привързваше я към него по някакъв смътен начин, който не можеше да разбере. Колко щеше да продължи това — нямаше начин да знае, но сега то му доставяше опасно удоволствие. Тя беше неговото извинение, но можеше да представлява и опасност. Дори може би най-голямата опасност за него!

За да облекчи гърба си, той гребеше от двете страни на пирогата. От греблото капеше вода, когато се обръщаше. Водата изпръска врата на Сирен. Тя въздъхна при допира на студените капки и се обърна да го погледне.

— Съжалявам — измърмори той, въпреки че не можа да предотврати усмивката, извила устните му.

— Предполагам — подхвърли тя и се обърна напред. Не вярваше, че я е напръскал нарочно, но не трябваше да изглежда толкова доволен от себе си.

Спряха за обяд в тревиста дъбрава — гладко възвишение от пясък и древни морски черупки, осеяно с дъбови листа, от които идваше името му — едно от многото, пръснати из блатата. Сутрешните усилия бяха изострили апетита им и кейкът на Сирен, направен от брашно, мазнина, късчета свинско месо и боб, оформени на плоски питки и изпържени в тиган, получи много похвали. После стъкнаха малък огън от дъбови клонки и си свариха кафе.

Поразходиха се нагоре-надолу, но повечето време седяха, подпрели гърбове на някой дънер за облекчение след дългите часове на гребане. Сирен беше донесла одеяло от пирогата и легна на него със свити колене и ръце под главата, загледана в бледото зимно небе.

Чувстваше странно безпокойство. Преди два дни заминаването им я смущаваше. Рене си бе отишъл след бурната нощ на болка и копнеж. Не знаеше какво да очаква и от Бретонови. Мислеше, че ще последват обвинения или, може би, шеги и грубовата насмешка. Но не стана нищо такова. Сякаш бяха доволни от случилото се. Това я караше да недоумява — дали не изпитваха облекчение, че са се освободили от грижата за нея. Тази мисъл не беше приятна.

И все пак тяхното мълчание не изглеждаше нормално. Те бяха общителни хора, говореха и се смееха неспирно. Всъщност, осъзна тя, те бяха станали странно тихи от нощта, когато беше дошъл Рене. Дали имаше нещо, свързано с този човек, което ги държеше потиснати и нащрек?

Тя обърна глава и спря погледа си върху Рене. Той беше останал в квартирата си известно време преди да замине, въпреки че ги беше посетил няколко пъти, за да обсъдят детайли за неговото участие в продаването на индигото. Той не беше направил никакъв опит за интимност с нея, въпреки че беше достатъчно учтив, удостоверявайки я с поклон и усмивка. Един или два пъти беше улавяла поглед му върху себе си, но нищо повече. Толкова по-добре! Беше готова с яростно отблъскване, ако той беше направил някакъв опит.

Трябваше да признае, че сега той изглежда различно. Причината беше най-вече в дрехите — тя беше свикнала да го вижда или почти гол, или в елегантното облекло на джентълмен. Сега беше облечен с похвална простота — в сиво сако с рогови копчета и черен вълнен панталон, носеше обикновени чорапи и обувки. Само ризата му беше фина, но без дантелено жабо. До него лежеше кремъчен мускет, последна изработка.

Но не, разликата не беше само в дрехите, или дори в оръжието. Той изглеждаше по-едър край Бретонови, с повече задрямала сила в тялото. Лицето му бе загубило изтощението си вид, бяха изчезнали хлътнатините под скулите и кожата му бе възвърнала здравия си тен. В очите му грееше проникателност, а коравата гънка около устата загатваше за неподозирани резерви от сила. Косата му, макар и къса, беше прибрана назад в малка, стегната опашка, завърна с черна лента, и без перука или пудра, както косите на Бретонови. Изглеждаше като преоблечен плантатор, излязъл да провери владенията си, който не би се поколебал да се потруди, ако се наложи. И освен това — не изглеждаше кротък.

Рене усети погледа на Сирен върху себе си и обърна глава да го срещне. Би дал много да разбере какви мисли я измъчват наистина!

Почиваха си, пиеха кафе и разговаряха, когато Пиер внезапно вдигна глава и направи бърз жест да замълчат.

По-големият брат излезе от прикритието на дъбовете, където почиваха. Обърна се първо на едната, после на другата страна,

оглеждайки с присвити очи извиващия се воден път, откъдето бяха дошли и блатото, което се простираше пред тях. Той подуши въздуха.

Останалите също станаха, оглеждайки се във всички посоки. Може да не беше нещо повече от усещане за напрежението на Пиер, но на Сирен ѝ се струваше, че във въздуха се таи нещо. Откъм дърветата, в посоката, от която току-що бяха дошли, внезапно се издигна ято птици, които писукаха уплашено. Нещо не беше наред.

Жан бързо глътна остатъка от кафето си и изпразни утайката от дървената купа. Обърна се към брат си:

— Тръгваме ли?

— Да — каза решително Пиер. — Тръгваме.

Беше въпрос на минута да съберат бидона с вода и чашите, чайника за кафе и кожената торбичка с апетитни питки. Натовариха ги на пирогите и отплаваха.

Преди да са успели да вдигнат греблата откъм дърветата се плъзна друга лодка. Изглеждаше огромна — беше пълна с индиански воини. Това не беше приятелски настроена група. Изстрел от мускет изтрещя над водата.

Той мина покрай тях, вдигайки гейзери вода. Един от патроните се заби в пирога, а Сирен чу другият да просвистява между нея и Рене. Лодката с десетина ренегати чоктау за момент остана скрита в сив облак дим, после като дяволи, излезли от ада, индианците разкъсаха дима и се хвърлиха стремително към тях.

— Гребите, в името на Света Мария! Гребите дълбоко!

Може би щяха да успеят да избягат от нападателите си или поне да се отдалечат на достатъчно разстояние, така че индианците да решат, че не си струва да ги преследват.

Индианците не показваха признаци на отстъпление. Лицата им, разкривани от жажда за кръв, изглеждаха още по-жестоки от боята. Тези измежду тях, които имаха мускети ги презареждаха.

Пирогата се плъзгаше по водата, подскачайки напред с всяко съгласувано движение на греблата. Нямаше напразни движения, не губеше напразно енергия, само присвиващи вътрешностите усилия. Можеха да запазят дистанцията, но не можеха да се изплъзнат. Усети се леко движение в лодката. Сирен погледна назад и видя, че Рене беше оставил греблото и вземаше мускета си. Той се прицели, стреля.

Сътресението хвърли пирогата напред и тя силно се залюля. През дима видяха как един от воините вдига ръце и пада между другите, като повален от гигантска ръка. Тя не се поколеба, а се наведе към Пиер да вземе неговия мускет и да го подаде на Рене. Пиер одобрително изръмжа, поемайки изцяло гребането, а ризата му се изпъваше върху широките рамене при всяко навеждане.

Рене взе мускета от ръката ѝ и мигновено ѝ даде своя като в същото време изпразни рога с барут и торбичката с патрони. Тя остави греблото и започна да презарежда. Чу го да стреля отново, но нямаше време да погледне. Движенията ѝ бяха бързи и сигурни, докато изсипваше барута и го тъпчеше в патрона. Отново си размениха мускетите. Тя продължи да зарежда. Рене стреля.

Индианците напредваха. Бяха с един по-малко от преди, а на друг пълзеше червена струя кръв по ръката.

Презареждане. Изстрел. Презареждане. Една стрела се заби в пирогата със силен звук. Сирен чу как Гастон изруга и разбра, че е улучен. Резките викове на индианците се усилваха, напредваха все по-бързо. Лодката им беше толкова близо, че дъхът спря в гърлото ѝ. Тя закова поглед в един индианец с оголени зъби, с опънат лък и стрела, насочена право към нея. Нямаше време да се прицели. Насочи мускета към него дръпна чукчето и натисна спусъка.

Очите на война се разшириха. Стрелата му беше отпусната, когато той започна да отстъпва назад. Тя полетя високо, извиси се и започна да пада и пада. Сирен безпомощно гледаше как се извива над главата ѝ, насочвайки се към Пиер и плъзгайки се в гърба му. Дъхът му излезе със слаб стон, но ритъмът на гребането не се наруши.

Страхът и прималяването се свиха на стегнат възел стомаха ѝ, но нямаше време за това, не можеше да се поддаде. Отвърна се от Пиер и започна да зарежда оръжието. Посегна да го подаде на Рене. За миг очите им се срещнаха и в неговите проблесна нещо, което можеше да бъде възхищение, но може ще да е и презрение за липсата ѝ на чувствителност.

Индианците бяха близо. Явно възнамеряваха да се вклинят между двете пироги, което изглеждаше странно. Това може би беше тактическа грешка, но можеше да означава и че имат намерение да не пуснат никого да избяга.

Те си бяха направили сметките, без да отчитат умението на Бретонови в гребането. Когато лодките се изравниха, Пиер в едната пирога и Гастон в другата оставиха греблата и влязоха в схватка с тях. Жан се изправи с брадвичка в ръка и заудря носа на индианската лодка близо до ватерлинията. Битката се ожесточи. Един от воините се хвърли към Рене с нож. Рене го удари с приклада на мускета си в боядисаното лице преобръщайки го, после се обърна към друг индианец с брадвичка в ръка. Той се бе насочил към Сирен с фанатичен, отмъстителен блясък в очите.

Сирен го отстрани с мускета, както презареждаше, пробождайки го с шомпола. Той се наклони настрани. Тя се отдръпна. Индианецът се изправи, приготвяйки се да прескочи няколкото инча, които отделяха лодките. Тя коленичи, за да го вижда по-добре.

— Стреляй, Сирен, стреляй! — изкрещя Рене.

Нямаше друг избор, въпреки че разбра, че е сгрешила в момента, когато мускетът изгърмя. Шомполът полетя като стрела, пронизвайки индианеца, но отката от стрелбата я отхвърли назад. Пирогата се наклони. Тя хвърли мускета, опитвайки се да запази равновесие, но не успя. Падна във водата със силен плясък. Водата се затвори над нея и я повлече надолу. Звучите на битката, виковете, стенанията и гърмежите затихнаха, когато лодките се отдалечиха от течението.

Шокът от изхвърлянето в леденостудената вода остави Сирен да се носи неподвижна няколко дълги секунди, но после тя почувства силна нужда от въздух. Зарита с крака, изхвърляйки се към повърхността. Измъкна се колкото да види трите лодки, насочени към завоя. Те се отдалечаваха и пирогите отново бяха напред.

После до нея се чу тих плясък. Беше хваната от здрави ръце и притеглена към силно, стройно тяло. Водата заля лицето ѝ, запуши носа ѝ и почти я задуши.

Ножът беше в калъф на кръста ѝ. Тя го измъкна и се опита да вдигне за удар. Мъжът се изплъзна в последния момент. Китката ѝ беше хваната, извита — тя отплесна ножа; замахна с юмрук и усети твърда плът и кост. Двамата се потопиха. Теглена надолу с крака, преплетени с тези на мъжа и затруднени от полата, тя не можеше да си поеме въздух. Когато отново се издигна, се разкашля, заслепена от вода.

— Всичко е наред. Извадих те. — Гласът беше дрезгав от тревога и твърде познат. Рене! Трябва да е бил изхвърлен от пирогата с нея.

— Остави ме, по дяволите! — Тя го ритна.

— Опитвам се да ти помогна. Стой мирно, докато не сме се удавили и двамата.

— Не се нуждая от помощ — изпъшка тя в отчаян гняв и надигаща се паника, чувствайки, че потъва отново. Дръпна се от хватката му, почти потопявайки го в отчаяната нужда да се освободи от него. — Аз мога...

Тя не успя да довърши. Ударът дойде като отникъде. Почувства болка в брадичката си, после изчезна всичко, освен плуващата сива тъмнина.

6.

— Ти можеш да плуваш. Това се опитваше да кажеш.

Сирен погледна Рене, който се беше навел над нея. Сивите му очи бяха мрачни, все още присвити от загриженост, а кичур коса, черен и блестящ, закриваше челото му. В думите му, които прозвъняха в ушите ѝ се чувстваше обвинение. Челюстта я болеше, тя усещаше всяка костичка от тялото си безсилна. Лежеше на земята върху вечно зелена мирта. Дрехите ѝ бяха тежки от влага, а от косата ѝ капеше вода. Беше ѝ студено, но не мръзнеше. Намираще се в прегръдката на Рене, който беше обвил ръце около нея под влажното сако, с което бяха завити и двамата.

Тя рязко се опита да се изправи, но падна назад с уморена въздишка. Плътно затвори очи:

— Копеле такова — изстреля тя през стиснати зъби. — Ти ме удари.

— Опита се да ме убиеш, и по дяволите — почти щеше да успееш.

— Защо не? Ти се опитваше да ме удавиш.

— Опитвах се да те спася. — Гласът му беше мрачен.

— Благодаря много. Бях напълно способна да го направя и сама.

— Сега го разбирам. Само една на хиляда жени може да плува и ти се оказа една от тях.

Искаше ѝ се да го засегне отново, но нямаше сили. Освен това трябваше да говорят тихо, докато не разберат къде са индианците.

— Наистина помислих, че си някой от индианците.

— Разбирам и това — каза кратко той. Вдигна от земята ножа, който ѝ беше взел от ръката и ѝ го подаде с жест на заучена учтивост:

— Оръжието ти, ако все още си решена да го използваш.

Тя извади ръката си изпод сакото и взе ножа.

— Не ставай смешен!

— Винаги може да се наложи. — Когато тя мрачно го изгледа, без да отговори, той рязко продължи. — Съжалявам, че те ударих.

Изглеждаше ми необходимо, и аз просто... го направих, преди да помисля.

— Няма значение. — Смущението я караше да говори кратко. — Нищо лошо не се е случило. А какво стана с другите?

— Последното, което видях, беше, че дръпнаха напред и завиха. Диваците трябваше да ги пуснат.

— Пиер и Жан ще се върнат за нас.

— Да, когато могат.

И ако са в състояние. Никой не произнесе думата, но и двамата го прочетоха в дългия поглед, който си размениха. Те не смееха да запалят огън, за да се стоплят и да изсушат дрехите си. Нямаха оръжие, освен ножа на Сирен, нямаха прикритие, нито нещо за ядене. Да се преместят на друго място, означаваше, че могат да попаднат на индианците, ако те отстъпваха, или ако бяха победили и се връщаха да ги търсят. За момента не можеха да направят нищо друго, освен да лежат тихо и да чакат.

Ситуацията не беше приятна. Не беше само от вятъра, който шумолеше в листата над тях, изпращайки тръпки във влажната плът и правейки дрехите им леденостудени, нито от неравната земя с листа и остри съчки, които бодяха все повече с всяка изминала минута. Беше от принудителната близост, допира на бедро в бедро, гърди в гърди. Това напомняше неща, които беше по-добре да бъдат забравени... беше почти непоносимо.

— Добре ли си?

— Достатъчно добре — отговори Сирен със затворени очи. Мислеше си, че Рене я наблюдава, подпрял глава на ръката си, но не си даде труд да се увери.

— Сигурна ли си?

Тя повдигна клепачи, заинтригувана от интонацията му.

— Да, защо?

— Не съм очаквал да приемеш ролята си толкова спокойно.

— Имаш предвид, че лежа тук с теб? — Тя почувства как я залива горещина.

— С една дума — да.

— И на двамата ни е студено, освен ако ти не си имунизиран срещу влиянието на времето. Би било излишна жертва да го отричаме

или да стоим на разстояние. Нуждаем се един от друг, от малкото топлинка, която можем да си дадем.

— Много практична гледна точка.

— Тук, сред природата, човек се научава да бъде практичен, да се съюзява с другите, независимо от... разликите. Онези, които не го правят, умират.

— Нямам намерение да умирам. — Той откри, че има намерение да го осъществи с пламенност, каквато беше прилагал към малко неща в живота си. Намерението му беше да открие в какво тази жена беше различна от всички други.

Не можеше да си спомни за друга някоя, която би приела присъствието му след това, което беше направил, без да крещи от ярост или да се изплъзва уплашено от него, някоя, която да се примири с неудобството на положението, без да се оплаква или да изисква той да направи нещо, и със сигурност никоя, със смелостта да предложи помощта си в отблъскването на индианците. Такава жена не беше виждал. Тя можеше да изглежда хубава дори и във вида на полуудавена русалка.

Някъде се обади птичка — лек, игрив звук. От дървото зад тях падна суха съчка, изшумолявайки между клоните. Сирен усети равното биене на сърцето на Рене и повдигането и спускането на гърдите му при дишане. Собственият ѝ пулс беше накъсан. Чувството на празнота, зародило се в долната част на тялото ѝ, се плъзна нагоре. Когато допълнителната опасност на ситуацията започна да добива контури, тя побърза да прошепне:

— Защо... защо ме последва? Защо напусна лодката?

— Аз бях този, който ти каза да стреляш, иначе нямаше да паднеш през борда. И най-важното, ако си спомняш, че ти казах — помислих си, че трябва да те спася.

— Щях да стрелям и без това.

— Щеше ли? Но вината все пак е моя.

— Съвсем не — настоя тя. — Във всеки случай съм изненадана, че Пиер и Жан ти позволиха да го сториш.

— Вместо да го направи някой от тях? Нямаха избор — бяха заети в този момент.

— Но ти трябва да си бил достатъчно бърз, за да ги изпревариш. Той повдигна вежди:

— Не забравяш ли нещо?

— Какво?

— Ти си под мое покровителство.

— Със сигурност то не се простира чак дотам.

— Защо мислиш така?

— Това е съвсем друго нещо! — Тонът ѝ беше сърдит, защото подозираше, че той я прелъстява.

— Тогава какво е?

— Не си длъжен да ми спасяваш живота.

— А какво ще кажеш за право?

— Също! Държиш се така, сякаш ти принадлежа.

— А не е ли така?

— Не! — Тя се подпря на лакът, очите ѝ бяха твърди от гняв, а гласът ѝ свистеше тихо. — Не ме интересува какво казват Пиер и Жан — аз принадлежа на себе си. Благодарна съм, че скочи след мен, но това не означава, че приемам някаква част от сделката, която сключи с тях.

— Какво стана — измърмори той, а в сивите му очи се надигаше усмивка — със съюзяването? С нуждата ни един от друг?

Лицата им бяха само на няколко инча едно от друго. Погледът на Сирен попадна върху устните му. Тя почувства магнетичната сила на привличането, бавното им притегляне. Нужно бе съвсем малко, едно леко помръдване, разтваряне на устните ѝ и устните им щяха да се съединят. Знаеше го.

Тя бавно и дълбоко си пое въздух и се отпусна обратно на земята.

Загледа се в клоните на миртата. Когато заговори, гласът ѝ беше безизразен.

— Какво искаш?

— Теб, разбира се.

Отговорът беше дързък, необмислен, защото сега Рене не можеше да мисли. Чувстваше се като че ли стои на ръба на пропаст и земята пропада под краката му. Трябва да свикне да не подценява тази жена. Ще се научи по друг начин.

— О, моля те — произнесе тя язвително. — Не те е грижа за мен, нито за търговията. Просто си като останалите. Би останал в Луизиана, колкото трябва, но в минутата, когато ти разрешат да заминеш, ще

вземеш кораба обратно за Франция и ще целунеш каменния кей, когато стъпиш на брега. Ще бързаш за Париж и с години ще разказваш на чаша вино каква варварска земя е тази и какви странни създания и недодялани хора живеят тук.

— Нямах високо мнение за такива мъже, нали?

— А защо трябва да имам? Те не са приспособени към тази нова страна и е по-добре да я напуснат. Нямаме нужда от тях.

— Откъде си сигурна, че аз съм един от тях?

— Следващото, което ще ми кажеш, ще бъде, че възнамеряваш да си вземеш земя тук и да останеш до края на живота си да я работиш.

Нещо в тона ѝ засегна Рене.

— Кой знае? Може това да ми хареса. Може да предпочитам да бъда далеч от властници, да създам собствено имение в тази девствена земя.

— Да живееш в дървена къща, да се бориш с бурите и наводненията и палещото слънце? Треските и непрекъснатите промени? Моските и змиите, бълхите и всякакъв вид жилещи и хапещи насекоми?

— Мислиш, че не мога?

— О, можеш, ако наистина го поискаш. Проблемът е, че много малко хора го искат.

Беше странно, но тази идея, която никога не му беше хрумвала досега му се стори в момента привлекателна. Знаеше, без съмнение, че щеше да хареса предизвикателствата на новата земя. За него би било голямо удоволствие да изтръгва живот, а може би и състояние от нея при обстоятелствата, които тя беше описала. Това, разбира се, беше ако решението да приеме предизвикателството зависеше от него, ако беше позволено. Но не беше.

— А ти? — попита той със забележима ирония. — Ще продължаваш ли така да търгуваш с Бретонове? Никога ли не си мислила да си построиш дом?

Тя му отправи предизвикателен поглед.

— Мисля да спечеля достатъчно собствена земя.

— И кой ще я обработва?

— Аз! — отговори твърдо тя. — Или ще си наема един-двама негри да ми помагат.

— Няма да имаш проблем да си намериш съпруг, който да върши работата и да надзирава робите.

— Да, и да продаде всичко зад гърба ми или да го пропие. Виждала съм го преди.

— Как е станало така, че имаш такова лошо мнение за брака? Или за мъжете? — Любопитството му беше искрено, въпреки че въпросът беше зададен с цел.

— Да кажем, че примерите, които съм виждала, са били впечатляващи.

— Благодаря — каза той със сух тон.

Тя му хвърли бърз поглед през ресниците си и погледна настрани.

— Нямах предвид теб.

— Бих искал да повярвам. А какво ще кажеш за брака на родителите си? Не ми се вярва да е бил лош, щом си създадена от него.

Комплиментът беше смущаващ и тя реши да не му обърне внимание.

— Баща ми успя да проиграе зестрата на майка ми, наследството ѝ и много повече, преди да бъде позорно изгонен в колонията. Майка ми умря от последвалите лишения и от срам.

Докато говореше ѝ хрумна, че няма голяма разлика между Рене Льомоние и баща ѝ. Рене не само беше изгнаник, но и притежаваше нещо от бащиния ѝ разпътен маниер. Имаше и други прилики — хубавите дрехи, плътските развлечения в Париж, двусмислените намеци...

— А Бретонови? Чак такъв висш образец ли са за теб, че остана с тях?

— Те ни прибраха, майка ми и баща ми и мен, когато нямаше къде да отидем. Винаги са били добри с мен, почти като семейство. Ако ги напусна, няма да си имам никого.

— Можеш да имаш мен, ако се оставиш на грижите ми. — Той направи предложението, после зачака с някакъв трепет.

— Наистина ли? И за колко време? Докато се отегчиш от мен? Докато се върнеш във Франция? Не, благодаря.

— Поне си учтива.

Би било удобно да играе ролята на пламенен любовник, възнамеряващ да опита отново прелестите ѝ. Докато тя оставаше

непреклонна, той спокойно можеше да използва преследването ѝ — непрекъснатата обсада на крепостта — като извинение за внезапния си интерес към търговията. Какво щеше да прави, ако тя капитулира — не знаеше. Една жена наблизо щеше да бъде голяма пречка. Не че виждаше причина да се тревожи. Очевидно не беше особено привлекателен за Сирен. Имаше хора, които, той не се съмняваше, ще се зарадват, ако някога научат за нейното отношение към него. Без съмнение това беше подходящо покаяние, добро за душата, независимо от ефекта върху суетата му.

Сирен изучаваше лицето му изпод миглите си. Беше ли наистина като баща ѝ? Нямахме външен признак — само репутацията, която двамата мъже си бяха създали, изискаността и наказанието, което правителството им беше наложило — дотук свършваше приликата.

Или не? Какво всъщност знаеше тя за Рене? Почти нищо. Освен слухове и сплетни. По време на престоя си на корабчето беше казал малко за себе си, а порядките, които действаша в колонията по отношение на миналото на хората не позволяваха да се задават много въпроси. Възможно ли бе недоверието ѝ спрямо Рене да се корени в спомена за провала на баща ѝ? Не искаше да мисли, че е била толкова несправедлива.

Беше ли наистина? Сега ѝ се предоставяше възможност да разбере дали е права. Разпитвайки я за нейния живот, той и даваше възможност и тя да направи същото.

Тя се премести леко, като се отдръпна, за да може да гледа лицето му.

— А ти? Изглежда, че докато аз се интересувам твърде малко от мъже, то ти харесваш жените твърде много.

— Невъзможно — заяви той с пламенен жест на едната си ръка, докато лежеше подпрян на другата.

— Дори ако това те прави изгнаник!

— Неудобство, което започна да разкрива компенсации.

Тя задържа блестящия му поглед.

— Да разбирам ли, че нямаш намерение да дадеш открит отговор?

— Трябва първо да чуя открит въпрос.

— Нима? — попита тя язвително. — Направо тогава: Вярно ли е, че си тук, защото не си могъл да се въздържаш от флиртуване с Ла

Помпадур?

— Уви, аз бях самата дискретност.

— Но си бил хванат, независимо от това?

— Играх ролята на лоялен поданик на моя крал и оставих услугите на дамата непотърсени и неопитани. Трябваше поне да ѝ се възхищавам отдалеч.

Той може и да беше сменил стила на сакото и косата си, но все още си беше придворен — използваше десет думи да каже нещо, което може да се каже и с една.

— Бих искала да не говориш по този предвзет начин.

— Как искаш да говоря?

— Просто.

— Просто тогава — дамата се раздражни от липсата на внимание от моя страна. Както и някои други жени, тя изпитваше удоволствие да отказва.

Тя присви очи:

— Ако имаш предвид, че съм една от тези жени...

— Не ме разбра правилно — каза той почти обидено.

— Съмнявам се.

Той се наведе, докато устните му докоснаха бузата ѝ.

— Какво каза? Не чух добре.

— Няма значение. Сигурен ли си, че това е всичко?

— Всичко? Осъзнаваш ли, че бях на косъм да изгния в най-тъмния ъгъл на Бастилията? Заповедта за задържане беше подписана, вратата на килията здраво се захлопна. Само вмешателството на моя приятел Морпа ме спаси.

— Министърът? Мислех, че той и Ла Помпадур са заклет врагове?

— Врагове са. Нужно е било само Морпа да каже в присъствието на любовницата на Луи, че е сигурен, че предпочитам Бастилията, изчезването ми, в която ще бъде завършек на легендата, равна на тази за Дон Жуан, пред това да бъда изгонен в Луизиана, където жените са или стари, или грозни. Документът е бил изготвен на момента.

— Стари? Грозни?

— Грешка, за която ще трябва да простим на Морпа. Но го е направил за добро, така си мислех.

— Разбирам.

Тя не му вярваше. Имаше нещо, което той криеше зад дръзката си поза на човек на удоволствията. Тя не знаеше какво беше то, но възнамеряваше да разбере.

— Грешка — повтори той, — която ми достави голямо удоволствие.

Рене разбра, че тя не е убедена. Искаше му се да може да ѝ каже истината, но беше сигурен, че това няма да я накара да мисли по-добро за него.

— Кажете ми — подзе тя с крехък глас — какво правеше във Франция? Като изключим прелъстяването на чувствителни жени, разбира се.

— Да правя ли? Ами изпълнявах задълженията си във Версай. Също ловувах, посещавах балове, играех по малко — обикновени неща. — Нямах нищо лошо да признае толкова истина.

— Имаш ли име?

— По-правилно ще бъде да се каже, че баща ми има, въпреки че получавам приходите на част от именията.

— Какво мисли баща ти за твоето изгнание?

— Нямах време да го попитам, преди да бъда набутан в кораба и заключен в каютата. Сигурен съм, че ако го попитат ще каже, че се надява това да ме поправи, въпреки че не би заложил много на тази нарежда.

В тона му се долавяше нотка, която ѝ показва, че е напипала нерв.

— Предполагам, че полага усилия да ти простят?

— Защо трябва да предполагаш такова нещо? Аз не съм единственият му син, нито дори най-големият. Ние бяхме петима, но един умря като дете, а друг е инвалид. — Той я гледаше толкова отблизо, докато говореше. — Все пак останаха достатъчно да продължат рода и без мен.

— Това ли е единственото съображение, което го движи?

Измина доста време, преди Рене да може да успее да върне вниманието си на това, което тя каза. Възможността за реакция беше малка. Липсата ѝ не доказваше нищо.

Той каза:

— Може би имаш предвид бащината любов? Но аз опетних честта на семейството и съм лишен от това чувство. Би ли желала да попълниш загубата?

Той нежно раздвижи ръката си върху нея, вдигайки я нагоре, сякаш щеше да вземе в длан изпъкналата ѝ гърда.

— Не! — Сирен хвана ръката му и я свали от тялото си като някакво досадно насекомо. — Всичко ли с теб води до това?

— Почти всичко — призна той, гледайки как се повдига и спуска деколтето ѝ. Евтината материя беше полуизсъхнала, докато бяха разговаряли. Вече не прилепваше с такава разсейваща яснота, моделирайки всяка форма. Блаженство беше, че в последния си отговор, поне ще се отнасяше до Сирен Нолте, той не беше излъгал.

Преди тя да може да заговори се чу лек плисък от залива. Звукът се повтаряше и се приближаваше — беше равномерно загребване на весла. Рене дръпна сакото, което го покриваше и се изправи с внимателно свиване на мускулите до седнало положение. После отмести крехките клони на миртата и надникна. Остана неподвижен.

— Индианците ли? — прошепна тя без звук.

Той кратко кимна в отговор.

— Само трима са останали. Няма пленници.

Ренегатите чоктау не спряха, не дадоха признаци, че са запомнили на кое място Сирен и Рене са влезли във водата. А може би между тях имаше ранени, които се нуждаеха от помощ, която можеха да им дадат само в лагера им... или пък бяха загубили ентузиазма си. След минута изчезнаха от погледа им и тихият звук от преминаването им замря между дърветата и разлюлените блатни треви.

Когато беше вече безопасно, Рене се изправи.

— Можеш ли да се движиш, ако се облегнеш на мен?

— Да, мога — отговори със съмнение тя, — но ако мислиш да се махнем оттук, смятам, че не трябва да го правим.

— Ще ни помогне да се стоплим, освен това ще скъси времето, докато чакаме другите.

— Пиер и Жан са запомнили мястото, където са ни оставали и ще очакват да ни намерят тук, ако... когато се върнат. Ако слезем надолу по реката можем да ги изпуснем.

Нуждата да направи нещо, за да подобри положението им се бореше в Рене със сигурността, че това, което Сирен казва, е правилно. Да седят неподвижни, кротко очаквайки помощ, беше против самата му природа. Нямаха голям избор — да умрат, ако ги разкрият надолу по реката, опитвайки се да се доберат до английски кораб, или да

направят същото тук, под миртовия храст, където лежах сега. Въпреки, че не му се искаше да го каже, допускаше, че индианците може да са успели в това, което се опитваха да направят — да ограбят индигото им. От друга страна, въпреки че беше тук от месец това не беше негова територия. Той не схващаше напълно опасностите й. Сирен го знаеше.

Тя, почувствала раздвоението му, произнесе натъртено:

— Пиер и Жан ще дойдат.

— Е, добре — каза той, като се отпусна отново до нея, — ще чакаме тогава, щом като за теб означава толкова много да постоиш още малко в ръцете ми.

Изглеждаше, като че ли мина много време, докато Бретонови се върнат, въпреки че не беше повече от час. Те почти щяха да пропуснат пристигането им, толкова тихо се движеха! Докато се разделят и станат, пирогите вече бяха изкарани на брега.

Две дрехи от биволска кожа бяха разгънати от багажа за мократа двойка, но отплаваха, без да се бавят. На мили навътре в блатата Пиер даде знак да спрат. Направиха огън въпреки че изтощението от гребането ги беше затоплило и, дрехите им бяха почти сухи, така че не си струваше усилието да ги сменят.

Това, което Сирен настоя да направи веднага, беше да се погрижи за раните на Гастон и Пиер. Тя се беше тревожила за тях, въпреки че те бяха запазили способността си да плъзгат пирогите по водата.

На ръката на по-младия мъж имаше разкъсване, което трябваше да бъде защито, за да зарасне по-добре. Както и повечето мъже, които Сирен познаваше, Гастон вдигна голям шум около работата на Сирен с иглата, пъшкайки и ругаейки, сякаш го измъчваха, но твърдо държа ръката си протегнатата, почти без да трепне.

Стрелата в гърба на Пиер беше нещо по-сериозно. Жан беше счупил стърчащата пръчка, но беше останала една част от няколко инча, както и главата на стрелата, забита в мускула точно под плешката. Ъгълът, под който беше влязла, бе предотвратил подълбокото й забиване, но бе причина голяма част от нея да влезе под кожата здраво заклещена.

Сирен беше виждала белезите преди, но никога толкова отблизо. По-възрастният Бретон беше позволил само на няколко души да видят

гърба му и не говореше за това. Не беше трудно да се разбере причината. Имаше само едно нещо, което можеше да доведе до толкова масивно нараняване и това беше доживотната присъда на кралските галери, безкрайните години от всекидневно, понякога всекичасно бичуване. Малко бяха онези, които издържаха това наказание. Повечето умираха след година-две на галерите — бягствата бяха редки. Дори тогава опасностите не свършваха. Залавянето на избягал от галерите роб означаваше обесване, и то след прилагането на толкова мъчение, каквото съдията реши. Белезите бяха повече от признак, че е служил като роб — те бяха смъртна присъда.

Гастон и Жан бяха свикнали с гледката и почти не обръщаха внимание. Ако Рене намери това за необикновено, изглежда бе имал интелигентността да си извади заключение за причината и последствията, тъй като не зададе въпроси.

Заради наъбените краища на главата на стрелата, единственият начин да се извади беше да се изреже. Трудно беше да се направи това, без да се предизвикат още повече наранявания.

Сирен изчисти ножа в пясъка, после обгори острието на червените въглени на огъня. Даде на Пиер чаша бренди, после изчисти кръвта от гърба му с алкохола. Някои препоръчваха брентито да се запали, за да се дезинфекцират раните, но тя не виждаше такава необходимост. Нещо, което така изгаряше гърлото не можеше да зависи от пламък, за да може да спре инфекцията.

Гастон беше легнал и бързо беше заспал, изтощен от работата и лечението. Оставаше Жан да й помогне за брат си. Сирен не си и помисли да му довери ножа, но не беше сигурна в неговата безполезност. Жан можеше да убие и одере елен, да намери опашката или скалпа на индианец, без да му прилошее, но вида на кръвта на близките му, и още повече неговата, го караше да пребледнява.

Докато гледаше как тя зашива Гастон, стомахът му веднъж вече беше поставен на изпитание. Тя забеляза, че ръцете му са леко вдървени, когато дойде да й помогне да опъне кожата на гърба на Пиер около стрелата.

Жан направи грешка да погледне точно, когато първата капка яркочервена кръв избликна под върха на ножа. Той се олюля с лек стон. Ръцете му се отпуснаха. Сирен протегна свободната си ръка, опитвайки се да го сграбчи.

С едно бързо движение Рене вече беше там. Той подкрепи Жан и го сложи да седне на един пън, после се върна и застана до Сирен.

— Ще ми позволиш ли аз да го направя? — попита той с поглед върху побелялото ѝ лице, като протегна ръка за ножа.

— Можеш ли?

— Ще се опитам. Виждал съм няколко пъти да обработват такива рани.

Къде ли би могло да бъде? На дуел? Едва ли имаше значение. Тя заговори на ранения, като бегло погледна през рамо, после се обърна към Рене.

— Пиер?

По-възрастният Бретон ги гледаше с внимателен поглед, въпреки бръчиците от болка, издълбани от двете страни на устата му.

— Както искаш, скъпа, само да свърши бързо.

Сирен премисля още миг. Може би сигурността, която видя в сивите дълбини на очите на Рене я убеди. Каквото и да беше, то се оказа решаващо.

Тя му предаде ножа и зае мястото на Жан. Изглежда нямаше нужда от думи. Те двамата откриха стрелата, правейки разрез, после я извадиха. Сирен почисти раната с още бренди и здраво я превърза.

Когато свършиха, Рене отиде до дамаджаната с бренди и наля в две чаши. Подаде едната на Сирен, после вдигна своята за наздравица.

— Благодаря — усмихна се Сирен.

— Не ми благодари, ти го заслужи.

— Ти също. — Тя глътна от парещата течност, която слезе като огън надолу. Тогава ѝ хрумна къде Рене може да е научил да борави така с нож и стомахът му да е привикнал към рани.

Някои мъже се раждат с такива умения, но повечето ги придобиват в практика — като например на бойното поле или в затвора.

Корабът „Полумесеца“ стоеше на котва в сините, с лек кафеникав оттенък води на залива. Не изглеждаше особено прикрит. Търговският кораб с обикновени кафяви платна беше английска изработка — закръглен и с дебела талия като жена на месар. Той нямаше флаг, обаче, и стоеше в готовност за бързо отплаване, ако се появи френски патрул.

Бретонови не се приближиха веднага — щеше да изглежда, че много бързат. Нито пък искаха да приемат поканата да спят на борда на търговския кораб, тъй като, според Пиер, така другият ще има предимство да води преговорите на собствен терен. Първата им работа, когато стигнаха залива, беше да си направят лагер на брега. Това, което не стана известно беше, че причината за грубия бивак беше Пиер. Той мразеше всякакъв плавателен съд, по-голям от лодка. Можеше да остане на кораб само няколко часа, преди ръцете му да започнат да треперят и да спи на такъв само, ако е мъртво пиан. Дори тогава го навестяваха ужасяващите кошмари от дните, когато беше гребец на кралските галери.

Плажната линия се простираше празна, накъсана тук-там от почернели от морето довлечени дървета. Нямаше следа от други търговци — те бяха първи. Разтовариха пирогите и направиха огън, после започнаха да строят два временни навеса. Те не бяха кой знае какви — представляваха два кола, забити вертикално и два понаклонени до земята, които образуваха скеле, което щеше да бъде покрито. Все пак щеше да ги предпазва от вятъра и дъжда, които бяха възможни през този сезон, докато за по-меко време щеше да е достатъчно и одеяло.

Очаквайки, че ще се хранят на кораба, Сирен беше взела най-хубавата си рокля и най-хубавата шапчица. Не че бяха много различни от останалите. Луксозните дрехи не я занимаваха особено, макар че понякога те се превръщаха в страст в колонията. Притежаването на последните модни неща, които можеха да се намерят, дори и да бяха с две или повече години изостанали от модата в Париж и Версай, изглежда правеше хората по-малко изолирани, по-малко осъдени на пълен провинциализъм. Когато Сирен и родителите ѝ пристигнаха тук, тя беше добре осигурена с дрехи. По-голяма част от тях ѝ умаляха през първата година. Тя беше поправила останалите — с парче от една пола наставяше друга, бе използвала две тесни сака, за да си ушие елече, скрои си шапчица и шалче от красива блуза. Постоянното носене и прането в реката беше превърнало по-голямата част от това, което носеше, почти на парцали. Пиер и Жан понякога купуваха по няколко лакътя плат за нея, но най-често той беше груб, в ярки цветове и драстични шарки.

Сирен рядко обръщаше внимание на това, което облича, гледаше само да е винаги чисто. Тази вечер, обаче, тя откри странно неудовлетворение от външния си вид. Би искала поне веднъж да види как ще изглежда в изискан тоалет, напудрена коса, в коприна и сатен и поръбен с дантела костюм, каквито се изискваха в кралския двор и дома на губернатора. Рене беше привикнал да вижда жените в такива луксозни дрехи. Не че я беше грижа. Неудоволствието ѝ бързо премина. Беше си щастлива и така, без да е нужно да пази прекалено дългите си поли да не се влачат в калта, и без трудност да диша, причинена от силно пристегнат корсет. Колкото до кринолините, те бяха толкова широки, че жената трябваше да се обърне настрани, за да мине през вратата и заемаше място за двама на масата за вечеря — не би ли изглеждала смешна с тях на малкото корабче, или изкачвайки се на борда на кораб?

Въпреки пренебрежението към тия подробности, тя изпита особена болка, когато очакваната покана от капитана на кораба пристигна. Разпусна косата си и я изчетка, докато заблестя с меко златно сияние, после я остави пръсната на гърба си, с няколко къдрици, измъкнати от шапчицата около лицето в стила на младите жени, които си търсят жених. Освен това тя използва тяхната хитрост да отпусне връзката, която прибираше блузата на деколтето, разкривайки гладката закръглена горна част на гърдите. Целта — каза си тя — няма нищо общо с очакванията на Рене за това как трябва да изглежда една жена. По-скоро беше тактика в корабната търговия. Всичко, което можеше да отвлича вниманието на капитана, щеше да е добро.

Когато най-после стигнаха с лодката си до кораба, вече беше паднал мрак, както става през късния януари. Сирен тръгна първа по олюляващата се стълба. Тя се изкачи с лекота, въпреки, че беше благодарна на прикриващата тъмнина, тъй като крайбрежният вятър повдигаше полата ѝ.

Капитанът стоеше на палубата, готов да ѝ подаде ръка. Капитан Додсуърт беше висок и луничав, с морковена коса и винаги готов да се засмее. Гостоприемството му беше щедро и винаги слушаше новините за френската колония така, сякаш събитията се бяха случили на луната. Той беше печен търговец. Бретонови бяха търгували с него и преди и невинаги в тяхна полза. Жан го наричаше пират на студените води.

— Мадмоазел Нолте, — каза той, покланяйки се над ръката ѝ — винаги е удоволствие да ви приветствам на борда на „Полумесец“.

В очите ѝ изгря доволна усмивка.

— Капитан Додсуърт, галантен както винаги.

— Така е, защото вие извиквате това у мен.

— Въпросът е дали извиквам и щедростта ви?

— Винаги!

От тъмнината зад капитана напред пристъпи един човек.

— Това, ако не се лъжа, е красивата дама контрабандистка. Малко са мъжете, мадмоазел, които да не бъдат щедри към някой с вашето очарование заради желаното завръщане.

Сирен чу, че Гастон се качва на борда, после усети лекия скок на Рене върху палубата. Нямахше време да се обърне назад, нямаше време за предупреждение.

Новодошлият, човек, който вече се беше укрепил на кораба като дървояд в дъска, беше Туше, въпреки че беше съмнително да се представи с това име. Нисък и слаб с извито тяло като на гладна котка и плоско лице, той беше известен като джебчия, дребен крадец и продавач на забранено бренди, на роб и индианци. Според най-упорит слух, той беше търговски агент на маркизата, мадам Вудрьой. И неин платен информатор.

7.

Срещата, която се състоя при капитана, беше опипване на почвата. Храната беше обикновена — бобена чорба и печена риба, последвана от варено говеждо с лук и гарнирано с варени картофи и зеле. „Полумесец“ беше пристигнал направо от Бахамите, където бяха търгували със солена сланина и греди за кораби срещу стоки, докарани от Англия на дълбоководните фрегати. Бяха донесли също и портокали и ром, както и една алкохолна напитка, приготвена от сока на захарна тръстика — тафия.

Бяха девет човека. Сирен, като единствената присъстваща жена зае почетното място отдясно на капитана. От едната ѝ страна седеше Жан, от другата — Гастон. Отсреща беше Пиер, отляво седеше Рене, до него — Туше, а края на масата се заемаше от корабния първи помощник.

Главното, с което се занимаваха вечерта, ако не и главната цел, беше обявена скоро. Капитан Додсуърт, вдигайки към Сирен чаша с ром, обяви:

— За най-тъмните очи и най-сладката усмивка тази вечер в световния океан!

Това беше състезание по пиене. Победител щеше да е мъжът с най-здрава глава, а наградата щеше да е преимущество в търговията, което щеше да добие мъжът с най-неразмътена глава. Но имаше и нещо повече от това. Докато гледаше капитана, Сирен имаше чувството, че той също щеше да играе на страната на Бретонови срещу агента на маркизата, за да засили конкуренцията. Двамата вероятно можеха да изиграят такава игра. Complimentът към нея не беше нещо повече от уловка, но можеше да бъде използван. Тя се усмихна и вдигна чашата си с тафия:

— За всички моряци, които рискуват толкова много в търсене на... усмивки.

Тостовете се заредиха и ставаха все по-бурни. Пиха за английския Джордж и френския крал Луи, кралиците на двете страни и

любовниците на двамата мъже. Пиха за проклятието на акцизните на всички националности и отдадоха уважение на красивия син цвят на индигото, за любимия прасковен цвят на Ла Помпадур, който можеше да е, а можеше и да не е цветът на зърната на гърдите ѝ, за благородните и подмладяващи, ако не ѝ повишаващи половото желание качества на треската и морската котка.

Сирен обръщаше нищожно внимание на бъбренето и пиенето. Случаят за бягството им от индианците бе разказана набързо от нея. Разговорите за икономическата обстановка в Европа на задържа вниманието ѝ за дълго. Вместо това тя наблюдаваше агента на маркизата — Туше.

Той беше дребен човек с хилави гърди и остри черти на невестулка. Кожата му беше подухнала и пъпчива, а ноктите му бяха дълги, закривени и жълти. Изражението му беше прикрито и високомерно и въпреки, че обръщаше чашата при всеки тост, нямаше забележим ефект.

Това, което безпокоеше Сирен, бе защо точно Туше се намира на борда. Тревогата не беше само нейна. В една пауза Жан подхвърли през масата:

— Тук като търговец ли присъстваш, или като агент?

Въпросът, който увисна не произнесен беше, дали Туше действа от името на маркизата. Това не беше невъзможно и ако знаеха това, опасността би била по-малка. Ако Туше представяше маркизата в сделките би било неправдоподобно, но не и невъзможно той да информира за техните сделки.

Но не беше толкова лесно да се измъкне нещо от него.

— Зависи — каза той с лека усмивка — от парите.

Жан отправи към Пиер бърз поглед. Отговорът на Туше можеше да означава, че той е готов за подкуп, за да скрие, че знае за дейността им.

— Перспективите за търговия никога не са били по-добри — каза нехайно Пиер.

— И шансовете за успех против патрулите за контрабандисти — по-лоши.

— Човек би помислил, че те са по-отпуснати сега, когато войната свърши — оплака се Додсуърт.

Пиер сипа ром в чашата си.

— Войната няма да свърши за нашите две страни тук, докато едната не придобие надмощие в Новия свят.

— То ще бъде наше, приятелю. Ние работим повече и няма да се предадем.

— Вие ще се изнесете — каза Пиер със смях — или индианците ще ви убият, защото сте ги изместили от земите им. Ние приемаме живота по-леко, ние французите — като дар, а не като работа, която трябва да се свърши и затова бихме издържали в мир до диваците дълго след като вие, англичаните, сте се върнали на малкия си остров.

Туше кратко се изсмя.

— Всички вие говорите много, но не сте построили нищо.

— Нито сме разрушили нещо — каза с достойнство Пиер. — Какво повече ни е нужно, освен лодка, храна и вода, може би малко тютюн или малко хазарт да си развеселим дните?

— Богатства? Хубав дом? Прислужници, които да работят, за да се чувствате добре?

— Ба! Тези неща могат да се правят и нощем. Това, което има значение са хората, семейството, приятелите.

— Тогава няма да имате нищо против, ако ви изместят в търговията или ако някой дойде и ви отнеме мадмоазел Сирен, предлагайки й нещо по-добро?

Сините очи на Пиер хвърляха искри:

— Търговията е игра и няма да ме победят в нея, ако зависи от мен. Колкото до Сирен, ние не я задържаме. Тя може да си отиде, ако поиска, но е достатъчно разумна, за да се поддаде на ласкателства.

Сирен, която срещна очите на Пиер, след като той свърши, си помисли, че в думите му се съдържа послание към нея. Тя не за първи път се питаше дали не е постъпила глупаво. Но не, все пак не беше затворник на Бретонови. Тяхната обич и страх за нея ги бяха накарали да я пазят. Това, което искаше Пиер тя да разбере, беше, че те се доверяват на нейната преценка и затова бяха прехвърлили правото да я защитава на Рене. Тя би искала да се чувства така сигурна.

Капитан Додсуърт покри с длан ръката на Сирен, отпусната на ръба на масата.

— Мадмоазел Сирен е едно от онези редки създания, които освен красота, имат и мозък под косата си. Нея не могат да измамат.

Доколкото знаеше, че капитанът има не само остър търговски инстинкт, но и жена с три деца, Сирен не беше обезоръжена от комплимента. Тя леко се усмихна, чудейки се дали мадам Додсуърт също е считана за рядко създание от съпруга ѝ. Кой знае защо, но малко се съмняваше в това.

Рене, гледайки Додсуърт да гали ръката на Сирен, се почувства изненадан да усети силно надигащото се раздражение. Трябваше да обръща внимание на мъжете, да слуша разговора, да гадае намеренията им, но отново и отново вниманието му биваше привличано от единствената жена на масата. Присъствието ѝ сред това напълно мъжко обкръжение беше ярко. Тя не се опитваше да изпъква, но и не се отдръпваше в мълчание. Не се присъедини към солените коментари, но и не даде вид да се е обидила от тях, дори и заради приличието. Косата ѝ блестеше като разтопено злато на газените лампи, а кожата ѝ светеше с перлен отблясък. Тъмните дълбини на очите ѝ криеха тайнственост и бърза мисъл, неуловима насмешка, която беше очарователна и която той би дал много да може да сподели.

Внезапно Рене усети желание да стане и да удари глупавото, ухилено лице на Туше, да грабне Сирен, да я метне на рамо и да я отнесе на брега. Там би могъл да я люби, докато останат без дъх, опиянени. Щяха да лежат заедно в прекрасна голота върху кожата, от които беше направен дюшекът на Сирен и той щеше да притиска устни до всеки красив инч от...

Лудост. Той остана неподвижен, пое дълбоко дъх, желаейки да си възвърне самообладание. Не можеше да си спомни някога да имал толкова жив, почти неприятен прилив на желание, дори когато беше съвсем млад и неопитен. Не знаеше какво да прави с порива си, както и с жената, която го беше предизвикала. Но беше сигурен, че трябва да се контролира. Не можеше да си позволи такива импулси.

— Нашата лейди — контрабандистка е необикновена — казваше Туше, — но тя все пак е жена. Трябва да знае, че заслужава да я облекат в коприни и дантели. Мъжът, който ѝ ги даде, ще бъде щедро възнаграден, в това не се съмнявам.

Тонът му беше мазен. Рене му отправи остър поглед. Лицето на Пиер се навъси. Сирен се обърна да го погледне със студен поглед, макар да проблесна раздражение и неодобрение, че беше направена така открито център на вниманието.

— Предполагате, че мога да бъда купена за няколко метра плат!
— попита тя.

— Просто се изразих образно, мадамозел Сирен. Имах предвид такъв начин на живот — лукс и спокойствие. Не ми казвайте, че не са привлекателни. — Устните на агента на маркизата бяха цинично извити, въпреки че погледът, отправен към белите ѝ закръглени гърди над деколтето светеше лакомо.

— Не бих казал, че са, ако трябва да продам душата си за това.

— Душата ви? Съмнявам се, че това е, което би желал купувачът в замяна.

Жан стана, а веднага след него и Пиер.

— Достатъчно, Туше — каза по-младият.

Мъжът с лице на невестулка погледна Жан.

— Копоите са нащрек. Колко мило.

Рене не можа да си спомни да е вземал разумно решение да се намеси. В един момент гледаше Туше, в следващия беше на крака. Размени поглед с Бретонови, преди да се обърне към Туше, който седеше до него. Наклони се над дребния мъж, подпирайки се на юмруци върху масата.

— Задължението за наблюдението е и мое — каза той, — и аз наистина съм нащрек. Сирен не е обект за обсъждане на тази маса, или където и да е другаде, нито нейните желания и нужди.

Туше погледна нагоре към него и бавно сведе поглед.

— Вие, така го разбирам, ще се погрижите за тях, както и за нейното добре име и нейната... душа?

— Точно така. Каквото пожелае да бъде нейно, тя само трябва да поиска.

Нямаше нужда да казва последното, не това му донесе истинско удовлетворение. Изненадата в очите на Сирен също му достави удоволствие. Ако си беше мислила, че той ще се ограничи стриктно в ролята, която му беше определена, то тя се бе заблудила много. Той бе прекарал достатъчно много време в кралския двор — толкова много, че почти беше забравил силата на простите думи и действия. Сега я усети отново.

Сирен го изслуша с изумление. Почти толкова смущаващ беше фактът, че Бретонови не възразиха — те просто седнаха отново, сякаш положението е овладяно. Тя се усети белязана, собственост на Рене

Льомоние. Това я ядоса. Независимо, че тя бе причината да се стигне дотам. Преди да е изтекла нощта, тя щеше да постави мосю Льомоние на място. Каквото поиска, наистина! Тя щеше да му каже какви са желанията ѝ и да го видят после как ще ги изпълнява!

Капитан Додсуърт запълни паузата с обяснение за стоките, които беше донесъл, и по-специално за красивите фаянсови чаши и кани, които можеха да заинтересуват Сирен. Той беше готов да отиде да ги донесе, когато около вратата настъпи раздвижване.

Влезе дежурният офицер на кораба.

— Извинете, капитане — каза той с равен глас. — На брега има индианци. Изглежда, че искат да преговарят.

Първата мисъл на Сирен беше, че диваците са ги проследили и са дошли за печалбата им. Същата мисъл се мерна и на Бретонови и те в миг отместиха столовете си и се отправиха с тежки крачки към палубата. Капитан Додсуърт, като извика да му донесат далекогледа, последва другите.

Индианците си бяха наклали огън. Той изглеждаше като подскачащ фонтан от светлина на тъмния бряг. Около него се движеха фигури — черни силуети върху фона на пламъците.

Отгоре звездите пробождаха студеното нощно небе като ярки диамантени точки. Корабът бавно се издигаше и спускаше на вълните, а водата плискаше корпуса. Някъде откъм носа се чуха ниски мъжки гласове.

Далекогледа беше донесен. Капитан Додсуърт го насочи към индианците. Доста време мина, преди да каже нещо. Най-последва разтърка очи:

— Чоктау — поклати глава той. — Племето на Стария Потопен Дъб.

Пиер изпъшка. Сирен въздъхна. Жан се засмя с нисък, нерадостен смях. Потопеният Дъб беше вожд на малко племе чоктау, приятелски настроено към французите, освен това беше баща на индианка, известна като Малкото Краче. Преди около двадесет години бе живяла с Жан. От този съюз бе дошъл на бял свят Гастон. Малкото Краче не се оказа предана майка, но наглеждаше детето, което беше родила, както и баща му. Ако Потопеният Дъб беше сега тук, то беше, защото Малкото Краче бе открила, че Бретонови са напуснали корабчето си и тъй като знаеше достатъчно за тях и бизнеса им, не бе

трудно да отгатне къде би могла да ги намери. Причината да доведе баща си сред тези хора беше проста. Щеше да иска първа да избере от продаваните стоки. И щеше да очаква специални условия.

Атмосферата и посоката, в която бе тръгнала сделката, се наруши. По-взаимно съгласие решиха да отложат преговорите. Капитан Додсуърт като жест на добра воля и за да държи индианците под око отблизо, нареди да извадят на вода неговата лодка и отплува с Бретонови към брега.

Индианците вече ги чакаха. Няколко от по-младите мъже издърпаха носовете на лодките им на пясъка, така че да не се налага да си мокрят краката, но по-възрастните останаха назад с горди стойки, готови за официалното приветствие. След това всички се усмихнаха на капитана, който беше донесъл бъчви с тафия и ром. Да се продава алкохол на индианците беше престъпление, но демонстрирането на добра воля беше много важно, макар да траеше кратко.

Всички се настаниха около големия огън с чаши в ръце. Разговорът потече. Оранжевите огнени искри танцуваха в спирали към небето, догонвайки сивите колони дим. Ароматът на горящо дърво се смесваше със солено тинест мирис от блатата, свежестта на нощта, топлината и възбуждащия дъх на човешки тела, облечени в кожи и вълна. Някои от по-възрастните индианки седяха около огъня, докато по-младите ходеха, шетаха, постилаха за спане, кърмеха бебета и слагаха децата да спят. По-големите деца се гонеха в кръг.

Сирен се отпусна до огъня близо до Бретонови. За известно време тя се наслаждаваше на размяната на тържествени комплименти и на разказите. Беше научила достатъчно от езика на чоктау, за да следи историите и хвалбите, коя от коя по-фантастична. Скоро, обаче, бърборенето, топлината на пламъците и собствената ѝ умора я унесоха в дрямка. Тя се прозя, примига и се прозя отново. Когато нуждата да положи глава на коленете си и да затвори очи стана почти нетърпима, разбра, че не може да се бори повече.

Беше готова да стане и тихо да отиде в подслона си, когато усети, че Жан застана до нея. Тя проследи погледа му и видя към огъня да се приближава една индианка. Беше Малкото Краче. Жена с едра фигура, с гъста бяла коса, която носеше на една плитка и с дръзки черти. Тя почака, докато се увери, че Жан я е забелязал, после му кимна с рязко движение.

Сирен почувства нежеланието на Жан да отговори на повикването. Освен, че това беше проява на неучтивост, тя не можа да види друга причина за това. Доколкото знаеше, между тях не съществуваха недоразумения. Значимостта на Малкото Краче сред нейното племе много се беше увеличила от положението ѝ на жена, живяла с бял и тя отдавна си беше взела съпруг индианец и беше родила куп други деца. След като овдовя, тя имаше редица връзки коя от коя по-краткотрайни. Жан я посещаваше от време на време и ѝ изпращаше подаръци, а Гастон прекарваше няколко месеца през лятото с нея сред индианците чоктау, ловувайки с тях, учейки техните стари предания.

Малкото Краче направи знак отново. Жан въздъхна и затътри към нея. Малкото Краче и той изчезнаха в тъмнината. Възползвайки се от раздвижването, предизвикано от Жан, Сирен го последва.

Нямаше намерение да подслушва. Единствената ѝ цел беше да стигне до постелката си и да се отпусне на нея. Не беше нейна вината, че караницата на Жан и Малкото Краче започна близо до нейния подслон в края на лагера. Тя се беше отпуснала върху дюшека си в тъмнината, напоена с мириса на прясно дърво и тъкмо сваляше блузката си, когато до нея достигна чистият, твърд глас на Малкото Краче.

— Как можеш да казваш, че нямам право след това, което направих за теб? Да не мислиш, че беше толкова лесно? Да не мислиш, че ми харесваше? Ако е така, значи си един побъркан французин. Обеща, че ще ни се отплатиш. Сега искам това малко нещо, а ти твърдиш, че искам много. Не мога да го понеса!

— Бъди разумна, Малко Краче. Не сме богати хора с брат ми.

— Да не би да искам богатства? Не! Може би трябваше да говоря с Гастон. Той много щеше да се заинтересува от това, което щях да кажа. А може би другият щеше да ми плати в злато? Ако беше станало, можеше да използваш стоките, за да...

Сирен се засмя на непристойното предложение на Малкото Краче. Веселостта ѝ бързо изчезна, когато той остро извика и гласовете им замряха. Тя не знаеше някога Малкото Краче да е била толкова настойчива. Обикновено беше весела и спокойна. Нещо беше разстроило индианката и Сирен искаше да узнае какво е. Щеше да попита Жан на сутринта.

Беше спала час, може би два, когато тих шум от стъпки я събуди. Тя остана за момент заслушана. Звукът идваше точно зад нейния заслон, тя го разбра, но той не се повтори. После се чу тихото прошумоляване на кожената завеса, която беше дръпната и някой се наведе да влезе.

— Кой е там? — прошепна остро тя.

— Твоят пазач, Рене.

Думите му бяха сухи. Той беше или ядосан, или пиян, и Сирен не можа да реши, кое от двете е по-лошо. Тя седна, придърпвайки завивката си:

— Какво искаш?

— Ами, да споделя постелята ти. Какво друго?

Сърцето ѝ подскочи.

— Не е смешно.

— Не съм имал такива намерения.

— Имаме споразумение. Очаквам да го спазваш.

Чу се лек шум и тежка дреха, вероятно сако, падна на леглото.

— Ясно е — каза той с нисък глас, — че само Бретонови очакват да бъда с теб. Предложих им да остана на пост с Гастон, но те ме насочиха насам.

— Насочи се някъде другаде.

— Няма къде.

— Не ме е грижа! — извика тя, като се наведе напред в гнева си.
— Не можеш да останеш тук.

— Защо не? Страхуваш ли се от мен?

— Естествено не, но не те искам тук. Не желая покровителството ти. Не можеш ли да го разбереш?

— Не ми липсва интелигентност, или разбиране — което невинаги е едно и също. Ти се изрази пределно ясно. Сега можеш ли да разбереш, че нямам намерение да треперя на мократа земя, заради споразумението ни? Можеш ли да повярваш, че не се опитвам да съблзня страхотното ти тяло, поне в този момент и не възнамерявам да те притискам с нежелано внимание?

— Така ли? — Тя беше възнамерявала думите ѝ да прозвучат язвително, но те прозвъняха смутено.

— Не. Освен, ако ти не го поискаш. В такъв случай ще бъда щастлив да се възползвам, както ти каза и преди.

— Никога!

— Тогава си в безопасност.

— О, да — извика тя, — докато всички считат, че съм твоя.

— Това изглежда неизбежно.

— Не и за мен. Не и ако излезеш и останеш отвън.

Той не отговори. Жилетката му падна на постелката, последвана от нещо по-светло, което трябваше да е риза.

— Спри това — каза тя със стегнат глас, — или ще закрепя така, че всеки мъж, жена, дете и куче ще дойдат тук.

— Ще бъде малко претъпкано, нали? И публично?

— Наистина ще го направя!

— Тогава за предотвратяването на такъв шантаж може да послужи за извинение една целувка. Мисля си колко ми се искаше да го направя по-рано тази вечер, когато ти флиртуваше с капитан Додсуърт.

— Ти си... не съм флиртувала с капитана!

— Беше прекрасна имитация.

Тя разбра, че е позволила да отвлечат вниманието ѝ. Мина ѝ през ума, че викането ѝ нямаше да е от голяма полза, особено ако Бретонови знаеха къде е Рене в този момент.

— Просто се държах приятелски заради търговията.

— Използвайки чара си? Има си дума за жени, които правят това.

— Знаеш много добре, че не съм възнамерявала такова нещо!

Той седна да си свали обувките:

— Знам. Но не всеки познава като мен студената ти натура. Трябва да внимаваш какво казваш.

— Студена натура? Защото не съм паднала в прегръдките ти отново, след като съм опитала от любовта ти? Каква измама!

— Нали? — съгласи се той с равен глас. — Разбира се, винаги можеш да ме опровергаеш.

— Ха! Можеш да излъжеш някоя прислужница или глупава жена на благородник с такава уловка, но не и мен. Не трябва да ти доказвам нищо.

Той свали панталона си и вдигайки завивката, се плъзна под нея.

— Не, не трябва. Всичко, което е нужно, за да ме поставиш на място, е да заспиш.

Мускулите ѝ се стегнаха, когато почувства нахлуването на студен въздух и плъзгането на завивката върху раменете си в момента, която той я придърпа да се завие. Това, което мразеше най-много от всичко, бе неговата самоувереност. Тя не успя да открие начин да излезе от затруднението, в което се оказа, и докато се местеше да намери по-удобно положение, коляното ѝ докосна бедрото му.

В нея изведнъж нещо подскочи. Тя се хвърли към него, бутайки, удрайки.

— Излез — просъска тя. — Излез навън! Остави ме сама.

В миг се оказа по гръб. Въздухът излезе от дробовете ѝ, когато тежестта му притисна гърдите ѝ и долната част от тялото ѝ. Китките ѝ бяха хванати от здрави ръце и извити над главата. Тя остана неподвижна, а всеки мускул в тялото ѝ се стегна на възел; в мозъка ѝ се оформи черно и горящо кълбо от негодувание.

— Това не е много уместно — отбеляза той.

Гърдите ѝ се издигаха и спускаха до него. Силното притискане на стегнатите му мускулести бедра върху нея, контролираната сила и мощната му хватка бяха като заплаха, но такава, която държи внимателно в подчинение. Той не ѝ причиняваше болка, но никога в живота си тя не се беше чувствала толкова уязвима, или по-сигурна, че ако се опита да се съпротивлява, ще бъде болезнено.

— Може би не, но това ме облекчава.

— Така ли? Искаш да ме удариш?

Импулсът ѝ изчезна. Тя се вкопчи в него като в защита:

— Изненадан ли си?

— Защо? Защото те ударих там, във водата?

— Няма нищо общо с това!

— Така ли? — Той я отпусна, премествайки тежестта си и се подпря на лакът. — Добре тогава. Хайде, удари ме.

Изкушението беше голямо. Тя стисна дланите си в юмрук, все още усещайки следите от хватката му като белезници. Не ѝ се нравеше да мисли, че се предава толкова безпомощно, толкова лесно.

Но не можеше да го удари. Не знаеше защо. Просто беше сигурна, че не може да го направи.

— Не?

Той чакаше отговор. Тя поклати глава, прошепвайки:

— Не.

— Тогава ми позволи да ти кажа нещо. Това е последната възможност, която ти давам да си отмъстиш. Не ме нападай отново, или няма да ти харесат последствията, обещавам ти. Никак няма да ти харесат.

Той се отпусна отново, като дръпна изместената завивка към себе си. Лежеше и гледаше в тъмнината. Измина доста време, преди да осъзнае, че е застинал и изпънат. Постепенно отпусна мускулите си, успокои с голямо усилие на волята препускането на кръвта във вените и нуждата, която го подхранваше. Чувството за меките извивки на тялото на Сирен, естественият аромат на тялото ѝ бяха заседнали в мозъка му и го нараняваха. Не беше осъзнал какво мъчение ще бъде да лежи до нея и въпреки това да не може да я докосне. Но не само неприятното усещане от незадоволеното желание го тормозеше. Той чувстваше нужда да я прегърне, да я възмезди заради удара. Не помагаше и това, че най-силната забрана за това, както и за задоволяване на другите му желания беше неговата собствена.

Сирен дълго лежа неподвижно, докато студеният вятър накара кожата ѝ да настръхне. Прониза я тръпка и миг подир нея тя се мушна под завивката, както, за да се скрие, така и заради топлината. Под дебелината кожа беше горещо. Топлите вълни идваха от мъжа до нея — бяха канеци, възбуждащи. Тя здраво стисна очи, усещайки го с всеки пробуждащ нерв от тялото си. Мразеше тази сила, която той имаше над нея, мразеше сигурността и силата му, мразеше проклетата верига, в която се беше оплела с него. Унизително беше, че това, което желаше най-много в този момент беше удовлетворението, което веднъж вече бе открила в прегръдките му.

8.

Рене се събуди, както винаги — изведнъж, с пълна яснота. Той отвори очи и се стегна. Въпреки репутацията му, въпреки всички легла, през които беше минал, нямаше навик да се събужда в леглото с жена. Винаги беше предпочитал да си тръгне и да потърси собственото си легло, преди да заспи.

Сега Сирен лежеше в обятията му. По някое време през нощта той трябва да беше посегнал към нея, вероятно, когато тя се беше обърнала. Топлият ѝ дъх галеше ямичката между ключиците му, нозете ѝ бяха преплетени с неговите, а ръката му лежеше върху извивката на кръста ѝ. На сивата, ясна светлина на утрото, процеждаща се в заслона, той виждаше фината структура на кожата ѝ, сладката, чиста линия на устата, гъстите, черни ветрила на миглите ѝ. В лицето ѝ се таеше такава сила и красота, че той усети пристягане около сърцето, сякаш е уловен в мрежа, която бавно се затваряше.

Мили Боже, какъв идиот е бил!

Какво го бе накарало да мисли, че може да вземе тази жена най-нехайно и да остане неуязвен? Точно тази жена! Трябваше да се досети още в началото. Той не беше същият, откакто се беше свестил, лежащ прогизнал от вода и кървящ върху грубите дъски на корабчето, докато тя се навеждаше над него. Когато бъде много стар, той ще си спомни простотата, с която му беше предложила себе си и спиращата мислите радост от притежаването ѝ. И вероятно това ще е всичко, което ще му остане за утеха. Едва ли би могло да бъде другояче.

Не искаше да е така. С внезапна жар той си пожела страстно да може да започне всичко отначало, да върне нещата такива, каквито са били. Тогава би дошъл при Сирен открито, би я ухажвал, би се разкрил и би рискувал.

Не, по този начин би я имал още по-малко, отколкото сега. Нямаше начин да промени това, което се беше случило. Трябваше да остане в ролята, която сам си избра и да приеме последствията.

Първото от тях, и досега — най-неприятното, беше да лежи тук с нея, без да я докосва. Копнееше да целуне меките извивки на устните ѝ, да прокара ръце по нежните очертания на тялото под прозрачната блуза и да я привлече близо до себе си, да ѝ достави удоволствие с всички онези дребни наглед признаци на внимание, които влюбените интуитивно откриват. Искаше да се изгуби в нея, да забрави кой и какво е той и защо лежи сега тук. Искаше да създаде между тях връзка, която да е толкова силна, че нищо друго да няма значение.

Това беше невъзможно. Знаеше го и затова лежеше, без да мърда, вдишвайки топлия ѝ чист аромат, запечатвайки усещането си за нея и някаква съкровена част от себе си, запазена от всички злини, както се беше заклел, но повече от всичко — от себе си.

Всяка издръжливост има граници. След известно време той стана от постелята с внимателно, предпазливо движение, взе си дрехите и се измъкна от заслона.

Сирен го наблюдаваше как си тръгва през присвити очи. Беше се събудила, когато усети разхлабването на топлата му прегръдка, въпреки че смътно усещаше вниманието му от известно време. Сега лежеше заслушана в отдалечаващите се стъпки. Когато той беше вече достатъчно далеч, тя се изправи на колене и дръпна кожената завеса.

Той стоеше на брега. Високата му фигура смътно се открояваше в ранната утринна светлина и все пак изглеждаше внушителна, докато той събличаше дрехите си; в едно пестеливо движение ги събра на купчина и се гмурна във водата. Сирен потръпна като си представи рязкото потопяване в студената вода. Как ли издържаше той, питаше се тя — студеният вятър откъм водата, който проникваше в заслона беше достатъчен да накара кожата ѝ да настръхне. Въпреки неудържимото любопитство тя остана на мястото си, гледайки силното издигане и изпъване на ръцете и тъмната, движеща се точка на главата му, докато той навлизаше все по-дълбоко. Едва когато го изгуби от поглед в неясната светлина, тя пусна завесата и се върна под завивката.

Беше се отървала по-леко, отколкото очакваше. Тя беше доволна, разбира се, но бе и озадачена. Защо Рене беше настоял да сподели заслона ѝ, ако нямаше намерение да прояви настоятелно внимание към нея? Такова въздържане трудно се съвместяваше с навиците му, доколкото бе чувала за тях. Къде беше практикуваното изкуство на прелъстяването, в което се предполагаше, че той се отличава, нежната

атака на нейната защита, очарователната обсада на твърдостта ѝ? Възможно беше да е отстъпил временно, заради протестите и съпротивлението ѝ, но тя очакваше, че ще е нужно да се защитава много по-енергично.

Възможно беше да е говорил самата истина — че търси само легло за през нощта. Освен това беше възможно, след като е опитал как се люби тя да няма желание за още. Трябва да е изглеждала ужасно неопитна в сравнение с жените, които той е познавал. Без съмнение беше свикнал с много повече финес, да не говорим за ентузиазма.

Не, не я беше грижа. Той беше непоносим с приказките си, че я пази. Искаше нещо, тя можеше да се закълне в това, нещо повече от близък поглед върху пустинята на тази огромна земя и търговията с индианците. И страстно ѝ се искаше да знае какво е то.

Тя не видя Рене до момента, в който Бретонови бяха поканени да споделят закуската около огъня на Потъналия Дъб. Отказването на такова гостоприемство щеше да бъде грубост и те с готовност седнаха, докато Малкото Краче и дъщеря ѝ — вече девойка, полусестра на Гастон, донесе храната и я постави пред тях. Сирен гледаше дали Рене ще опита всичко в дървената си купичка — от еленовото месо до костенурките яйца — тъй като ако не го стореше, щеше да ги обиди. Изглежда той инстинктивно усещаше нравите на чоктау, затова се остави под ръководството на Пиер и яде с пръсти, дъвчейки бавно. Макар и с известно насилие над себе си, той опита от всичко. Нямаше да ги тревожи.

Рене изглежда получи одобрението на дъщерята на Малкото Краче. Момичето, известно като Бързата Катеричка, се суетеше около него, докосвайки рамото му, докато се навеждаше да предлага специалитетите, усмихваше му се с искрящи тъмни очи. Тя беше твърде привлекателна, с много екзотични черти в очите на французин и гъвкава, дива красота, характерна за жените от нейната раса. Това, че Рене оценява прелестите ѝ беше очевидно от усмивките, които ѝ отправяше.

Бързата Катеричка много приличаше на майка си такава, каквато е била, когато е споделяла постелята на Жан. Лесно беше да се разбере защо по-младият Бретон се беше поддал — кой мъж би се съпротивлявал на такъв естествен и несмущаван подход? Със сигурност не и мъж, изгладнял за жена, каквито са били мъжете в

Луизиана в онези дни. Със сигурност не и закоравял развратник, който е опитал толкова много други.

Добре, нека тогава Рене отговаря на безсрамните намеци на Бързата Катеричка. Какво я интересува нея? Това щеше да му позволи да задоволи нагона си, без да се хвърля в студените води на залива. Тя само се надяваше, че никой друг мъж не е бил тук и не е оставил момичето болно. Щеше да е толкова жалко кариерата му на развратник да се прекъсне насред пътя.

Тези мисли стреснаха Сирен. Тя нямаше нищо против Бързата Катеричка, винаги я беше харесвала, ако трябваше да каже истината. Понякога завиждаше на индианското момиче за свободата и неограниченото ѝ проявление, но нямаше причина да я счита за безпътна. Напрежението на последните седмици се беше отразило на нервите ѝ — това беше всичко.

Денят щеше да бъде мек. В слънцето, изкачващо се по небето, тлееше жива жарава. Тя смекчаваше вятъра от юг, изтръгваше от него мирис на сол и дъхави треви, на далечни островни цветя и поглъщаше хладината на нощта. Появиха се въдици за риба, а малките индианчета се втурнаха с диви викове на радост.

Топлината изведе и капитан Додсуърт на брега за търговските преговори. Знаеше, че може да се осланя на Бретонови, за да запази скалпа си. Беше казал, че на брега е много по-приятно, отколкото в тесните, задушни каюти. Никой не се хвана на това оправдание. Явно капитанът се надяваше, че интересът на индианците към английските стоки ще накара Бретонови да побързат.

Скоро той се убеди в обратното. Чоктау бързо разбраха какво преследва той, а не беше в техен стил да помагат на враговете или да разстройват плановете на приятелите си. Те се заеха със своята работа, почти без да забелязват капитана и се преструваха, че не виждат ножовете, които той изнасяше, така, че остриетата им да блестят на слънцето; топовете плат, които развиваше, и огърлиците, които поклащаше така, че да затанцуват в живите цветове на дъгата. Тази незаинтересованост скоро се обърна в полза на французите.

Стоките бяха изложени, индигото — опитано и претеглено и истинските преговори започнаха. Двамата по-възрастни Бретон и капитанът седнаха; последваха предложения и контрапредложения,

размишляваха, пишеха на пясъка със заострена пръчка. Гастон и Сирен гледаха и от време на време се намесваха, въпреки че понякога помладият мъж губеше търпение, разменяше по някоя дума с някоя млада индианка, преди да се върне отново. Денят напредваше. Индианките донесоха храна и питиета. Капитан Додсуърт говореше и говореше... Той изпрати на кораба за дамаджана ром, после, когато Бретонови останаха упорито трезви, той заплаши, че ще се върне на кораба. Все пак пазарлъкът продължи.

Рене беше седнал до Пиер и Жан и наблюдаваше отблизо. От време на време задаваше по някой въпрос. Отначало отговорите бяха просто разсеяни. Бретонови се бяха съсредоточили в търговията и когато ставките се повишиха, нервите им се опънаха и отговорите им станаха невъздържани. Малко по-късно Рене, боейки се, че може да застраши позицията им, стана и се оттегли, запътвайки се към брега.

Сирен го гледаше, но остана седнала, понякога съобщаваше количествата и цените, когато Жан или Пиер я питаха, или посочваше недостатъците на изложените стоки. След толкова време, обаче, търговията се превърна в изпитание на волята и издръжливостта, и вече фактите и числата нямаха такова значение. Когато почти всичко беше казано и се очакваше капитулацията на капитана, тя стана и се оттегли.

Беше видяла Малкото Краче само за няколко минути тази сутрин и нямаше време за подобаваща размяна на приветствия и на новини през миналата вечер. Любезността беше извънредно важна за племето чоктау и тя се упъти към колибата, където беше видяла да влиза Малкото Краче и дъщеря ѝ.

Застана отпред и извика тихо. Чу се шумолене, придружено от сподавен, сърдит шепот. След няколко секунди в малкия отвор на колибата се появи Малкото Краче. Тя се беше изчервила, когато посрещна Сирен:

— Дъщеря на къщата на баща на сина ми, радвам се да те видя.

По обичай на чоктау Малкото Краче не казваше името на любовника си, още повече, че беше имала мъж. Това Сирен приемаше, както беше приела и факта, че Малкото Краче я смята за осиновена дъщеря на Бретонови, след като живееше с тях. Тя търпеливо се беше опитала да обясни, че няма роднински връзки с Пиер и Жан, но

Малкото Краче не го възприе. Щом като Сирен не е жена или любовница на Бретон, тя трябва да е дъщеря; нямаше друга категория.

— Надявам се, да си добре — каза Сирен.

Малкото Краче потвърди и си размениха и други комплименти. Настъпи тишина. Сирен чакаше, надявайки се, че ще бъде поканена в колибата да се освежи. Такава проява на гостоприемство беше вежливост със силата на закон. Само на омразен враг тя се отказваше.

Малкото Краче не проговори. Тя изглеждаше нещастна, лицето ѝ пламтеше от срам, докато въртеше ръцете си. Но остана безмълвна.

Да попита защо не ѝ се предлага гостоприемство, за Сирен щеше да е толкова ужасна липса на възпитание, както и за Малкото Краче това, че не ѝ го предлага.

— Кажи ми, с какво съм те обидила, Малко Краче и ще намеря начин да се извиня.

— О, Сирен, няма причина — каза жената, а думите ѝ прозвучаха като плач.

Имаше възможно обяснение.

— Да не би да имаш болест в колибата?

— Да, това е. — По чертите на Малкото Краче се разля облекчение и тя се опита да се усмихне. — Ела с мен и ще отидем на гости при сестра ми.

Индианката прекрачи прага на колибата, изчаквайки Сирен да се присъедини към нея. Сирен я последва.

Индианците чоктау не можеха да лъжат. Чувството им за неистина беше толкова остро, че не успяваха да се преструват. Малкото краче лъжеше — в това нямаше съмнение. Нещо повече, тя искаше Сирен да е далеч от колибата ѝ.

Сирен се мъчеше да си спомни какво не беше направила както трябва. Не може да се сети за нищо. Не беше злоупотребила с дочутия разговор между нея и Жан сноци. Нямаше нищо в живота ѝ, което да се бе променило, освен че беше обвързана с Рене. Едва ли Малкото Краче имаше нещо против него — тя не го познаваше. Колкото до моралните съображения за интимността на Сирен с него, едва ли точно Малкото Краче би я укорявало.

Единствената причина, която можеше да е достатъчно важна за Малкото Краче, за да излъже, беше да запази чувствата на Сирен. Освен това, кой знае защо, тя имаше чувството, че в колибата има

някой. Най-вероятно беше дъщеря ѝ, но това не можеше да бъде причина да държи Сирен навън. Ами ако имаше и друг? Мъж? Ако Малкото Краче знаеше, че Сирен е прекарала миналата нощ с Рене Льомоние, тя нямаше да иска да позволи да го види, затворен с Бързата Катеричка в колибата този следобед.

— Болестта ви, надявам се, не е сериозна? — каза Сирен, докато вървеше зад жената. Тя не чу думите ѝ, а претърсваше с поглед лагера. Никъде не се виждаха нито Рене, нито Бързата Катеричка. Това, само по себе си, не означаваше нищо, но от него ѝ премаляваше отвътре.

Те стигнаха до колибата на сестрата на Малкото Краче. Жената ги покани вътре и донесе кафе от хубавите запаси, които се пазеха за специални случаи. Двете жени и Сирен седнаха и поведоха разговор на смесица от френски, чоктау и чикасоу — езикът на южните племена. Когато Малкото Краче се отпусна достатъчно, за да се смее и да разказва неприлични истории за възрастния им баща, Сирен си помисли, че подозренията ѝ са смешни. Във всеки случай, не беше нейна работа какво е решил да прави Рене и с кого и със сигурност това не може да бъде причина да се разстройва.

Малко, след като тя беше стигнала до това заключение, вниманието ѝ беше привлечено от движение около колибата на Малкото Краче. Бързата Катеричка излизаше от нея, измъквайки се през отвора като преследвана. Тя се изправи и се отдалечи няколко крачки, после се обърна да оправи загънатата си пола и да приглади плитката си. Отмятайки глава, момичето тръгна към огъня, като поклащаше бедра. Сирен се загледа подир нея и усети гореща болка в гърдите си. Измина известно време, докато успее да върне вниманието си към другите две жени.

Споразумението между Бретонови и капитан Додсуърт приключи след около час. Останалите стоки, които бяха собственост на Бретон, бяха изнесени на брега с лодката на капитана, после той се върна на кораба. Пиер и Жан разпростряха новите стоки върху одеяла и поканиха хората на Потъналия Дъб да се съберат. Бизнесът беше успешен и много от кожите бяха с добро качество. Преди капитан Додсуърт да отплува, се състоя още една сделка. Индианците над Ню Орлиънс бяха гладни за стоки на английската манифактура.

Слънцето светеше ниско и блестеше със зимна яркост. Въздухът ставаше по-ароматен. Това беше едно от чудесата на климата в

колонията — промяната от зима до подобие на пролет само за часове, и Сирен я обичаше много. Тя напусна миниатюрното индианско жилище и се запъти надолу по брега. Водата нежно се плискаше върху златния пясък. Някъде зад бариерата от острова се чуваше тътенът на буря, но това не я засягаше. Над главата ѝ чуруликаха птички с пронизителни гласове. Между брега и водата стоеше пеликан — неподвижен, кафяв и безшумен като полуизгнил пън. Вятърът, който усещаше върху лицето си, беше приятен, мек и влажен, с дъх на сол. Край нея прелетя птица. Сирен ускори крачка, далеч от многото хора и шума зад нея, следвайки бреговата линия.

Тя не търсеше съзнателно самота, но самотата на далеч разпрострялата се вода я теглеше напред. Стегнатият пясък под краката ѝ правеше ходенето лесно, като по безкрайна пътека. Усещаше радостта от движението на тялото си, свободата му. Тук-там се спираше да вземе някоя интересна черупка или кост от риба. И тръгваше отново.

Тя забеляза двамата мъже отдалеч — стояха и разговаряха с наведени глави и раменете им почти се допираха. Този, който беше по-близо, усети, че някой се приближава и се обърна към нея, после каза нещо на човека с него. Другият като че ли отговори, преди да се разделят. Първият се обърна и закрачи към нея с дълга, бърза крачка.

Зрението на Сирен се беше изострило през последните три години, както и способността ѝ да вижда повече и да запомня това, което е видяла. Човекът, който вървеше към нея тя би познала винаги и навсякъде. Той беше Рене. Другият, който току-що беше изчезнал между дърветата, беше човекът на маркизата — Туше.

Какво правеха двамата заедно? Дали беше случайна среща, тук, далеч от всички, или имаше някаква цел? Реше беше фаворит на маркизата, а Туше — неин наемник. Рене не беше живял дълго в Ню Орлиънс, но все пак не би било изненадващо, ако познава другия. Въпреки това, би било неестествено да са приятели — със сигурност не се бяха поздравили като такива миналата вечер. Ако имаше някаква работа помежду им, тя трябваше да засяга жената на губернатора. Мадам Вудрьой имаше много и различни интереси, но един от тях беше да спре контрабандата, която намаляваше нейните печалби. Ако Рене и Туше бяха замесени, това не вещаеше нищо добро за Бретонери.

— Много си се отдалечила от лагера — поздрави я той, като се приближи.

Сирен го гледаше как стои пред нея спокойно усмихнат. Светлината от водата придаваше на очите му сребристосив блясък, а вятърът развяваше меките къдрици на тъмната му коса. Тя помисли за посещението на мадам Вудрьой на тяхното корабче и за Малкото Краче, която се беше появила от колибата и каза със студен глас:

— Мога да кажа същото за теб.

Той повдигна вежди при отговора ѝ, но произнесе спокойно:

— Да, но аз не се нуждая от пазач.

— Не, ти си такъв, както ми беше дадено да разбера.

— Неблагодарен пост, въпреки че нямаше да го напусна, ако не мислех, че Пиер и Жан, да не споменаваме Гастон, са на пост. Липсвах ли ти?

— Не съм дошла да те търся, ако това си мислиш.

— Трябваше да го знам — кимна мрачно той.

— Точно така. Въпросът е дали ти си излязъл да търсиш Туше?

Насмешката угасна от лицето му, докато я гледаше:

— Какво означава това?

— О, хайде, знам, че е човек на маркизата.

— Което означава, че и аз бих могъл да съм такъв?

Тя вдигна глава:

— Тази мисъл идва естествено.

— Естествено! А ако кажа, че не съм го срещал никога преди?

— Тогава — продължи тя не много уверено — ще трябва да те предупредя за него. Знае се, че в Париж е убил човек, ако не и повече хора. Той прави услуги на мадам Вудрьой, включително купуване на опиум и хашиш за прислужника ѝ. Казват също, че е шпионин, който събира информация, а това, което не разбере, си го доизмисля.

— Напълно незаслужаващ уважение тип, който трябва да бъде избягван на всяка цена.

— Не се шегувам.

Лицето му стана твърдо при острия ѝ тон, а в очите му се мярна сянката на бърза мисъл.

— Разбирам това, но не мога да схвана защо реши, че трябва да ме съветваш. Може и да не съм в най-изгодно положение в пустошта,

но са минали доста години, откакто съм се нуждаел някой да ме ръководи в светските отношения.

Тя нямаше да се предаде.

— Трябва ли да сваля защитата заради приказките ти? Те не обясняват защо се срещна с Туше.

Рене се поколеба. Имаше две възможности, които той виждаше пред себе си. Можеше гневно да се отдалечи, което щеше да го отърве от компанията ѝ и беше по-мъдрото, или да я умилюсти, показвайки подчинение. Защо тя се появяваше винаги там, където най-малко я очакваха?

Роклята ѝ прилепваше към бедрата, а вятърът раздухваше нежните къдрици върху лицето ѝ.

— Прости ми — каза той, като наведе глава в изискан официален поклон. — Минали са години, откакто е трябвало да давам отчет за себе си. Това ми подейства на нервите. Истината е, че срещнах този човек на връщане от разходката си.

Това ли беше истината? Много би дала да знае. Не ѝ хареса подозрението, което се беше загнездило в съзнанието ѝ. Нито пък чувството, че ѝ се подиграват, макар че нищо не можеше да направи.

След като тя не отвърна, Рене заговори отново:

— Ще продължим ли? Или предпочиташ да се върнеш? Обещавам, че повече няма да пренебрегвам задълженията си и ще залепна като репей за теб.

— Страхувам се, че това ще се окаже много неудобно — каза тя строго и в следващия момент пожела да не е проговаряла, като видя накъде водят думите ѝ.

— За мен или за теб?

Сирен се обърна и тръгна, така че да не трябва да го поглежда, подхвърляйки през рамо:

— За теб, разбира се.

За Рене не беше проблем да я настигне, но не направи никакво усилие да я задържи, както бе искал, а просто тръгна в крак с нея. Но когато я попита, той я гледаше отблизо.

— Как така?

— Това със сигурност ще попречи на завоеванията ти.

Веждите му се сключиха:

— Моите какво?

— Говоря за Бързата Катеричка. Не е много похвално от твоя страна да се озовеш в обятията ѝ с такава бързина.

— Бързата Катеричка?

— Дъщерята на Малкото Краче, правнучката на Потъналия Дъб. Можеше поне да се поинтересуваш как се казва.

— Не съм — каза той отчетливо — имал удоволствие нито да се запозная с нея, нито да опитам леглото ѝ.

Беше смешно, но тя почувства облекчение. Обърна глава към водата, за да го скрие.

— Не?

— Не. Много ли ще бъде, ако попитам кое те накара да мислиш така?

Тя отговори, макар и с известна неохота.

— И защото едно индианско момиче е заварено да се оправя в колибата си, аз съм заподозрян? Оказваш ми твърде голямо доверие. Или твърде малко.

Думите му бяха сухи, безизразни. Сирен не можеше да разбере дали е развеселен или ядосан. А може би и двете.

— Твърде малко?

— Предполагайки, че не правя разлика между жените.

— А правиш ли?

— Разправят, че проявявам селективност.

Тя му отправи пламнал поглед:

— Трябва да съм поласкана?

— Защо си мислиш — каза той меко — че се отнася за теб. Ако правилно си спомням, аз бях избраният, а не обратното.

— Това е самата истина — съгласи се тя, въпреки стягането в гърлото. Би дала всичко, да можеше да си вземе думите назад. Те звучаха оскърбително за нея и твърде много показваха, че ревнува.

— Трябва обаче да ти кажа, че ако бях свободен да те преследвам без ограничения на благодарността и гостоприемството, щях да го правя от момента, когато ме измъкна на корабчето.

Тя спря и се обърна към него, а в дълбините на очите ѝ имаше уязвимост, макар и все още примесена със скептицизъм.

— Така ли?

— Давам ти думата си.

Искаше да повярва на Рене — и в това беше проблемът. Женската ѝ суета се нуждаеше от това уверение.

— Няма значение — каза тя, запазвайки равнодушие с усилие, докато се усмихваше — но е хубаво да го знам.

За Рене имаше голямо значение — колко голямо — той едва сега започваше да осъзнава. Но сега не беше моментът да го казва. Той наведе глава и те заедно тръгнаха обратно към лагера.

Веселбите и танците започнаха, когато падна мрак. Биеха тъпани, а изпълнителите се надпяваха. Индианците пееха ту в дива хармония, ту в дисонанс. Тръстиковите флейти виеха пронизително, децата тичаха и викаха, кучета лаеха. Във въздуха се носеше мирис на печено месо и дим. Лули, пълни с тютюн се предаваха от ръка на ръка, тъй като за чоктау беше немислимо да пушат, без да предложат на всеки, който е около тях да си дръпне. Бъчвите с тафия бяха донесени и чашите правеха кръгове — всеки пиеше колкото иска, но се съобразяваше с тези, които още бяха жадни.

Чоктау се връщаха в селището си на разсъмване на другата сутрин. Те се бяха порадвали на краткото пътуване, но трябваше да се върнат в дървените си жилища, преди други да са ги заели.

Индианките похапваха, смееха се и показваха новите си придобивки — дрехи, блузи, мъниста, които бяха зашили на деколтетата си или нанизали на огърлици, малките огледалца от полирана стомана, които висяха, окачени на верижки на вратовете им. Особено Малкото Краче беше необикновено нагиздена не само с нова копринена пола, но и с хубава шапка с перо.

Нощта беше ясна и леко хладна след топлия ден. Край огъня беше приятно. Пламъците подскачаха високо, посягайки с облизващи езици към звездите, надвиснали ниски и ярки над тях. Лицата на насядалите край огъня отразяваха трепкащите червени и жълти светлини. Радости и мъка се отдръпваха, когато огънят се отразяваше смален в зениците им. Той носеше успокоение, преувеличаваше простора и блатистите земи и води около тях, задържайки ги в малък, сплотен кръг.

Сирен остана сред индианките по време на вечерята и след това, докато гледаха танцуващите мъже.

След известно време по-младите жени с бебета, привързани към гърбовете им и деца, хванати за полите им започнаха да си тръгват, за

да приготвят малките за сън. Сирен стана, за да помогне на жена в напреднала бременност с двугодишно бебе на гърба си, после се премести към външния периметър на женския кръг. Тя облегна гръб на едно дърво и постави ръцете зад гърба си. Миризмата на храна, дим и човешки тела тук беше по-слаба, а свежият нощен ветреца в клоните на дърветата издаваше мека и успокоителна музика.

Оттам, където беше седнала, тя можеше да види Рене. Той седеше между Пиер и капитан Додсуърт, близо до почетното място. Тя се учудваше на това как той се забавлява на банкета на диваците. Дали го сравнява в мислите си с изисканите приеми във Версай? Явно беше в чудесно настроение — праметнал ръка, с китка, опряна на вдигнатото му коляно, заслушан в шегите, които се разменяха около него. От време на време той се смееше и зъбите му проблясваха.

По пясъка се чува тихи стъпки. Сирен се обърна и видя Туше да се приближава. Когато се изправи до нея, той леко ѝ се поклони.

— Хубава нощ, нали, мадмоазел, и хубаво празненство?

— Наистина! — Тя не можеше да е груба без конкретен повод, но думите ѝ не бяха окуражителни.

Тъмният, високомерен дребен човек не се нуждаеше от насърчаване.

— Добрите Бретон направиха много успешно пътешествие от Ню Орлиънс.

— И вие също, вярвам. — Това беше напомняне, че и той е в същото положение.

Той вдигна рамене при забележката ѝ.

— А вие? Човек може да очаква, че такова решително създание като вас също трябва да спечели.

— Няма защо да се безпокоите за мен. — Всъщност тя още не беше говорила с капитан Додсуърт за нейната търговия. Очакваше подходящ момент и все не го намираще. Може би трябваше да отиде с Пиер и Жан на кораба, когато те отидат да заменят спечелените кожи за още стоки следобеда.

— Не? Но някои хора са толкова неразумни — не им се иска да делят печалбата. Ако се съюзите с мен, ще се погрижа да бъдете засипана с перли и златни дреболии, коприна, сатен и дантели.

Сирен рязко обърна глава да го погледне. Изразът в очите му накара кожата ѝ да настръхне. Гласът ѝ беше студен, когато му

отговори:

— Уверявам ви, че нямам нужда от такива неща.

— Наистина ли? Но те ще ви подхождат много. Вие сте като роза на боклука с Пиер и Жан. Заслужавате по-люксозен и сладък живот. Аз мога да ви го дам.

— Не желая нищо повече от това, което имам.

Тя искаше да се дръпне, но той протегна ръка да я хване.

— Внимавайте. Може да настъпи време, когато ще съжалявате, че сте отказали предложението ми. Тъй като това е предложение. Бих се радвал много, ако ви притежавам.

Имаше нещо повече в блестящия му тъмен поглед и яростното забиване на пръстите му в ръката ѝ, което я изплаши повече, отколкото искаше да си признае. Тя потърси с какво да му се противопостави и думите неканени дойдоха на устата ѝ:

— Аз вече си имам покровител.

Той пусна ръката ѝ и устните му се изкривиха в усмивка.

— Лъомоние? Интересът му няма да трае дълго.

— Възможно е, но го задържам засега и се съмнявам, че би му харесало да приема подаръците ви.

— Жалко. Надявах се, че е великодушен.

— Не е ваша работа.

— Да, за нещастие. Когато ви захвърли, можете да ми се обадите. Нахалството му играеше по нервите ѝ.

— Бих ви посъветвала да не чакате. Наемните лакеи не ме привличат.

Той, ѝ отправи тънка усмивка.

— А злато? Достатъчно да направи от вас изискана дама с добро независимо бъдеще?

Тя вече беше тръгнала, когато той заговори. Сега се обърна, като вниманието ѝ беше привлечено не от странното му предложение, а от нотките на заплаха, които долови в гласа му.

— За какво говорите? — попита рязко тя.

— За злато.

— Срещу какво?

— За да станете... мой приятел.

— Ваш приятел? — повтори тя.

— Можете да ми бъдете от голяма полза. Наградата за обвинението на предишните ви съдружници — Бретонови — в контрабанда ще е висока.

Той я гледаше отблизо и в очите му се четеше послание, което беше и отговор на въпроса, неизречен с думи. Тя го видя ясно и в стомаха ѝ се настани студен гняв.

— Очаквате да ви информирам срещу Пиер и Жан, да се присъединя към враговете им? Да ги предам?!

— Защо не? Какви са ви те?

— Приятели, нещо, което не можете да разберете.

— Разбирам много повече, отколкото подозирате, мадамозел.

— Тогава разберете — няма да го направя. Нито сега, нито когато и да било.

— Това е решение, за което може да съжалявате.

Думите му я настигнаха, когато тя вече бе обърнала гръб и крачеше с развята пола и стиснати юмруци и устни.

Не спря, докато не стигна до заслона, който споделяше с Рене. Там рязко закова крачка, когато сграбчи кожената завеса. Тресеше се от гняв и в същото време се чувстваше омърсена, сякаш се беше докоснала до нещо отвратително.

Какво точно искаше Туше от нея? Защо беше нужно тя да информира за Бретонови, след като самият той знаеше какво правят? Отговорът беше, че тя може да даде доказателства за дейността ми, може да се яви като свидетел.

Никога. Да, тя се нуждаеше от сигурност, но не на тази цена. Даже Пиер, Жан и Гастон да ѝ бяха непознати, тя нямаше да е способна да ги предаде — а какво оставаше, след като им дължеше всичко. Наричаше ги приятели, но те бяха нещо повече от това. Те бяха нейното единствено семейство.

Тя дълбоко пое дъх и се обърна към залива с проблясващите светлини на звездите по тъмната повърхност. Независимо от всичко друго, имаше едно хубаво нещо в предложението, което ѝ беше направи Туше. Щом дребният човек се оглеждаше за приятел, следователно той го нямаше в лицето на Рене. Тя не съзнаваше досега колко силен е бил страхът ѝ от това, нито колко болка ѝ беше причинил.

9.

Празненството продължаваше с нарастващ шум и лудо веселие, докато чашите с тафия правеха трети или четвърти кръг. Нямаше никаква надежда за сън, докато и последният барабанист и танцор не си легнеше. Примирена, че няма да има почивка. Сирен се върна край огъня.

Пиер беше излязъл от вътрешния кръг близо до огъня. Когато срещна погледа му, той, ѝ направи знак да отиде и седне до него на пясъка. Тя се запъти към него, промъквайки се между жените и мъжете, които лежаха върху одеялата си.

— Добре ли си? — попита той, вглеждайки се намръщено в лицето ѝ, а веждите му бяха свъсени, когато тя се отпусна долу до него. — Изглеждаш малко бледа.

— Да, добре съм. — Загрижеността му ѝ действаше като балсам, успокояваше нервите ѝ. Той като че ли не ѝ повярва, тъй като изражението му остана мрачно.

— Кажи ми, скъпа, щастлива ли си? Този Лъомоние — той това ли е, което искаше?

Тя с труд издържа погледа му:

— Защо питаш?

— Не ми харесва как се държиш, откакто сключихме това споразумение. Няма нищо, което да те задържа — нито закона, нито църквата, нито някакви други задължения. Ако не ти харесва, напусни го. Веднага.

— Няма ли да имаш нещо против?

— Да имам нещо против? Защо?

— Помислих си, че може би... — Тя спря, загледана в светещите въглени, преди да продължи. — Помислих, че ти, Жан и Гастон може да сте облекчени, че не съм ви на ръцете.

— Господи, но какви неща приказваш! Ти си нашият ангел, нашият късмет. Ще бъдем самотни без теб. Единственото нещо, което може да ни накара да те оставим да си отидеш от нас е, че искаме да

имаш това, което желаш. Ако това е Лъомоние — добре. Ние сме щастливи. Ако не — нещо трябва да се направи.

— О, Пиер — каза тя, а в очите ѝ се надигнаха сълзи от болка.

Той протегна ръце да обгърне раменете ѝ в несръчна прегръдка, като прочисти гърлото си с дрезгав звук:

— Bien, разбрахме се за това. Но щастлива ли си, скъпа?

Гърдите ѝ се повдигнаха и спуснаха в тежка въздишка:

— Не знам. Предполагам, че да.

— Любовта е трудно нещо, нали?

— Трудна е, да. — Нямаше любов, но тя не можеше да го нарани като обясни защо беше отишла при Рене без любов, особено сега.

— О, да. Аз помня, но ти не искаше да слушаш. Кажи ми, Лъомоние да не се отнася лошо с теб?

— О, не — каза бързо тя.

— Видях, че Бързата Катеричка и още няколко момичета чоктау се навъртат около него. Той тича ли след тях?

— Аз... не, не мисля. — Тя не знаеше със сигурност.

— Не те ли задоволява в леглото?

— Пиер!

— Шокирам ли те, малката ми? Но ти нямаш майка, която да те пита такива неща. Ако не те задоволява, трябва да му кажеш или да му покажеш какво не прави както трябва. Мъжът никога не знае. Жените се различават една от друга в нуждите си.

— Говориш от позицията на голям опит, разбира се! — тя се престори, че се шегува.

Той повдигна широките си рамене:

— Достатъчно.

Тя го гледаше на трепкащата светлина на огъня — неговото обветрено лице, прорязано от дълбоки бръчки, сините му, смеещи се очи, които винаги изглеждаха така, сякаш скриваха някаква неопределена мъка в дълбините си.

— Мисля, че някога си бил женен. Какво се случи?

— Жена ми... почина.

— И никога не си намери друга?

— Никога. Няма друга жена, която може да заеме мястото ѝ.

— Нямах деца, предполагам. — Не можеше да си представи детето му да не е с него, както Гастон е с Жан.

Той отвърна погледа си от нея.

— Тези неща са по Божия воля.

За няколко минути настъпи тишина. Барабаните бяха преминали към по-глухи ритми. Когато добавяха нови дърва към огъня той прачеше, нагоре се издигаха червени искри с пукот. Телата на танцьорите блестяха от пот. Останалите ги гледаха като хипнотизирани и оглупели от тафията. Няколко двойки бяха изчезнали, промъквайки се на края на горичката или по-нататък по брега.

Сирен обходи с поглед кръга около огъня. Рене не беше там. Къде беше отишъл и кога? Той беше на мястото си, когато дойде да седне до Пиер. Несъзнателно погледна към колибата на Малкото Краче, която беше малко по-нататък. Тя беше тъмна и тиха. Можеше да е празна, а можеше и да не е. Но вероятно беше. И двете — Малкото Краче и дъщеря ѝ бяха между жените до огъня.

Сирен заговори, без да гледа Пиер:

— Ти познаваш мъжете. Какво мислиш за Рене?

— Добър е да го имаш зад гърба си или на своя страна — изрече той замислено, което показваше, че го е обмислял и преди, — но е лош, ако ти стане враг. Мъж, който върши повечето неща по свой начин, но е способен да действа заедно с другите, ако се наложи. Човек, който вижда много, но държи устата си затворена.

— Но какво ще кажеш за славата му сред жените? Може ли да му се вярва?

— Ще се успокои, когато намери истинската жена. Има истина в думите, че няма по-верен съпруг от поправения развратник.

— Но мога ли аз да го поправя?

— Искаш ли го?

Това беше, естествено, въпросът. Не беше въпрос, на който можеше да отговори в момента, дори и да искаше. Вместо това, тя каза:

— Има нещо, което искам да ти кажа.

— За Льомоние?

— Не, за Туше. — Тя разказа накратко разговора си с лакея на мадам Вудрьой.

— По дяволите, какъв мръсник!

— Не се ли страхуваш от това, което може да направи?

Пиер стисна пръстите си:

— Той се опитва да ни хване с години и още не е успял.
— Това е различно. Никога преди не е бил толкова дързък.
— Ти си по-... по-... — той размаха ръка в изразителен жест.
— Мислиш, че приканвам мъжете?

— Не, не, ти просто... си познала себе си като жена, и мъжете също го забелязват. Това не е нещо лошо, нито трябва да го спираш, тъй като би било неестествено.

Тя знаеше, че е прав. Беше усетила това, което той се опитваше да каже, но без да го нарича с думи. Предполагаше, че тази чувственост е събудена от присъствието на Рене, въпреки, че всичко сигурно бе започнало преди. Причината за неудовлетворението през последните няколко месеца можеше да е, че тя беше жена, която има нужда от собствен дом, собствено бъдеще и собствен съпруг.

— Колкото до Туше — продължи Пиер, — мисля, че скоро вече няма да ни причинява неприятности. Чух го да казва на Додсуърт, че ще отплува утре рано. Но ако те безпокои пак, трябва да кажеш на Рене веднага, или да дойдеш при мен. Туше е свикнал да взема това, което иска, когато иска, без да може някой да го спре, защото държи жената на губернатора в джоба си.

Сирен присви тъмнокафявите си очи.

— Ако само се опита, ще си получи повече, отколкото си е търсил.

— Бъди внимателна — предупреди я Пиер като бавно поклати глава. — Единственото добро е това, че дълго души. Той с голямо удоволствие би те насиллил и за да ти отмъсти, че си го отблъснала, но удоволствието му ще се удвои да отмъсти на Жан и мен, че сме го правили на глупак преди.

Това беше добър съвет и тя щеше да го последва. Но започваше да изглежда, като че ли, отдавайки се на Рене, тя беше намалила свободата си, вместо да я увеличи.

Вниманието на Пиер беше привлечено от възрастен човек, който държеше парче син камък, който искаше да размени за дамаджана с английска тафия, камък, взет преди много години от един индианец, който идваше от много далеч от запад; оттам, където земята се среща с небето, както казваше той. Тя остави Пиер да убеждава човека да запази съкровището си и излезе от кръга край огъня.

Вървеше без определена посока. Просто е твърде неспокойна, за да остане на едно място, убеждаваше се тя, но краката ѝ я отведоха отново в заслона. Кожената завеса плющеше от вятъра. Вътре мечата кожа стоеше гладка и опъната. Рене не беше там.

— Ако търсите Льомоние — той е на борда на „Полумесец“.

Сирен се обърна с въздишка и разширени очи. Капитан Додсуърт беше толкова близо, че полата ѝ се отърка в краката му и тя усети дъха на ром от него. Бързо отстъпи назад и видя в очите му загриженост.

— Стреснахте ме — каза тя.

— Извинете. Нямах намерение да налетя така на вас, но е много тъмно.

— Казахте нещо за мосю Льомоние?

— Точно така. Помислих си, че може да се чудите къде е. Той отплува за кораба ми преди няколко минути, след като размени няколко остри думи с Туше. Сега отивам и аз, но Пиер тази сутрин спомена, че има някои мои стоки, които искате да видите. Мога да ви предложа място в моята лодка, ако искате да дойдете сега. Можете да се върнете с Льомоние.

Възможно ли е Рене да се е карал с Туше заради нея? Не знаеше как е разбрал, че малкият човек я е обидил, нито имаше значение — нямаше нужда от неговото вмешателство и тя щеше да му го каже. Предложението на капитана изглеждаше добро и щеше да бъде прекрасно извинение за присъствието ѝ на кораба. Дори можеше сега да се окаже най-подходящият момент за собствената ѝ търговия, ако обстановката позволеше.

Решението беше взето почти преди капитан Додсуърт да е завършил. С решителен глас тя каза:

— Да вървим тогава.

„Полумесец“ стоеше на вълните на залива като призрачен кораб, без светлини, без звук, със сиви вълна мъгла прилепнала до платната и високите мачти. От тъмнината се появи дежурният офицер, който помогна на Сирен да се качи на борда, после застана чинно настрана, докато капитанът скочи на борда. Капитанът му кимна сдържано и му заповяда да качи на борда двете каси индиго, които Сирен беше взела със себе си, после я хвана за ръка.

— Отгук, мадамозел. Ще изпратя да кажат на Льомоние, че сте тук, а междувременно ще ви покажа специалните стоки, които може да

ви заинтересуват.

Сирен малко посърна.

— Бих предпочела да отида в каютата на Туше, или там, където мислите, че са те с Рене.

— Бих казал, че не е толкова мъдро — произнесе той със смях. — Не е ясно в какво положение — с дрехи или без дрехи е човекът, а вие не бихте искали да го смущавате.

Той имаше предвид, че тя няма да иска да бъде смутена.

— Не ме интересува — каза тя. — Представете си, че се бият. Трябва да ги спра.

— Трябва ли? Би било лекомислено, след като Туше е трябвало да се крие през всичките тези години. Но ако настоявате, ще изпратя да видят и да ги спрат. Елате.

Трудно беше да се съпротивлява на добродушието и спокойното му държание. Тя тръгна с него, но не без съмнителен поглед през рамо към тъмния кораб.

Капитанската каюта не би могла да се нарече голяма. Тя се състоеше от койка, мивка в една ниша и маса, поставена под висяща от тавана лампа, която постоянно се клатеше. Сирен седна на единствения стол до масата. Капитан Додсуърт домъкна малък сандък до нея и се изправи.

— Бихте ли искала чаша вино? — попита той с блеснали очи. — Имам отлична мадейра.

Изглеждаше така, сякаш щеше да се обиди, ако тя откажеше, а това щеше да бъде лошо начало на търговията им. Във всеки случай тя не харесваше рома и не беше пила почти нищо през вечерта.

— Би било много добре.

— Чудесно — каза той с широка усмивка. — Ще се върна веднага и ще видя и за приятеля ви. През това време можете да погледнете нещата в сандъка.

Той излезе толкова бързо, че остави вратата да се люлее на пантите след него. Удоволствието му изглеждаше огромно, като че ли тя му беше обещала услуга. Сирен мрачно изгледа гърба му. Тя не беше разговаряла с него, освен в присъствието на Пиер или Жан. Сигурно човек, който говори толкова открито за жена си и децата си нямаше да изтълкува погрешно съгласието ѝ да приеме поканата да дойде на кораба. Не, тя е глупачка. Рене е някъде наблизо и ще дойде

всеки момент. Тя е в безопасност. И достатъчно уверена в сигурността си, за да бъде недоволна от презряното покровителство на Рене.

Отмести малко стола си и се наведе да погледне в сандъка. Той лесно се отвори. Тя вдигна капака, после спря замислено.

Тук, пред нея в сандъка лежаха искрящи, блестящи перли, сапфири, аквамарини и топази върху брошки, пръстени, обици и копчета, фино венецианско стъкло, огледала със сребърен гръб, поставени в порцелан, изрисуван с рози и херувимчета, малки цветни шишенца с парфюм със сребърни запушалки, тънка дантела, поръбена със злато и с втъкана сребърна нишка и навити лъскави панделки в цветовете на дъгата. Там нямаше нищо, което да не е красиво, рядко и невероятно скъпо. Ако бяха стоки за продан, те щяха да задоволят вкуса на маркиза или придворна дама.

Сирен посегна да затвори капака и той падна с трясък. Тези неща нямаха нищо общо с това, от което имаше нужда тя и капитан Додсуърт трябваше да го знае достатъчно добре. С каква цел ѝ ги показваше тя не знаеше, но седна със скръстени ръце и го зачака да се върне.

Той не се забави много. Носеше две чаши и отворена прашна бутилка. Остави ги на масата и се зае да налива от рубинената течност.

— Е, — каза той с усмивка — какво мислите?

— За стоките в сандъка ли? Мисля, че са много скъпи за мен.

— Глупости! Те не са нищо необикновено.

— За някои може би не, но доколкото ще трябва да се харесат на индианките, те едва ли имат достатъчно кошници и билки дори за една десета от тях.

— Нямате ли други амбиции, освен индианките?

— Какво искате да кажете?

— Да предложите тези стоки на дамите около губернатора. Няма ли да могат да си ги позволят?

— Възможно е. Но трябва да знаете, че не мога да ви платя за тях.

Той, ѝ подаде чашата и отпи от виното си, преди да ѝ отговори.

— Възможно е да организираме партньорство.

— Какво по-точно? — въпросът на Сирен съдържаше подозрение.

— Такова, бих казал, което да е от полза и за двамата.

Възможно беше той да няма предвид нито повече, нито по-малко от това, което казва. Или не?

— Мисля, че не разбирам.

— Аз ще подсигуриявам стоките, вие ще ги продавате. Ще делим печалбата поравно.

— Това е много великодушно предложение.

— И такава, което обещава отплата. Френските дами са много привързани към дрънкулките си. Вземете например този парфюм. — Той бръкна в сандъка и извади флаконче. Махна тапата и богатия аромат на дамска роза изпълни стаята.

Тя направи бърз, отрицателен жест.

— Парфюмът е нещо, което те могат да си купят от Франция.

— Да, невиджана гледка. Мисля, че ще подскочат, ако могат да си купят нещо, особено ако го видят върху вас.

— Върху мен? Не мога да го направя — би било смешно с моите груби дрехи.

— Ще ви помогна с дрехите. Всъщност за мен ще бъде удоволствие да го сторя.

— Заради бизнеса, разбира се.

Той се усмихна при сухия ѝ тон, уверен, че тя е разбрала смисъла на думите му, но със сигурност следващите две щяха да доведат до разбиране:

— Не съвсем.

— Разбирам. — Тя се изправи и обиколи масата. — Боя се, че трябва да ви откажа.

Той хвана ръката ѝ.

— Защо, ако мога да попитам?

— Струва ми се, че е очевидно. — Тя подчертано погледна пръстите му, стегнати около ръката ѝ, но той не ги махна оттам.

— За мен не е. Очевидно сте приятелски настроен към Льомоние, да не споменаваме за Бретон. До тази година се държах настрана, защото не исках да се бъркам на Пиер и Жан, но щом те са ви отстъпили...

Сирен изтръгна ръката си от него и отстъпи.

— Каква гнусота!

— Нямах намерение да ви обиждам — каза той, като тръгна след нея. Беше заплашителен с ръста и самоувереността си. — Благодарен

съм на Бретонови, че ви намериха и ви доведоха тук. Изглежда, че така е трябвало да бъде. Вие сте всичко, което съм си мислел, че трябва да е една жена, чаках ви, жадувах ви сякаш цял век. Възхищавам ви се и мисля, че бихме могли да работим добре заедно, но най-много от всичко искам вас.

— Не съм подозирала, но това няма значение. Аз не съм за продан!

— Аз не искам да ви купя. Искам да ви обичам. — Той сложи ръце на раменете ѝ.

Тя се мушна изпод ръцете му. Рамото ѝ бутна шишенцето с парфюма и то се изля в деколтето ѝ, обливайки я със силния аромат на рози, преди да се удари в пода и да се търкулне. Тя се извърна след него, отстъпвайки още от Додсуърт.

— Не искам да ме обичате! — каза тя, като яростно клатеше глава.

— Вие само така говорите. Не бъдете толкова кокетна. Седнете и нека да поговорим.

— Няма за какво да говорим.

Тя се хвърли към вратата и я отвори. Той беше точно зад нея. Бутна с длан вратата и я затвори отново. Разпери ръце върху раменете ѝ, обгръщайки я.

— Нека поговорим — предложи той, а в гласа му звучеше тържествуваща нотка — за това, какво ще направите сега.

— Опитайте — каза тя, събирайки юмруци, и както стоеше с гръб към него се завъртя и го удари отдолу нагоре по брадата. Кокалчетата я заболяха, но тя изпита удоволствието да усети как кожата се разцепи под удара ѝ.

Той отстъпи назад замаян. Сирен не дочака реакцията му, а блъсна вратата и се натъкна на корабния стюард. Зад нея се чу недоволно ръмжене. Тя се хвърли в тъмнината. Тропотът на стъпките ѝ звучеше в ушите ѝ, както и ударите на сърцето ѝ. После бяха заглушени от тежките стъпки на капитана. Тя бързо се изкачи по стълбичката и излезе на палубата. Без да се оглежда, отиде до края, готова да спусне стълбата в лодката долу.

— Чакай, по дяволите, Сирен!

Гласът на капитана беше силен и заканителен, макар и в него да звучеше безумна страст. Тя не отговори.

Отговори Рене.

— За какво да чака? — попита той, а сричките бяха произнесени с такава ледена заплаха, че Сирен застина, а капитан Додсуърт спря насред път.

Отдолу идваше слабата светлина на лампата, процеждаща се през вратата. Тя правеше сенките на двамата мъже дълги и тъмни, лягащи заплашително на палубата. Няколко дълги секунди единственият звук беше скърцането на кораба и леките удари на въже, люлеещо се от вятъра някъде отпред.

— Мислех, че сте си отишъл — каза ирландецът, а гласът му прозвуча като блесне на уплашена овца, докато гледаше Рене.

— Вие достатъчно се потрусихте да се отървете от мен. Сега разбирам защо.

От разменените думи стана ясно, че Додсуърт не е очаквал да види Рене и следователно не му беше казал, че Сирен е на кораба. От това вероломство сърцето ѝ спря, още повече, че си беше мислила за капитана като за уважаван семеен мъж и честен търговец. Той не беше по-добър от Туше — всъщност, беше дори по-лош. Туше поне не се преструваше на порядъчен.

Червенокосият облиза устни:

— Това... това не е, което си мислите.

— Не? Кажете ми тогава какво е — покани го Рене.

— Сирен не разбра една малка шега.

— Шега? — каза тя с мятащо искри презрение. — Ако бях мъж щях да ви избия зъбите.

Рене премести поглед от окървавената уста на Додсуърт към Сирен.

— Някой явно е започнал. Предполагам, че ти?

— Аз.

— Изискваш ли от мен аз да го довърша?

— Да изисквам? — Тя му хвърли стреснат поглед.

— Някои жени биха го поискали.

Щеше ли да се бие с Додсуърт по нейна заповед? Щеше ли да се обяви за неин защитник? Той стоеше тук, на леко наклонената палуба, с широките си рамене и лице твърдо от решителност и потъмняло от сянката на нещо, което можеше да е самообвинение и ѝ предлагаше тази услуга, сякаш не беше нещо повече от това да вдигне падналата ѝ

кърпичка. И нямаше следа от това да се е бил с Туше — това, което се предполагаше, че е правил на кораба.

— Аз не съм като някои жени — каза тя.

Той се изсмя кратко.

— Ще си вървим ли, тогава?

— Сирен, недейте — възпротиви се капитан Додсуърт. — Индигото ви още е тук.

— Изпратете го утре сутринта.

— Но нашата сделка...

— Или предложете справедлива цена за него.

— Моля ви, позволете ми да ви възмездя.

Тя му отправи поглед без усмивка:

— Направете го с търговията. Ще разбере, че сте го искал.

Сирен с лекота се спусна в лодката. Рене я последва. Те се движеха към брега в мълчание, не проговориха и докато застанаха пред заслона.

Рене пристъпи пред нея, за да ѝ попречи да влезе.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш за какво беше всичко това? Мислех, че имаш достатъчно разум да не отидеш там сама, при това през нощта.

Обвинението, което прозвуча в тона му беше като смола за огъня на яда ѝ, след като нервите ѝ бяха опънати от страха, който ѝ причини Додсуърт. Тя го погледна с насмешка.

— Сгрешил си тогава, нали? Представи си!

— Може да съм сгрешил в много неща, освен в едно. Какво беше това за възмездие в търговията? Това един вид плащане ли е?

— Как смееш!

Тя събра юмруци и ги вдигна нагоре, когато шокът от думите му стигна до нея. Преди още да ги е използвала, или да бъде уверена, че такива са намеренията ѝ, неговата ръка изхвъркна и пръстите му се затвориха около китката ѝ, притегляйки я към себе си.

— Не бих опитвал това. Аз не съм Додсуърт.

Тя не искаше да трепне от силата на хватката му.

— О, знам го достатъчно добре. Това, което не знам е, какво те кара да мислиш, че имаш право да ме разпитваш. А ако споменеш думата покровител, ще ти покажа един-два трика, които не съм употребила с Додсуърт.

— Проститутски трикове ли? — попито тихо той.

Тя бързо си пое дъх.

— Защо — каза тя с горчив гняв — всички мислят необвързаните жени за проститутки?

Рене се беше приближил. Той гледаше бледото ѝ, гордо лице, светлата коса, разрошена от вятъра и борбата на кораба, озарена от огъня, който гореше някъде далеч. Той я гледаше и разбираше, че тъмното чувство, което го яде е ревност и страх. Ревност дори от погледа на друг мъж. Срах от безпомощността ѝ пред другите мъже и низките им желания, за които причината беше той. Ревност за това, че някой друг можеше да пожъне нейната щедрост, която той отказваше на себе си. Страх, че може никога да не се възстанови от отказа ѝ. Богатият мирис на рози, смесен със собствения ѝ неповторим и сладък аромат го обгърна като натрапчив спомен, спомен на жива и нараняваща болка.

Край огъня самотен индианец припываше и биеше барабана в ритъма на собственото му сърце. А песента беше скръбна.

Той я пусна. Едва контролираше гласа си, когато попита:

— Додсуърт?

— И Туше — каза тя с презрителен глас. — Казаха ми, че си отишъл на кораба да накажеш дребния. — Не е ли смешно?

— Че те е съблазнявал?

— Че е опитал. Изглежда всички мъже мислят за едно.

— Включително и аз.

Напрегнатите думи увиснаха между тях. Той нямаше намерение да казва това. Думите сами изблизнаха от някакво тайно кътче в него. И той зачака да види какъв ще бъде ефектът им в смесица от копнеж и ужас.

Тя вдигна глава и в гласа ѝ прозвуча презрение:

— Особено ти! Може би искаш да ти се отплатя за защитата още сега? Може би това е благодарността, която очакваш за този голям жест? Така ли е, мой галантен защитнико?

— И би ли платила? — попита той, а погледът му беше като на човек, който изпитва границите на собствения си контрол.

— Кой знае? Оценявам го високо, уверявам те. Още няколко заплахи и може даже да увисна на врата ти цялата трепереща и молеща. Ето така. — Тя се приближи до него и като свърши, вдигна

ръце и ги събра зад главата му, притискайки се до него. Очите ѝ светеха от злоба и още нещо, което се надигаше в нея, опъвайки нервите ѝ.

Рене не мръдна — не повече от потрепване на мускул. Нито отмести очи от провокиращия ѝ поглед.

— Това, разбира се, ще ми достави удоволствие.

— Мисля, че да.

Клепачите ѝ бяха натежали от копнеж, който не беше напълно престорен, докато го гледаше през мигли. Не беше сигурна какво беше очаквала, но не беше тази липса на отговор. Обхвана я нетърпение. Когато той не отвърна, тя подзе:

— Но може би искаш само това, което не можеш да имаш? Има такива мъже. Чувала съм да казват, че не ценят това, което се дава доброволно.

От гърдите му излезе смях, напълно лишен от веселие и той вдигна ръце да хване китките ѝ и ги свали от врата си.

— Ако не мислех, че си се свила като котка, видяла змия, бих те взел вътре и бих свалил и последното нещо, с което си облечена, после бих покрил с устни меката ти кожа от челото до петите. Бих опитал устата ти и гърдите ти и бих изпил аромата ти. Бих те отвел със себе си в светове на радост и бих те опознал до самата ти сърцевина, ако вярвах, че ще ми позволиш. Но не вярвам. И няма да го направя.

Раздразнението се разля в нея със странно, болезнено съжаление. Тя стисна устните си в тънка черта и отстъпи от него. Дръпна ръцете си и той ги пусна с отворени длани, което подчерта пълното му отстраняване.

— Ако беше опитал — каза тя с тиха злоба — бих ти избола очите.

— Не се съмнявам — отговори той. Отправи ѝ кратък поклон, после отгърна завесата и се пъкна вътре. После, в прикриващата тъмнина, той се отпусна на едно коляно с юмруци, притиснати един в друг, и силно затърка кокалчетата си, докато болката се превърна в противоотрова за мъчението на желанието. А от ръцете му продължаваше да се носи дъх на рози.

Навън Сирен стоеше в нерешителност. Не можеше кротко да го последва в заслона, не можеше да лежи до него през нощта и да съдържа тази дива нужда, без да я покаже, без да му позволи да разбере,

ако случайно се докоснат през нощта. Но не можеше да понесе и да се върне при огъня и да се преструва, че нищо не се е случило. Бавно се отпусна на пясъка, обръщайки се с гръб към заслона. Загледа се в тъмната, опъната повърхност на водата, разтърсена от тежкото биене на сърцето си.

Струваше й се, че само да спре барабанът, ще се върне онзи миг, преди да извади полуудавения мъж от реката, преди отпътуването от Ню Орлиънс, преди тази нощ, когато откри, че се е влюбила в развратника, известен като Рене Лъомоние. Дивата, печална песен не спираше. Тя все още накърняваше нощта, когато вкочанена от усилицията се студ и изтощена от преживявания, тя пропълзя вътре и се отпусна до Рене. Песента не спираше, нахлуваше в трескавите й сънища и я отвеждаше далеч от тук.

Когато лагерът се раздвижи, на брега намериха купчина стоки. Към нея беше прикрепена сметка, направена от капитан Додсуърт, грижливо пресметната за Сирен. От „Полумесеца“ нямаше и следа по гладката повърхност на залива. Корабът тихо беше отплавал на сутринта.

Пиер и Жан напуснаха лагера рано. Казаха, че искат да си тръгнат преди чоктау. Това в момента не беше проблем. След фиестите миналата нощ и след многото чаши тафия и ром, индианците едва се бяха раздвижили. Единственото нещо, което можеше да ги помръдне преди обяд беше появата на племето чикашоу.

Трябваше да се сбогуват, да се разменят подаръци, да се уговорят бъдещи срещи. Беше вече късна сутрин, когато Бретонови се наканиха да тръгнат. Те помахаха за последен път, после насочиха пирогите си в блаватната вода на север. Пирогите бяха тежко натоварени. Всяко загребване с веслото, всяко плъзгане напред изглеждаше несигурно. Водата оставаше неизменно едва на косъм по-ниско. Запазиха се сухи, макар и малко натясно. Бяха се разпределили — Пиер, Сирен и Рене във водещата лодка, а Гастон и Жан ги следваха.

Течението, което тук в тези ниски места под морското равнище беше лениво, все пак беше срещу тях. Не им беше останал много дъх за говорене или пеене, докато гребяха насреща. Веслата се издигаха и спускаха в унисон, потапяха се в кафеникавата кална вода и изпращаха

светли капчици вода напред. Клатенето беше монотонно, уморително. Зад тях оставаха миля подир миля.

Спряха да хапнат, но не се бавиха. Пътуването срещу течението щеше да отнеме повече време, отколкото надолу. Те скоро отново бяха на вода. Минаваха часове. Зад тях оставаха мехурчета, а водата се димпеше V — образно. Скоро напуснаха блатата и влязоха в потесните и ветровити пътища на залива. Краткият зимен ден вече свършваше.

Беше онзи час, когато слънцето току-що е изчезнало и светлината придобива меланхоличен син оттенък, примесен с умиращите златни лъчи, когато един мъж се появи на брега. Той пристъпи от миртовите вечнозелени гъсталаци и извика, махайки с ръка. Точно пред него можеше да се види носа на неговата пирога. Още един удар на веслата и лицето на мъжа можеше да се различи ясно. Беше Туше.

Рене седеше на носа на пирога. Той погледна през рамо Пиер и веждите му въпросително се вдигнаха. Нямаше съмнение за отговора. Един воажор не оставя човек на брега в дивите места, така както корабите спират за корабокрушенци в морето, независимо колко лоши можеха да се окажат те.

Двете лодки поеха като една към брега. Туше извика към тях, че се радва да ги види. Проклинаше късмета си и благодареше на светиите. Гласът му звънеше през водата — тънък, почти пронизителен звук, който остро нарушаваше тишината. Нищо не помръдваше в синкавата светлина след залеза на слънцето зад дърветата, а сенките станаха по-дълбоки. Нищо, освен Туше, който стоеше с една ръка на кръста и махаше с другата.

— Не ми харесва това — промърмори Сирен почти на себе си. Тя спря да гребе, опряла греблото на коляно, докато претърсваше брега с присвити очи.

Нищо не се виждаше. Носът на лодката на Сирен, Рене и Пиер заседна на пясъка. Рене скочи отвън, разплисквайки водата, за да я придърпа още на брега. Другата лодка се плъзна до нея от собствената си тежест, а Жан и Гастон бяха оставили греблата.

В този момент френските войници заизскачаха един по един от гъсталака. Униформите им бяха неописуеми, избелели от субтропичното слънце, по-скоро сиви, отколкото сини, там, където не

бяха скъсани или подменени с части от армиите на половин дузина други страни. Те бяха ниски на ръст и неорганизирани, доказателство, за което беше хаотичното им настъпление, но мускетите в ръцете им бяха прицелени и стабилни.

Туше направи театрален жест:

— Заповядайте, приятели, добре дошли! Вие сте арестувани — всички — за контрабанда. Бъдете така добри да дойдете на брега и да се предадете. Дори хубавицата Сирен. Особено тя!

10.

Това беше клопка.

Ако тя се затвореше, щяха да бъдат арестувани за контрабанда с доказателствата у тях. Наказанието беше твърде ужасно, за да се изправят срещу него.

В незабавна, не премислена реакция. Сирен натисна веслото в калта на дъното на рекичката. Напредването на пирога намаля, спря. Понесе се назад. Тя усети силния гръб на Пиер, който също гребеше, усети как съдът се поддава, изтръгвайки се от брега.

Рене стоеше до глезени във водата, застанал между пирога и войниците с нерешителен вид. Сирен му извика и в гласа ѝ се усети страх.

— Качвай се! Качвай се в лодката!

— Върни се — извика той. — Всичко ще бъде наред, обещавам.

Зад него Туше се обърна към войниците:

— При моя команда ще стреляте.

— Не! — изви се към него Рене. — Не, загубен глупак!

Думите му носеха твърдото острие на команда. Учудващо, но те се подчиниха, въпреки че Туше мърмореше нещо.

Рене се обърна към пирога, спускайки се към носа ѝ. Той нямаше намерение да се качи, а да я хване и да я изтегли на сушата. Сирен видя как той слага ръце на пирога, видя целта му. В един кратък момент мозъкът ѝ отказа да функционира, виждайки как войниците навеждат мускетите.

Викът излезе от гърлото ѝ див, изпълнен с гняв, когато осъзна предателството:

— Предател!

Тя коленичи, замахвайки с калното гребло и го блъсна в гърдите. Блъсна го с все сила. Той отстъпи, хващайки греблото, за да запази равновесие. Тя за втори път замахна, когато пирога се плъзна напред.

Рене се препъна, залитайки. Пиер загреба още по-дълбоко и тесният съд подскочи върху водната повърхност. Той беше най-

добрият лодкар и извъртя греблото, така че пирога се обърна и се понесе по обратния път.

— Надолу по течението! — извика по-възрастният брат на Жан. — Техните лодки ще чакат зад завоя.

На брега Рене крещеше заповеди. Войниците развалиха строя и затичаха. Туше, ругаейки, дръпна мускета на един изостанал войник. Агентът на маркизата вдигна оръжието. Стреля.

Изстрелът прогърмя над водата. Преди звукът да достигне до бягащите пироги, се изви пронизителен вой. Сирен трепна, но не спря да гребе. Тя рискува да хвърли един поглед зад себе си и видя сив облак барутен дим да се стеле над водата, а Туше лежеше на земята, разтривайки челюстта си с ръка. Единственото, което се виждаше от Рене и войниците бяха техните гърбове, които се отдалечаваха тичешком към скритата лодка.

Навеждане, натискане, издърпване. С болка в мускулите и прекършващо гърба усилие те ускоряваха пирогите по водата. Разстоянието, което ги отделяше от мястото на нападението се увеличаваше. Пред тях се виеше път. Те се опитаха да минат направо, за да съкратят ценното време.

Зад тях се чу вик. Обърнаха се и видяха дългата лодка, която току-що излизаше от покров от дим. Тя беше натъпкана с войници, които усърдно работеха със стърчащите от двете страни гребла. Действаха в синхрон, плъзгайки натоварения съд по водата. Войниците извикаха, когато забелязаха плячката си. Скоростта на лодката се увеличи.

Двете пироги подскочиха напред, когато страхът напомпа нови сили във вените на Бретонови. Сирен се промъкна напред да вземе веслото, което Рене беше оставил, после зае мястото си и загреба — навеждане, натискане, издърпване. Завиха покрай брега и се изгубиха между дърветата.

Сирен хвърли бърз поглед на Пиер. Той разглеждаше брега с неспокоен поглед. Преди да може да заговори, Жан извика през водата, разделяща двете пироги:

— Напускаме ли водата?

Пиер кратко кимна.

— На другия завой, може би.

— Да го направим! Туше ще тръгне след пирогите със стоките, ако ги оставим.

— Ще тръгне, но Льомоние командва — отвърна Пиер.

Жан сви рамене, неговият тъмен поглед никога не губеше яркия си блясък.

— Можем само да се надяваме.

Шансът според Сирен беше нищожен. По-голямата лодка с превъзхождащият ги екипаж се движеше толкова бързо, че можеше да ги настигне, преди да приведат плана на Пиер в действие. Стоките бяха важни като доказателство и трябваше да бъдат върнати от губернаторските войници, но това можеше да бъде сторено през почивката, след като вземат затворниците си. Дори и да успеят да слязат на сушата, нищо не можеше да ги предпази от преследването, нито от това да бъдат застреляни на място. Рене беше задържал войниците да не стрелят преди, вероятно заради нея, но не можеше да се надяват на още един подобен жест, още повече ако от него се очакваше да спре контрабандата.

Защо? Защо Рене е с такава мисия? Въпросът не даваше мира на Сирен. Отговорът беше ясен, независимо, че тя се опитваше да го избегне. Рене, както и Туше, е човек на маркизата, неин шпионин и лакей. Мадам Вудрьой не иска да има конкуренция в търговията с Англия, освен това беше важно съпругът ѝ поне да даде вид, че се подчинява на заповедта да спре тази търговия. Следователно, Рене, след като е имал късмета да стъпи на корабчето на Бретон, е получил нареждане да се присъедини към тях и да ги вкара в клопката на маркизата. Той, с помощта на Туше, беше направил точно това. И тя също му беше помогнала. Мили боже, тя му беше помогнала.

От някакъв дълбок резерв Пиер извади допълнително усилие. Жан не изоставаше, а Гастон и Сирен правеха каквото могат. Пирогите летяха над водата, едва докосвайки повърхността. Те завиха на следващия завой и се понесоха нататък. Още няколко мъчителни загребвания и те обърнаха носовете на пирогите към брега и с изпънати мишци и вибриращи сухожилия ги насочиха сред висящите върби.

Всеки момент другите щяха да се покажат откъм завоя и да ги настигнат. Нямаше време да се занимават с богатите стоки. Те само грабнаха сака с храната и скочиха на брега. Пирогите избутаха обратно

назад по течението с мощни тласъци и ги изпратиха люлеещи се далеч от мястото, където бяха слезли, за да прикрият следите си. Двата малки съда, сега по-леки, заплуваха, поклащайки се все по-леко и се запуснаха с бавното пълзене на течението.

Тримата Бретон и Сирен не чакаха те да се скрият, а веднага хлътнаха в гористата блатиста местност край залива. Бързи и безшумни като индианците, от които бяха научили уменията си да се справят в гората, те се стопиха от погледа на преследвачите си.

Бързото падане на мрака ги спаси — нещо, което Пиер беше предвидил, когато направи плана. Те чуха, че войниците също слизат на сушата, чуха заповедите на Рене и виковете, когато започна търсенето. То не продължи дълго. Половин час ходене напред-назад с факли, до колене в тинята, стреляйки по въображаеми животни и един по друг в падащата тъмнина и засилващия се студ — и сигналът за отбой беше даден. Преследването се прекрати, те се върнаха на брега, където запалиха огън, за да се възстановят и да си сварят кафе и боб. Огънят се издигна високо.

Мракът и влагата на зимната нощ превзеха всичко. Сирен, Пиер, Жан и Гастон се обърнаха към простора на блатата и оставиха маяка на огъня, колкото можаха по-далеч зад себе си.

След два дни Сирен и Бретонови напуснаха мочурищата. С подбити крака, нахапани от насекоми, те приближиха до една плантаторска къща. Не знаеха какво търсене им е устроено и не можеха да помолят за помощ. Почакаха, докато отново падне нощ, успокоявайки глада с последните остатъци от запасите си. Под прикритието на тъмнината намериха и взеха една малка лодка, оставена на брега. Когато слънцето изгря, те вече спяха в хамаците на корабчето си.

Нямаше преследване и викове. Бретонови можеха само да предполагат, че това е, защото не са били хванати със стоките, които щяха да докажат вината им. Губернаторът можеше да ги арестува по силата на думата на Рене и да ги измъчва, докато признаят, но не го направи. Пиер, както винаги циничен, каза, че губернаторът чака, докато получи доказателства, така че да може да послужат за пример. Жан подхвърли, че няма тогава защо да се безпокоят — никога няма да ги хванат, защото те повече няма да се подвизават като търговци.

Истината в шегата малко помагаше. Без парите от търговията следващата година щеше да бъде трудна. След като английските стоки сега бяха в ръцете на френското правителство, щеше да се наложи Бретонови да станат наемни работници и да работят за подаяние в сравнение с това, което печелеха от търговия. Не беше справедливо да ограничават дейността им, да им се казва от кого да купуват и на кого да продават и кога, щом храната, която ядяха и дрехите, които носеха, зависеха от това. Защо ли кралят и министрите не се заемат с нещо по-важно, като пиратите в залива или неотстъпното навлизане на английски фермери от Каролина.

Ако Сирен и Бретонови се чудеха какво ще предприеме сега Рене, то те не бяха оставени дълго в неведение. Той възстанови посещенията на танците на Мадам Вудрьой и го виждаха да пътува с нея в екипажа ѝ; придружаваше я на различни развлечения, стоеше до нея на баловете, които се устройваха в губернаторския дом. Подлизурко беше последното от имената, с които го наричаха за това, че обслужва жена достатъчно възрастна, за да му бъде майка, но не можеше да се отрече, че той беше в центъра на всичко интересно, което се случваше в Ню Орлиънс.

Сирен го презираше. Не можеше да понася да се произнася името му. Мисълта за това как беше използвал и предал Бретонови и нея изгаряше като нажежен въглен съзнанието ѝ. Споменът за единствената им любовна нощ и копнежът да предложи себе си отново предизвикваше у нея такава болка от срам, че тя чувстваше смъртна омраза. Този гняв и представите какво би направила, ако ѝ се удаде възможност за отмъщение, поддържаха духа ѝ в блатата.

Тези мечти за отмъщение я навестяваха често, но я навестяваха и спомените за Рене — думите, които беше произнесъл, видът му, вкусът на целувките му, усещането за неговите ласки. Той, ѝ липсваше — нещо, което беше колкото смуцаващо, толкова и неочаквано. Понякога тя внезапно вдигаше поглед от работата си, очаквайки да го види на пода на спалната си каюта, въпреки че знаеше много добре, че това е невъзможно.

Чудеше се дали той изобщо мисли за нея, дали съжالياва или просто е раздразнен, че уловката му не е била успешна. Представяше си го да говори на мадам Вудрьой за нея, смеейки се на лековерието ѝ, на нейната неловкост, неопитност и нетърпеливост. Представяше си го

с други жени, да им се усмихва, да ги ласкае, да ги взема в леглото си. Въображението ѝ го рисуваше заедно с възрастната жена на губернатора, как отвърща с поклон на исканията ѝ, независимо дали в рисувадения салон или будоара, как навежда хубавата си глава, усмихвайки се в мълчаливо съгласие.

Тези мисли я измъчваха, правеха характера ѝ злъчен и раздражителен, затова тя се тросваше на Пиер, Жан и Гастон и изпълваше дните си с непрекъснати задачи, които изтощаваха тялото и душата ѝ така, че да може да спи през нощта. Все пак понякога си мислеше, че няма да може да намери спокойствие, докато не измисли начин да плати на Рене за злините, които беше направил. Искаше да го накара да страда. Проблемът беше да открие как.

Седмица след завръщането им Сирен видя Рене. Беше ходила на пазар и се движеше сама — отстъпка, която ѝ даваше много по-малко удовлетворение, отколкото си беше мислила само преди няколко кратки седмици. Беше разменила самото, което Рене ѝ беше дал за голямо количество храна и дрехи и беше тръгнала обратно, пресичайки Плейс Роял. Рене идваше откъм бараките на площада. Той вървеше с един униформен офицер и двамата бяха увлечени в близък разговор. Излязоха от галерията и завиха към църквата.

Сирен рязко спря. Може би това внезапно спиране привлече вниманието на Рене. Той вдигна поглед, каза нещо на офицера и след като мъжът се отдръпна, направи няколко крачки към Сирен.

Сакото му беше от синьо кадифе — дълбоко синьо с пурпурен оттенък и сребърни копчета. Отдолу носеше жилетка от сатен в същия цвят, бродирана с черно и черен панталон. Напудрената му перука, върху която лежеше шапка с малко черно перо беше вързана на опашка с черна панделка, а на обувките си имаше сребърни катарамии. Носеше дълъг ебонитов бастун и кърпичка, поръбена с дантела, които премести в лявата си ръка, когато свали шапка и ѝ направи поклон.

Сирен не го дочака да се изправи, а се обърна рязко да го заобиколи. Той бързо и с лекота се придвижи да я спре.

— Само една секунда, Сирен. Чух, че сте се върнали. Не мога да изразя колко се радвах да чуя новината.

— Да, сигурна съм — каза тя язвително. — Разбира се, загрижеността беше причина да се претърси реката така щателно.

— Виждам, че няма да ми повярваш, ако кажа, че е така.

— Колко проникателно.

Рене я гледаше безмълвно. Тя беше внушителна в омразата си, с блестящи тъмнокафяви очи и пламнали от гнева бузи. Тя се държеше като императрица, с вдигната глава и гърди, опъващи плата на елечето ѝ при всяко дълбоко, гневно вдишване. Искаше да я грабне на ръце и да я отнесе на някое място, където да може да я накара да разбере, да изтрие гнева ѝ и да може да върне прекрасната светлина на лицето ѝ, светлина, която той започваше да си мисли, че си е въобразявал. Но това беше невъзможно.

— Контрабандата е престъпление срещу короната — каза той рязко. — Мислиш ли, че никога нямаше да ви спрат?

— Не и човек, когото извадих от реката.

— Разбирам. Мислиш, че трябваше да съм по-признателен.

— Мислех...

Тя спря, когато гърлото ѝ се сви от болка и нахлуването на чувства, твърде объркани, за да бъдат изразени. Изведнъж ѝ се видя, че той е твърде близо, раменете му са твърде широки, а сивите му очи — твърде изразителни. Тя не искаше да му се поддава. Искаше да бъде студена и неумолима, а не да усеща копнеж по обятията му.

Тя се стегна, поглеждайки настрани над рамото му. Погледът ѝ попадна на стълба за би чува не, който стоеше под бесилката пред църквата. Гледката на стълба и бесилката ясно ѝ напомни за това, какво тя и Бретонови едва са избегнали. Когато върна погледа си към него, изражението ѝ беше празно. Почти с обикновен тон тя попита:

— Какво направихте с нашите стоки?

— Те са конфискувани и са собственост на краля.

— Наистина ли?

Лицето му потъмня:

— Не е нужно да говориш така, като че ли съм ги взел за себе си.

— Откъде мога да знам къде поставяш чертата? Има толкова неща, които би направил — от съюзяване с мръсник като Туше за измама и предателство на тези, които са ти спасили живота до проституиране с една богата жена — ако можем да кажем — с неясна възраст и неограничено влияние.

— Забравяш — каза меко той — проституиране заради една млада жена.

— Имаш предвид това, което направи за мен? Не, не съм забравила. Как мога да забравя нещо, за което ще съжалявам до последния си дъх?

— Може да съжаляваш сега, но тогава не съжаляваше.

Очите ѝ блеснаха при това некавалерско напомняне.

— Ласкаеш се. Направих това, което ми беше нужно. Съжалението ми е за това, че не избрах мъж, който повече да заслужава.

— Такъв мъж — каза той с хладна усмивка — можеше да иска повече в замяна.

— В замяна? Не ти дължа нещо. Дългът, струва ми се беше твой.

— Но ако той е платен не можеш да ме обвиняваш в неблагодарност.

Странно колко много я болеше от мисълта, че той я е любил само за да се отплати за това, че му беше спасила живота. Не че имаше някаква причина да мисли, че той я желае. На нея просто ѝ се искаше да мисли така.

С треперещ глас тя каза:

— Отплатено е, добре, отплатено е с измама и коварство, отплатено е с отнемането на средствата ни за живот. Жалко, че не ти донесе печалба. Само помисли какво перо щеше да бъде за шапката ти, ако можеше да ни върнеш в белезници!

Тя видя как в очите му проблесна гняв, преди да наведе глава в поклон.

— Все още не е късно — каза той, завъртя се на пети и се отдалечи от нея.

Толкова силен беше гневът и разочарованието, толкова много мисли нахлуха в главата ѝ, че не усети връщането си на корабчето. Гастон беше сам на предната палуба, дялкаше едно клонче, когато тя мина по мостчето. Той я погледна отпуснал ръце.

— Позволи ми да отгатна — каза той, като се престори, че се замисля — Видяла си Льомоние.

— Да, и те съветвам да не ме дразниш по този въпрос.

Тя влезе вътре и тръшна кошницата на кухненската маса. Гастон влезе след нея и остана да я гледа как сваля шапката си и я оставя, после взема престилката и я завързва на кръста си. Едва тогава той заговори:

— Какво ти каза той?

— Нищо интересно.

— И затова ли си разпенена?

— Не съм разпенена.

— Не можеш да ме измамиш.

— Не искам да говоря за това — каза тя със сянка на отчаяние в гласа. — Къде са Пиер и Жан?

— Отидоха да видят дали мистър Клод ще ни даде още индиго и ще ни позволи да платим, след като го продадем.

— Няма.

Младият мъж сви рамене.

— Не пречи да се попита.

Можеше да има някакво спасение, ако успееш да вземат още индиго, въпреки че щеше да бъде опасно — включително дългият път през земите на чикасоу, срещата с английски търговци от Каролина. Дори тогава печалбата щеше да бъде малка. Тя отиде до масата и започна да изпразва кошницата. Спря.

— Вината е моя.

— Не, скъпа, никой не е виновен. Такива неща се случват.

Беше благодарна за разбирането в гласа на Гастон, то дори я изненада.

— Ако не бях довела Льомоние на борда...

— И ако аз не бях ти помогнал? Не се обвинявай, моля те, защото ако ти го правиш, ще трябва да го правя и аз!

Той се усмихна накриво, съвсем като Жан. Той наистина мислеше така, но имаше и друго. Искаше да я развесели.

— Казвала ли съм ти, Гастон, какъв добър човек си ти и колко много те харесвам?

Той даде вид на престорена благодарност, въпреки че блясъкът в очите му беше ярък като блясъка на обичата му.

— Мислех, че не си забелязала. Мислиш ли, че изглеждам добре?

— Изключително.

— И съм чаровен?

— Извънредно.

— Аз също те харесвам — каза той, като че ли признаваше някаква тъмна тайна и нахлу в стаята да я вземе в мечешка прегръдка и

я завърта.

Сирен се засмя и също го прегърна, почувствала как в гърдите ѝ олеква. Това беше игра, нищо повече, но ѝ беше хубаво в импулсивната му прегръдка и усещаше странно чувство на принадлежност. Когато я остави долу, тя леко го целуна по шията.

Погледът му беше топъл и кожата му беше почервеняла, когато се отдръпна. Той, ѝ се усмихна за миг, после погледът му спря на кошницата. С обикновен тон попита:

— Какво ще готвиш?

Пиер и Жан се върнаха. Не бяха успели с мосю Клод. В града вече се бе разчуло, че Бретонови са под наблюдението на губернатора заради контрабандата. Въпреки, че мосю Клод им съчувстваше за лошия късмет, той не можеше да рискува да загуби индигото си — имаше си семейство, за което трябваше да мисли.

За пръв път Жан изглеждаше отчаян. Пиер беше сърдит. Той се мръщеше над кафето, направено от последните запаси, а в очите му тлееха мрачни огънчета. Гастон крачеше нагоре-надолу. Той поред проклинаше губернатора, полицията на Френското кралство и правеше отвлечени предложения за това къде би могъл да си намери работа. Той не се плашеше от труд и можеше да върши всичко. Е, предпочиташе риболова и търговията с индианците, но ако трябваше — беше готов и на друго. Разбира се, най-хубавата позиция в Ню Орлиънс с най-хубави перспективи и най-малко работа можеше да е тази на Рене като приятел на маркизата. Какво мислят, дали не може да измести този джентълмен?

Пиер само го погледна. Жан поклати глава.

— Би имал толкова късмет, колкото и ако поискаш да те сложат да пазиш кралските складове.

— А защо да не мога да го правя?

— Защото — каза баща му замислено — там се пазят нашите стоки.

Сирен спря да разбърква рибената яхния, която готвеше.

— Ако може да стане пазач...

— Да, просто ще можем да си върнем отново загубеното — довърши вместо нея Жан. — Но те никога няма да наемат човек като нас за пазач — все едно да оставят мишката да пази сиренето.

— Така е — съгласи се тя и раменете ѝ увиснаха.

Темата беше изчерпана. Сирен сервира и те ядоха мълчаливо. Бретонови станаха да ѝ помогнат с чиниите, като ги изпразниха и изплакнаха в реката, преди да ѝ ги дадат за миене, изтъркаха големия чайник, който тя беше използвала и пометоха пода. Сирен беше погълната от мисли. Тя даде последните дървени лъжици на Гастон за бърсане и подзе:

— Да предположим — каза тя с мрачен глас — да предположим, че откраднем стоките си?

— Не се чуваш какво говориш — възрази Пиер. — Ще бъде твърде опасно.

— Кражба на кралско имущество? Отсега усещам камшика. А Пиер няма намерение да бъде обесен — каза Жан с престорена тръпка.

— Не е кралско имущество — напомни им упорито тя. — То е наше, взето с измама.

— Губернаторът няма да се съгласи. — В гласа на Пиер трептеше горчива жилка.

— Да върви по дяволите тогава! — избухна тя. — Ще го оставим ли да ни лиши от средства за живот, единственото, с което можем да подобрим дните си?

— Сигурна ли си, че говориш за губернатора?

— За кого друг? — Тя се обърна към Гастон, който се беше намесил.

— Лъомоние, например?

Тя разпозна истината в предположението му, но отказа да признае, че немалка част от гнева ѝ е защото тя загуби собствените си стоки и надеждите за бъдещето.

— Какво от това? — попита тя. — Наричаш кражба да си ги върнем обратно, но ние бяхме ограбени. Всички знаем какво ще стане с нашите стоки, ако вече не е станало. Ще отидат в трезорите на жената на губернатора или тази на интенданта. Тази хубава колония е гнездо на крадци — официални и неофициални. Единственото правило е да не те хванат какво правиш.

Мъжете се спогледаха. Накрая Пиер заговори:

— Знае се, че пазачите се отпускат след полунощ.

— И преди — съгласи се Жан — особено, ако им се предложи по-силна напитка.

— Не можем да вземем само това, което е наше, това ще означава, че сами се сочим с пръст. — Тази частица мъдрост дойде от Гастон, който гледаше възбудено.

— Ние не сме обикновени крадци — каза му Жан с достойнство, което се замъгли някак, когато продължи. — Можем да вземем само няколко каси индиго и една-две бали одеяла, за да отклоним следите.

— Подкупването на пазачите е твърде рисковано — възрази Пиер. — Може би отвличане с пожар или бой.

— Или гола жена, която да ходи по улицата? — предложи Гастон.

Баща му го погледна със съжаление.

— Не си много оригинален.

— Може би, но това би отвлякло моето внимание.

— Не се съмнявам — съгласи се тъжно Жан.

Те продължиха да подхвърлят предложения и за двайсет и четири часа не само бяха решили, че ще го направят, но и как да го организират и кога ще е най-подходящото време. Независимо от всичко, те биха се решили на това, ако не беше бележката от Рене. Мадам Вудрьой била решила да наеме няколко моряци за пътуване нагоре по реката до комендантския пост. Дамата щяла да е щастлива, ако може да наеме Бретонови, в случай, че са съгласни.

— Нашите стоки, не мислите ли? — попита Гастон, когато бележката премина от ръка на ръка.

— Възможно е — кимна Пиер.

Жан изсумтя.

— Възможно! Бих казал, че е сигурно.

— Отиваме ли тогава? — Гастон погледна първо баща си, а после чичо си.

Пиер произнесе с мрачен израз:

— Парите са това, от което се нуждаем.

— Нищожна сума, за да превиваме гръб за жената на губернатора, когато можем да имаме това, което ни се полага. — Жан се усмихна. — Разбира се стоките могат да изчезнат, преди да са пристигнали.

Те помълчаха за малко. Сирен се намеси в кратката тишина:

— Не ви ли хрумна, че това предложение е обίδα?

Пиер я погледна изпод вежди:

— По какъв начин?

— Рене и маркизата знаят, че ние ще разберем, че искат от нас да транспортираме собствената си стока. Това е като сол в раната, нещо, което трябва да ужили.

Пиер кратко се изсмя.

— Значи така. Наемаме се.

— Какво?

— Ще се покажем готови, дори щастливи да изкарваме хляба си като хора на маркиза. Ще се наемем и ще откараме стоките, колкото е възможно нагоре по Мисисипи през този сезон. Ще се поклоним и ще се смирим, ще покажем теметата си и мускулите си. Но...

— Как така? — попита подозрително Жан.

— Стоките, които сега са в склада, разбираш ли, ще са изчезнали.

В очите на братята блеснаха весели искрици.

— Ще са се изпарили в нощта.

— Мистериозно изчезване.

— Ще кажем ли нещо за наемането си?

— Ще плачем, докато изтръгнем жалост и от камъните.

— И ще търгуваме ли отново, благословени, може би от дамата — талисман с късмет на игралната маса?

— Ново чудо.

Сирен, извила устни в усмивка, ги прекъсна:

— Не бихте искали твърде много да зависите от чудеса.

— Защо не — възрази Пиер — когато имаме дамата — талисман още при нас? Нашата Сирен!

Нощта беше безлунна и мрачна от надвисналите облаци. Вятърът, който цял ден духаше от юг, замря, оставяйки въздуха напоен с влага и лепкаво студен. Сивата мъгла, която се беше издигнала от реката, пълзеше по улиците на Ню Орлиънс, прилепваше към покривите и се кълбеше около стълба и бесилките на Плейс Роял; заглушаваше всеки звук, така че лаят на кучетата през две улици се чуваше глух и отдалечен. В гъстотата ѝ се носеше миризма на кал и пушек от тлеещи въглени на загасващи огънове.

Беше късно. По-голямата част от града тънеше в сън, макар че една-две гостилници все още светеха. Единствено криволичещата сянка на някой пияница, поел към къщи и ленивата грация на котка с влажна козина и висящ от устата плъх, нарушаваха призрачния покой.

Край кея, точно зад площада, където спираха корабите да разтоварят трюмовете си беше още по-тъмно и тихо. Кралските складове, съхраняващи всичко, което корабите изсипваха, представляваха дълги постройки, грубо направени от дървета и дъски и бяха разположени под прав ъгъл спрямо реката. Пред главния склад над вратата висеше фенер, който изпращаше накъсана, слаба светлина. В тази светлина се движеха бавно напред-назад двама войници с мускети.

Сирен, заедно с Пиер и Жан стояха в сянката на другия склад, който принадлежеше на група търговци и наблюдаваха пазачите. Двамата мъже не бяха нито най-добрите, нито най-лошите от кралските войници — бяха просто мъже на дежурство. Те се движеха, защото така им беше заповядано и защото това беше най-добрият начин да не заспят. Мислите им не бяха много далеч от това, което правеха. Понякога си разменяха по някоя шега, но през повечето време очите им гледаха с досада, опитвайки се да прогонят съня и замислени за собствените си грижи.

Сирен се запита какво би станало с тези хора, ако стоките бъдат откраднати по време на тяхното дежурство. Почти сигурно беше, че ще

бъдат наказани, че са позволили кражбата. Колкото и жалко да беше, това не трябваше да повлияе на замисъла им.

Планът беше на Пиер. Той беше грижливо разработен до последната подробност, но както им беше казал, винаги съществуваха грешки в преценката или обстоятелства, които не можеха да бъдат контролирани. Трябваше да бъдат готови да импровизират. Мислейки за това, което трябва да направи, Сирен почувства, че ѝ става зле на стомаха. Изглеждаше толкова лесно да си вземат нещата от складовете и да ги скрият. Когато за пръв път говориха за това на корабчето. Правото беше на тяхна страна — защо то да не надделее? Но сега, гледайки солидната постройка на складовете, военното присъствие и смъртоносните оръжия на пазачите, цялата идея ѝ се видя извънредно лекомислена. Тя беше тази, която настоя за това от гняв и разочарование. Ако нещо станеше не както трябва, ако нещо се случеше на тези хора, които се бяха превърнали в нейно семейство, тя нямаше да си прости.

От нея тръгна всичко. Логично беше тя да е тази, която може да го спре. Отвори уста, но преди да е изрекла дума, чу Пиер да казва:

— Готови ли сте?

— Готови — отвърнаха Жан и Гастон.

— Добре, добре. Помнете — ако има затруднения — разделяме се и изчезваме. Напред деца мои. Тръгваме.

Пиер и Жан се отдалечиха, изчезвайки в тъмнината. Гастон хвана Сирен за ръка, като ѝ се усмихваше. Краката ѝ бяха натежали, когато тръгна. После двамата стъпиха върху калната пътека между пристанището и складовете, придвижиха се под слабата светлина на фенера, препъвайки се и подкрепяйки се, като пияни. Запътиха се към дежурните войници.

Сирен беше напъхала косата си под шапката, която напълно я скриваше. Беше използвала брашно, за да направи кожата си мъртвешки бяла и беше намазала устните и бузите си с ягодов сок. Безразборно пръснатите бенки, взети от кутия, принадлежаща на майка ѝ ѝ помогнаха да си придаде отчаян вид, като че ли прикриваше петна или следи от сифилис.

Това беше най-доброто, което можа да направи — да се маскира, без да изглежда подозрително. Надяваше се това да ѝ даде анонимност, необходима за успеха.

Гастон също беше направил опит да прикрие самоличността си. Шапката му беше нахлупена до веждите, две извити парчета от мека кожа бяха послужили за мустаци. Ходеше с олюляваща се походка с подгънати колене, облечен в палтото на Пиер, което му беше голямо, за да изглежда по-възрастен и по-нисък. Но сякаш никой от тях не изглеждаше така гротескно, както се чувстваше — стражите им хвърлиха само бегъл поглед.

Сирен поклащаше бедра и се притискаше до Гастон. Когато наближиха съвсем, Сирен пронизително изпищя и блъсна Гастон така, че той се олюля назад. Той шумно и неразбрано изруга, обърна се към нея да я сграбчи. Шалът на Сирен се смъкна, откривайки голото ѝ рамо, където връзката на блузата беше отпусната. Тя удари Гастон, а той я хвана за елечето, късайки копчетата. Светлината на фенера пред склада улови блясъка на стегната бяла плът. Пазачите спряха, загледани похотливо.

Сирен се издърпа от прегръдката на Гастон, плачейки и молейки. Като хвана с една ръка краищата на раздраната си дреха, с не особена полза за скромността ѝ, тя изтича към пазачите. Те открито гледаха, може би от загриженост, а може би се наслаждаваха на представлението. Тя широко разпери ръце към тях в жест на молба, което позволи на блузата ѝ да се разтвори до кръста. Кожата ѝ усети нахлуването на студения нощен въздух. Очите на пазачите се разшириха.

Двойка сенки се придвижи бързо и безшумно се промъкна от тъмнината до стените на склада. Двамата мъже приближиха пазачите в гръб. Чуха се тихи стонове, тъпия звук от удари и двамата войници паднаха на колене. Те бързо бяха извлечени отстрани на сградата вързани със запушени усти. Сирен, свила устни от погнуса, загърна елечето си.

Бретонови не си направиха труд да разбиват ключалката на двойната предна врата на сградата. Както повечето дървени постройки във влажен климат, основите и на тази бяха полуизядени от плъхове и термити. Беше въпрос само на няколко минути да се повдигне с помощта на кол една секция от дъските откъм по-тъмната част на склада, там, където лежаха вързаните войници. Когато отворът стана достатъчно голям Сирен взе фенера, който бяха свалили и се плъзна

вътре, докато Пиер и Гастон се подготвяха за изнасянето на стоките. Жан вече беше изтичал да прекара пирогите по-близо.

Вътрешността на склада миришеше на кожа и вълна, ръждясало желязо, пшеница, подправки и сушени плодове, солено месо и кафе — но над всичко това надделяваше миризмата на мишки и прокиснало вино. Дългото пространство беше разделено от платформи, рафтове висяха на стените, за да се съхраняват стоките над влажния под и по този начин се оформяше двойна пътека. Широките рафтове не можеха да се нарекат пълни. Явно оплакванията на губернатора от липса на стоки за търговия с индианците имаха основание.

Имаше два варела с грубо брашно, вързопи с одеяла, бъчви с вино и ром и куп сандъци, които можеха да съдържат военни принадлежности и амуниции, а можеше и просто са пълни с демодирани дрехи. На полиците стояха метални съдове, ножове и сатъри. Топове груби платове в крещящи цветове бяха натъпкани до тавана. Различни видове варели, вързопи, сандъци, каси с различни размери и с неизвестно съдържание надничаха оттук-оттам.

Лесно беше да се намерят стоките, взети от Бретонови... Те бяха събрани на едно място на централната платформа и бяха обозначени с етикети. С жест, близък до любовен, Сирен потупа една касетка, преди да се обърне и триумфално да помахна на Бретонови.

С усилията на четиримата купът от стоки постепенно намаля, пренесен на пирогите. Въпреки шегите, че могат да вземат повече каси индиго и бали с одеяла, те оставиха всичко, което не беше тяхно. Дори и така, купчините на пирогите се издигнаха високи, когато сандъците и вързопите с одеяла и балите с кожи бяха преместени без особена грижа да бъдат добре пакетирани.

Първият знак за тревога беше изсвирването на Жан отвън. Гастон тъкмо преместваше кутия с английски стоманени ножове. Той погледна Сирен. Тя се изправи, както събираше отделените настрани тенджери. Погледът ѝ срещна погледа на по-младия мъж — очите му издаваха тревога. От Гастон премести очи към Пиер, който се бе запътил към отвора в стената с чанта стъклени мъниста. Лицето му стана мрачно и той спря заслушан.

Почти веднага се чува викове и команди някъде надолу по улицата. Пиер пусна чантите и скочи към отвора. Но бързо се върна.

— Това е патрул! Гасете фенера. Жан е навън при пирогите. Ще тръгна в обратна посока, за да ги разделим. — Той погледна твърдо Сирен и Гастон. Вие двамата излезте, когато стане възможно. И помнете — разделени.

Той изчезна на секундата. Сирен се обърна към фенера, който беше поставен на платформата. Гастон взе под мишница кутията с ножове, но не помръдна, а остана да я чака.

— Върви — извика тя, като вземаше фенера. — Аз идвам!

По-младият Бретон се поколеба, после се обърна към отвора в стената. Направи една — две големи крачки като се обръщаше. Спря на края на централната част.

Беше много късно. Чу се стържеш звук и голямата врата зейна пред Гастон. Четирима войника с готови за стрелба мускети нахлуха вътре. Те спряха. Чу се заповед и мъжете коленичиха с вдигнати мускети.

Сирен използва единственото оръжие, което имаше — фенера. Тя го хвърли с всичката сила на ужаса си и напрегнатите си мускули към първия войник. Той вдигна приклада на мускета, за да го отбие. Горещото масло в тънко шише се разля от удара с бала с одеяла. Огънят избухна в жълта гореща стихия. Одеялата бяха погълнати. Въздухът се изпълни с миризма на горещо масло и остър дъх на горяща вълна. Настъпи паника и складът заехтя от крясъци. Войниците отпуснаха мускетите и започнаха да свалят саката си и да гасят с тях пламъците.

Пожарът беше най-ужасният враг на този изолиран град. Той беше по-разрушителен и от бурите, напирани от залива, които събаряха домове и магазини. Заплахата щеше да задържи войниците няколко ценни секунди.

Гастон вече беше хвърлил ножовете и беше изчезнал. Сирен не можа да го последва заради горещината от пламъците. Тя се обърна по пътеката да заобиколи от далечния край, проправяйки си път към дупката в стената по втората пътека. Като една от трептящите сенки, предизвикани от подскачащите пламъци, тя се мяркаше между балите и варелите, като се държеше близо до стената, както правеха повечето мъже — войници и цивилни, които се изсипаха през главния вход.

За момент никой не ѝ обърна внимание или я забравиха пред голямата опасност. Тя почувства прилив на свеж въздух от отвора. Той

беше зейнал пред нея — тъмен квадрат в стената на склада. Миг покъсно тя се плъзна през него.

— Почакай тук, хубавице!

Офицерът изникна пред Сирен с разперени ръце, сякаш притискаше в ъгъла неспокойна кокошка. Той беше ветеран, тъй като очите му бяха вдлъбнати в лице, белязано от битки в безброй казармени сбивания. Отпуснатата му уста се хилеше в очакване и наперена самоувереност, а от нея се показваха почернели зъби.

Сирен отстъпи, опитвайки се да избяга от него. Той протегна дългата си ръка и я хвана за полата. Тя залитна напред, загубила равновесие. Мъжът веднага се нахвърли върху нея, блъскайки я на земята. Дръжката на шпагата му се заби в хълбока ѝ, когато той падна върху нея. Впи пръсти в ръката ѝ над лакътя, притискайки я по гръб, изви ръцете ѝ, които се опитваха да го ударят. Шапката ѝ се разхлаби от дивите движения и косата ѝ се изплъзна от нея, развявайки се като копринено знаме на вятър. Ветеранът пхна една ръка в красивите топли коси, уви ги около китката си и я задърпа, подпрян на едно коляно, докато тя се опитваше да се хване за ръката му и да намали разкъсващата болка.

— Сега — каза той като силно я разтърси и изпрати болката на червени и черни приливи в главата ѝ, заплашваш да ѝ счупи врата. — Да видим какво имаме тук.

— Мирно!

Командата прозвъня студено и чисто, твърда и повелителна с властността си.

Офицерът се вцепени, обръщайки се в нещо като отдаване на чест, въпреки че продължаваше да държи с едната си ръка Сирен.

— Сър?

— Пуснете я веднага, лейтенант.

Сирен беше разтърсена от шок при този толкова познат глас. Тя усети отчаяната неизбежност да го чуе тук в този момент. Хватката на офицера се разхлаби. Тя можеше да се обърне бавно и да види Рене Льомоние, който идваше към тях.

Лейтенанта се впусна в реч.

— Хванах тази жена да бяга, мосю. Тя е с другите.

— Може да е, а може и да не е. Свободен сте да се върнете към задълженията си. Аз ще имам грижа за арестуваната.

— Но сър...

Гласът на Рене прозвуча с тиха заплаха.

— Позволили сте на престъпниците да избягат, докато се занимавате с една жена. Това няма да направи добро впечатление на губернатора.

— Да, сър. Не, сър.

В тона на мъжа се долавяше ирония, но това беше само поза, прикритие на неволния страх, който проблясваше в очите му. Той отстъпи от Сирен и направи бърз поклон, после се отдалечи с такава скорост, каквато му позволяваше схванатия гръб.

Рене се обърна към Сирен. Той я хвана за лакътя, пръстите му се стегнаха в топла подкрепа.

— Ранена ли си?

Тя поклати глава.

— Да се махаме тогава оттук.

Какво беше очаквала — тя не беше сигурна. Изненадата ѝ отне възможността да се движи. Един дълъг момент тя гледа, поразена от загрижеността и гневната решителност в лицето на мъжа, за когото бе започнала да мисли като за враг. Зад нея се чуваха виковете и прашенето на огъня. Някъде звънец звънеше тревога и недалеч се чуваше дрънченето на метални кофи, а мъжете бързаха да направят редица, за да пренасят вода от реката.

Преди да намери думи за въпросите, които се тълпяха в съзнанието ѝ, Рене я прегърна с твърда ръка зад гърба и я завъртя към задната част на склада, като почти я влачеше в тъмнината далеч от шума и събиращата се тълпа.

Зад капациите на прозорците започнаха да разцъфват светлини. Мъже надничаха от вратите или се осмеляваха да излязат на улицата по нощници и нощни шапчици, за да гледат пушека и блясъка на огъня. Хората възбудено задаваха на Рене въпроси, но той даваше мъгляви отговори, прикривайки с тялото си раздърпаната Сирен от погледите им. В карикатурна поза на влюбени те си проправяха път по улиците. Преминаването им беше бързо, но не така стремително, че да бъде запомнено, предпазливо, но без паника. Не спряха, докато не стигнаха до квартирата на Рене.

Тя представляваше жилище като хилядите други в стотици малки градчета във Франция — нито барака, нито палат. Съществуваха обаче

някои разлики. Заради наводненията долният етаж се използваше за склад, отпред и отзад на горния имаше веранда и галерия, които предпазваха вътрешните стаи от горещото лятно слънце. Покривът беше от преплетени кипарисови пръчки вместо от дъски, а стените между напречните дъски бяха от тухли, слепени с мазилка, направена от кал, вар и еленови косми, вместо от камъка на старата страна. Влизаше се през врата на долния етаж, вътрешна стълба водеше към горната галерия.

Сирен се движеше пред Рене по тясната пътека, интуитивно налучквайки пътя в тъмнината. В галерията тя застана настрана, когато той отвори вратата. При жеста му, показващ, че тя трябва да влезе преди него в къщата, тя се отдръпна, обладана от недоверие.

— Защо правиш това? — попита тихо тя.

— О, от чист собствен интерес. Ти едва ли очакваш нещо друго, нали? Разбира се, ако предпочиташ компанията на лейтенанта, свободна си да отидеш.

Той беше висока широкоплещеста тъмна фигура, неясно изрисувана над нея в сумрака. Не можеше да види лицето му, но насмешката в тона му изглежда беше насочена еднакво както към нея, така и към самия него. Тя не би позволила това, но заплахата, която усещаше в негово присъствие имаше власт над нея.

— Какво очакваш да спечелиш?

— Няколко часа от времето ти.

— Моето време?

Рене прие подозрението в гласа ѝ смирено. Не можеше да бъде обвинявана за него, Господ е свидетел. Искаше му се да мисли, че няма причина за това. Но не беше така. Той я беше предал и го знаеше. Нещо повече, най-силният импулс в този момент беше да направи същото отново, да се възползва от положението ѝ. Не можеше да осъзнае досега, че беше влюбен. Ако тя не беше толкова независима и толкова красива, дори с нарисуваното си лице и диво оплетени коси, ако видът ѝ не свиваше вътрешностите му и не разкъсваше душата му от копнеж, той може би щеше да я остави да си отиде, или да я даде на правосъдието, което несъмнено заслужаваше. Нито едното от двете беше възможно. Нито едното можеше да понесе. Оставаше само неделикатното и долно използване на сила. И въпросът

колко далеч неговата разтеглива съвест ще му позволи да отиде, за да постигне това, което иска.

Той наведе глава в поклон, който не беше сигурен, че тя ще види.
— Времето ти. Ако обичаш.

От улицата се чу биене на барабани и звук на тръба, когато казармите бяха изпразнени от войниците, за да се борят с пожара и да търсят онези, които бяха ограбили кралските складове. Сирен схвана колко неблагоприятно е да стои и да обсъжда с Рене целта, с която я е спасил, тук, изцяло на показ в дегизировката си. Със заядливо вдигната брадичка тя прекрачи пред него. Спря в средата на стаята, чакайки докато той затвори и заключи вратата и запали снопче свещи.

Стаята се оказа малък салон. Беше приятна с дискретния си лукс.

Мебелировката беше от естествен кипарис изрязана и оформена на ръка тук, в Луизиана, и следователно беше семпла. Полилеят обаче беше от бронз и кристал, а серия от брюкселски гоблени, изобразяващи ловни сцени висяха на боядисаните в бяло стени; килимът също беше изработен в Брюксел, както и две вази, всяка от които стоеше в един край на камината — бяха от най-хубав порцелан. Планът на къщата беше типичен, с три големи стаи отпред и три малки отзад, като от всяка се излизаше отделно. Зад салона се намираше трапезарията, където в неясната светлина блестеше сребро. През прага вдясно можеше да се види спалня с легло от кипарисово дърво, покрита с кадифе. Останалите врати бяха затворени.

Сирен заговори, опитваше се да се покаже смела и да запълни тишината:

— Имаш късмет с жилището. Не са много новодошлите, които са така добре устроени.

— Помогнаха ми да си намеря квартира.

— Мадам Вудрьой, предполагам.

— Точно така. Къщата принадлежи на наскоро овдовяла жена, която искала да се върне във Франция.

— И ги я купи? — в тона й имаше остро любопитство.

Той поклати глава:

— Още не.

Какво искаше да каже? Мислеше ли да остане в страната? Това беше толкова невероятно, че не си струваше да се мисли за тази

възможност. Отвън, на улицата се чу тропане на крака в ботуши. Той застина. Войниците преминаха и стъпките им заглъхнаха.

Сирен навлажни устни.

— Какво ще стане, ако... ако ме намерят тук с теб? Ако разберат, че ти си ме отвел? Ще имаш ли неприятности?

— Нищо за момента, въпреки, че е мило, че си загрижена.

— Не съм... — започна остро тя, после спря. Беше загрижена, въпреки че не искаше. Опита се да свие рамене. — Мислех за себе си, разбира се, и за това, колко голяма полза имам от протекцията ти точно сега. Но не искам да ме мислиш за неблагодарна. Благодаря ти за спасението, то беше съвсем... навреме.

— Удоволствието беше мое.

Тя му отправи бърз поглед, почувствала подтекста на думите, които — не беше сигурна — той наистина мислеше. Той се беше преместил до звънеца край камината. Дръпна връвта. Когато отново се обърна към нея, изражението му беше вежливо, но блясъкът в сивите му очи беше още ясен и решителен.

— Сигурно е хубаво да имаш такива високопоставени приятели, да заглаждат пътя ти, независимо какво се случва.

— Да — съгласи се той, въпреки че думата беше произнесена без интонация, когато една прислужница от африкански произход се появи на вратата и той насочи вниманието си към нея, поръчвайки ѝ да донесе вино и чаши. Когато жената излезе, той пак се обърна към Сирен. — Каж ми нещо — постъпката тази вечер целенасочена ли беше или просто ти искаше да се изравнят точките между нас?

— Имаше много добра цел — произнесе остро тя. — Искахме да си върнем собствеността, която ни беше отнета. И го сторихме!

— Разбирам. Останалото стана случайно.

— Останалото ти и войниците сами си го навлякохте.

Очите ѝ отразиха огъня, който играеше с пукот под решетката на камината, придавайки ѝ див поглед на подгонено животно, който се подсилваше от сините сенки на изтощение под нежната кожа около очите. Набързо завързаната връзка на блузата ѝ се беше отпуснала при бягството им. Скъсаното ѝ елече зееше разтворено дълбоко, откривайки меко закръглените ѝ гърди с бледорозов цвят на съвършена праскова. Съчетанието на волен дух и невинна уязвимост беше влудяващо. Рене се беше опитвал да не гледа, но сега позволи на

погледа си да почива на нея като(странник, достигнал далечна кула. Когато заговори, гласът му беше рязък.

— Рискувахте много заради няколко мъниста и тенджери. Щеше да е срамно да трябва да се гледа такава прекрасна кожа като своята под камшика.

По бузите ѝ изби червенина, когато погледна надолу да види какво той намира за така привличащо и осъзна, че е твърде разголена. Тя събра краищата на елечето си, обръщайки се настрана от него със завъртане.

— Повече е от тенджери и мъниста — каза през рамо тя. — Това е нашият начин на живот.

Той безрадостно се засмя:

— Лейди — контрабандистка. Ще бъде чудо, ако избегнеш бесилката.

Цветът напусна лицето ѝ, когато тя отново го погледна с ръце, стиснали елечето.

— Но ти каза... аз мислех...

Черният гняв, който навестяваше мислите му го обсеби: гняв, че Бретонови са ѝ позволили да поеме риска тази нощ, гняв, че тя беше толкова свързана с тях, че го беше направила заради тях, гняв, че той нямаше право да предотврати това, но повече от всичко — гняв, че тя допуска възможността той да ѝ причини зло. Той стана щит — този гняв — и оръжие.

— Ти мислеше — подхвана той, — че ще те държа в безопасност сега, когато те отведох?

Студенината на гласа му я блъсна. Тя нямаше да му позволи да види, че го е почувствала, но нямаше и да се преструва на безразлична. Не само нейната безопасност беше под въпрос, но и тази на Бретонови, които щяха да бъдат обвинени заедно с нея, ако я изправят пред Върховния съдия по обвинение в контрабанда. Тя направо попита:

— Нима не е така?

— Бих могъл, ако наградата си заслужава риска.

— Нямам начин да ти се отплатя.

Той поклати глава със съжалителна усмивка:

— Освен традиционната разменна монета на привлекателната жена.

— Очакваш аз да...

— Имам нужда от любовница.

Отрицанието скочи като пламък в дълбоките ѝ кафяви очи, преди да отговори:

— Никога!

— Размисли внимателно. Ти беше сама, когато те видях, но има хора, които ако те разпитват, ще се чудят къде са били Пиер, Жан и Гастон миналата нощ.

През нея пробяга тръпка. Искаше да говори, да измисли извинение за Бретонови, да ги изключи, но думите не идваха. Минаха дълги секунди. Светлината в погледа ѝ угасна, оставяйки го нещастен.

— Мисля, че не е трудно да видиш разумността.

— Разумност? — каза тя, а гласът ѝ трепереше от потиснатата болка и слабост. — Разумност? Когато заплашваш живота ми?

— Тежко обвинение. Предпочитам да мисля за това като за обикновена принуда.

Тя се загледа в него, в опънатите черти на лицето му и сянка на погнуса мина в очите. Бавно каза:

— Вече си мисля, че с теб няма нищо обикновено.

— Грещиш. Има едно нещо. Искам те и каквото и да ми струва — ще те имам. Ако си решила да се жертваш заради Бретонови, това може да бъде и сега, вместо по-късно.

Думите му едва я достигаха. Внезапно от нея се изтръгна въпрос:

— Защо?

— Мисля, че стана ясно.

— Не мога да повярвам, че няма нещо друго. Има много други жени, които ще бъдат щастливи да бъдат с теб.

— Ти ме удовлетворяваш — каза той с остра ирония.

— Какво има. Какво съм ти направила?

— Подозираш отмъщение? Не ставай смешна.

— Сигурно има нещо. — Тя се приближи, като че ли да подчертае позицията си.

— Може би — каза бавно той — е нещо, което аз съм ти направил.

Тя примига:

— Какво?

— Ти нямаше да бъдеш в опасност, ако не те бях използвал, ако не бях причината да загубите стоките си, така че да има нужда да си ги

връщате. Вината е моя. Сега съм в положение да трябва да те пазя, както ти обещах. И това имам намерение да направя.

— От вина? Освобождавам те от нея. Позволи ми сега да си вървя.

— Не мога да направя това.

— Разбира се, че можеш! — извика отчаяно тя. — Цялата тази работа е фарс. Доколкото знаем, Пиер, Жан и Гастон вероятно би са арестувани в този момент.

— Стори ми се, че са доста далеч. Не е ли странно, след като ти си заловена?

— Разбрахме се да се разделим.

— А, разбира се.

— Истина е!

— Сигурен съм, че е. Ще те потърсят ли, как мислиш, ако ти не се върнеш?

— Сигурно. От това ли се страхуваш?

— Само ако решат да направят нещо глупаво. Мисля, че ще бъде най-добре, ако изпратиш съобщение, че си намерила убежище при мен и си решила да останеш за известно време.

— Не съм се съгласила — подхвърли тя.

— Не си ли? — попита той с глас, твърд и спокоен като погледа му. — Не си ли, наистина?

Колкото и да се опитваше, Сирен не можеше да намери слабост в стойката му, смекчаване в поведението му. Нищо не можеше да се направи, освен да напише писмо на Бретонови, обяснявайки къде се намира и да настоява да внимават. Рене я остави сама и отиде да говори с прислужницата някъде в задната част на къщата. Сирен дълго седя с писалка в ръка, взряна намръщено в огъня, после натопи перото в мастилницата и започна бавно и с нежелание да го движи по листа.

Рене се погрижи за бележката. Най-добре беше тя да попадне в ръцете на Бретонови колкото се може по-скоро, за да се предотврати някоя тяхна лекомислена постъпка, каза си той. Щеше да намери някой да я отнесе, докато тя се настани. Прислужницата, на име Марта, щеше да се погрижи за нея — тя просто трябваше да поиска каквото ѝ е нужна.

Сирен продължи да седи и да се взира с невиждащи очи, и когато той отново я остави сама. Толкова бързо бе станало всичко! Само

преди няколко кратки часа тя си беше на корабчето и се занимаваше с обичайната си работа, а сега беше любовница на Рене Льомоние. Това ѝ се струваше невероятно!

Скоро той щеше да се върне... и какво ли щеше да стане тогава? Какво очакваше той от нея? Тя знаеше, разбира се, но не можеше да се застави да приеме реалността. Едно нещо беше сигурно. Ако си мислеше да има услужлива, усмихваща се жена в леглото, нетърпелива да му достави удоволствие и да задоволи извратените му прищевки, добити в двора във Версай, много грешеше. Тя беше принудена да приеме това положение от обстоятелствата, но съвсем не означаваше, че е готова да се подчини безпрекословно на исканията му. Нека си мисли, че е победил, скоро щеше да открие, че битката едва сега започва.

Рене се забави. Когато Сирен чу стъпките му по стълбите, тя вече се бе изкъпала в малка порцеланова вана. Беше имала време и да изчетка дългите до кръста коси до изсъхване пред огъня, използвайки сребърната четка на Рене. Седеше облечена в копринената му нощница, която беше оставил за нея.

При равномерния звук от стъпките му, тя подскочи от внезапен страх. Хвърли долу четката и се спусна в тъмната спалня. Въжетата, които поддържаха дюшеците изскърцаха, когато тя се хвърли на високото легло и отметна покривката и чаршафа. Завъртя се настрана с гръб към вратата, затвори очи и се престори на дълбоко заспала. Тя знаеше, че Рене е човек, който се съобразява с другите. Ако си помисли, че е била твърде уморена да го чака, може да я остави да си почива сама. Тази защита против мъжките му желания не беше кой знае каква, но тя нямаше никаква друга.

Главната врата на къщата беше заключена по изричното нареждане на Рене. Сирен го чу да чука, после пак. Тя лежеше в нерешителност и се питаше дали да не остави преструвките и да го пусне да влезе... Може би не трябваше да го ядосва, като го държи заключен отвън? Въпросът беше решен, когато Марта се появи от задната част на къщата в отговор на повикването му.

Стъпките на прислужницата скоро се чуха в обратна посока и заглъхнаха. Рене се насочи към салона. Чу тракане на резе, когато той заключи още веднъж къщата, шумолене на пепел и пращане на искри, когато загаси огъня. Ботушите му изтракаха един по един на пода. После настъпи тишина. Тя отвори леко очи и видя, че мигащата светлина на свещника се мести, приближавайки спалнята. Отново здраво стисна очи, насилвайки се да се отпусне, да диша дълбоко и равномерно. През клепачите си виждаше светлината, която се приближаваше към леглото. Чу как оставя свещите на ореховата маса, как застава после до таблата на леглото. Остави обувките си, после

сакото му падна на леглото. След миг измъкна ризата от панталона си и я съблече през главата.

После се отдалечи през свързващата врата в малка стаичка за преобличане зад спалнята. Чу се яростно плискане на вода.

Съзнанието на Сирен рисуваше твърде живата сцена как той стои гол в полутъмнината на стаичката, и движи пешкира бързо по гърдите и раменете си, надолу по корема и по бедрата. Мисълта за това и за ленивото му приготвяне за спане силно опъна нервите ѝ. Ако действията му не бяха толкова прозаични и ако не се преструваше на заспала, тя можеше да заподозре, че той забавя лягането си нарочно, за да изпитва нервите ѝ.

Тя много беше мислила за това къде ще спи. Доколкото имаше само една спалня, изборът не беше голям. Беше помислила да потърси стаята на Марта и да помоли да сподели едно тъгълче с нея или да поиска да ѝ направят дюшек пред камината в салона. Но твърде вероятно беше Рене да я премести насила в неговото легло. Не, по-добре изглеждаше да дава вид, че приема неговото решение и временно зависи от по-доброто в натурата му и да запази силите си за нещо по-хитро.

Странно беше това колко е сигурна, че той има по-добра същност. Или може би не — тя беше имала неведнъж полза от нея. Освен факта, че той беше водил войниците в атаката срещу пирогите и се беше опитал да затвори нея и Бретонови за контрабанда, той се беше отнасяше към нея с изключително внимание.

В това обаче нямаше смисъл. Нито в началото, а още повече сега — нямаше смисъл той да промени възгледите си и да я спаси от арест за нещо, което едва ли беше по-малко обвинение. Тя не го разбираше и това я безпокоеше.

Той се движеше толкова тихо с босите си крака, че тя разбра, че се е настанил до нея в леглото по увисването на възетата под дюшека. Овладея изненадата и стегна мускули, когато леглото се наклони към по-голямата му тежест.

Той остана подпрян на лакът. Всичките ѝ възприятия бяха нащрек и тя знаеше, че той я гледа на светлината на свещника. Сърцето ѝ блъскаше в ребрата и дробовете ѝ бяха стегнати така, че почти беше невъзможно да продължи да диша равномерно. Нервите под кожата ѝ потрепваха. Изведнъж ѝ се прищя да се прозее.

Рене гледаше пулсирането под гладката кожа на шията на Сирен и бавното задълбочаване на розовия цвят на бузите ѝ и устните му се извиха в усмивка. Заспала или будна, тя беше негова. Беше облечена в неговата нощница, беше в неговото легло. Косата ѝ беше разпръсната по неговата възглавница, с къдрици, проблясващи с цвета на старо злато, леко влажни там, където бяха най-гъсти, ухаещи на сандаловия му сапун. Той я желаше със сладка и почти непоносима болка, но не трябваше да я люби, за да я притежава. Не в този момент.

През ума му мина да ѝ даде удовлетворението да му откаже. Това беше твърде малко при начина, по който я беше принудил да капитулира. Но нямаше да е правилно да ѝ позволи да заеме позиция, която нямаше да може да удържи. И тя нямаше да продължи да му отказва, ако той го предотврати.

На китката ѝ имаше малък белег — спомен от борбата ѝ с лейтенанта. От гледката на белега го заболя. Беше толкова близо да убие човека, който ѝ го беше направил. Войниците в Луизиана бяха измет и едва ли минаваше ден, без някой да бъде наказван за някакво престъпление, пиянство, дребни кражби и неспазване на йерархията. Някои бяха по-лоши от останалите, но повечето скриваха пороците си, бяха по-хитри. Лейтенантът трябваше да се наблюдава.

Рене взе един кичур и го остави да изтече като топла коприна между пръстите му. Вдигна го и го притисна към устните си, после внимателно го върна при останалите блестящи кичури, преди да легне и да се пресегне да изгаси свещите. Дълго след това той остана взрян в тъмнината с ръце, събрани под главата, мислейки си какво ли щеше да е, ако протегне ръка и привлече Сирен към себе си. Желанието нарастваше, заливаше го, докато мускулите на стомаха му станаха твърди като стомана от усилието да се въздържи. Той затвори очи и здраво стисна челюстите си. Контролът дойде. Той надмогна желанието, пое дълбоко дъх и заспа.

Сирен беше успокоена, макар и малко изненадана, когато секундите минаваха една след друга, без да се случи нищо. Тя очакваше от Рене да не я насилва, но беше сигурна, че той ще направи някакъв опит да я убеди. За него да се предаде толкова лесно не беше голям комплимент.

Противоречието в мислите ѝ се стори за малко забавно. Тя не искаше той да се опитва да я люби, съвсем не. Но все пак поне можеше

да забележи присъствието ѝ в леглото му.

Той беше свикнал да спи с жени, разбира се. Без съмнение искаше повече оживление — мъж с такъв опит и начин на мислене би считал, че е под достойнството му да обръща внимание на жена, която лежи като дърво. Бе очаквал кокетни погледи и бляскащи усмивки, прикрито възбуждане и изтънчени похотливи ласки — всички стъпки, които минаваха за флиртуване в двора. Той не беше кой знае колко запознат с разочарованието — тя вярваше, че то няма да го огорчи много.

Минутите се нижеха. Сирен се схвана от неподвижното лежане. Опасенията бяха направили ръцете и краката ѝ студени като лед и тя не можеше да заспи. Отпусна малко гърба си. От мъжа до нея не дойде никаква реакция. Тя се обърна още. Той продължи да спи. Почувства струя топъл въздух, когато завивката се премести. Топлината се излъчваше от тялото му. Внимателно, инч по инч тя премести единия си крак по дюшека към него. Колкото по-близо стигаше, толкова студът намаляваше. Трябваше да внимава да не го докосне, напомни си тя — той спеше леко. Тя премести другия си крак по-близо до първия.

Рене неспокойно се размърда в съня си и се обърна настрана. Дюшекът се вдлъбна към него. Сирен се плъзна и усети как студеният ѝ крак докосва топлия му прасец. Миг по-късно се чу тихо изругаване и две силни ръце се протегнаха към нея. Рене я привлече към себе си, намести я към извивките на тялото си и я обгърна с топлината си.

— Имаш най-студените крака, които съм срещал — каза той в ухото ѝ, а гласът му беше весело сърдит. — Нямам нищо против да ги стопля, но просто не трябваше да се промъкваш така.

— Не се промъквам... — започна тя, бутайки ръката му.

— О, заспивай, за бога — изръмжа той, притискайки я в прегръдка, от която не можеше да се измъкне. — Можем да спорим за това на сутринта.

Дали имаше предвид студените ѝ крака, неговата прегръдка или положението им? Нямахше начин да разбере и не изглеждаше разумно да пита в този момент.

— Не съм изпращал съобщението ти снощи — занесох го сам на корабчето.

Бяха на масата за закуска, когато Рене заговори. Сирен пиеше шоколада си и разделяше сладкиша си на парчета, чудейки се дали Пиер, Жан и особено Гастон са избягали миналата вечер. Тя вдигна поглед, уверена, че Рене е прочел мислите ѝ. Но той гледаше в купчината трохи в чинията ѝ с твърде разбираш поглед.

— Виждал си Бретонови, говорил си с тях?

Той наведе глава:

— Всички са в безопасност, но си бяха изгубили ума от тревога за теб.

Тя лесно можеше да си го представи.

— Какво им каза?

— Че си в безопасност с мен, но без малко да те арестуват. Че най-добре ще бъде тихичко да се измъкнат при чоктау за търговия и да не бързат да се връщат обратно. Че могат да разчитат на мен да те пазя, докато се върнат.

— И те заминаха? — попита тя.

— Заминаха.

— Просто така?

— Нямахме време, а и те имаха стоки за продан.

Тя не можеше да повярва, че са я оставили. Сякаш Бретонови я бяха изоставили. Болката от това се вдигна до гърлото ѝ, а зад очите си усети горчивото парене на сълзите.

— Между другото — добави Рене — те мислят, че така е най-добре за теб.

Тя тежко преглътна:

— Най-добре? Ще изглежда сякаш бягат, защото са виновни!

— Има хора, които биха се заклели, че ги няма от дни. Ти, явно си решила да останеш с мен и аз съм готов да обясня на всеки, който попита, че си живяла изолирана тук, откакто са заминали.

— И това е достатъчно? — Тя позволи съмнението ѝ да проличи открито.

— Думата ми никога не е била поставяна под въпрос преди.

В гласа му доловиха стоманени нотки, точно както в ръката му би се появила стоманена шпага, ако някой реши да се усъмни в обяснението му. За първи път неговата защита ѝ изглеждаше силна. Това беше успокояващо, но и смущаваше. Това, което ѝ даваше сигурност, можеше отново да я превърне в затворник.

Тя отклони поглед от него с трепкащо усещане в стомаха. Той беше безумно хубав, докато седеше неподвижно до масата в трапезарията, облечен в сако. Ризата му беше фино плисирана на раменете за пълнота. Още не беше сложил вратовръзка и яката на ризата беше отворена, откривайки силния му врат и къдравите косъмчето по горната част на гърдите.

Трудно беше да повярва, че е прекарала нощта в ръцете му. Когато се събуди тази сутрин в леглото бе останала само топлината на тялото му. Беше се обръснал и облякъл в стаичката за преобличане. Когато се показва, той ѝ хвърли халата си и я изчака в трапезарията за закуска. Този израз на тактичност беше неочакван и обезоръжаваш.

Сирен би дала много, за да избегне интимността сутринта. Изглеждаше малодушно да се крие в леглото, докато той излезе, така, че тя беше дошла на закуска увита в дългия му кадифен халат, а косата ѝ беше спусната свободно на гърба. Не беше лесно да срещне очите му и да се преструва, че не е забелязала събитията през нощта. Това беше почти по-лошо, отколкото, ако той беше упражнил насилие над нея.

Беше имала намерение да се бори с него, да отказва да я докосва. Къде беше отишла решителността ѝ? Толкова ли беше доверчива, толкова ли лесно можеше да бъде смекчена или напласена, че той само трябваше да ѝ каже, че няма да ѝ причини зло и тя му вярваше? Или беше толкова впечатлена от него, от докосването му, за да се съпротивлява?

Рене седеше, гледайки жената до себе си, а ръката му вяло си играеше с чашата шоколад. Беше очарователно да гледа как цвета прилива и се оттегля от бузите ѝ, цвят, който не беше само отражение от рубиненото кадифе на халата му. Тя беше напълно очарователна в естествеността си, както беше седнала загърната в голямата ѝ дреха, с навити ръкави, които разкриваха сините вени на китките ѝ и къдрещите се кичури коса, оставени неприбрани. Той искаше да протегне ръка, да я вземе на коленете си, да разтвори халата и да разгледа топлиите извивки под него. Възпротиви се на импулса. Имаше чувството, че ако мръдне само на милиметър в нейна посока, тя може да скочи и да избяга от него.

Погледът му отново се спря на халата. Той рязко каза:

— Имаш нужда от нови дрехи. Ще ти изпратя шивачка днес следобед.

— Нищо такова няма да направиш! — Погледът ѝ беше войнствен. Имаше нещо, което можеше да откаже, за да изтрие слабостта от през нощта.

— Ще трябва да посещаваш Правителствения дом.

— Като твоя любовница? Не, благодаря.

— Няма да си единствената жена, която не е съпруга. Има много...

— Офицерски държанки. Не искам да се числя към тях.

Той повдигна вежди.

— Ако предпочиташ да останеш затворена тук, то разбира се, изборът е твой. Обаче започват празненствата, ще има няколко бала с маски.

Парижкото тщеславие, представено от Мадам Вудрьой. Каква полза имаше от такова представление? Смешно е.

— Каква полза може да има от музиката и танците, освен човек да се отпусне от неприятностите. Трябва да се признае, че маскарадите са отлично разнообразие.

— Не бих могла да знам — каза прямо тя. — Никога не съм била.

— Положението може лесно да се поправи. Ще ги посетиш мен. Ще ти доведе шивачка, която да ти направи костюм.

Тя го погледна непокорно.

— Мисля, че няма да стане. Няма да се срещна с тази твоя шивачка и можеш да си спестиш грижата, да ми я изпращаш.

— Разбирам. Тогава може би ще е по-добре сам да отида на шивач.

— Какво?

— Ако не си направиш дрехи, тогава аз трябва да си направя, ако имаш намерение да използваш гардероба ми.

Сирен погледна надолу към халата му, който той разглеждаше със замислено изражение.

— Ти ми даде да го облека! Но мога да отида до корабчето за дрехите си — успокоително беше да знае, че въпреки че Бретонови са заминали, корабчето все още се полюшва завързано за кея — убежище в случай на нужда.

— Облечена в това, което е на теб? Сигурен съм, че офицерските любовници ще бъдат развеселени, да не говорим за офицерите.

— Разбира се, че говоря за собствените ми дрехи, с които бях облечена снощи.

Той изненадано вдигна вежди:

— Искаш ли ги? Но те са толкова скъсани и изцапани. Казах на Марта, че може да разполага с тях.

За момент тя се усъмни в него.

— Какво? — Възкликанието беше неволно.

В очите му се появи извинително изражение, толкова фалшиво, че го усети като скърцане по стъкло.

— Откъде да знам, че си привързана към тях?

— Направил си го нарочно — тя присви очи.

— Как може да говориш така?

— Много лесно, макар че няма значение. Може Марта да отиде за нещата ми.

Той поклати със съжаление глава:

— Боя се, че не мога да разреша това.

— По-скоро няма.

— Точно така — съгласи се той, като открито я погледна усмихнат.

Тя потуши гнева си, тъй като той явно малко му въздействаше и намаляваше шансовете нещата да се променят. Няколко секунди тя го гледа, после каза:

— Защо искаш да ме унижиш?

Под бронзовата му кожа нахлу по-тъмен цвят. Той каза кратко:

— Нямам такова желание. Толкова ли е лошо да искам да те видя облечена по начин, който най-добре разкрива лицето и фигурата ти, да те искам до себе си, да желая да се наслаждаваш на удоволствията, които можеш да имаш?

— Нямам нужда от такива неща.

— Но аз имам — възрази меко той.

— Няма да дойда.

— Вярвам, че ще дойдеш.

Тъй като нищо не можеше и нямаше да разколебае позициите им спорът неизбежно щеше да се спечели от този, който прояви по-голямо упорство.

Рене стана.

— Няма да изпращам за шивачка — каза хладно той. — Ще я доведа сам. Ти ще разрешиш да ти вземе необходимите мерки, иначе ще ги взема аз.

— Няма да ти е лесно — каза тя през стиснати зъби.

— Може би не, но ще е несравнимо удоволствие.

Следата от хумор, която се върна в думите му, заедно със свръхсамоувереността му я раздразниха.

— Даже и да успееш, никога няма да облека тези дрехи.

— Ще ги носиш, или аз ще стана твоя камериерка и твоя шивачка.

— Можеш да ме принудиш да остана тук, дори да облека каквото искаш, но никога няма да бъда показвана като твоя държанка!

Не бе разумно да му противостои толкова отрито. Знаеше го, но не можеше да се спре. Това трябваше да стане някога, но не сега, не толкова скоро.

Той се наведе към нея, подпирайки ръце на масата. Когато заговори, гласът му беше твърд и дори малко груб.

— Ти наистина си поддържана жена. Докато не реша да те пусна, ти ще красиш масата ми, ще топлиш леглото ми и ще бъдеш публичен орнамент на моята персона, както дантелената ми кърпичка или цветето в бутониерата ми. Няма друга алтернатива. И няма да има. Колкото по-скоро приемеш това, толкова по-добре за теб.

Той се отдръпна от нея и тръгна към вратата. Тя го спря със студен и ясен въпрос:

— И защо трябва да остана на тази висока позиция, която си ми отредил? Ти отпрати Бретонови, уреди да бъдат чисти от всякакви обвинения. Каква заплаха държиш срещу мен сега?

Той бавно се обърна да я погледне.

— Бих казал не заплаха, а само изискване на честта, на сключената сделка, но се съмнявам, че ти го виждаш по този начин. При това положение остава алтернативата да обясня на губернатора, че временно съм бил измамен от теб — заслепен от красотата ти, замаян и оглупял от чара ти. Мислиш ли — добави нежно той — че той ще ми повярва?

Губернаторът щеше да му повярва. Сирен, гледайки с отчаяние вида на съжаление и разкаяние, който си беше придал Рене, разбра, че

е победена. Разбира се, винаги оставаше възможността да се подчини и това щеше да е нейното положение.

Подчинение. Тя не харесваше тази дума. През нея пробяга тръпка, която нямаше нищо общо с хладината на деня. Придърпа тежкото кадифе на халата по-плътнo около себе си.

Рене видя този жест на несигурност и беше болезнено засегнат. За хиляден път пожела нещата да бяха различни, но нищо не можеше да направи.

Той тръгна към нея с внезапна решителност. Сложи пръсти под брадичката ѝ, вдигна главата ѝ, после се наведе да притисне устни към нейните. Устата ѝ под неговата беше гладка и хладна, нежна и невероятно сладка. Това беше всичко, което можеше да направи — да не усилва натиска, за да не я притегли в прегръдката си и да я вземе в леглото си. Не още. Не още.

С познатата болка в гърдите, отиваща към слабините му, той я пусна, изправи се и се отдалечи.

Сирен го гледаше как си отива, гледаше поклащането на широките му рамене, тялото, което се стесняваше в бедрата, мускулестата грация на дългите му крака. Пасивното отричане е по-добре от нищо, каза си тя — не беше отвърнала на целувката му. Усилието, което беше необходима да спечели тази малка победа я уплаши. Тя трябва да овладее силата си, да се приготви за сблъсъци между тях или щеше да свърши, топлейки наистина леглото му.

Мисълта, която ѝ дойде предизвика напрегната усмивка на лицето ѝ. Тя не беше топила леглото му миналата нощ. По-скоро той беше топил нейното.

Шивачката дойде. Тя беше наперена жена, известна като мадам Адел, с червена къносана коса и едро тяло, силна миризма на парфюм и намек за лоша репутация. Въпреки това гласът ѝ беше изненадващо мек, а движенията — компетентни. Независимо, че Рене я придружаваше, когато той я представи на Сирен и тя извади сантиметъра си, вече почти не му обърна внимание. Отношението ѝ към Сирен, неизказано, но очевидно, беше на чувствителен човек. Не беше трудно да се предположи, че преди да стане шивачка, тя също е била любовница.

Сирен позволи да ѝ съблекат халата. Тя стоеше на топло пред огъня в дневната, облечена в неговата нощна риза и се обръщаше

насам и натам, вдигайки ръце, когато ѝ казваха, навеждаше врат или изправяше високо глава, както се искаше от нея. Докато Рене стоеше навън, тя беше стигнала до болезненото решение, че противопоставянето заради дрехите не е от полза. Тя беше в достатъчно лошо положение, живеейки в къщата, подчинена на волята му и полусъблечена, освен всичко. Компромисите, които правеше я тревожеха. Като че ли беше принудена да отстъпва стъпка по стъпка. Не искаше да гадае какво щеше да излезе от това и за момента не виждаше друга алтернатива.

Против желанието си се заинтересува, когато мадам Адел започна да я пита за предпочитанията ѝ за цветовете и стила, за платовете и от дискусията за последната мода на официалните облекла в двора — френската роба.

— Боя се, че малко разбирам от мода — каза накрая Сирен със скован глас.

— Какво трябва да се знае, освен това, което ви отива? — мадам Адел сви широките си рамене. — Мадам Помпадур сега много харесва розово и прасковено, синьо и сиво — всичко трябва да бъде в тези бледи така деликатни тонове. Мисля, че те не са за вас, скъпа, върху вас те съвсем биха избледнели. По-дълбоки цветове, да, ярки и чисти. Това е, от което се нуждаете с вашите коси като светъл сироп от захарна тръстика. И платове от Лион — бродиран брокат, да! Виждам ви в наситено синьо-зелено, избродирано със злато. Какво ще кажете? Или може би богато кремаво.

Сирен се намръщи.

— Тези платове не са ли много скъпи?

— Какво от това? Мосю Льомоние каза, че трябва да имате най-хубавото, което се произвежда. — Жената отпрати на Рене хитър и малко котешки поглед и назова цена, която накара Сирен да въздъхне.

— Да се харчи толкова за нещо, което да покрие тялото — това не е правилно.

— Всички го правят, скъпа. Освен това — не е само да се покрие тялото, а и да се повдигне духа, да накара човек да си мисли, че не сме толкова далеч от големите дела във Франция, тук в тази провинция.

— Харесвам Луизиана.

— Аз също, но трябва да признаете, че тя не е красивата Франция!

Рене седна в едно кресло до камината с опънати напред крака с кръстосани глезени и скръстени ръце. Гледаше как Сирен се върти напред-назад, наслаждавайки се тихо на гледката на слабата ѝ фигура под коприната на нощната му риза, очертана в блясъка на червено-оранжевия ореол от огъня. Нейното съдействие беше неочаквано. То беше също обезпокоително. Поради някаква причина, която той реши да не анализира, то го правеше да се чувства виновен, като развратник. Това не му помагаше да осъзнае, че тя вероятно го виждаше в същата светлина. Той беше направил всичко, за да поддържа това мнение — все пак се дразнеше от това, че намеренията му са неправилно разбрани. И още повече, го дразнеше, че той не би искал нищо друго, освен наистина да играе ролята на развратник.

Сирен изпрати на Рене поглед изпод миглите си, учудена, че той е готов да бръкне толкова дълбоко в джоба си да я облече, и чудейки се колко далеч може да отиде, за да задоволи прищявката си да я види облечена в лукс. Горящото изражение, което съзря в очите му спря дъха ѝ за миг. Тя беше виждала този поглед и преди. Той я желаше.

Тя знаеше, че привлекателността ѝ събужда у него похот, дори и да не го беше почувствала, той ясно ѝ го беше казал с думи. И все пак до този момент тя не беше проникнала до дълбините на това желание. То е маскирано зад самоконтрола му, помисли си тя, и грижливо скрито от нея. Причината не беше трудна за разбиране. То би могло да бъде използвано като оръжие. Оръжие срещу него.

— Кремаво, избродирано със злато — харесва ми как звучи това — размисли на глас тя в отговор на шивачката, като в същото време погледна надолу към себе си, проследявайки погледа на Рене, който изглежда беше насочен към долната част на тялото ѝ. Тя застина, като видя как формите ѝ се разкриват от огъня. С усилие на волята се въздържа да не се дръпне веднага. Ядоса се, ровейки в мислите си да назове най-скъпия плат, който знаеше.

— Но ми харесва и тъмно прасковен цвят. Мисля за сатен с драперия от дантела, и воал от нея, през който само да се загатва прасковения цвят. Какво ще кажете за това?

— Страхотно, скъпа, — съгласи се мадам Адел, като се отпусна на колене и разпери широко ръце да премери Сирен от кръста до пода.

— А може ли освен това да е избродирано в злато? — Сирен вдигна ръце в жест на прегръдка, обръщайки се леко, така че тялото ѝ

да е в профил и поемайки дълбоко дъх, така че гърдите ѝ гордо да се вдигнат.

— Разбира се. Това би било тоалет за кралица.

— Много добре — каза тя с ангелска усмивка и погледна Рене.
— Това искам.

Отмъщението на поддържаната жена — да бъде поддържана толкова нависоко, колкото позволяваха ресурсите на този, който я издържа. Рене гледаше Сирен, приемайки това с чувство на стягане в гърдите, което нямаше нищо общо с чувството му на копнеж в слабините. Той я беше довел до това, нея, която беше топла, открита и честна и без необходимост от такова дребно отмъщение. Нямаше намерение да се получи по този начин, но това не беше извинение.

Имаше още дискусии за платове, панделки, дантели, деколтета, шапки и наметала, пудра за коса и фиби и за стотици други неща. Рене издържа всичко това. Сирен задържа шивачката с приказки колкото беше възможно повече. Поръча рокли и фусти, шалове и наметала и нежни дантелени шапчици, изпитвайки удоволствие при мисълта, че харчи парите на Рене, очаквайки всеки момент да ѝ каже, че е отишла твърде далеч.

Той не каза нищо, но и не отдели сивия си поглед от нея. В него имаше обещание, ако не за възмездие, то поне за това, че ще ѝ потърси сметка. Тя едновременно се страхуваше и очакваше момента, когато мадам Адел ще си тръгне. Искаше да види какво ще направи той, но в същото време в скритите дълбини на очите му се таеше нещо, което я караше да се безпокои.

Най-после шивачката събра нещата си и си тръгна с обещание за чудеса, които ще направи и за скоростта, с която ще ушие одеждите на Сирен. Вратата се затвори зад нея. В стаята настана такава тишина, че дори тихото пукане на въглищата изглеждаше шумно.

Сирен се огледа за кадифения халат в инстинктивен порив да се прикрие. Преди да го е намерила, Рене стана и отиде към нея. Той протегна ръце и ги сложи на раменете ѝ, обръщайки я с лице към себе си. Под ризата кожата ѝ беше гладка и мека, но костите на раменете се усещаха крехки и лесно чупливи. Устните ѝ бяха влажни и леко разтворени, дъхът — сладък. Тя гледаше към него отбранително, въпреки че очите ѝ бяха засенчени, прикрити.

Сирен чувстваше удрянето на пулса си в гърлото. Вътре в нея страхът намаля и беше заместен от любопитна, очакваща неподвижност. Ръцете му бяха топли и силни, здравият допир на дланите му и лекото гальовно движение на палците по раменете ѝ я смуцаваше. Лицето му беше съсредоточено, твърдите черти блестяха с бронзов блясък от огъня в камината. Сирен почувства непозната смесица от триумф и страх, отричане и желание. Ако затвори очи и се наклони към него...

Властта ѝ върху него би била по-голяма, отмъщението по-разрушително, ако той бъде подтикнат към физическа интимност с нея. Някакъв древен инстинкт ѝ подсказваше, че това няма нищо общо с усещането, което премина между тях. Изкушението се надигаше у нея като парите на хубаво бренди — силно, възбуждащо.

Не. Това беше твърде опасно, твърди непочтено.

Но нямаше победа без игра. И ако той не се интересува от честта, защо трябваше да го прави тя?

Тогава какво щеше да стане с решението ѝ да се съпротивлява, с неподчинението ѝ? Какво ѝ гарантираше, че няма да се поддаде на практикуваното му прелъстяване, че няма да изостави търсеното отмъщение, както имаше опасност да пренебрегне съпротивлението си?

Какво, наистина?

Той наведе глава и притисна устни към нейните с изключително внимание, с безгранична и обезоръжаваща нежност. Устните ѝ бяха студени, потрепващи в ъгълчетата, но бавно се затоплиха и стегнаха. Той погали гладките ѝ устни със своите, потопен в коприненото усещане, сладкия ѝ вкус, с безумна радост от това, че тя не се отдръпна. Сключи ръце зад гърба ѝ, придърпвайки я по-близо до твърдите си гърди и бедра, поемайки меката ѝ гъвкавост, която съвършено допълваше издадените му форми, като че ли беше готов да я притежава чрез порите на кожата ѝ. Заля го топлият ѝ женствен аромат. Той почувства как тя вдига ръце, треперенето на пръстите ѝ, когато ги събра зад врата му.

Мислите на Сирен се гонеха. Кръвта препускаше във вените, блъскаше трескаво нажежена от желание и копнеж. Допирът на езика му до нейния беше мъчителен, но и разтърсващ, плашещ с натиска за по-дълбоко проникване. Тя чувстваше как отбраната ѝ се изплъзва,

отстъпва под горещото надигане на собственото ѝ желание. Нежните му опитващи целувки бяха всепоглъщащи, намираха най-чувствителните и откликващи местенца на устата ѝ. Той отмести шумолящата дреха и тя почувства допира на ръката му до гърдата си, нежното потриване на изключително чувствителното връхче. С дълбок, гърлен звук се притисна към него.

Във въздишката ѝ имаше желание. Рене го долови и усети как сърцето му се свива. Трескавата му нужда започна да отслабва. В момент на живо прояснение, той видя какво прави и защо. Сграбчи го спазъм на отвращение от себе си. Мускулите на тялото му се напрегнаха, после се отпуснаха. Бавно и постепенно той се застави да освободи устните на Сирен, да махне ръката си от гърдите ѝ, да се отдръпне от нея.

Тя го гледаше объркано. Не разбираше какво прави той, нито собствената си реакция на действията му. Единствената ѝ помощ беше гордостта и преструвката.

Тя се извърна от него, очите ѝ блестяха, а гласът беше дрезгав от не проронени сълзи.

— Ще ти бъда благодарна, ако не правиш това пак!

— Бих ти дал дума, ако мислех, че мога да я удържа. В този момент не ми изглежда така.

— Следващия път ще съжаляваш.

— А може и не. Това е риск, който трябва да поема, нали?

Тя бавно се обърна да го погледне със стиснати юмруци.

— Мога да ти дам дума.

Той беше пълен глупак. Това, което можеше да вземе от нея — той не искаше, това, което искаше — не можеше да има. Или можеше?

— Недей — каза той. — Не ми давай дума. Но бъди готова да ме унищожиш, ако трябва и ако можеш. Ще има и следващ път.

13.

Самоопознаването можеше да е нещо горчиво. Сирен седя замислена дълго след като Рене се беше облякъл и излязъл. Не можеше да понесе мисълта, че не тя е предизвикала прекратяването на прегръдката им. Мисълта беше обидна, но по-тревожното беше промененото ѝ мислене, което беше позволило да приеме подчинението. Дали то беше породено от страст за отмъщение или от мощното привличане, което Рене излъчваше като мъж? Този въпрос не я оставяше.

Сега тя много по-добре може да прецени силата на това привличане. Има такива мъже, мъже, които се открояват между другите, които притеглят хората към себе си без съзнателно усилие, без да осъзнават неповторимия си чар.

Но, разбира се, Рене добре познаваше силата си. Колкото и да не искаше да го признае, тя му беше дала твърде много поводи да разбере за влиянието си над нея. Единственото успокоение беше, че изглежда и тя го привличаше в същата степен, иначе сега нямаше да бъде там, където беше. Не че искаше да се крие зад този факт. Много жени очевидно са били предмет на неговото обожание. Той беше мъж със силни желания, такъв, който е свикнал да взема това, което пожелае. Което правеше още по-труден за вярване факта, че не беше я обладал, когато имаше възможност.

Възможно ли беше да си играе с нея? Можеше ли да изпитва някакво извратено удоволствие, виждайки колко голям пробив може да направи в нейната отбрана? Или това, което искаше беше не само физическо подчинение, но ѝ това на душата ѝ?

Него поне не можеше да вземе. Каквото и да стори, тя вътрешно няма да се покори.

Желанието, което беше открила, можеше да се окаже оръжие. Оръжие, което можеше да използва и щеше да използва. Съществуваше опасност, да, но това беше риск, който си заслужава да поеме.

Някога, за кратко време беше мислила, че обича Рене. Каквото и да беше чувствала, то бе умряло с предателството му и не можеше да възкръсне. Колкото до факта, че му се беше отдала, бе го сторила по собствено желание. Нямахте да е голяма жертва, ако го направи пак, не и ако е с цел. Глупава е била да му отрежда такава важност или да се плаши. Наистина глупава!

Първата от роклите на мадам Адел беше готова за проба на следващата сутрин и беше доставена късно следобед, малко повече от двадесет и четири часа след приемане на поръчката. Това не беше практичен дневен костюм, както можеше да се очаква — с истински френски вкус. Това беше една от трите официални дрехи за двора, разпространената френска роба, която беше поръчала. Тя пристигна, което не беше съвпадение, точно за музикалното соаре, което се даваше тази вечер от мадам Вудрьой. Мадам Адел и нейните помощнички бяха работили до късно през нощта, за да са сигурни, че ще е готова. Шивачката остана да помогне на Сирен при обличането на роклята, в случай, че е нужна още някаква поправка. Тя се суетеше около Сирен, нагласявайки деколтето и подръпвайки воланите отстрани на полата, после отстъпи назад.

— Прелестно! — извика тя, пляскайки с ръце. — Никой няма да повярва, че не слизате от кораба от Франция. Първо — копринени чорапи и обувки от специалист обуцар, после, ако позволите да се заема с косата ви, ще си помислят, че идвате направо от самия Версай!

Сирен се съгласи да направят и напудрят косата ѝ, въпреки, че се съмняваше в необходимостта да срещат косата ѝ назад. Когато накрая ѝ разрешиха да погледне в огледалото, тя можа само да седне. Личността, която познаваше, бе изчезнала и на нейно място седеше непозната. Прическата и деколтето на официалната рокля я правеха да изглежда по-възрастна, по-изтънчена и в същото време по-лекоμισлена. Самата рокля беше от небесносин брокат с квадратно деколте, поръбено с набрана дантела, която предполагаше тайно докосване. Плътно прилепващите ръкави до лакътя бяха украсени с много плисирана дантела и ленти. Докато горната пола се поддържаше от обръчи и беше отворена отпред, долната пола беше обшита с ивици, украсени с дантелени панделки.

— Виждате ли? Есенцията на модата! — бърбореше шивачката.
— Всичко, от което се нуждаете е леко докосване на ружа, една-две бенки и готово! Ще има съкрушени сърца, може би това на мосю Льомоние, да?

— Може би — съгласи се Сирен с лека, иронична усмивка.

— Значи разрешавате? — жената взе пухчето и кутийката с ружа.

— Разрешавам.

Тъкмо свършваха с ружа, когато стъпките на Рене се чуха по външните стълби. Шивачката спря заниманието си и накара Сирен да се изправи. Застанала няколко крачки назад, тя зачака с оживено лице. Рене отвори вратата и влезе. Чу се тих говор, когато прислужницата го посрещна и взе шапката му. Малко след това той се появи на прага на спалнята.

Но спря едва влязъл. Жената, която го гледаше беше изискана, с елегантна фигура, съчетана с ефирност, но трудно можеше да бъде свързана със Сирен. Струваше му се, че ако се облече и напудри като другите жени от неговия кръг, тя ще изглежда повече като тях, не толкова необикновена. Вместо това пред него стоеше дама с изисканост, сякаш произхождаше от благородна класа. Нормалното ѝ държание с изправена, горда стойка, съчетано с официалните дрехи ѝ даваше вид на родена аристократка. Това разстройваше и смущаваше.

Той бавно се придвижи напред и каза меко:

— Добре, добре.

— Продължаваме с подробностите, мосю — обяви мадам Адел.
— Какво ще кажете? Дали да бъде малко сърчице в ъгъла на устата, за да привлича окото към формата ѝ, или може би роза под окото, която да привлича погледа там?

— Нищо.

— Нищо? Но мосю, такава е модата!

— Няма недостатъци, които трябва да се прикриват. Съвършенството не се нуждае от разкрасяване. — Той спря пред Сирен с търсец поглед.

— Така е, разбира се — съгласи се шивачката.

— Можете да ни оставите, мадам.

— Разбира се. Да. Веднага. — Усмивайки се широко на себе си, мадам Адел събра пръснатите си принадлежности, четки и кутии и се изнесе.

Когато вече си беше отишла, Сирен навлажни устни.

— Ти... доволен ли си? — попита тя.

— Доволен съм отчасти.

Тя стреснато го погледна:

— Само отчасти?

— Мисля, че предпочитам нощната риза.

— Трябва да се научиш да разбираш мислите си.

Устните му леко се извиха:

— Трябва. Купих ти подарък, но не съм сигурен дали трябва да ти го дам.

— Защото мислиш, че вече съм твърде хубава ли? — попита тя с потъмнели очи.

— Защото нямаш нужда от него и без съмнение ще намериш начин да ме накараш да се чувствам като негодник.

— Не ми се струва, че е така — каза тя с кисел тон — освен, разбира се, ако наистина не си...

— Освен, ако не съм негодник? Благодаря. Сега няма от какво да се страхувам.

Той извади малка кадифена кутийка от джоба на жилетката си. Протегна ръка да хване нейната и сложи кутийката в нея. Пръстите и не бяха съвсем сигурни, когато тя я взе и я отвори. Забеляза блясъка на скъпоценни камъни, после изсипа в ръката си чифт обици с перли с крушовидна форма, поставени в розетка като цвете от диаманти.

Мина доста време, преди да успее да проговори:

— Много си щедър.

— Съвсем не.

Учтивият му тон я подтикна да каже:

— Разбирам. Ще очакваш отплата.

Дали? Рене не можеше да каже.

— Предлагаш ли я? — каза той.

— Знаеш, че не! — извика тя и очите ѝ веднага блеснаха като диаманти. — Не мога толкова лесно да бъда купена.

— Винаги съществува възможност.

— Твоя грешка — скъпо струваща грешка.

Когато беше ядосана повече приличаше на онази Сирен, която познаваше — буреносна и без преструвки.

— Може би не. Ще ги носиш ли?

— Защо? — Искаше да му покаже, че няма намерение да се чувства задължена по такъв нечестен начин. Тя вдигна ръце да свали малките златни халкички, подарък за дванадесетия ѝ рожден ден.

— Позволи на мен — каза той и вземайки едната обица започна внимателно да я завива. Усети твърдия метал, притиснат в мекото ѝ ухо. Той потъна, но тази обица беше по-дебела от халкичката и опъна нежната кожа на ухото ѝ. Той я закопча отзад и се зае с другата. Сякаш нещо я застави да вдигне поглед към него. Той ѝ се усмихна, докато нежно пъхаше втората обица в ухото ѝ, а допирът на кокалчетата му до бузата ѝ беше като ласка.

Той не беше свършил. От другия си джоб извади малко шишенце.

— Смей ми се ако искаш! Изобщо нямаш нужда от него, но изисканата дама никога не го пренебрегва.

Беше парфюм. Сирен взе в ръка красиво гравираното шишенце, усещайки ръбовете му в дланта си. Тя отвори малката запушалка. Във въздуха се разнесе аромат на дамаски рози, който донесе спомен за бряг и за нощ, които тя по-скоро искаше да забрави. Противопоставяйки им се, тя намокри запушалката и докосна с нея ямката на шията си, свивките на ръцете, а също и нежната вдлъбнатина между гърдите.

Рене не каза нищо, но погледът в очите му, както беше навел глава, беше смущаващ, изпълнен с удовлетворение и обещание.

Докато той се обличаше за вечерното забавление, Сирен прекара времето си оформяйки ноктите си, изтривайки задебелените места на пръстите си с парче пемза и втри гъша мас, донесена ѝ от прислужницата. Тези занимания не можеха да придадат на кожата ѝ гладкостта, която имат дамите, които не работят, но я предпазваха от пълен позор. Ноктите, които тя поддържаше къси заради готвенето, щяха несъмнено да пораснат, ако останеше в сегашното си положение. Ако...

Когато Рене се появи, изглеждаше прекрасен в пурпурното си кадифено сако с толкова дълбок цвят, че изглеждаше почти черен, и с лилави копринени панталони. На шията и китките му имаше дантела, а копчетата на сакото бяха от аметист. Перуката му беше спретната, завързана с черна панделка и напудрена до блестящо бяло, а в ръката си носеше ебонитов бастун. С всеки инч от себе си той беше

придворен, отдалечен, наблюдателен. Когато взе ръката на Сирен и я сложи върху своята, преди да я изведе от къщата, прониза я лека тръпка.

Разстоянието от квартирата на Рене до резиденцията на губернатора, където щеше да се състои соарето, беше не повече от кратка разходка. Къщата на губернатора беше на ъгъла на улицата, която минаваше пред Плейс Роял и втората улица нагоре от него. Там се намираше и Правителственият дом, където се решаваха делата на колонията. Улиците на града, прокарани с военна прецизност в решетка от правилни квадрати, имаха имена на картите, които събираха прах в губернаторските шкафове, но малцина ги употребяваха. Те в по-голямата си част бяха известни с имената на най-прочутите хора, които живееха там.

Официалният Правителствен дом — двуетажна постройка с наблюдателни прозорчета на покрива и стени с мазилка върху тухлите — беше в такова окаяно състояние, че вече се говореше за нова сграда нагоре по реката. Въпреки това, този дом имаше най-широки функции — тук, освен всичко, в салона на горния етаж се организираха и баловете. Но за по-интимни събирания жената на губернатора предпочиташе да приема гостите си в прекрасната атмосфера на къщата, където живееше със съпруга си. Такъв беше случаят тази вечер.

Не беше възможно да се каже кой беше избирал мебелировката на губернаторската къща — самият губернатор или жена му, но по всичко личеше, че целта им е била да повторят, доколкото е възможно, лукса на Версай. Едната стена на главния салон беше цялата в прозорци, докато отсрещната грееше в огледала. Дървените промеждутъци бяха боядисани така, че да изглеждат като мраморни с отсенки на зелено и розово. Полилеите ледено блестяха с кристалните си абажури и висулки. До входната врата стояха два шест футове масивни свещника от бронз, в които бяха поставени снопчета високи свещи, всичките от най-чист пчелен восък. Паркетът, полиран до силен блясък отразяваше танцуващите пламъци от големите камини от мрамор във всеки край на стаята. Таванът беше изрисуван с чувствени богини и пухкави херувими, докато от двете страни на камините имаше рисувани копринени тапети. Двата клавесина, на които си

акомпанираха певците и столовете, които стояха готови за публиката, бяха гравирани и позлатени, украсени със сценична тапицерия.

Разкошът в стил рококо беше завладяващ, подсилван от мисълта колко много внимание, мисли и пари са изразходвани, за да се транспортира всичко това до колонията. Той щеше да е още по-печатляващ, ако Сирен не знаеше от мърморенето на Жан и Пиер за това колко храна и дрехи и колко ценни стоки, предназначени за Луизиана са изгнили по пристанищата, докато пространството в корабите е било заето от тези неща, които губернатора и жена му считаха за особено важни.

Сирен и Рене официално бяха приети от губернатора и неговата дама в салона. Маркизата, блестяща в златиста дантела над черно кадифе, дори и да си спомни, че е видяла Сирен на корабчето, не го показа. Мосю Вудрьой, също толкова величествен в сив сатен, украсен с ордена на Рицаря на Сейнт Луис, заяви, че е очарован. Елегантен мъж с изискани маниери, той не само беше много по-млад от жена си, но и по-привлекателен, с широко чело, твърди черти и предизвикателни очи. Напълно наясно с високото си положение, любител на удоволствията, той беше още и добър администратор със здрава ръка при решаване на проблемите на отдалечената колония и с пълна увереност, че може да ги реши, ако му се даде време.

Усмивката, която отпрати на Сирен, когато тя направи реверанса си беше одобрителна, въздишката над пръстите ѝ — топла и забавена. Маркизата, поглеждаща с ъгъла на окото, махна на един лакей да донесе столове на Сирен и Рене. Губернаторът остави Сирен с израз на съжаление, лесно разбираемо като дан на красотата ѝ.

— Внимавай — предупреди я Рене, като се наведе към ухото ѝ, докато се отдалечаваха, — жената на губернатора е изключително ревнива.

— Мисля, че я привличат по-младите мъже.

— Едното не пречи на другото. Понякога е принудена да се успокоява като повечето съпруги.

Жените в колонията толкова дълго време бяха малко на брой, че женитбата по взаимно привличане и взаимни чувства беше нещо обикновено. Имаше уредени бракове между богатите и тази тенденция се увеличаваше, колкото повече земи сменяха собствениците си и колкото повече хора пристигаха, но понякога беше трудно човек да си

спомни, че във Франция нещата изглеждат много различно. Там, сред аристократите, които владееха земи, браковете се сключваха в люлката, без никакви други претенции, освен премислено съюзяване на богати фамилии. На изневярата на съпрузите не само се гледаше през пръсти, но тя беше нещо обичайно и съпругите, след раждането на наследника, можеха, с необходимата дискретност, да се наслаждават на прегръдките на любовници. За Сирен, която бе свикнала с мисълта, че в брака мъжът и жената са рамо до рамо и се подкрепят един друг в болести, мъка и нещастие, аристократичната представа за брачния съюз изглеждаше студена и бедна.

Не, че щеше да си направи труд да го каже на Рене. Тя се усмихваше и отправяше любезности към мъжете и жените, на които той я представи, после зае мястото си за музикалната вечер.

Младата жена, която ги забавляваше, дъщеря на плантатор, имаше чист, сладък глас, но без претенции за професионализъм. Поддържана от разтапящите се одобрителни погледи на дебелия жена, очевидно майка ѝ, тя беше феерична и оживена, докато представяше приятния селски живот с леко пикантно напомняне за пастирки и дойки, или когато гласът ѝ се носеше в произведения, популярни от предната зима от „Опера Комик“.

Скоро стана очевидно, че музиката е просто предлог за събирането. Когато певицата свърши, излязоха трио музиканти и столовете бяха дръпнати до стената, за да се направи място за танци. Тези, които не бяха настроени да вземат участие в такава енергична дейност, се насочиха към съседната, свързана със салона малка стая, където бяха наредени маси за карти. За да се поддържат всички, беше сервирана вечеря, като всяко от различните ястия беше сервирано отделно — от морската храна до дивеча, от месото до десерта.

Всички известни личности бяха тук — плантатори от владенията край Мисисипи и Сент Джон, градски търговци, съдии, нотариуси и лекари, офицери от кралската армия, градските власти — от охраната на кралските запаси, и прокурора до самия интендант — Мишел ла Рувелие, който беше най-влиятелният човек след губернатора. Заедно с жените, синовете и дъщерите си, те ядяха, пиеха, позираха с лукса си, увличаха се във флиртове и веселие, но най-вече разговаряха.

Постоянно се носеше поток от гласове, издигайки се и спадайки в остроумни отговори, бързи епиграми и смешни намеци, в

повърхностни слухове, но и в заучени разсъждения и страстни спорове. Тези, които искаха мнението им да бъде чуто, трябваше да бързат да намерят пролука и тема, ако искаха да задържат вниманието на слушателите; онези, които бяха тромави в ума и езика, бързо изоставаха.

Няколко дузини гости се бяха събрали в единия край на дългата главна стая, групирани около едно канапе пред камината. На канапето седеше мадам Вудрьой, сръчно насочвайки посоката на разговора, като изтегляше напред стеснителните и стягаше юздите на тези, които се опитваха да монополизират думата. Сирен, седнала от едната страна и Рене, застанал прав до нея, се наслаждаваха на бързите приливи и отливи на идеите. Тя беше силно заинтересувана от млад мъж на име Арман Мулен. Този джентълмен с леко накъдрена перука, чувствителни черти и диаманти сред дантелата на гърдите си, се прояви като силен поддръжник на честния секс. Той каза много неща, които показваха отличен ум, докато се движеше напред-назад пред огъня, разпалено говорейки с нетърпелив тон и екстравагантни жестове за мястото на жената в съвременното общество.

— Живеем в славна епоха, епоха на красота и изтънченост. И защо е така? Това е защото в красивата Франция имаме щастието да се прекланяме пред жените! Тяхната грация, очарование, любовта им към чистото и нежното, фините им чувства подхранват нашето изкуство, музика, дори и обикновеното мебелиране на жилищата ни. Никога преди не е правен такъв опит красотата да стане обществено достояние. На кого дължим това? На жените! Те ни правят почувствителни и ни подтикват към по-голяма тактичност. Те ни учат на дворцови обноски и на нежност в будоарите. Ако победим на бойното поле — удовлетворени ли сме? Не, трябва да бъдем наградени от оценката на жените в салоните. Най-големите ни подвизи на полето на честта са извършени заради доброто име на жената. Нашата поезия и философия са нищо, ако няма женска душа да ги поздрави, да ги дискутира, да ги окуражава. Колко безсмислено би било без тях, колко скучно и грубо.

— О, но бихте ли бил съгласен наистина да ви управлява жена?

Въпросът беше зададен от богато облечена дама с извити в усмивка устни и фини бръчици, които разкриваха прага на средната възраст. Дамата беше представена като мадам Прадел. Тя беше с

няколко години по-млада от съпруга си, който не се интересуваше от обществото, а предпочиташе да изразходва времето и енергията си върху плановите си за голяма резиденция отвъд реката. Подобно на мадам Вудрьой и мадам Прадел беше известна със забележимото си предпочитание към по-млади мъже, особено, ако бяха идеалисти и с приятен външен вид.

Арман Мулен направи широк жест:

— Защо не, ако е достатъчно образована за поста си?

— Така говори заблудената младост. По-възрастните мъже са предпазливи в споделянето на славата.

Неколцина се възпротивиха, а Арман прокара ръка по накъдрената си перука, преди да каже с напирало объркване:

— Но жените рядко са образовани за високи постове.

— Защо трябва да хвърлят усилия за такива неща? — обади се отстрани мъжки глас — когато има по-лесни начини да го постигнат, както Ла Помпадур?

Мадам Прадел игнорира коментара, усмихвайки се на Арман със светъл, топъл поглед.

— Това, което казахте е истина, но чия е вината, че сме толкова зле подготвени, кажете моля? Отначало ни отделят с гувернантки или в манастири през първите години от живота ни, а след това ни обвиняват, че не познаваме света. После, когато опознаем обществото ни обвиняват, че сме прекалено общителни за наше собствено добро.

— Грешка е да се мисли, че щом жените се учат малко да четат и пишат и да бродират, то те са необразовани — намеси се Сирен.

— Какво имате предвид? — попита мадам Прадел, обръщайки се.

— Образованието представлява преследване на знания. Знанията могат да се получат от книги. Жена, която може да чете, подобно на мъж, който е студент по право или медицина, може да улови важните идеи на времето ни.

— Самата истина — обяви Арман. — Погледнете само жени като мадам Тенсен и мадам дьо Дефан. Хората се тълпят в салоните им, защото са умни и интелигентни и с огромно разбиране.

По-възрастната жена гледаше Сирен със злобен поглед:

— А вие, скъпа? Вие не сте учила в колонията, мисля. Откъде идва този нов подход към обучението?

— Бяха ме изпратили в манастира на Урсулините, но идеята за обучение чрез четене дойде от един човек, когото познавам.

— Един човек — повтори другата жена, сякаш това обясняваше всичко.

— Моят... моят пазач — каза Сирен, търсейки друга дума. Тя говореше за Пиер, който трудно четеше, но имаше здрави позиции по въпроса, въпреки че не би било разумно да се споменава името му тук.

— Разбирам. Ще помня мястото, което споменахте, за дъщерите си. По-голямата скоро трябва да отиде да учи или да се омъжи, а баща ѝ не иска да я види задомена толкова скоро. А след нея имаме още две, за които трябва да се погрижим.

Носеха се слухове, които бяха стигнали дори до ушите на Сирен, че мадам Прадел е тази, която окуражава призиванието на дъщеря си като монахиня, защото не може да понесе мисълта, че дъщеря ѝ ще се омъжи и почти сигурно до една година тя ще стане баба. Би могло да е истина. Сирен каза само:

— Сигурна съм, че на дъщеря ви ще ѝ хареса.

— Много е далеч да се изпрати там младо момиче — каза маркизата. — Разбира се, вие имате връзките на Прадел, които могат да бдят за интересите ѝ.

— Наистина.

Арман Мулен заговори отново:

— Нека се надяваме, че моретата ще са в безопасност от английските войници след подписване на договора.

— Трябва да се надяваме всички да сме в безопасност — каза мадам Прадел с потръпване. — Никога в живота си не съм била толкова облекчена. От нападението миналата зима и смъртта на бедния Баби, съм скачала от леглото от страх поне по два пъти на нощ.

Тя говореше за нападението на индианци чоктау под предводителството на вожда Червената Обувка. Тогава плъзнаха слухове за стотици индиански бойци и беше изпратена армия, за да отрази напълно атаката от града, но после се разбра, че са били само тридесет-четиридесет души. Червената Обувка беше езекутиран миналата есен от приятелски настроени към французите чоктау, което трябваше да успокои духовете. Ефектът досега бе минимален. Смъртта на майстора по танци Баби — контешки облечен мъж с неопределена възраст, който беше главен любимец на дамите и здраво заседнал в

губернаторския дом, беше по типичния за Ню Орлиънс начин считан за по-голяма загуба от повечето. Баби, както и маркизата, бяха тези, които донесоха парижкия дух в града и окуражиха формирането на това, което за тях стана отбрано общество.

— Винаги съществуват такива тревоги — намеси се мадам Вудрьой — въпреки, че от друга страна, запалването на складовете беше най-ужасяващото. От всички неща, от които се страхуваме, пожарът е най-лошото.

Арман скръсти ръце на гърба си със светнал поглед:

— Като си помисля за тези хора, влезли в кралските складове и откъмнали стоки! Това е или безстрашен подвиг или отчаяна постъпка. Възхищавам им се.

— Нямахме толкова да се възхищавате, ако беше пламнала вашата къща от пожара — каза сурово жената на губернатора. — За щастие, сградата е изолирана и пламъците бяха рано потушени.

— Има ли големи загуби?

Въпросът дойде от задната част на групата. Отговори губернаторът, който идваше да се присъедини към тях:

— Няма да умрем от глад — каза той с широка усмивка, внушаваща доверие.

— С виновните трябва да се постъпи строго, когато бъдат заловени — чу се друг коментар.

— Разбира се — отговори губернаторът, и извади кутията си за смъркане с ленива грация.

Арман каза:

— Носят се слухове, че мъжете са били контрабандисти, които са търсили конфискуваните си стоки. Винаги се изплъзват тези хора!

— Наистина. — Губернаторът взе щипка енфие, после деликатно кихна в дантелената си кърпичка. — Единственият човек, който е в състояние да... да кажа ли?...да ни освети по въпроса тук е Лъомоние. Той с готовност е взел в плен единствената ни лейди — контрабандистка — мадмоазел Сирен. Трябва да сме му благодарни, предполагам, макар че виждайки красотата ѝ съм склонен да мисля, че той е достатъчно възнаграден.

Забележката беше мека, дори весела, но погледът, който я съпровождаше не беше такъв. Губернаторът Вудрьой можеше и да е женен за жена, която се меси в търговията и делата на колонията, но

той не беше глупак. Очевидно беше също, че той винаги знае повече, отколкото показва. Сирен почувства тръпка на страх за Бретонови. Явно беше, че ролята ѝ не е минала незабелязана. Просто не ѝ беше идвало на ум, че някой толкова незначителен като нея може да представлява интерес за губернатора маркиз Вудрьой.

Рене, който стоеше зад нея, сложи ръка на рамото ѝ. И остана там — топла, интимна тежест. Може би това трябваше да ѝ подейства успокояващо, но за Сирен беше потискащо с явния израз на притежание. Над нея той отговори на губернатора с плътния си глас:

— Богато възнаграден.

Сирен бе залята от гореща вълна на гневно раздражение, потискано досега от страха. Тя се почувства белязана и като че ли всички погледи се обърнаха към нея и Рене с похотливи мисли. Нещо повече — изглеждаше като че ли Рене е поканил това нахлуване в тяхната интимност.

Тя вдигна ръка да покрие неговата, стискайки я леко, преди да забие ноктите си в дланта му. Усети как ръката му леко се дръпва, когато той трепна, но не направи опит да я махне. Тя можеше да продължи да си играе с ръката му в пародия на привързаност или да го пусне и да страда от допира му. Тя го пусна.

Но щом се удаде възможност, тя избяга и отиде да гледа танцуващите, преди да влезе в стаята с освежителни напитки да изпие чаша вино. Когато се обърна с чаша в ръка, до нея стоеше Арман Мулен. Той също си взе вино и сведе глава в поклон, като ѝ се представи.

Усмивката му беше обезоръжаваща, а дълбоките кафяви очи — оживени от любопитство, докато си разменяха комплименти и коментари за вечерта. После той каза:

— Истина ли е, че сте контрабандистка?

Сирен видя, че той е две или три години по-възрастен от нея, но се чувстваше неизмеримо по-зряла. Той нямаше кой знае каква репутация в града. Беше единствен син в семейство с три по-големи сестри, надеждата на любяща майка и горд баща. Беше получил образование в Париж и сега се очакваше да заеме мястото си като млад господар в имението в Луизиана. Без съмнение в този момент за него се планираше женитба, съюз с някоя девойка, която едва е започнала да разцъфтява, с хубава зестра в земя и отлични връзки на родителите. В

Париж той вероятно си беше имал работа с някои хубавички гризетки или е бил под крилото на по-възрастна жена за въведение в насладите на плътта, но някак си бе успял да запази вида си на идеалист и благороден младеж. Това добре се съчетаваше с меките му къдрици и невинна усмивка.

Сирен беше склонна към снизходителност по няколко причини — защото го харесваше, защото ѝ напомняше за Гастон, защото я караше да се чувства по-малко хвърляща се в очи на това събиране и не на последно място — защото Рене наблюдаваше разговора им с едва забележима бръчка между веждите. Тя разказа за опита си в контрабандата, преструвайки се пред Арман, че това е било в далечното минало, водейки го така, че той да заговори за себе си. Скоро тя забрави, че Рене, или който и да е, ги наблюдава.

Окуражени от примера на Арман двама от приятелите му се присъединиха към тях. Двойката привлече други, докато постепенно се образува кръг от блъскащи се, бърборещи обожатели. Погледите, които ѝ отправяха бяха дръзки, преценяващи, но все пак с уважение и дори по-скоро с неувереност. Сирен не можеше да реши дали причината е младостта им, положението ѝ под покровителството на Рене или връзката ѝ с такова дръзка занимание като контрабандата.

Губернаторът беше този, който я спаси, точно когато тя се почувства обкръжена, център на твърде голямо внимание.

— Изпратиха ме — каза той добродушно, като огледа групата — да ви кажа, джентълмени, че сте монополизирали дамата, а на дамата — че е отнела твърде много джентълмени от танците. Едно от най-приятните ми задължения като лидер на тази колония е да поправам такива неравновесия. Бихте ли ме удостоили, мадмоазел, с ръката си за този музикален откъс?

Човек не отказва на губернатора в Луизиана, както във Франция — на краля. Сирен изрази удоволствието си и церемониално се отправи към дансинга.

Музиката започна. Те се движеха в ритъма ѝ. Губернаторът похвали лекотата на движенията ѝ. Сирен му благодари за любезността, която за нея имаше малко по-голяма важност. Но следващите му думи я изненадаха:

— Интересувате ли се от театър?

— Театър ли, Ваше Превъзходителство?

Той се усмихна.

— Това не е нещо обикновено, нали, театрите тук са много малко?

— Фактически не съществуват.

— Точно така. Но аз говоря за аматьорски театър. Обичате ли представления?

— Не съм сигурна — каза тя. — Не съм опитвала от манастирското училище.

— Игуменката позволяваше такова отклонение?

— Тя беше общителна жена, а и ние, момичетата, се развличахме навън на открито.

— Първите театри са били на открито. Нашите са вътре, но ще се радваме, ако вземете участие. Имаме нужда от нови лица.

— Много сте мил — промълви тя. Всичко ставаше много бързо. Не можеше да спре да се пита как би била приета в губернаторския кръг, ако носеше старите си дрехи и беше без опората на мъж като Рене — човек, докоснал се до блясъка на кралския двор. Чудеше се също дали някой от стаята, пълна с хора, би я познал на улицата утре, ако избягаше и се върнеше на корабчето. Цинизмът не беше привлекателен, но понякога беше трудно да се избегне.

— И тогава, разбира се — продължи губернаторът — ще има и маскен бал. Мадам Вудрьой и аз ще бъдем дълбоко разочаровани, ако не дойдете.

— Звучи очарователно, но се страхувам, че аз съм... зависима от мосю Льомоние и не знам какви са желанията му в това отношение.

— О? Тогава ще трябва да му кажа какви са моите. Що се отнася до мен, вие ще бъдете много добре представена, уверявам ви.

Менуетът свърши. Не след дълго Рене дойде за Сирен. Той беше съвършено учтив, когато се сбогуваше с домакините, но хватката му върху ръката ѝ беше малко по-силна от необходимото, а гласът му, когато ѝ говореше звучеше твърде равно и твърде учтиво. Тя изучаващо го погледна в светлината на факлите до входната врата. Много добре. Ако той е раздразнен, то и тя — също. Нека да каже нещо, нека опита само. Ще съжالياва. Наистина ще съжالياва.

14.

Прислужницата негърка ги очакваше. Тя отвори, взе шапката на Рене, свали шала на Сирен от раменете ѝ. Последва ги в спалнята, за да остави нещата в големия гардероб, после се обърна очаквателно.

— Това ще бъде всичко, Марта — каза Рене.

Жената измърмори учтива фраза и ги остави. Няколко минути по-късно се чу тропане на обувки по задната стълба и далечен шум от затваряне на врата, когато тя се прибра в малката си стаичка до кухнята в приземния стаж.

Сирен, като се държеше за таблата на леглото, събу едната си обувка. Тя свали и другата, преди да каже с глас, в който се чувстваше горчивина:

— Не искам да се оплаквам, но можеше да попиташ дали нямам нужда от помощта на Марта.

— Нямаш — отговори Рене.

— Не? Този костюм с доста труден за събличане.

— Знам. Да ти помагам е моя привилегия.

Думите му бяха твърде гладки. Тя го погледна подозрително:

— Не съм казала, че не мога да се съблека сама, само, че сега това е по-трудно.

— Не съм и помислял да те оставям да го правиш сама. — Докато говореше, той си съблече сакото и го метна на стола. Погледът на сивите му очи, докато свалеше диаманта от вратовръзката си, съдържаше едновременно очакване и умисъл.

— Наистина няма защо да се затрудняваш. — Тя се обърна, завъртайки като камбана полата си, като опипваше панделките, който украсяваха дрехата ѝ и прикриваха закопчалките.

— За мен няма да е затруднение, а по-скоро удоволствие.

Веднъж вече беше заплашвал да играе ролята на камериерка. Изглежда се готвеше да приведе заплахата в действие.

— Странно е, че едва сега реши да се заемеш с това — каза тя.

Гласът му прозвуча близо зад нея, когато отговори:

— Моят халат, колкото и очарователно да ти стоеше, не даваше много възможности за такова извинение.

— Няма значение, мога да се справя сама.

Във вените ѝ препускаше страх. Тя искаше да го погледне, като животно, подушило опасност. Но нямаше да му даде това удовлетворение. Вместо да се обърне, тя се отдалечи, колкото се може по-безгрижно. Нейният корсет най-после беше освободен и тя остави купчината развързани панделки на масата. До нея стоеше нисък стол и тя седна на него, повдигайки полата си, за да достигне жартиерите. Нарочно попита разсеяно:

— Какво ще кажеш за вечерта? Хареса ли ти?

— Беше каквато очаквах. Но разбира се, доволен съм от успеха на новата си любовница. — Той се приближи и застана пред нея, после с грациозна лекота се отпусна на едно коляно. Сложи ръце върху жартиерите, взе малката бродирана ивица от пръстите ѝ и ги разкопча. Хвърли го настрани, преди бавно да смъкне копринения ѝ чорап надолу по крака.

Докосването на пръстите му до чувствителната сгъвка на коляното, плъзгането им по крака я смути и през коприната. Но по-обезпокоително беше неговото мълчаливо приемане за свое право да я обслужва и изящната лекота, с която го нравеше.

— Аз... по-скоро си помислих, че не ти е приятно вниманието, което ми обърнаха — каза тя. Когато той пусна единия чорап и посегна за другия, тя побърза да хване ръката му.

Рене поднесе ръката, която държеше неговата до устните си и целуна гладката ѝ кожа. Ароматът на дамска роза, стоплен от кожата на Сирен и смесен със собствения ѝ нежен аромат, завладя сетивата му с неизразима сила. Тя беше сложила неговия парфюм! Този подарък беше от чиста сантименталност, спомен от друг момент на непоносимо желание. Той беше глупак, но в този момент глупак, когото не го е грижа, щастлив глупак!

Той твърдо отстрани ръката ѝ и се върна към жартиера ѝ и въпроса ѝ, скрит под формата на коментар. Усмихна се:

— Това беше моментен изблик на ревност.

— Моментен.

— Малко нарушение на добрите маниери, позволено при дадените обстоятелства. Трябваше да се сетя, че ще привличаш мъжете

като мухи на мед. Те са изгладнели за ново и очарователно лице.

— Аз не съм твоя любовница.

— Не си ли?

Дълбокият тембър на гласа му беше нежен. Също и докосването му. Тя го гледаше с разширени и тъмни очи, как разкопчава другия жартуер и смъква копринения чорап по стройните извивки на крака ѝ. Вътре в нея се таеше странен, застинал копнеж. Тя се помъчи да намери обида и желание за спор, но те я бяха напуснали. Тя опита преструвка в объркването си и отново го хвана за ръката.

— Какво — произнесе равно тя — си мислиш, че правиш?

В очите на Рене бликна сребърен смях. Нямахте друга като Сирен.

— Мисля, че е очевидно — каза той. — Съблазнявам те.

— Така ли? Можеш да ме предупредиш.

— Това не влиза в играта.

— Извини ме, но изглежда не знам правилата. Какво трябва да правя сега, за да я разваля? Да крещя и да ти ударя плесница, или да припадна от екстаз?

Той се освободи с бързо движение на китката и сложи ръце на коленете ѝ, плъзвайки ги нагоре по стегнатите мускули на бедрата.

— Каквото искаш. Но можеш да почакаш да видиш, дали няма да стане нещо, което да ти е приятно.

— А ако не стане? — Ръцете му сякаш изгаряха плътта ѝ. Тя успяваше да задържи гласа си спокоен само с огромно усилие.

— Ако не — тогава имаш избор.

— Какъв?

— Можеш да бъдеш жестока и да ми го кажеш или да бъдеш мила и да се преструваш.

Тя преглътна мъчително, когато я хвана по-здраво и я придърпа към себе си.

— Кажи ми, каква причина имам, за да бъда мила?

— Бих бил доволен — каза той и махна едната си ръка от под полата ѝ, за да я сложи на шията, заравяйки пръсти в косата ѝ. Измъкна фибите и освободи гъстите коси сред дъжд от бяла пудра за коса, която се посипа по раменете ѝ, спускайки се меко върху гърдите. Рене прилепи ръка към обърканите ѝ коси и я придърпа към себе си, докато устните им останаха само на няколко инча разстояние. — Освен

това ще бъде толкова щедър в отговор, колкото можеш да понесеш. И нещо повече — преструвката понякога може да се превърне в истина.

— Няма да се преструвам — каза тя.

Той се канеше да я обладва — тя го знаеше. Решението беше взето и той не поиска позволенията ѝ. Този път нямаше връщане назад, нямаше отстъпление от окончателната интимност. Какво правеше този случай по-различен — тя не можеше да отгатне. Освен, ако не е нещо в Рене, някаква промяна, някакво решение, което беше повече свързано с представата му за поддържана жена, отколкото с това, което съществуваше между тях.

Нямаше значение. Тя не можеше да отмести поглед от твърдата извивка на устните му, дори и когато прегръдката му се стегна и гърдите ѝ опряха в неговите, до момента, когато той пое устата ѝ с устни.

Тази сладост, толкова мила и измамна! Как е могла да забрави? И беше ли забравила? Съзнанието може да е отделило това настрана, но тялото — не. Нехаяйки за желанието си, тя разтвори устни, приемайки, предлагайки.

Челюстта му беше твърда под търсеците ѝ пръсти, мястото, където устните им се сливаха беше изключително чувствително, когато го докосна. Тя усети до бузата си гъстите му, дълги мигли, заплетени в отпуснатите вълни на косата ѝ. Сложи другата си ръка на рамото му, нежно притисната, усещаща контролираната сила на мускулите под свободната му риза, усещаше ги да се плъзгат, докато той галеше хълбока ѝ с бавни, кръгови движения.

Желанието бликна в нея, бавно се надигна всепоглъщащата нужда. Тя се разля във вените, запълзя по кожата, причинявайки червен прилив в сърцето ѝ, който го накара да забие силно. Тя изпусна мека, отчаяна въздишка. Притисна се към него, прилепвайки напрегнатите си гърди до неговите плоски твърди гърди.

Целувката му стана по-настойчива и дълбока. Той проследи с език вътрешността на устата ѝ и финия ръб на зъбите. Уви езика си с нейния в гъвкава игра — настъпвайки, отдръпвайки се, канейки я да се реши и тя в отговор. Плъзна пръсти по сложните извивки на ухото, погалвайки чувствителната ѝ кожа с леко като перце докосване на пръстите, така че тя потрепери. Проследи крехката ямка на ключицата ѝ, спускайки се надолу към изпъкналата ѝ гърда. Той я обви с длан,

обхвана съвършения глобус, запълвайки ръката си, преди да намери нежно набъбналото връхче. Нежните погалвания на пръстите му изпращаха изгарящи усещания през нея, които се настаняваха в долната му част.

Сирен го искаше. Нищо друго нямаше значение. От известно време тя знаеше, че той има такова въздействие върху нея, но беше отказвала да го разбере. Сега това стана без ограничения. Обстоятелствата се бяха съюзили, за да я доведат до тази точка против волята ѝ, против цялата ѝ защита. Тогава, нека бъде така! Щом като трябва да се подчини, нека извлече от това цялото възможно удоволствие, всяка радост и болезнен спомен.

Тя свали перуката от главата му и прокара пръсти през гъстите вълни на косата му, отпускайки ги. С разтворени устни тя наведе глава да ги прокара по слепоочието му — докосваше веждата му с език, отдаваше се на прелестта на мига. Тя почувства триумфалното повдигане на гърдите му, преди да я придърпа до себе си. После дойде топлото плъзване на ръката му, когато я свали от хълбока ѝ и я притисна между бедрата ѝ под ризата. Той я докосна там с нежно изучаване.

Сърцето ѝ подскочи, блъскаше се лудо в ребрата. Можеше да почувства горещото препускане на кръвта си, да усети как тя обагря кожата ѝ. Беше замаяна от желание и недоверчива към бързия му поход. Топлите му ласки, толкова нежни, толкова неотслабващи я лишаваша от дъх и изпращаха тръпка, пробягваща по корема ѝ. Залята от този копнеж, тя склучи ръце върху раменете му.

Той вдигна глава с тихо възклицание, прекъсвайки прегръдката ѝ, когато се изправи. Взе я в на ръце и се спусна напред, притиснал я здраво към себе си, обърна се и тръгна към леглото. Опря коляно на пружинирация мек дюшек и я остави върху гладката повърхност на леглото. Пружината изскърца, когато той се отдръпна, за да загаси свещите. В тъмното светлина идваше само от огъня и триенето на дрехите, когато той ги свалеше и хвърляше на стола. Когато очите ѝ свикнаха с мрака, тя можа да види грациозно изваяното му тяло, което огънят правеше да изглежда медно и бронзово, видя горящото обещание в очите му. После с твърдо овладени движения на добре развитите си мускули, той отиде до леглото и се настани до нея.

Веднага започна да я съблича. Движенията му не бяха припрени, а сигурни, сякаш бельото ѝ беше пречка, но не необичайна за него. Отворената горна част на костюма ѝ с тежка бродерия беше на пода. Полите и обръчите бяха свалени с тих копринен шепот. Блузата от фина коприна беше съблечена и тя усети хладния въздух върху тялото си. Гола, тя се протегна и се обърна така, че гърдите ѝ докоснаха тялото на Рене нежно възбуждащи.

Нищо повече не беше нужно. Той я притегли към себе си, прилепвайки я плътно до тялото си, така че втвърдените връхчета на гърдите ѝ се заровиха в къдравите косми на неговите гърди и твърдата му дължина се притисна към мекотата, където се сливаха нозете ѝ. Той разпери пръсти на гърба ѝ, опитвайки сатенената и кожа и живата структура на костите и сухожилията, следвайки стройната извивка на талията ѝ издигането на хълбоците така, сякаш откритията, които щеше да направи бяха безценни. Гърдите му се издигнаха и спуснаха в трудна въздишка. Той се отдръпна и с ръка на рамото ѝ я обърна нежно по гръб.

В един трескав миг тя си помисли, че ще я изостави и в гърлото ѝ се надигна вик. Той се приглуши от въздишка, когато миг по-късно Рене потопи лице във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Усети дъха му гъделичкаш и топъл първо до едната изпъкнала гърда, после до другата. Докато той им отделяше внимание с топлото прилепване на устата си, пръстите на ръката му отидоха на корема ѝ, движейки се в кръг, масажирайки, слизайки все по-надолу. Докосването му беше грабителско, изискващо притежание на всяка извивка и вдлъбнатина и носещо живо блаженство. Бавно, с топли устни и леко грапав език той проследи завладяното.

Кръвта във вените ѝ струеше нажежена, пулсираше с приглушени удари в ушите ѝ. Дъхът ѝ изскачаше с бързи издигания и спускания на гърдите. Мускулите на бедрата бяха напрегнати, трепереци. Вътре в себе си чувстваше болка от очакването. С лека въздишка стисна рамото му.

Той се надигна, заставайки над нея. От устните ѝ се отрони тих вик, когато той я изпълни със сигурното си, плъзгащо проникване. Той се отпусна над нея, влизайки по-дълбоко. Тя го притегли към себе си, обви го с бавно удоволствие. Няколко дълги мига след това той преплете крака с нейните и със свиване на мощните си мускули я

премести, така че тя се озова над него, а косата ѝ се спусна като напудрена завеса около тях. С ръце върху хълбоците ѝ, той определи ритъма на движенията, после я накара да го приеме, докато стана част от нея — неотделима част. Отново и отново тя се плъзгаше над него, докато остана изтощена и задъхана. Тогава спря, отпусайки челото си върху неговото. Той взе лицето ѝ в ръце и целуна разтворените ѝ устни, повдигайки се над нея, за да се притисне още веднъж.

Тя пое овладения натиск на движенията му, които я издигаха все по-високо. Те се бореха заедно, споделяйки усилията с възпламенени сетива и опияняваща пламенност. Удоволствието избухна в нея — нещо буйно, прекрасно и богато на задоволство, което се разрастваше, разпростираше се, носейки в себе си жарка радост.

Това беше съвършената свобода, смелата тайна на сътворението. Изгубени в магията, те не можеха да бъдат спрени, не отвърщаха на нищо, освен на всепоглъщащите искания на съединението. Уловени в капана на великолепието, те се движеха — отделни същества, свързани за момент, но без окови, превърнати в един, макар и останали самите себе си. И екстазът, който получиха беше също така свободен, извън всякаква цена, но не без стойност.

След това Сирен остана да лежи, взирайки се в тъмнината. Тя беше жена и следователно — слаба, а нещата между мъжа и жената бяха така устроени, че тя и Рене можеха да намерят удоволствие един в друг. Сега вече не ѝ изглеждаше странно, че Рене я беше използвал и предал, щом като тя самата предаде себе си.

Зората дойде, издигайки се зад капациите в струи сива светлина. Заедно с нея дойде и чукането на външната врата. Рене се събуди с тихо проклятие. Той отхвърли завивките, претърколи се от леглото и се протегна за панталона си. Обу го, после с бързи крачки отиде до гардероба, където свали халата от закачалката. Увивайки се в кадифената дреха, той погледна към леглото, където лежеше Сирен.

— Какво е това? — Тя беше изненадана колко дрезгаво звучи гласът ѝ и прочисти гърлото си, кой знае защо раздразнена от това.

— Нищо — успокой я той с кратка усмивка. — Спи.

Когато вратата се затвори след него, Сирен се изправи на лакът и се послуша. Чу се звукът на резето, отместено от вратата, после нисък мъжки глас. След малко външната врата се хлопна отново. Рене обаче не се върна. Под вратата блесна светлина, когато той запали снопче

свещи. След няколко минути Сирен усети дима и чу пращането на току-що запален огън.

Тя легна отново и затвори очи, но не можа да заспи. Беше придремвала от време на време през нощта, но не си бе починала истински и сега се чувстваше отпаднала. Тя беше, ако трябва да е честна пред себе си, държана жена на Рене от няколко дни, но не беше почувствала силата на това до сега. Опита се да помисли какво ще стане с нея. Той можеше да ѝ се насити и да я освободи, или да се върне във Франция и да я зарече. Тогава какво? Бретонови щяха да ѝ обърнат гръб, както тя предполагаше. Или щеше да има друг мъж? Но какво щеше да стане с нейната мечта да има земя и дом, нещо сигурно и нейно?

В другата стая беше тихо. Какво ли правеше Рене? Той не беше спал много по-добре от нея или може би тя му беше пречила с въртенето си — той бе променял положението си всеки път, докато най-последно я придърпа към себе си с искането да лежи мирно. Това не беше такава ужасна заплаха, но откритието, което правеше не можеше да я остави достатъчно неподвижна, за да я превземе сънят.

Споменът беше толкова вълнуващ, че я накара да стане. Тя отметна завивките, прокара пръсти през косата си, мръщейки се на падащата пудра, когато отмяташе обърканата коса зад раменете. Отиде до гардероба и свали нощницата си, измъквайки я през главата. За момент се поколеба — не ѝ се искаше да види Рене на дневна светлина. Спалнята беше хладна, огънят в камината беше догорял до купчина студена сива пепел. Нямаше смисъл да се крие тук и да хване настилка. Нито щеше да ѝ помогне. Тя пристъпи до вратата на салона и я отвори.

— Какво стана? — попита Сирен.

— Куриер с писма от Франция. Кралският кораб е пристигнал тази сутрин.

Кралският кораб и двойникът му правеха редовни курсове между Франция и колониите ѝ в Новия свят, които отнемаха понякога шест месеца, а понякога и повече за отиване и връщане.

Сирен кимна разбиращо и леко се усмихна. Устните му се извиха в отговор.

— Само един момент — каза той и се върна към писането, за да си довърши изречението.

Сирен застана с гръб към огъня. Между веждите ѝ се появи лека бръчица, докато наблюдаваше как Рене плъзга перото по хартията. Тя не смяташе, че той пише някакво послание или учтиво писмо. Възможно беше да е адресирано до семейството му във Франция, може би до баща му, но имаше нещо в съсредоточаването му върху задачата, което като че ли противоречеше на това. Тя никога преди не го беше виждала зает толкова сериозно с нещо. Като че ли внезапно видя някаква страна от него, която е държал скрита. По-точно именно това, а не самото му занимание, беше озадачаващо.

Той стигна до края на страницата и я подписа без никакви завъртулки. Остана за момент загледан в листа, после го посипа с пясък. Когато посегна да остави съда с пясъка на мястото му, ръкавът на халата му закачи края на един от навитите ръкописи. Той се разгъна. За миг проблесна в злато редица от печати отдолу на страницата. Рене остави попития лист върху другите, после ги събра на куп. Чак след това премести пясъчницата от най-горната страница върху табличката. Без да бърза, подравни краищата на листата по-добре, наведе се да ги сложи в кутията и затвори капака.

После стана и заобиколи масата, отивайки при Сирен. Повдигна вежди, когато остави погледа си да се спусне по облечената ѝ с нощница фигура, спирайки се на картината, изрисувана от блясъка на огъня през бялата коприна.

— Като че ли си спомням друг момент, когато съм те виждал така — каза той с изпълнен с желание глас. — Нищо не исках толкова много, колкото да те взема в леглото и да видя дали си толкова розова и топла под дрехата, колкото изглеждаш. Тогава не можех да го направя. Не е ли странно как се променят нещата?

Уловката за отвличане на вниманието беше много сполучлива. Всичкият интерес към кореспонденцията на Рене се стопи и се върна едва след известно време.

Арман Мулен дойде на следващия следобед. Младежът беше очарователен и хубав, свеж по непознат начин. Беше облечен по последна мода, с леко на къдрена перука и дълъг бастун с гравирана златна топка. В ръката си носеше поема за Сирен. Той представи това, което нарече бедно усилие, със скромн поклон и такова лукавство, проблясващо в погледа, че тя беше предупредена да не го приема

твърде сериозно. Не че имаше и най-малката опасност това да стане. Арман беше забавен за компания, много умен и с развито чувство за хумор, но след запознанството си с Рене той й изглеждаше по-скоро незрял.

Все пак беше приятно да има обожател, да й бъдат отправяни жестове и погледи на нежен флирт, без да има нужда да бъде постоянно нащрек. Беше интересно, че минаваха дни и посещенията на Арман ставаха все по-чести и тя имаше кого да пита за различни неща — подробности за това кой офицер с коя жена живее, кой от високопоставените членове на града с чия съпруга спи, кой наистина има важни връзки във Франция и кой е изпратен без една пиастра. За много от по-скандалните случаи Сирен знаеше, но имаше и такива, за които не говореше никой. Добре беше да е подготвена, щом като щеше да се движи между тези хора, а не да ги гледа от разстояние, както беше през последните три години на корабчето.

Рене прекарваше все повече време пред писмената маса в салона. Това започна от момента, когато за пръв път му бяха донесли книгата от Кралския кораб, следователно трябваше да се предположи, че тези, над които той работеше така неуморно, трябваше да отплуват обратно с кораба. Сирен стигна до извода, че старанията му може да са само в интерес на връщането му във Франция. Нямаше нищо друго, което да може така да ангажира вниманието му, или да изисква толкова много старание с писалката.

От друга страна, Арман просто обичаше хората и се интересуваше от странностите и слабостите им, както и от тайните им действия. Той събираше факти и ги предаваше на Сирен за развлечение по време на визитите си. Дори губернаторът и жена му не останаха защитени от беззлюбния му хумор. Арман й разказа как мадам Вудрьой беше отвела пред съпруга си един от собствените им прислужници, защото бил заварен да краде вино. Домакинята обвинявала прислужника по неоспорим начин, докато бедният човек стоял с наведена глава и треперещи ръце, умиращ от страх да не бъде изпратен на стълба за бичуване или на друго ужасно наказание за провинението си. Маркизът го гледал с преценяващ поглед по време на тирадата на мадам Вудрьой. Когато тя свършила, той пренебрежително махнал с ръка:

— Вие накарахте човека така да се разтрепери, скъпа, — каза той, — че сега се нуждае от бутилка вино за успокоение. Дайте му я.

— А мадам Вудрьой? Какво мисли тя за това? — попита Сирен.

— Кой знае. Не каза нищо и никой дори не знае дали историята е истинска. За мен това е предупреждение, упрек за това, че е вдигнала такъв шум заради бутилка вино, като жена на търговец. Губернаторът обаче е добродушен човек.

— Така ли мислиш?

— Човек никога не знае — той е много ловък в скриването на чувствата си. Само си спомнете как посрещна Рувейлие на музикалната вечер.

— Интенданта?

— Същият. Не знам защо Рувейлие се появи в къщата на губернатора — дали като предизвикателство и защото считаше тези събирания за публични? Нито пък разбирам защо мадам Вудрьой го е поканила, освен, за да се престори, че не знае нищо за оплакванията му.

— Не е много правдоподобно, нали? Всички знаят, че губернатора и интенданта винаги са в конфликт, независимо кои са те.

Това, че част от териториите за управление на губернатора и интенданта се припокриваха беше слабост в администрацията. Тази слабост беше предизвиквала търкания в миналото и щеше да продължи да ги предизвиква, докато съществува.

— О, но това е различно. Рувейлие атакува Вудрьой чрез жена му, пищевой на кралския министър, за да я обвинява във всички престъпления, които човек може да си представи, с изключение може би само на проституция. Вудрьой, за да не остане назад, попълва официални бланки, които обвиняват интенданта в продаване на стоки, предназначени за Луизиана, за своя собствена печалба.

— Конфликтът не е измислен!

— Може да се каже така. Вражда, възникнала между мадам Вудрьой и Рувейлие. Не на последно място, защото и двамата си присвояваха правото да продават търговски отстъпки и лицензи за спиртни напитки в полза на собствените си портфейли.

Цената на подкупите за такива търговски отстъпки, която беше увеличила и контрабандата, попречи на Бретонови да кандидатстват за легална търговия в миналото.

— По такъв начин се върши бизнеса, предполагам.

— За нещастие.

— И как мисълта за това, че дамата е въввлечена в такива сделки ви се отразява, след като онази вечер възхвалявахте ролята на пола ни за формиране на обществото?

Той се усмихна, а меките му кафяви очи проблеснаха:

— Мислите, че сте ме хванали натясно? Но трябва да призная, че въпреки, че намирам действията на дамата за не особено деликатни, аз се възхищавам от нейната съобразителност и смелост.

— Възхищавате се на силата у една жена?

— Само до известна степен! — каза бързо той.

Устните на Сирен се извиха в усмивка. Тя не отвърна, но позволи между тях да остане кратка тишина, докато гледаше Арман, опитвайки се да реши дали да зададе въпроса, който се въртеше в ума ѝ.

— Какво има, мадмоазел? Да нямам енфие на вратовръзката си? Или остатъци от закуската на ревера? Кажете ми бързо!

— Не, не, чудех се дали знаете за други дейности на мадам Вудрьой — в областта на търговията.

— Колко сте дискретна, скъпа. Ако имате предвид контрабандата, това в миналото беше публична тайна, въпреки, че мисля, че тя не е така активна, откакто започна войната с Англия. Ако имате предвид разпространението на хашиш сред войниците, това не е доказано, но е слух, който често се повтаря.

Сирен не беше толкова сигурна, че контрабандата на маркизата е спряла, но си замълча.

— Мислите ли, че губернаторът знае за тези неща?

— Мога да си го представя. Как би могло да бъде иначе? Да си кралски губернатор е най-скъпото задължение. Вудрьой може да оказва щедро гостоприемство и да прави благородни жестове понякога за бутилка вино, но здраво държи сметка за хазната си.

— Той все още е загрижен за трафика с англичаните.

— Наистина. Говори се, че кралският кораб е донесъл строга заповед от краля до Вудрьой да сложи край на това. Никакви извинения за неуспеха няма да бъдат приети. Слуховете говорят още, че губернаторът е получил предварително предупреждение за строгата заповед преди няколко месеца, донесено от Льомоние.

— От Рене? Колко странно. — Дали това не обясняваше неговата роля в опита да бъдат заловени Бретонови?

— Точно така — приятелски намек от кралския министър Морпа.

— Тогава губернаторът със сигурност ще трябва да спре контрабандата.

— Ще трябва, иначе ще се прости със смяната в управлението на Нова Франция. И няма съмнение, че ще успее. Това ще я направи по-доходна за мадам Вудрьой, когато конкуренцията бъде премахната и тя ще има възможност да поднови дейността си.

Сирен поклати глава:

— Колко сте циничен.

— Аз ли? — той погледна с голямо задоволство. — Сега трябва да си изработя поза.

— Моля ви да не правите това!

— Харесвате ме такъв, какъвто съм?

— Много.

— О, най-после признание. Започвах да се страхувам, че сте невъзприемчива към чара ми.

— Бих ви направила комплимент и по-рано — произнесе тя с нежна ирония — ако знаех, че самочувствието ви се нуждае от такова нещо.

— Жестоко, жестоко — промърмори той. — Може би оттук ще отида направо при маркизата. Тя може да е пестелива жена, която е забравила да си брои годините, но поне знае как да оцени хубавото у един мъж, независимо дали е духовно или физическо.

Сирен не можеше да не се засмее на театралността му, макар, че миг по-късно стана сериозна.

— Истина е, значи, че тя има млади любовници?

— Колкото до любовниците, не мога да кажа, но има добро око за мъжки крак и не стои над това да опита със собствените си пръсти дали формата е естествена или е с подплънки.

Свободните панталони, носени от повечето работници, включително Бретонови, бяха достатъчно прилични, но плътно прилягащите дрехи, изработени от коприна и сатен, които носеха джентълмените, предназначени да показват, че те не са с изкривена стойка, чудесно подчертаваха мъжките им атрибути.

— Искате да кажете, че тя...

— Често. Ако човек е толкова неразумен да я посети сам, или да отиде в някой тъмен ъгъл, когато тя е наблизо.

— Носят се слухове, но трудно мога да повярвам за такова поведение. Тя излъчва такова достойнство.

— Полезно нещо е достойнството, както честта и положението — съгласи се той.

— Да, разбирам какво искате да кажете. — Сирен замълча за момент, после продължи. — Чухте ли, че... знаете ли нещо за нея и Рене?

— Когато Льомоние дойде за пръв път, той разбуни духовете. Тя започваше да мърка щом го види. Не само че беше ново лице, но и силно привлекателен, и с ореол на опасност около себе си, както обичат някои жени. Преследването беше доста развлекателно, доколкото той беше по-хитър от повечето или може би по-свикнал да бъде преследван. Репутацията му го беше изпреварила, естествено.

— Естествено — повтори тя. Бедният Рене, преследван от мадам Вудрьой, нападнат, ранен и полуудавен в реката. А после, когато той беше спасен и оздравял отново, тя се бе нахвърлила върху него.

Сирен задържа поглед върху трепкащите пламъци. После продължи:

— Може да се каже, че той си го е докарал с миналото си поведение.

— Разбира се — каза Арман, накланяйки глава с благоразумен вид.

— Но вие не мислите така?

— Тези теми винаги са трудни. Кой може да каже защо хората постъпват по един или друг начин, кое ги тласка към жертвите им?

— Трябва да има нещо.

— Невинаги, но в случая с Льомоние — така изглежда.

— Защо казвате това?

— Знам историята от леля си в Париж, която познава семейството и понякога пише на майка ми, нали разбирате, така че можете да съдите, колко е точно. Изглежда Льомоние невинаги е бил такъв какъвто е сега, а по-скоро прилежен младеж. Той е учил право и управление на големи имения, така че да може да служи за опекун на по-големия си брат, който е наследил фамилните земи и титли. После

братът се замесва в отвратителен скандал, свързан с фалшифицирани пари. Изгубени са големи суми. По-възрастният Льомоние се върнал от Париж, където е станало нещастieto. Един ден, когато излязъл на езда в уединена гориста местност, той се застрелял в главата с пистолета си за дуел.

Сирен издаде звук на ужас. Арман кимна.

— Дори това. Любимият първи син вече го няма. На другия ден Льомоние встъпва в наследство и поема отговорностите и задълженията на брат си. Той заминава за Париж, за да открие какво е довело до унищожението на брат му. Намерил там топъл прием, той скоро забравя целта, с която е отишъл. Плесенясвал е в имението на баща си твърде дълго, тъй недоволствията на града и славата на Версай му замаяли главата — както на много други. Обидил е някоя важна личност и хоп! Ето го тук, в Луизиана, изгнаник...

Арман млъкна, когато се чуха стъпки по стълбите и на прага се появи Рене. Усмивайки се, готов да приветства домакина, той продължи гладко:

— Но ние всички сме изгнаници по един или друг начин.

— Арман, радвам се да ви видя отново — каза Рене с ирония в тона, загатваща за честите посещения на младия човек.

Арман, за да не бъде надминат във вежливостта, направи лек поклон:

— Разбирам, че злоупотребявам, но мадмоазел Сирен е такова рядко създание — жена с физически чар и ум. Човек трябва да търси вдъхновение за литературните си усилия все пак, и колко е освежаващо да намеря тук истинска оценка.

— О — каза Рене приветливо — вие сте й донесъл ново стихотворение. Може ли да го видя?

Той вдигна листа, който лежеше на канапето до Сирен и зачете внимателно, премествайки се с гръб към огъня.

Арман изглеждаше притеснен, въпреки че се опитваше да се покаже безгрижен.

— Това е още едно от бедните ми усилия, страхувам се, което не представлява нищо в сравнение с това, което заслужава мадмоазел Сирен. Сигурен съм, че вие сте написал много, които са далеч по-добри.

— Едно-две. Човек едва ли може да избяга от това — така се е побъркал светът по писането — каза Рене, без да вдигне поглед. — Но не си спомням никога да съм сравнявал женското око с блато.

— О, аз просто съм имал предвид тъмно, дълбоко и мистериозно!

— Така прецених и аз. А какво ще кажете за кално, измамно и застояло?

— Никога не съм казвал това!

— Не сте ли? Колко странно! Мислих, че сте. — Рене се обърна към Сирен, протягайки й с два пръста поемата с вид на неописуемо пренебрежение. — Ще позвъните ли за чаша шоколад, скъпа? Сигурен съм, че всички имаме нужда от него.

— За да премахне вкуса от поемата ми?

— Нима съм казвал такова нещо? — Рене изглеждаше изненадан.

— Няма нужда. Добре го знам. Спестете ми шоколада, мадмоазел, ако обичате. Имам среща с музата си.

— Мислех — каза Рене с учтиво озадачаване, — че тя е тук. — Той посочи към Сирен.

Арман нямаше да се остави да бъде подведен. С меланхоличен вид и много извинения, той си тръгна.

Когато си излезе, Сирен каза на Рене:

— Трябваше ли да бъдеш толкова заядлив?

— Очакваше от мен да го окуражавам? Ти правиш достатъчно за това.

— В това няма нищо лошо. Всяка дама си има обожатели.

— Знам го достатъчно добре, но той те обожаваше твърде особено, и твърде често, за да ми е приятно. Възхищението му започва да става пресилено, а ти го намираш вълнуващо.

— Това притеснява ли те?

— Въпросът е дали ти се нрави. Арман Мулен е млад и романтичен, и с прилично състояние — всъщност, той е всичко, което можеш да очакваш от бъдещия си съпруг.

Сирен се изправи на крака и се приближи до него.

— Това ли е твоят начин да кажеш, че трябва да приема предложението, ако ми бъде направено?

— По никакъв начин. Аз просто... посочвах, че той е подходящ.

Рене много добре разбираше какво прави — удовлетворяваше собствената си ревност. Беше нещо обикновено, както каза Сирен, омъжените и поддържаните от друг мъж жени да имат обожатели — мъже, които им се възхищаваха отдалеч и намираха в забранения обект на любовта си отдушник за потиснати страсти.

— Разбирам — каза Сирен. — Да, предполагам, че е подходящ. — Това, което тя също разбираше, беше, че независимо дали той искаше да признае или не, ѝ казваше, че може да се огледа около себе си, че връзката ѝ с него няма да бъде постоянна.

— Какво ти говореше Арман в момента, когато влизах? — попита Рене.

— Нищо важно.

— Трудно ми е да повярвам. Има дързък език, но още не е научил да контролира изчервяването си.

Сирен, застанала с ръка на облегалката на канапето не можа да не се засмее леко — Арман наистина беше станал тъмночервен.

— Не беше нищо неприлично. Говорехме просто за брат ти.

— Моят брат? — тонът на Рене беше остър.

— Не знаех за смъртта му, съжалявам.

— Той не е мъртъв.

Думите бяха студени, липсата на изразителност беше по-смущаваща, отколкото ако беше извикал.

— Но аз разбрах...

— Той се застреля, но не умря. Разстрои съзнанието си — тялото му живее и диша, яде, спи и расте и когато баща ми умре, брат ми ще носи титлите и честта на най-първороден син.

Рене я наблюдаваше отблизо, но нямаше никаква друга реакция на хубавото ѝ лице, освен жалост и смущение. Това бяха безполезни чувства. Знаеше го, защото беше изразходил много от тях.

— Титлите и честта, които щяха да са за теб, ако беше умрял? — произнесе тя колебливо.

Той направи бърз жест на отвращение.

— Не. Никога. Нямам нужда от тези неща.

15.

Губернаторът Вудрьой не забрави за любителския театър, за който беше споменал пред Сирен, когато се срещнаха за пръв път. Пиесата, която щяха да представят беше комедия от Мариво, съкратена версия на неговата „Le Jeu de l'amour et du hasard“, или „Игра на любов и късмет“. До деня преди Великите пости имаше време, но не трябваше да се отлагат репетициите.

Историята разказваше за джентълмен и дама, обещани един на друг, без да са се виждали. И двамата се съмняват, че ще си подхождат и решават да видят другия, без да разкриват себе си. Те сменят местата си с техните прислужници за първата среща. Лудо се влюбват един в друг. Камериерката на дамата и прислужникът на джентълмена също са влюбени един в друг. Четирима души се оказват заплетени в интрига, двама от тях си мислят, че са влюбени в човек с по-ниско положение, а двама — в човек, който стои над тях. Това беше предизвикателна пиеса, хуморът произтичаше от непривичните за героите роли и от острия диалог.

Сирен, която играеше дамата, с губернатора в ролята на джентълмена, не беше сигурна, че е подходяща, въпреки, че маркизът настояваше, че тя притежава точно тази комбинация от независимост и фееричност, която беше необходима. Рене играеше ролята на прислужника, докато камериерката беше мадам Прадел, а мадам Вудрьой не можа да бъде убедена да участва.

Жената на губернатора заяви, че харесва пиесата и се радва, че Ла Помпадур е възкресила аматьорските театрални представления, но не можела да играе. Просто не ѝ било по силите да научи толкова много диалози — каза маркизата — но Сирен си помисли, че дамата счита това под достойнството си. Играта в театъра винаги се бе ползвала с пикантна репутация и патронажът на кралската любовница допринасяше малко това да се промени.

Необходима беше голяма практика, тъй като губернаторът, макар и не професионалист, изискваше пиесата да има известен блясък.

Всеки трябваше да се движи с грация и стил, както и да произнася репликите си с колкото може по-малко смущаващи грешки. Той ясно обяви желанията си, но всъщност мадам Вудрьой се грижеше за нивото. Тя взе върху себе си задълженията на режисьор и седеше в дългата стая за репетиции, правеше забележки и даваше инструкции. Самият маркиз беше неизтощимо щедър в коментарите и тактичен в предложенията, и все пак Сирен, спомняйки си какво ѝ беше казал Арман, започна да наблюдава двойката и да се чуди дали маркизата просто не изпълнява волята на съпруга си.

За Сирен, която играеше с него, изпълнението на сцените от любовен характер в такава близост беше плашещо преживяване, независимо от неговия чар и изтънчени маниери. Вудрьой беше забележителен с изисканата си личност, за да дава вид, че отразява ясно нещата. Нещо повече — у него имаше голяма доза арогантност.

Рене също не облекчаваше положението, наблюдавайки внимателно всяко нейно движение, всяка усмивка и жест. Това я правеше още по-нервна. Тя не можеше да разбере защо ѝ обръща толкова внимание — тя не беше сляпа за оценяващия поглед в очите на маркиза, но в маниерите му нямаше фамилиарност, нито пък в нейните.

Не можеше да се каже същото за мадам Прадел, която не пропускаше възможност да сложи ръка върху ръката на Рене, или да се облегне на него, когато репетираха репликите си. Това беше безвкусна гледка и я разсейваше. Не, че тя ревнуваше, разбира се, или вярваше, че Рене е толкова загрижен за нея. Не, отношението на Рене към нея, мислеше си тя, беше собственическо, като на куче към кокал. В това нямаше нищо, което да я кара да се чувства самодоволна, и малко — което да я дразни.

Тя не можеше да оцени начина, по който той идваше и заставаше зад нея и стоеше, слушайки, докато тя говореше на чаша вино и кейк с маркиза след репетиция. Говореха си за разни неща, а губернаторът задаваше въпроси и предлагаше теми, а тя просто отговаряше. Той я попита дали има семейство и приятели, показвайки, че има предвид други, освен майка и баща, за които той знаеше, че вече не са живи. Тя каза за дядо си в Хавър, а също и за отчуждеността си спрямо него.

— О, да, мисля, че познавам джентълмена от Нова Франция.

— Наистина ли? — попита тя и очите ѝ светнаха от удоволствие.

— Беше преди, преди да ме назначат като губернатор на Трите Ривиери. Но си спомням дядо ви да крачи под наметало от боброва кожа, толкова дълго, че метеше с него земята. Той винаги казваше, че предпочита да му е топло, отколкото да е модерен. Това, мисля, че беше много практично тогава.

Тя се засмя.

— Смея да кажа, че си е все същият, беше същият, когато го видях за последен път. Може би сте познавал майка ми като момиче?

— Наистина — много очарователно създание. Вие много приличате на нея, доколкото си я спомням. Никога няма да забравя отчаянието сред ценителите на женската красота, когато тя се омъжи. Говоря, естествено, за първия ѝ съпруг.

— Първият съпруг? Какво искате да кажете? Има само един.

— Но сигурен съм... Името на майка ви беше Мари Клер, нали? Мари Клер дьо Бланш?

— Да, но никога не съм чувала да е била омъжена преди. Кой е бил той? И какво е станало с него?

Губернаторът я гледа няколко дълги секунди, после сякаш някъде зад очите му се затвориха капаци.

— Може би греша, мадамозел. Трябва да съм сгрешил. Простете ми.

— Но вие казахте името правилно — възрази тя озадачена.

— Правилно, може би, но вероятно не се отнася за същата жена. Бедната ми памет. Във всеки случай, мъжът, за който мисля, умря в дивите места. Жената скоро се омъжи повторно.

— В Нова Франция ли?

— Така мисля.

Много добре, тогава. Родителите на Сирен се бяха срещнали в Нова Франция, но са се оженили в Хавър. Тогава Рене се обади иззад тях:

— Ако това е крайт на семейната история, Сирен, скъпа моя, да си тръгваме. Намирам играта за много уморително мероприятие. Копнея за леглото си.

Мадам Прадел дойде до Рене, когато Сирен вдигна въпросителен поглед към него. По-възрастната жена звънко се засмя като чу думите му.

— Заедно с другите неща, не се и съмнявам.

Рене дори не погледна към нея. Той заобиколи стола на Сирен и ѝ предложи ръката си. Хвана я под ръка и като я погледна обещаващо, се съгласи:

— Заедно с другите неща.

Сирен не направи опит да протестира нито в губернаторския дом, нито по време на краткия път до квартирата му. Когато влязоха и вратата се затвори зад тях, тя се отдръпна от него.

През рамо каза:

— Защо направи това?

— Кое?

— Знаеш много добре. Защо ме измъкна изпод носа на губернатора и всички останали, като че ли нямаш търпение да легнеш с мен?

— Вероятно точно по тази причина.

Рене знаеше, че има още нещо. Той ненавиждаше лекотата, с която тя говореше с Арман и дори с Вудрьой, докато едва ли имаше половин дузина думи, които да размени с него. От това, че знаеше причината, не му ставаше по-леко.

— Наистина ли? — каза тя хладно. — Какво чакаш тогава? Ако това е желанието ти, помогни ми да съблека тези дрехи и да отиваме в леглото веднага.

Той долови насмешката в гласа ѝ, видя болката, която я подхранваше. Не остана незасегнат от тях — просто не ги зачете пред огромната си нужда от нея или сигурността му, че съществува жизнена връзка между тях, когато бяха в леглото. Независимо дали тя знаеше това или не, и независимо дали го желаше, там изчезваха съмненията му и там намираще убежище, макар и временно, от страховете си.

— Как мога да се възпротивя на такава изискана покана? — каза той, а очите му бяха прозрачно сиви. — Наистина, какво чакаме?

Сирен бързо свикна със следобедните посетители. Визитите на Арман станаха нещо обикновено. Той често водеше свои приятели, мъже на същата възраст и със същото положение, които се смееха, шегуваха се и ѝ отправяха комплименти. Не че тя имаше нещо против. Беше все едно, че е отново с Гастон, въпреки, разбира се, че Гастон никога нямаше да ѝ донесе бонбони или цветя, по които още имаше

роса, никога не пишеше поеми за красотата на китките ѝ и нежната извивка на веждите ѝ.

Арман беше попитал дали има намерение на сутринта да го приеме, както правеха много дами, докато приготвя тоалета си за деня. Сирен се беше изсмяла на самата идея. Тя още не си беше създала навика да лежи, докато сутринта почти отmine. Много се съмняваше, че Арман и приятелите му ще са станали и облечени навреме, за да я видят как приготвя тоалета си, а дори и да можеха — идеята ѝ се стори смешна. Тя не беше кралица, всяко движение, на която трябваше да бъде педантично наблюдавано от множество свидетели. Стигаше ѝ, че Рене наблюдава всяко движение, без да има нужда от повече зрители.

Тя привикваше към него, привикваше да вдига поглед и да намира сивите му очи в размисъл, който бързо биваше скриван. Тя не можеше да разбере защо я държи при себе си, щом като имаше такива резерви, въпреки че понякога беше принудена да се пита дали в тази несигурност не се крие неговата привлекателност.

На следващия ден след обяд тя седеше в салона, когато Марта доведе в стаята посетител. Намерила го на улицата, когато се връщала от пазар. Питал за мадмоазел.

— Гастон! — извика Сирен.

Книгата излетя от скута ѝ, когато тя скочи и изтича да обвие ръце около него. По-младият Бретон застана здраво, за да приеме бурното ѝ нападение и като я прегърна мечешки, я отдръпна от себе си да я погледне.

— Това наричам аз посрещане — каза той с усмивка.

— Откъде идваш? Защо си тук? Всички добре ли са? Ела, седни и ми кажи. — Радостта ѝ да го види беше толкова голяма, че тя чувстваше, че бърбори, но не можеше да спре.

— Може ли да получа нещо за пиене? Идвам направо от реката и съм дяволски жаден.

Сирен се огледа за Марта, но тя вече беше изчезнала към задната част на къщата. Марта не се нуждаеше от напомняне, за да посрещне гостите, дори онези, облечени като Гастон в кожена дреха и обикновени панталони.

— Ще имаш след малко. Само ми кажи как са мосю Пиер и мосю Жан и къде ги остави.

— Бяхме на път за земите на чоктау, когато внезапно се сетихме, че имаме само думата на Лъомоние, че си в безопасност и си добре. Решихме, че един от нас трябва да се върне и да се убеди в това. Аз бях този, който най-малко щеше да привлече вниманието.

— Може би — каза тя с известна строгост, — но все още си в опасност. Видели са те в склада. Не мога да повярвам, че се разхождаш по улиците посред бял ден.

Той сви рамене:

— Трябваше да те намеря.

Колкото и да искаше Сирен да го задържи, не трябваше да го прави заради него. Тя извика на лицето си усмивка.

— Добре, намери ме, и както виждаш съм много добре. Можеш да се върнеш и да го кажеш на мосю Пиер и мосю Жан и да им кажеш също, че ще съм по-спокойна, ако стоят по-далеч.

Гастон само я гледаше, без да каже нищо, с непроницаемо изражение, като подръпваше златната халка на ухото си.

— Изглеждаш много хубава.

— Аз... благодаря ти. — По някаква причина богатата рокля и фината дантела на шапчицата ѝ я караха да се чувства неудобно, както когато ги облече за пръв път, въпреки че бързо свикна с лукса.

— Чух някои неща на улицата. Изглежда сега си много близка с губернатора, играеш театър с него... и всичко останало. Дали не може нещо да се уреди?

В очите ѝ се надигна мъка.

— Не мисля, че е възможно. Мосю маркизът е приятен човек, но приема задълженията си съвсем сериозно.

— Великият маркиз, както го наричат хората. Великият лицемер, бих казал аз, след като всички знаят, че жена му...

Сирен бързо сложи ръката си върху неговата.

— Недей толкова високо. Може някой да те чуе.

— Не ме е грижа, ако чуят — каза Гастон, но понижи глас, подчинявайки се на настояването ѝ. — Във всеки случай, ако не си щастлива като катеричка с двугодишен запас от орехи, тогава трябва да те взема със себе си при татко и чичо Пиер.

— Не можеш да го направиш.

— Не? Кажи ми защо? Би било просто — разходка покрай реката, когато се стъмни...

— Аз... съм дала дума.

Гастон я гледа един дълъг миг с проникателен поглед, докато тя започна да се изчервява. Той удари с ръце по коленете си и ги склучи там.

— Много добре, тогава. Щом ти оставаш, и аз оставам.

— Невъзможно!

Въпреки раздражението в гласа на Сирен, тя почувства топлота в себе си. Но не можа да каже нищо повече, тъй като Марта се върна с чаша вино и чиния дребни сладкиши. Докато жената им сервира, дойде Арман за ежедневната си визита.

Сирен представи младите мъже един на друг. Не й оставаше нищо друго, освен да не представя Гастон по никакъв начин, което щеше да направи посещенията му още по-подозрително. Възможно беше Арман да не е чувал за него. Можеше само да се надява на това.

Оказа се празна надежда. Арман погледна Гастон с най-жив интерес:

— О, да — каза той — контрабандистът.

Гастон му отпрати бляскава усмивка, докато правеше поклона си.

— Виждам, че славата ми ме е изпреварила.

— Колкото до това — не знам — каза спокойно той. — Но аз се постарях да открия каквото можах за мадмоазел Сирен.

— Започвам да разбирам. — По-младият Бретон погледна от Арман към Сирен с вдигнати вежди.

Той само си мисли, че разбира, помисли си Сирен, но не възрази. Ако той си мисли, че Арман е част от причината да остане в Ню Орлиънс, то може да реши да си тръгне, преди да е станало твърде късно.

Арман, вземайки чаша вино, представи на Сирен последното си поетическо усилие. Тя му благодари оценяващо и прочете на глас отделни части, за да разведри обстановката. Очакваше след това да се възцари неловко мълчание, но разговорът някак се обърна към контрабандата и тя остана в ъгъла на канапето да слуша как двамата разискваха върху недостатъците на сегашната търговска система. Изглежда Арман беше мислил преди за забранената търговия с англичаните, но баща му не е искал и да чуе за това. Мосю Мулен

предпочиташе синът му да вземе състоянието, което можеше, от земята и да забрави за такива рисковани начинания.

Беше й забавно да гледа как се развива запознанството и нараства уважението между Гастон и Арман, но това не я поглъщаше изцяло. Тя почувства облекчение, когато Арман, верен на възпитанието си, стана и се приготви да си тръгне.

Виждаше се, че не му е приятно да остава Гастон сам с нея, особено след като другият младеж го изпрати с такова самочувствие, като че ли той е домакинът. Но добрите му маниери надделяха. Щом трябваше да си отиде, щеше да го стори.

Гастон затвори вратата след него и се върна на стола до Сирен. Фиксирайки я със строг поглед, той попита:

— Често ли идва Мулен?

— Да.

— И какво мисли Льомоние за това?

— Такъв е обичаят и той го приема като всички.

— Приема ли го, наистина? Проклет да съм, ако бих го направил на негово място.

Сирен се намръщи:

— Тогава е добре, че това не те засяга.

— Не виждам за какво ти е това, тези поеми за петната по лицето ти.

— Петна! За всяка малка бенчица, украшение!

— За петно.

Тя дълбоко пое дъх, за да успокои раздразнението си.

— Много дами приемат следобед и е благоприятно за една жена да има обожатели, които пишат поезия за нея.

— Не ме интересува какво е. Не бих допуснал да се въртят в къщата ми и не знам защо ти го правиш, освен ако не искаш да накараш Рене да ревнува.

Тя оскърбено отхвърли обвинението, но дори когато говореше, не беше сигурна в истината. Вече не знаеше какво чувства към Рене. Мислеше, че любовта си е отишла, но какво тогава е тази радост, която усеща в прегръдките му, сладостното вълнение от докосването му, удоволствието просто да го гледа, да бъде край него, да споделя дните и нощите му? Но нямаше никакъв смисъл в това да мисли, че още е влюбена. Съвсем нямаше смисъл.

Когато на свечеряване Рене се върна, Гастон все още беше в къщата. Дори и да беше изненадан, че вижда младежа, той не го показва, а го покани на вечеря и го разпита за Пиер и Жан. Сирен, която беше започнала да поема известна отговорност за домакинството на Рене, се измъкна при Марта да обсъдят вечерята, оставяйки двамата мъже сами. Когато се върна, Рене и Гастон изглеждаха много доволни един от друг, с този чисто по мъжки повдигнат дух, който съпровожда постигнатото разбирателство.

Те бяха в такива добри отношения, че Сирен очакваше Рене да покани Гастон да остане у тях през нощта. Той обаче не го направи. Когато вечерята свърши, вече отдавна се беше стъмнило. Гастон, напътстван от Сирен да бъде много внимателен, използва тъмнината, за да се върне на корабчето.

Скоро след като младежът си беше отишъл, Рене зае мястото си на писмената маса. Сирен започваше да мисли, че това е начин да избегне дългите часове между вечерята и лягането, които трябваше да бъдат запълнени с разговори. Тя разбираше, че бърбенето не е главната й цел във взаимоотношенията с Рене и все пак намираще начина, по който той беше способен да се потопи в работата си, за изключително досаден.

Тя седеше свита на канапето пред камината, събула новите си бродирани сатенени чехли, с крака подвити под разперената й копринена пола на златни ивици. Не пудреше косата си, тъй като от гъстите облаци пудра започваше да киха, но беше позволила на Марта да я направи на кок на вълни и къдрици, които падаха на едното рамо. Тежестта на кока караше фибите да се забиват в главата й. Сега тя ги сваляше една по една, освобождавайки дългите тъмnozлатисти къдри и опъвайки я на рамото като разресваше обърканите коси с пръсти.

Една фиба, която беше пропуснала, падна от освободените кичури. Тя се плъзна по извивката на шията й и падна в дълбоко изрязаното деколте на роклята. Тя тихичко възкликна от досада. Наведе се напред, вмъквайки пръсти в ниското деколте да я извади. Когато вдигна глава, забеляза, че Рене я наблюдава. Той стоеше неподвижен със замислен поглед.

Тя колебливо му се усмихна. Той отвърна на усмивката й с топло пламъче в очите, но отново възобнови работата си.

Сирен се спря и няколко дълги мига гледа бързите му точни движения, играта на трепкащите пламъци на свещите по чертите на лицето му и очертанятията на устните, които полираха кожата и се отразяваха на блестящи черни вълни в косата му. Светлината проблясваше по перото, с което пишеше и правеше сянка на твърдия му юмрук, който той неспирно движеше по страницата. Тя помисли за тази ръка върху тялото си и по кожата ѝ премина лека тръпка.

Сирен извади краката си изпод полата и стана, протегна се леко, после отиде да остави фибите на близката маса. Върна се до огъня и като взе машата, съживи пламъците в камината; остана загледана в пламъците, с прибрана до себе си пола, далеч от опасността. Когато горещината стана непоносима, тя се обърна и направи крачка към писмената маса. Прокара пръсти по гладкия ѝ, полиран ръб, докато я заобикаляше и леко докосна Рене по рамото.

— Какво пишеш с такова усърдие? — попита тя, преструвайки се на лениво любопитна. — Мемоари?

— Нещо също толкова глупаво — писма до влиятелни хора. Изгнаниците не бива да допуснат да бъдат забравени, освен ако не искат да останат изгнаници.

— Толкова ли ужасно ще бъде, ако останеш тук? Поздравът в началото на страницата, която тя успя да види беше до кралския министър. Той със сигурност можеше да се нарече влиятелен човек, но Рене беше споменал, че е и негов приятел.

Рене се обърна на стола да я погледне.

— Означава ли това, че ти би искала да остана?

— Внимавай! — извика тя. — Ще изцапаш с мастило ръкава си.

При обръщането той беше сложил облечената си в кадифе ръка върху страницата, на която беше писал, и която още не беше попитала. Тя посегна да хване китката му, за да отмести ръката, но той отново твърдо я сложи обратно.

— Ръкавът няма значение, а отговорът на въпроса ми има.

Погледът му беше настойчив. Тя го срещна с очи, изпълнени със съмнение. Иска ли той да остане? Възможно е. Не ѝ се искаше да мисли за заминаването му. Но не можеше да се съсредоточи върху отговора, тъй като инстинктът ѝ подсказваше, че не беше случайно това, че замаза написаното с ръкава си. Той не искаше тя да види какво пише. Самото подозрение направи изречението, което ѝ се мярна, да се

вреже като ярко острие в мозъка ѝ: „...само един начин да се спре забранената търговия, известна като контрабанда, и той е чрез енергични мерки за тези, които са заловени в нея, така че да послужат за пример...“

Трябваше да каже нещо.

— Сигурен ли си, че искаш да заминеш?

Той стана и широките му рамене надеждно закриха от погледа ѝ пергамента, на който пишеше.

— Понякога мисля за Франция и копнея за нея като сираче за майка си — каза той, — а понякога, когато те взема в ръцете си, ето така, чувствам, че където си ти — там е моят дом.

Той се опитваше да отвлече вниманието ѝ, както и преди, когато тя прояви интерес към това, което пише. Нека го направи тогава. Сирен, отпусайки се в прегръдката, прие целувката му. В края на краищата нямаше значение. Знаеше какъв е и все пак не можеше да избяга от привличането му, не можеше да си позволи за му се противи, да го окуражи да издаде Бретонови на губернатора. Невъзможно беше да избяга от притежанието му, така че можеше поне да извлече удоволствие от него. Това беше една малка компенсация.

Все пак, когато на следващата сутрин Рене излезе на кафе или да се срещне с губернатора, или за каквото там беше изчезнал на сутринта, Сирен отново отиде до писмената маса в салона. Полираната повърхност беше чиста, без нищо повече от някое късче хартия, но мастилницата и перото стояха готови. Лакираната кутия беше до стената. Въпреки, че Сирен разтърси ключалката, дръпна я и дори бръкна вътре не твърде нежно с една фиба, тя остана здраво затворена, пазейки тайните си.

Вечерта, когато беше организиран маскеният бал даван от маркиза и жена му, Правителственият дом грееше в светлини. До вратата пламтяха факли, осветявайки жадните лица на тълпата, събрана на калната улица да види пристигането на гостите, които влизаха след прислужници или момчета, с фенери. През целия ден беше валяло и нощното небе беше тъмно, с ниско надвиснали облаци, които заплашваха с нов порой, но това не спираше зрителите. Те се блъскаха за по-добра позиция, съперничеха си с кошници с кейк и месни произведения, портокали и бонбони виолетки и в същото време

внимателно следяха за джебчии. С широко отворени очи те гледаха костюмите на щастливците, специално поръчани за случая, или изровени от стари сандъци. Публиката изглеждаше разделена поравно между тези, които виждаха красота във всичко и онези, които виждаха само недостатъците с коментари по-скоро непристойни и искрени, отколкото разумни.

— Какво се е маскирал този като посмешище на шивача?

— Предполагам, че това трябва да бъде дебелият крал на Англия.

— Погледни там. Жена, която може да носи колело на врата си няма защо да се безпокои, че задникът ѝ изглежда като кърма на кораб.

— Това е презряната кралица Мария Тереза бе, идиот!

— А аз съм Савската кралица!

— Погледни само апетитната пастирка, с малкото ѝ закръглено задниче...

Заради влагата и калните улици Рене беше наел стол — носилка, за да закарат Сирен до Правителствения дом. Возилото с четиримата си носачи не можеше да се нарече луксозно, кожената седалка беше скърцаща с миризма на пот и напоена с парфюм. На пода беше разхвърляна мухлясала слама, изцапана със засъхнала кал. Рене вървеше до носилката с едната ръка на вратата ѝ, а другата — върху дръжката на шпагата си. Шпагата беше не просто част от костюма му на мускетар, а и разумна предпазна мярка. Благодарение на тълпите по улиците, тази нощ се очакваше всичката измет на града да се измъкне от дупките си.

Сирен и Рене трябваше да чакат на опашка, докато приближат Правителствения дом, така че имаха достатъчно много време да чуят различни шеги и насмешки, отправяни към гостите. Когато дойде реда им, Рене подаде ръка на Сирен да слезе, после хвърли монети на носачите, за почерпка. Чу се ропот заради наметалата, които тя и Рене носеха, и които скриваха костюмите им, но Сирен нарочно не обърна внимание и бързо пристъпи към сградата.

Във вестибюла свалиха наметалата си. Сирен разтърси многопластовия газ в зелено и златно, от който беше направен костюмът ѝ на горска нимфа. В същото време калта бързо беше изчеткана от ботушите на Рене от специално поставен там за целта прислужник. Присъствието им беше забелязано и те наместиха

лентите на маските си по свободния начин, приет във венецианския двор, после се оставиха да ги заведат в балния салон.

Събирането на богато облечени и украсени със скъпоценности хора, свещниците, съдържащи стотици свещи, подобни на съзвездия, елегантните мебели край стените, отличната музика, храна и питиета и празничната обстановка — всичко това можеше да си съперничи само с Париж. В този задморски кът — Ню Орлиънс — всичко това беше блестящо. Нещо повече, гостите знаеха, че не е имало токова събирание в кратката история на града и подозираха, че може и да е последно. Това добавяше допълнителен чар към вълнението, предизвикано от маскарада, живо, почти трескаво удоволствие, че е нещо, за което ще се носят легенди. Никога гостите на маркиза не са се усмихвали толкова много и не са се смели така звънко, никога виното не бе имало такъв прекрасен вкус, а храната не е била като амброзия. Музиката завладя настроението, приповдигна го, докато прозорците не бяха отворени за хладината на нощта, която да разпръсне аромата на толкова много топли, пищни и неограничено напарфюмирани тела.

Навън отново беше заваляло, шумът и хладната влага нахлуха в стаята. Никой не обърна внимание. Какво значение има времето, когато предстоят толкова удоволствия?

Сирен танцува половин дузина танци — с Рене и Арман, веднъж с някакъв Арлекин и два пъти със светия крал Луи V, който имаше ореол за корона и за когото тя беше сигурна, че е губернаторът. Времето престана да има значение. Скрита зад маската си, в този момент не съществуваше нещо, което можеше да я засегне, дори и гледката на Рене в компанията на една дама, облечена като игуменка, която сигурно беше мадам Вудрьой. Тя беше извънредно щастлива в кръга от веселие, с ритъма на музиката и с физическата умора от танца, която туптеше във вените и в тила ѝ. Тя откри у себе си способност за чисто веселие, способност да забрави грижите и неприятностите и да живее само за мига.

И тогава видя Гастон.

Това беше той — тя не се усъмни и за миг, независимо от маската. Никой, освен него не притежаваше тази комбинация от широки и здрави мускулести рамене и шапка от буйни къдрици като бога на пастирите Пан. Никой друг не би дръзнал да се появи на

маскарада облечен в кожа и мокасини като воажор, речен плъх, само на крачка от контрабандиста.

Музиката тъкмо бе свършила. Сирен изпрати партньора си за чаша вино и се запъти към Гастон. Тя застана зад него, пред отворения прозорец.

— Какво си мислиш, че правиш тук?

Беше толкова вбесена, така уплашена и ядосана от това, че гласът ѝ трепереше. Той се обърна да я погледне и през процепите на маската очите му бяха топли и разбиращи.

— Имах посещение от един господин, когото познаваш, скъпа. Той ме доведе.

— Рене — каза горчиво тя.

— Съвсем не. Беше Мулен.

— Арман?

— Чудесен приятел и добър човек, какъвто е добре да имаш зад гърба си.

— Радвам се, че сте се харесали — каза тя, — но да не би да си си загубил ума? Какво целиш с появата си тук, облечен като че ли искаш да обявиш на всички за престъпленията си?

— Никой не ме позна — възрази той.

— Малко късмет, който не заслужаваш. Трябва да си тръгнеш веднага.

Устните му се свиха от раздражение.

— Ако престанеш да вдигаш шум, няма да има нужда. Единствено ти можеш да ги накараш да ме арестуват.

— Не бъди толкова неразумен, Гастон. Защо налиташ сам на тази опасност?

— Каква опасност, Сирен? Разбрах, че Льомоние ни е осигурил алиби — за татко и чичо Пиер, и за мен. Всички знаят, ние не сме били тук по време на пожара в склада. Бих могъл да попитам каква награда е получил за тази работа, но не смятам за нужно да те обиждам. Струва ми се, че ти си платила за безопасността ни, защо тогава да не ѝ се наслаждавам?

Беше, разбира се, прав. Достатъчно време имаше, за да бъдат приети обясненията за това къде са Бретонови. Защо тогава Гастон да не се появи пак? Тя остави тази тема едновременно с облекчение и раздражение, впускайки се в друга атака.

— Но да дойдеш тук така облечен... това е като плесница по лицето.

— Пресметната игра, може би. Щеше ли виновен човек да се осмели? Не, следователно аз съм невинен.

— Защо рискуваш, когато можеш да си в безопасност?

Той бавно се усмихна.

— Защо да съм в безопасност, когато с малко кураж мога да бъда сред избраниците, гост на губернатора, вместо син на търговец, като всички онези, които гледат отвън силата и могъществото?

— Това няма значение, в сравнение с това да си свободен — каза тя с потъмнели очи.

— Казваш го, но ти си тук, а останалите са все още отвън.

Думите ѝ бяха истина. Нищо нямаше значение — нито прекрасните рокли и изисканото обкръжение, нито гордостта ѝ от обожателите, нито това, че играеше заедно с губернатора в любителски театър или дори това, че е между избраниците на маскарада. Тя беше искала свобода и беше продала част от нея за друг вид затвор, този, който се крепеше на позлата и удовлетворяване на опиянени от желание усещания. От това затворът не ставаше по-добър. Но тя беше влязла в него с широко отворени очи. Никой не можеше да я спаси от него, освен самата тя. Но ѝ беше нужна воля.

До нея Гастон прекъсна болезнените ѝ мисли с рязък шепот:

— Кой е човекът, който идва?

Тя вдигна поглед. Към тях се приближаваше мъж в костюм на римски генерал, състоящ се тога и ризница и съвсем неподходящ панталон. Той беше набит и се придвижваше бързо. Дръпна маската си, така че неприятното изражение на лицето му изпъкна в контраст с празните лица на заобикалящите ги. Ужас я връхлетя.

— Мили боже — изстена тихо тя.

— Какво има?

— Офицерът от склада.

— Кой?

Гастон не беше там, когато офицерът я беше хванал и я беше съборил на земята, притискайки я при залавянето. Рене я беше спасил. Гастон не знаеше, нито имаше време да му обяснява. Лейтенантът спря между тях с ръце на кръста.

— Виждал съм тази коса и преди — произнесе той с насмешка на влажната си уста, изучавайки косата, паднала като завеса върху гърба на Сирен. — Държал съм я. И бих желал да направя същото сега, или да си поговорим хубавичко с губернатора за вас и приятеля ви, който прилича съвсем на крадец и контрабандист. Какво ще кажете, красавице? Ще играете или ще плащате?

16.

Лейтенантът беше толкова сигурен в себе си! В жестоко самодоволство мислеше, че владее положението, вярваше, че може да я уплаши, за да му се подчини. Страхът беше само част от чувството, което се надигна у Сирен, но по-силен бе гневът, че е заплашена за втори път. Тя беше благодарна на маската, която скриваше и емоциите ѝ, когато погледна офицера в смешния му костюм с високо вдигната глава и изправени рамене.

— Не мисля, мосю — произнесе тя мъртвешки студено, — че ви познавам.

Щеше да се обърне обратно към Гастон, който гледаше неразбиращо, но лейтенантът я сграбчи за ръката.

— Познавате ме, и ще ме опознаете и по-добре. Не се дръжте отвисоко или ще ви науча още тук.

Сирен изтръгна ръката си от него с тежка въздишка.

— Забравяте се! Предполагам, че грешите, мосю, грешка, която може да стане опасна, ако упорствате.

Той грубо я хвана за лакътя, лишавайки я от равновесие, така че тя залитна към него.

— Ще упорствам, разбрахте ли? Ще видим каква грешка е и кой я е направил.

Гастон пристъпи напред, разтърсвайки другия мъж.

— Остави я, куче такова!

— Стой настрана. — Лейтенантът хвърли думите към Гастон с нарастваща злоба. — Стой там или ще отидеш на стълба, преди да си се усетил.

— Голям сте на заплахи — подхвърли Гастон. — Да излезем навън и да видим какво още можете.

— Не, Гастон — извика Сирен.

— Предупредих те, петленце!

— Имате ли — чу се тихо ръмжене зад тях, — предупреждение и за мен?

Сирен почувства как офицерът застина. Хватката му на лакътя ѝ се стегна. Последва бързо движение, твърде бързо, за да може да се проследи — внезапен остър удар — и хватката на лейтенанта беше разбита. Нечия силна ръка изтръгна Сирен. Тази ръка принадлежеше на губернатор Вудрой.

Тя беше неизразимо доволна от вмешателството, но в същото време смутена от него и хвърлена в парализиращ ужас, че причината за него може да бъде разкрита.

Лейтенантът изглеждаше също толкова зашеметен. Той преглътна и започна за заеква:

— Аз... моля да ме извините, Ваше Височество. Не знаех... че... нямах представа.

— Какво не сте знаел? — попита губернаторът със студен глас.

— Нищо! Съвсем нищо. — Лейтенантът беше бял като брашно, а гласът му квакаше. — Моля, простете, простете ми. Трябва да съм объркал дамата с друга.

— Сигурен съм, че е така. Вярвам, че повече няма да направите такава грешка.

— Не, сигурно не. Не.

Маркизът направи кратък жест.

— Да забравим за това. Можете да ни оставите.

Лейтенантът бързо се подчини на заповедта. Сирен направи опит да се измъкне от губернатора, но усети, че я държат здраво. Тя навлажни устните си и вдигна поглед да срещне неговия.

— Дойдохте съвсем навреме, сър. Много мило от Ваша страна да ме спасите. Не мога да изразя колко съм ви благодарна.

Зад тях се чуха леки стъпки и Рене каза:

— Можете да добавите моята благодарност към тази на Сирен. Видях объркването от другия край на салона, но не можах да дойда навреме.

По лицето на губернатора се мярна лек израз на неудоволствие и той въздъхна:

— Трябваше да знам, че ще сте наблизо, Льомоние. Предполагам, че сега трябва да ви оставя мадмоазел Сирен за успокояване.

Рене наведе тъмната си глава в поклон:

— Така бих предпочел, Ваше Височество.

— И аз така си помислих.

Една жена, която очевидно беше последвала Рене, се присъедини към тях с тихо шумолене на фустата си от тафта. Това е мадам Прадел, помисли Сирен, като погледна големия ѝ бюст, разкрит от етруския костюм, който се състоеше от обемиста пола, меден корсет, пристягащ кръста ѝ до удивително малки размери и практически не съществуваща горна част.

— Скъпи Рене, — каза дамата — трябва да имате повече респект към правата на управляващия ни повелител да се притичва на помощ в нещастие и да предлага успокоение.

— Нашият повелител, мадам — каза строго губернаторът, — е Луи на Франция.

— Той е — каза тя с престорена изненада. — Забравям, но тогава съм сигурна, че мадмоазел Сирен е изложена на същата опасност.

— Съвсем не — каза Сирен, усещайки убождането на сарказма, ако не и причината, макар, че ако човек се замисли, не беше трудно да открие причината. Мадам Прадел, която беше успяла да отвлече вниманието на Рене от маркизата, не беше доволна, то да се отклони от нея. Но тя нямаше време да страда, тъй като групата се разрасна, когато дойде игуменката с покривало и молитвеник, който се удряше в коленете ѝ при бързата походка.

Жената на губернатора изрече строго:

— Какво означава тази публична проява? Ще трябва да пуснете мадмоазел Нолте, Вудрьой, преди да се развържат езиците.

От погледа, който Сирен получи от жената на губернатора, я побиха тръпки. Но по-смуцаващ от него беше напрегнатият вид на мъжа, който се разхождаше по края на кръга. Облечен в тъмнокафяви дрехи като монах с качулка, която стоеше като яка около мършавия му врат и без маска, която да скрива цинично злобния му поглед, там стоеше лакеят на мадам Вудрьой — Туше.

Маркиз де Вудрьой погледна към жена си:

— Мадмоазел Сирен преживя шок. Сплетните са били винаги естествено занимание за човешките животни, така че няма защо да пренебрегваме загрижеността си за дамата заради тях.

— Моля ви — каза Сирен. — Аз съм съвсем добре.

Губернаторът оттегли подкрепата си, макар и без бързане. Рене зае мястото му. Той каза спокойно:

— Музиката започва. Дали бихме могли да отидем на дансинга?

— Както желаете — отговори тихо тя.

— Отлична идея — просъска мадам Вудрьой, а пронизващият ѝ поглед премина от Сирен към съпруга ѝ. — Ръката ви за този менует, Вудрьой?

— Както обичате, скъпа.

Губернаторът се поклони със скован гръб на дамата си. Рене ги последва. Танцуващите се преместиха да им сторят място. Те се присъединиха към величествения марш на двойките, които се покланяха, навеждаха, завъртаха, развявайки фустите и поли, с леко плъзгащи се крака по полирания под. Светлината на свещите блестеше в коприната и кадифето, тафтата и сатена, отразяваше блясъка на перлите и извираше от дълбините на многоцветни скъпоценни камъни. Минаваше по ръба на маските и спираше върху анонимни чувствени усмивки под дегизировката. Това беше Правителственият дом и все пак над тях витаеше смътен дъх на разпуснатост, напомняш за древните вакханалии.

Сирен, увлечена в танца, с ъгълчето на окото си съзря Гастон в отдалечения край на залата, кавалерстваш на мадам Прадел. Жената го гледаше като някакъв изключително апетитен сладкиш, докато младият Бретон изглеждаше заинтригуван, но и предпазлив. Рене долови ироничната ѝ усмивка, когато се върна на мястото си и започнаха да се движат напред.

— Беше ли необходимо — каза той с предизвикателен тон — да се създава публичен смут точно сега?

Това даде възможност на Сирен да се освободи от гнева си и раздражението, не само от нахалството на лейтенанта, но и от неоправданото обвинение на мадам Вудрьой. Тя кипна при язвителния му коментар.

— Защо не? — попита тя. — Няма нищо, което да обичам повече от това да слагат лапите си върху ми и да се борят за мен като за някоя проститутка. Освен, ако не броим обвинението на една ревнивка, че съм мръсница.

— Можеше да си стоиш мирно, без да предизвикваш неприятности.

— Наистина ли? Трябва ли да разбирам, че мислиш, че аз съм предизвикала лейтенанта да си ме спомни? Може би си на мнение, че

съм парадирала пред него?

Това, което Рене мислеше, беше, че тя е твърде красива, твърде запомняща се. Раздразнението беше предизвикано от неприятното безпокойство за нея, което го накара да я последва. Много по-удобно щеше да е за него да е по-тиха и по-покорна. Но тогава нямаше да е Сирен.

— Е? — попита тя.

— Ясно ми е, че не си направила нещо, за да провокираш лейтенанта.

— Което означава какво? Че не трябваше да нося косата си пусната? Че не трябваше да съм благодарна на губернатора, че ме спаси? Може би мислиш, че най-добре щях да направя, ако бях отишла с лейтенанта, където пожелае и бях му позволила да направи каквото иска? Това щеше да оправи всичко и без излишен шум!

Той обезпокоено се огледа около тях.

— Би ли понижила гласа си?

— О, да, кажи ми да си затварям устата, защо не? Това е последната надежда на мъж, започнал спор, който не може да довърши.

— Много добре — каза той, като хватката му се стегна, когато я завъртя и се приготвиха да тръгнат в обратна посока — какво би искала да кажа? Че трябваше по-добре да те наблюдавам? Че трябваше да съм по-бърз и да ти се притека на помощ? Че трябваше да се обидя на Вудрой, че е пристигнал пръв и да храня смъртоносни чувства към мъжа, който е дръзнал да те докосне? Че, накратко, диво ревнувам?

Тя вдигна пламтящи очи и срещна неговия стоманен поглед.

— Да, защо не?

— Защо не, наистина? Това е свършено вярно, всичко.

Тя се препъна, почти настъпвайки края на роклята си. Когато пак го погледна, той гледаше право напред. Сърцето ѝ заби високо в гърлото, после, гледайки опънатото му лице, се успокои. Значи се беше почувствал отговорен за нея, загрижен за нея, дори ревнуваш — и какво от това? За него тя не беше нищо повече от притежание, нещо, което трябва да бъде охранявано, пазено от натрапници. Тази ревност нямаше нищо общо с нея като човек, а по-скоро с това, че той не е склонен да я дели с някого или да я изгуби, докато имаше интерес към

нея. Чувството му за отговорност, загрижеността му и цялата тази ревност щяха да си отидат, когато той се отегчи от нея.

— Колко ласкателно — каза тя с ирония. — Какво съм направила, за да го заслужа?

Рене усети недоверието в гласа ѝ и не знаеше дали да се почувства ядосан или облекчен. Да бъде и двете едновременно не отговаряше на представата му за собствена емоционална стабилност, а още по-малко отговаряше на целта му.

Балът свърши в полунощ. Свалиха маските, когато часовникът отби дванадесет удара. С отмирането на този последен удар започваха Великите пости — четиридесет безкрайни дни на твърдост и аскетизъм. Последната хапка беше преглътната, последната глътка набързо пресушена. Музикантите прибраха инструментите си. Не оставаше нищо друго, освен да се завърнат по домовете.

Гостите си тръгваха, носейки маските в ръце, които сега изглеждаха жалки и по-скоро глупави. Произнасяха се гладки фрази на възхвала на бала на домакините, сбогуваха се с помпозни думи, които отекваха в мокрите, пусти улици и се разпръсваха в нощта.

Продължаваше да вали ситен дъжд от черното нощно небе с неуморна упоритост. Така можеше да продължи дни наред. Канавките по продължение на улиците приличаха на препускащи потоци вода, които отразяваха мигащите пламъци на факлите на входа. Столът носилка, която Рене беше наел да ги чака, сега представляваше приятно убежище, дори и за краткия път до къщата.

Когато Сирен се отпусна на тясната седалка и носилката беше вдигната, към тях се приближи момче с фенер.

— Да ви осветя ли пътя, мосю? За вас съвсем евтино!

Беше слабо, прогизнало до кости момче, но упорито търсеше клиенти в ужасната нощ. Не бяха малко такива като него в Ню Орлиънс — сирачета, оставени да се оправят сами, жертви на нещастия, които бяха постоянна напасть за колонията. За повечето се грижеха монахините урсулени, но винаги се намираха такива, които предпочитаха да живеят по улиците, пред дисциплината на монахините.

Рене хвърли на момчето монета. То светна в усмивка и тръгна по улицата пред носилката. Скоро Правителственият дом остана зад тях.

Заобикаляше ги тъмната, влажна нощ, осветявана само от танцуващата жълта светлина на фенера.

Дъждът удряше по малкия, квадратен покрив на носилката. Кожените завески се бяха издули навътре, пропускайки леката мъгла. От време на време някой от носачите се подхлъзваше и затъваше до глезени в калта, карайки стола да се накланя, преди да успее да го изправи. Сирен стъпи здраво на крака и се хвана за дръжката, която висеше на тавана, но при един особено силен тласък, тя протегна ръка навън да се хване и нарани ръката си на рамката на прозореца.

Разтъркваше ударената си ръка, когато чу вик. Следващото, което усети, беше удар. Плъзна се първо напред, после назад, когато столът беше хвърлен на земята. Тя уплашено извика. Столът се наклони, залюля си и се изправи. Тя отвори вратата.

— Какво има? Какво става?

Назад, в посоката, откъдето бяха дошли, се чу тропане и шляпане на бягащи крака. Сирен рязко обърна глава натам, точно навреме, за да види един от носачите да бяга с наведена глава и движещи се ръце. Момчето с фенера беше изчезнало, но фенерът му стоеше в калта. Чу се свистене от изваждане на шпага. Тя се обърна.

В неясната светлина можеше да се види Рене с шпага в ръка и края на дългата му пелерина омотан около китката, да задържа двама мъже. Те бяха груби на вид, с белязани лица, което говореше за задни улици и скрити дела. Единият държеше нож и пореше с него въздуха, така че слабата светлина от фенера проблясваше и мигаше по острието му. Другият носеше тежка палка, която размахваше, дишайки тежко през устата и облизвайки устните си с влажния си, дебел език.

Какво можеше да се направи? Възможностите преминаваха през мозъка на Сирен като призраци, но всяка от тях изглеждаше по-неспособна да помогне от предишните. Никога в живота си не се беше чувствала толкова безполезна. Мечтаеше за ножа си, който бе оставила вкъщи. Излезе от носилката на улицата, копринените ѝ обувки потънаха в калта и водата ги изпълни.

Зад нея се чу тих звук. Преди да успее да се обърне, преди да може да се придвижи в гъстата кал, една твърда ръка я хвана през гърлото. Тя нададе глух вик и пръстите я стиснаха още по-силно. Беше придърпана назад към едра мъжка фигура, после я принудиха стъпка по стъпка да се придвижи към алеята между двете най-близки къщи.

Силната миризма на дим, мазна кожа, евтин алкохол и мръсни дрехи притисна сетивата ѝ.

Сирен се опита да се извие, да удари назад с лакът. Ръката притисна гърлото ѝ, прекъсвайки достъпа на въздух. Тя се закашля задъхано, а зад очите ѝ като червена мъгла се надигна болка. Усети, че е полувдигната, краката ѝ се влачеха в калта. Смътно можа да забележи, че Рене хвърля бърз поглед през рамо в нейна посока. Той промърмори проклятие и удвои усилията си, а острието на шпагата му свистеше във въздуха.

Тя трябваше да направи нещо. Трябваше. Да оскубе косата на нападателя, да му издере очите — нещо. Дали беше разумна мисъл или инстинкт това, което я поведе? Не знаеше. Идеята я връхлетя и тя веднага я използва. Отпусна внезапно мускулите си и остави краката ѝ да увиснат. Зъбите ѝ изтракаха, когато брадичката ѝ се удари в ръката на мъжа, но нападателят беше изваден от равновесие. Той я пусна и протегна ръка, за да се задържи. Тя залитна към мръсотията, краката ѝ се притиснаха в меката кал през полата, ръцете ѝ потънаха до китките.

Мъжът изломоти дивашка ругатня и замахна с юмрук. Ударът попадна отстрани в лицето на Сирен. Болката експлодира в главата ѝ, но тя се възползва от момента, за да се измъкне. Препъвайки се в прилепващата кал, за да увеличи разстоянието между тях, тя хвърли един поглед назад.

Човекът беше с маска.

Изненадата беше толкова голяма, че тя се спъна и падна на колене с разширени очи.

В този момент нападателите на Рене престанаха да се бият и хукнаха да бягат пред яростната му атака. Единият виеше с разрез от шпага надолу по ръката, другият се беше свил от кървяща дупка в гърдите и се олюля, когато се опита да се изправи. Рене бързо се обърна към Сирен. Мъжът с маската погледна нагоре, видя Рене, който идваше, видя трепкащата светлина на фенера да просветва влажна и червена по сабята му.

Маскираният бръкна в джоба на палтото си и извади пистолет. Сирен извика и се хвърли към него. Той се извъртя и се прицели. Спусъкът на пистолета изщрака. Видя се синкав проблясък, последван от шипящ звук.

Пистолетът беше мокър. Мъжът изпъшка, яростно го хвърли към Рене и побягна.

Рене видя пистолета още, преди да бъде хвърлен. Той вдигна ръка, опитвайки се да го хване, но ботушите му останаха в калта и спряха движението. Той се подхлъзна, олюля се, опитвайки се да остане прав. Тежката дръжка на оръжието глухо се удари в слепоочието му. Болката избухна като експлозия зад очите. Той падна на едно коляно в калта. Гореща кръв бликна по лицето му. Той чуваше глухите удари от бързи стъпки, когато маскираният мъж се хвърли в бяг, но не можеше да се помръдне да го последва.

Сирен с мъка се изправи на крака и се запрепъва към Рене. После коленичи до него. Ръцете ѝ бяха толкова кални, че не можеше да го докосва с тях, но тя отпра парче плат от наметалото си и направи от него тампон, който притисна към раната.

— Добре съм — каза той. — Няма нищо.

Гласът му беше задъхан, но жизнен и малко рязък. Тя му повярва, независимо от кръвта, която се стичаше по лицето му.

— Да си отиваме, тогава.

Те станаха, измъквайки се от лепкавата кал и се отправиха към квартирата си. Пред тях, точно на ръба на осветеното от фенера пространство, се мерна силует. Беше момчето, което им осветяваше пътя. То се опитваше да си вземе фенера. Рене пръв го позна. Той пристъпи напред.

— Почакай, ей ти, момче! Ела тук.

Момчето се върна с разширени очи.

— Не знаех, мосю! Кълна се, не знаех!

Рене започна отново да вика, но Сирен стисна ръката му. Тя заговори с тих, успокоителен тон:

— Какво не си знаел? Кажни ни.

— Аз трябваше само да ви светя, това е всичко! Всичко!

— Знаем, нали ти платихме. Какво говориш?

— Другият мъж също ми плати. Този с пистолета. Каза, че трябва да ви осветя пътя, дори ако не искате да ми платите. Не знаех какво възнамерява да прави. Не знаех!

— Познаваш ли го? — попита Сирен.

Уличните момчета често знаеха неподозирани неща.

— Не, мадмоазел. Беше тъмно и той беше с маска.

До нея Рене бръкна в портфейла си и примижавайки от кръвта, която още се стичаше в окото му, измъкна една монета. Той я хвърли на момчето.

— Вярваме ти. Вземи си фенера и си отивай.

Момчето не се поколеба. То улови въртящата се монета и взе фенера, после си плю на петите, като че ли го гонеха демони. На Сирен ѝ се искаше да направи същото. Гордостта и достойнството, и упоритото нежелание да позволи мъжът с маската да я накара да бяга я спряха. Това, и ръката на Рене под нейната, увеличиха смелостта и силата ѝ.

Не подозираха колко кръв и кал има по тях, докато Марта не отвори вратата на къщата и те видяха ужаса на тъмнокафявото ѝ лице. Възкличания и въпроси изместиха уплахата ѝ и тя с треперещи ръце свали наметалата им. Настани ги пред камината и събу обувките им, после побърза да отиде в кухнята, където сложи да се топли вода за баня. Пригответи им и напитка с ром, която настоя да изпият.

Дали от силата на рома или от това, че се стопли, треперенето на Сирен се поуспокои. Разцепеното слепоочие на Рене вече не кървеше. Когато Марта донесе превръзки и купа с топла вода, Сирен стана и отиде до нея.

— Позволи на мен — каза тя и взе парчето плат. — Ние те изплашихме, защо не изпиеш и ти една чаша?

— Мадмоазел е дама, която разбира — каза жената, освобождавайки мястото с очевидно облекчение.

— Няма нужда никоя от вас да ме глези — каза Рене, посягайки към марлята. — Мога да се справя и сам.

Сирен го отстрани.

— Ще го разкървавиш пак. Облегни се назад и стой мирно.

В очите на Рене проблесна весела искра при строгия ѝ тон. Той се бе грижил за себе си с години, превързвайки много по-лоши порязвания и рани с набързо приготвени превръзки. Но не беше неприятно да се грижат за него, би могъл да се наслаждава на това. Той направи както му каза Сирен, скръствайки ръце на гърдите си в пълно послушание.

Сирен го погледна подозрително, но погледът в очите му беше ясен, търпелив, независимо от леката усмивка в ъгълчетата на устата му. За миг треперенето се върна в пръстите ѝ и тя се почувства

неловко, непоносимо непохватна. Оттегли погледа си от неговия, съсредоточавайки се свирепо върху това, което вършеше и постепенно ловкостта на движенията и самообладанието ѝ се възвърнаха!

Беше изгубил доста кръв, но раната не изглеждаше опасна. Сирен изми областта около нея, изчиствайки и ручейчетата кръв засъхнала в косата му. По липса на всякакви лекарства, които майка ѝ беше използвала навремето, когато тя се наранеше, Сирен го превърза с ивица плат от стар чаршаф.

Враждебността, която бе почувствала към Рене по-рано тази вечер беше изчезнала, откри тя, прогонена както от споделеното преживяване, така и от добрия край. На нейно място се бе появило нещо като уморена загриженост и чувство на пристягане, от което почувства болка в гърдите.

Тя каза рязко:

— Това нападение над теб, мислиш ли, че има нещо общо с другото?

— Какво имаш предвид?

— Опитът да те убият, когато те извадих от реката, разбира се. Струва ми се, че някой много иска да си мъртъв.

Той безгрижно вдигна рамене:

— По-вероятно е да са искали парите ми.

— Не ги бяха взели преди.

— Недоглеждане. Те не са възнамерявали да ме убиват, и когато са помислили, че са го направили, са изпаднали в паника.

— Не вярваш май много на това.

— Не вярвам ли?

— Тогава бяха двама — видях ги да те хвърлят в реката. Сега бяха трима, а един беше платил на момчето да ни вкара в капана. Намирисва ми на опит за наемно убийство.

— За какво? — Той седна изправен, усмихвайки се леко и вдигна ръка, за да опипа с пръсти превръзката. — Аз съм практически чужденец тук.

Безгрижието му не беше искрено.

— Трябва да има нещо. Може ли да са те проследили от Франция? Дали е нещо, което се е случило там, с което да си си създал врагове, нещо свързано с причината за напускането ти?

— Нищо, за което да знам. Това е съвпадение. Проява на алчност. Ако това не ти харесва, можеш да помислиш защо един от тези главорези, както ги нарече, се опита да те отвлече.

— Съвсем очевидно е. Аз бях свидетел и не се съмнявам, че ако бяха успели да те убият, аз щях да имам същата съдба.

— Твърде драматично, боя се. Много по-вероятно е някой мъж да те е искал и да е взел твърде драстични мерки да удовлетвори желанието си.

Тя изненадващо се засмя:

— Не ставай смешен.

— Съмняваш ли се? Помисли за лейтенанта. Желанието и отмъщението карат мъжете да правят странни неща.

— Говориш от опит, разбира се?

— О, разбира се — каза той и погледът в очите му изведнъж стана отчужден.

Тя дълго го гледа, а терзанието пълзеше в нея, карайки кожата ѝ да настръхва. Да допусне, че някой може да ѝ мисли злото, да планира да я използва за низките си желания беше ужасно. Тя рязко се обърна, протягайки напред ръце, сякаш да се предпази от предположението.

— Не, невъзможно е.

Гласът му беше мек, когато каза.

— Дали?

Огънят пращеше в тихата стая. Навън дъждът падаше равномерно, потропвайки безспирно по покрива и плискайки по-силно там, където се изливаше от листата върху земята. Сирен помисли за съдържания гняв върху лицето на лейтенанта, когато му попречиха да я обезпокои. Но това не беше всичко. Ако един човек ще иска да ѝ навреди, защо да няма и други? Мадам маркизата, въпреки че тя нямаше истинска причина, я беше изгледала за миг тази вечер със зловна омраза в очите. Освен това и Туше. Тя беше унизила дребния човек онази вечер на брега, въпреки че не бе имала такова намерение. Такъв като него не прощава пренебрежението. Кой още? Арман, за това, че тя не отвърщаше на привързаността му и не откликваше на възхищението му? Бретонови, заради заплахата, която им донесе?

— Не! — изкрещя тя. — Не, не съм аз причината. Ти си.

Той се изправи и сложи ръце на раменете ѝ. Със спокоен глас каза:

— Да, надявам се, че е така. Или просто обир.

Докосването му беше успокоително, опитът му да ѝ вдъхне увереност — мил импулс. Лошото беше, че тя не му вярваше.

Малко по-късно водата за баня беше готова. Тъй като огънят в стаята за преобличане, запален за удобство, докато се приготвят беше угаснал, порцелановата вана бе поставена в спалнята. Водата от нея издигаше нежна пара и бързо изстиваше. Рене остана в салона, допивайки напитката си, докато Сирен първа се възползва от ваната. Марта се суетеше наоколо, носеше кърпи, проверяваше температурата на водата, нагласяваше свещите. Припрените ѝ движения дразнеха Сирен. Тя ѝ позволи да вдигне косата ѝ, да разкопчае роклята ѝ на гърба и после изпрати жената да си легне.

Тя се изкъпа бързо, за да остави малко топлина във водата за Рене, въпреки че изкушението да полежи, да остави тялото си да се освободи от тревожните вълнения на вечерта, да беше голямо. Тя миеше лицето си, попадайки на ударената си буза, когато Рене влезе.

Той затвори вратата зад себе си и погледът му се стрелна към Сирен. Кожата ѝ блестеше от влага със сини и оранжеви отблясъци от огъня. В неговата светлина се очертаваха съвършените извивки на тялото ѝ, овалът на лицето...

Възхищението в очите му бързо премина в загриженост. Той се приближи с бързи крачки и се отпусна на коляно до нея.

— Ти си наранена, защо не ми каза. Какъв идиот съм бил да не видя.

Тя се дръпна, когато той посегна да докосне белега.

— Това е нищо, наистина.

— Недей да бъдеш толкова смела — каза кратко той, като я хвана за брадичката, обръщайки бузата ѝ към светлината.

Белегът беше с наситено син цвят. Беше точно под скулата ѝ. Въпреки, че кожата не беше разкъсана, щеше да мине известно време, докато моравото избледнее. Той с нежни пръсти опипа костта.

— Боли ли те челюстта?

— Малко.

— Но можеш да я движиш?

— О, да — каза тя. — Нямам проблем да говоря.

Погледът му не беше весел.

— Имаш ли други наранявания?

Тя поклати глава. Той я погледна скептично, после остави погледа му да се придвижи бавно инч по инч по голото ѝ тяло.

— Добре, де, ударих си ръката на вратата — призна тя, изчервявайки се, — но това е всичко.

Той взе китката ѝ и я обърна. От вътрешната страна се виждаше дълга драскотина със синьо пурпурен цвят. Той поседя няколко дълги мига със спуснати ресници, скриващи изражението му. Накрая наведе глава и притисна устни върху белязаната кожа. Гласът му беше тих, не по-силен от шепот, когато заговори:

— Съжалявам.

Разкажанието му, помисли си тя, е за нещо повече от събитията тази вечер.

— Съжаляваш ли? За какво? — попита го тя.

Той вдигна глава и открито срещна погледа ѝ:

— За всичко. Никога не съм възнамерявал... не съм очаквал, че ти ще бъдеш ранена.

Тя погледна настрани и каза със спокоен и беззвучен глас:

— Раните заздравяват. Не е станала голяма беда.

— Не е ли? Бих искал да мисля така. Самият аз не съм толкова сигурен.

Той се изправи с единствено гъвкаво движение и отстъпи назад. Сирен обърна глава да го погледне, но той беше с гръб към нея. Изглежда нямаше отговор за това, което ѝ беше казал, никакво утешение, окуражаване или предложение. Когато той започна да си съблича ризата през главата, тя изплакна лицето си, плисна за последен път вода върху раменете и гърдите си, преди да излезе и да освободи място за него.

Той беше бърз. Докато тя се изсуши, облече си нощницата и изчетка буйната си коса, той беше свършил. Дойде при нея пред огъня. Взе четката от ръката ѝ и я остави. После стисна пръстите си в затоплената от огъня завеса на къдрите ѝ, увивайки ръцете си в копринените кичури, за да я придърпа към себе си.

— Милата, смела Сирен. Заслужаваш повече и дважд проклет глупак ще съм, ако те оставя да си отидеш.

Той взе лицето ѝ в длани, обгради го с косата ѝ и го изучава за минута, преди да бръсне леко с устни наранената ѝ буза. Целуна веждите и клепачите, издатината на брадичката и нежните ъгълчета на

устата, преди да сложи устни върху нейните. Движенията му бяха нежни, извънредно внимателни, когато вкуси сладкия ѝ аромат.

Тя знаеше, че трябва да му се съпротивлява, да отрече собственичеството му, но беше прекалено късно да опитва. Той не беше възнамерявал да я нарани, беше казал — това също беше напразно. Все пак по някакъв особен начин, тя можеше да оздравее от същите неща, които ѝ бяха нанесли най-голяма вреда, от възхитителната нежност на целувката му и обгръщащата я прегръдка на ръцете му. Да опита това не беше разумен курс на поведение, но беше привлекателен. Тя беше принудена да го направи не само от докосването му, но и от някаква неясна промяна, която беше настъпила с тях. Той беше различен. Тя можеше да го почувства, дори и да не разбираше причината, дори самият той да не можеше да го осъзнае.

Тя вдигна ръце и ги плъзна по твърдите мускули на гърдите му и около врата, свивайки пръсти в прекрасната мекота на косата му. Устните ѝ бяха отстъпчиви под неговите, меки, отдаващи, нагорещени от желанието, което нарастваше в нея. Тя тихо въздъхна и се приближи до него, така че извивките на тялото ѝ прилегнаха до неговите в първично и съвършено съединение.

След миг той вдигна глава с дълбока въздишка. Очите му бяха сребърни от желание, когато срещна широко отворените ѝ очи, а гласът му вибрираше дълбоко в гърдите, когато заговори:

— Не е честно да си толкова съвършена и всичко добро и красиво да е дотолкова част от теб.

— Не съм — каза тя като с мъка поклати глава. — Не.

През устните му премина усмивка:

— Не? Може би си права. В теб има особена магическа сила, която крадешком се е промъкнала в кръвта ми и е направила заклинание, така че да мисля само за теб, да мечтая за теб, да копнея за теб, докато си мисля, че ще полудея. Не трябваше да бъде по този начин.

Тя потърси лицето му. Видя в твърдите му черти желание и нещо като респект, примесен със съжаление. Със стегнат глас, почти шепот, тя каза:

— Как трябваше да бъде?

— Кой може да каже? Вероятно така е било предвидено, след всичко, това е трябвало... сигурно... да стане.

Той наведе устни отново, отпусайки косата ѝ и се наведе да я вдигне на ръце. Сирен почувства бързото завъртане, когато той се насочи към леглото. Част от нея я караше да поиска той да обясни това, което беше казал, но имаше една също толкова пламенна част, която не искаше да знае, страхуваше се да узнае. Със силно стиснати очи, тя отстрани съмненията и страховете, отпусайки се в препускащото удоволствие на този миг.

В това той също беше различен. Докосването му винаги е било галещо, но сега имаше по-голяма нежност в него, изключително продължителна ласка, която тя разбираше, че е само заради нараняванията ѝ. Тя беше увличаща, омайваща — беше му благодарна за това и потърси най-хубавото, което можеше, в отговор.

Това стана част от тях и от тази нощ подхранваше, усилваше желанието и страстта им. Те го потърсиха в хиляди леки целувки и ласки, напрегнати, с разтуптени сърца и плътно затворени очи, отдавайки се на разкоша, на най-чисто усещане.

Тя усети шума на кръвта във вените си, бързото ѝ горещо преминаване, което излъчваше жар в кожата, така че съблече нощницата си и я остави да изтече от пръстите ѝ през ръба на леглото на пода. Чаршафът под нея беше гладък и хладен, колосан и свеж. Над главите им тропаше дъждът, успокоителен звук, който се смесваше с шума от бързото ѝ дишане. Огънят тихо пукаше, изпрацайки подскачащите си жълто-оранжеви рисунки по стените и правеше тъмнината в ъглите на стаята да изглежда още по-дълбока, превръщаше единствената горяща свещ в запалена звезда.

Постепенно съзнанието ѝ се отпусна. Твърдостта на тялото му беше приятна и възбуждаща. Тя я изучаваше с безсрамно удивление, разтваряйки пръсти в меките косми на гърдите му, нежно прокарвайки нокти по плоския му корем, триейки длани в твърдите му бедра, правеше кръгови движения, опитваше с чувствителни пръсти невероятно гладката му и пружинираща дължина. Той я окуражаваше, възбуждаше я като на свой ред прокарваше влажния си език по вдлъбнатините и нежните възвишения на тялото ѝ, довеждайки я с умение и свършена нежност до готовност.

Тя прокара нокти по твърдите мускули на широкия му гръб. Те потрепваха под допира ѝ и изпрацаха тръпка през него, което показваше сдържаността, която си е наложил. Разбирането на това я

изпълни с безгранична любяща радост, която подхранваше собственото ѝ разтапящо и влажно освобождение. Тя въздъхна, притискайки се към него, после извика, когато той сграбчи тялото ѝ за кръста, плъзвайки ръката си по хълбока и я придърпа към неподдаващата твърдост на тялото си. Тя разтвори бедра, прие го в себе си, подпомагайки неговото дълбоко, уверено навлизане.

Той изговори името ѝ като дрезгава молба, когато се издигна над нея. Тя се движеше под него, приканваше го по-дълбоко, трепереца от необходимостта да усети силата му. Той ѝ я даде, като отпусна потапящите се движения на тялото си без ограничения, в стремглаво препускане към удовлетворението. Прие го в себе си, обкръжи го, отдавайки, повдигайки се да го посрещне, завладяна от красотата и силата на най-първичната част от живота и неконтролируема радост. Телата им се преплетоха, все по-близо и по-близо; зажаднели, те заедно стигнаха до конвулсивния миг на избухването на непоносима красота.

И все пак всеки от тях беше пленен от собственото си възхитително удоволствие, разделени, макар и съединени. Те бяха свалили маските си в края на маскарада и ги бяха захвърлили, но скрито в себе си продължаваха да ги носят.

17.

Когато Сирен се събуди, утринната светлина все още беше неясна, помрачена от сивите облаци и продължаващият дъжд. Тя полежа, чувствайки дълбокото и равно дишане на Рене до себе си, топлотата на тялото му до нейното. Но в мислите ѝ нямаше покой. Събитията от миналата вечер бяха оставили тревожно чувство у нея. Не беше само защото тя и Рене бяха нападнати — имаше още нещо, което се въртеше в главата ѝ. То се беше прокраднало от съня ѝ — нещо трескаво и блуждаещо — видение без същност.

Внезапно разбра.

Гастон.

Не съществуваше никой друг, който толкова да иска да унищожи Рене, никой, който да желае повече да я отнеме от него! Връщането на Гастон в града съвсем точно съвпаднаше с нападението и беше трудно да се повярва, че това съвпадение е случайно. Мъжът, който се беше опитал да я отвлече, беше с маска. През повечето време той стоеше зад нея, извън полезрението ѝ. Възможно ли да е бил Гастон? Не искаше да мисли, че е така, но подозренията оставаха.

Другите двама тя беше видяла много добре. Те със сигурност не бяха Пиер и Жан.

Не мислеше, че двамата по-възрастни Бретон ще паднат до това, да извършат такова нападение, което трябваше физически да нарани Рене, ако не и да завърши със смърт. От друга страна, Гастон беше млад и буен. Той можеше да приеме гостоприемството на Рене, да се смее и разговаря с великодушния вид на човек, който е загубил играта, но ѝ се струваше, че той още таи недоволство от загубите, които бяха понесли заради измамата на Рене. И заради Сирен. Не беше невъзможно да се допусне, че той е замислил такова отмъщение, независимо колко подло беше то. Възможността да я освободи беше достатъчно извинение. И все пак — така ли беше? От гледна точка на Гастон тя не беше повече обвързана. След толкова много дни Рене не можеше да отиде при губернатора и да промени версията си, без да

изглежда наивник или безскрупулен измамник. Той можеше да нехае за първото, но би трябвало да го спре. Колкото до второто, губернаторът беше оказал такъв прием на Сирен, че можеше да не повярва на Рене и без да го изслуша, да заеме нейна страна с единствената цел да я освободи. Особено, ако ѝ позволят да поговори с Вудрьой и да му обясни.

Истината беше, че Сирен беше забелязала тази слабост в контрола на Рене върху нея дълго преди това. Би могла да я усили. Можеше да настоява да я пусне да си отиде, вместо да се отпусне, наслаждавайки се на светския живот, да се радва на новите си скъпи придобивки, въпреки че отказваше да ги приеме, да се опива от неговата страст, въпреки че я презираше. Кога беше станала толкова бездейна? Откога бе започнала да пренебрегва факта кой и какъв е той и какво ѝ беше сторил?

— За какво мислиш?

Сирен рязко извърна глава. Рене беше буден. Той я гледаше със сенки в очите, отпуснат на една страна, с глава върху сгънатата си ръка.

— Нищо — бързо отговори тя. — За разни неща.

Помисли си, че той отново може да заспи, но грешеше.

Клепачите му се вдигнаха и той зададе въпроса бързо, сякаш се страхуваше, че иначе не би попитал:

— Ако кажех: Ела с мен, върни се с мен във Франция сега, с първия кораб, какво би отговорила.

Сърцето ѝ подскочи. Мускулите на стомаха ѝ се свиха. Тя си помисли за Франция — такава, каквато я беше видяла за последен път — сиво-зелена страна, изпълнена с тълпи и шум, самоувереност и безпокойство, забави и усмивки. Скъпата Франция — светлата, средновековна, славна Франция.

— Не мога — прошепна тя.

— Защо?

Какво можеше да каже? *Едва те познавам, а на това, което знам, не мога да се доверя? Не принадлежа повече на Франция — надраснала съм тесните ѝ пътища? По-добре да съм лейди — контрабандистка, необвързана, неограничавана, вместо твоя прелестна глезена любовница? Тук имам любов и нещо като семейство, а там ще завися само от несигурното ти желание?*

— Просто не мога. Как можеш да помислиш, че бих го сторила?
Той издаде тих звук, който можеше да е както смях, така и въздишка:

— Не съм го мислил, просто се питах.

Тя рязко извърна глава:

— Значи не ме питаш?

— Има ли значение? — каза той, посягайки да погали гърдите ѝ с нежна ласка, която изпрати тръпка на удоволствие по всичките ѝ нерви, после я притегли към себе си. — Получих отговора и това е достатъчно.

Дали направи грешка? Този въпрос я занимава дълго, след като Рене се беше облякъл и излязъл. Понякога ѝ се струваше, че е глупачка да откаже такава примамлива възможност. Да е избраница на човек с богатство и положение в Париж беше в нейна полза! Би имала градска къща и екипаж последен модел, ще ходи на театър и опера, ще има кръг от приятели в същото положение, дълги часове в компанията на Рене, неговата любов, може би дори деца от него. Или, ако той предпочете да се върне в имението на баща си, може да има къща в провинцията, недалеч оттам, място, където ще може да чете, да шие, да си направи градина, място, където и той ще идва. Такова безделие може за продължи с години, дори цял живот.

Но Рене не беше известен с постоянство в сърдечните връзки. По-скоро обратното.

Тя не би понесла да ѝ бъде платено и да бъде отстранена като неприятна отговорност. Да живее винаги с тази мисъл би я наранило дълбоко, би я направило като многото други жени в такива условия — твърди, подозрителни и алчни.

Защо трябва да с толкова трудно? Защо Рене не е по-обикновен, не е като другите? Или пък тя?

Уличната продавачка дойде следобед — прегърбена старица, увита заради дъжда в старо кадифено наметало, с петна на изтърканите места. Тя предлагаше подправки с креслив, монотонен глас, но усмивката ѝ беше весела и тя лъхаше на свежа земя и билки.

Марта покани жената да влезе, тъй като имаше нужда от малко подправки за пилето, което приготвяше за вечеря. Тя остави старата

продавачка да чака на сухо в коридора, докато влезе в салона да се консултира със Сирен. Мосю обикновено ѝ давал достатъчно пари да купува такива дреболии, каза тя, но не беше се сетил да я осигури напоследък. Дали мадмоазел ще има една-две лири?

Рене беше дал на Сирен монети за дреболии, които можеше да си хареса. Досега не ѝ се бе налагало, а и самото портмоне я смущаваше, тъй като беше доказателство за положението ѝ на държанка. Беше ѝ омръзнало да го отказва и тя го прибра в гардероба. Когато надникна там, тя не можа да го намери веднага. Беше набутано в един ъгъл на най-долния рафт. Докато го търсеше, трябваше да премести саката на Рене. Когато докосна едно от тях, се чу леко шумолене. Тя не обърна внимание и отиде при Марта и продавачката.

По-късно споменът за странното шумолене в сакото на Рене се върна и я озадачи. Рене беше спретнат мъж, повече от другите, или поне такава беше нейното впечатление от ограничения ѝ опит с баща ѝ и Бретонови. Той рядко оставяше нещата си разпилени и, въпреки че дрехите, които събличаше бяха грижа на Марта, той винаги ги сгъваше и отделяше. Марта переше и гладеше бельото му, и тъй като той нямаше прислужник — чистеше и лъскаше обувките му. Тя изчеткваше саката и ги гладеше. Никога не се беше налагало Сирен да рови из вещите му. Ако я попитаха, тя би отговорила, че нямат тайни, доколкото неговите ризи, сака и панталони, вратовръзките и шапките бяха подредени спретнато и лесно можеха да се видят, когато се отворят вратите на големия гардероб. Нито пък полиците бяха прекалено натъпкани. Независимо с какво е могъл да се похвали във Франция, тук Рене беше донесъл скромен асортимент от мъжки дрехи — половин дузина сака, толкова или дори по-малко панталони и не повече от три дузини ризи и вратовръзки.

Сирен пристъпи към гардероба в нерешителност, още като дете я бяха учили, че да се наднича в чужди вещи е невъзпитано. Съвсем малко ѝ трябваше, за да пренебрегне тези уроци. Обстоятелствата променят нещата — каза си тя. Това не ѝ помогна да не се чувства виновна и да поглежда през рамо за Марта, докато бъркаше в гардероба, премествайки ризите и вратовръзките. Когато сухото шумолене на хартия се чу отново, тя свали сакото. Бръкна в единия джоб, после в другия. Нищо. Трябва да го беше объркала — помисли си тя и претърси всичките. Те бяха празни.

Тя разтърси сакото, което беше извадила първо. Долови отново сухо шумолене. Опипа предниците.

Хартията беше защита в подплатата. Сирен остана неподвижна. Колебанието и нерешителността ѝ продължиха само няколко удара на сърцето. Не беше необичайно за пътниците да зашиват ценности в подплатите на дрехи, особено, когато рискуваха да пътуват в далечни и опасни места. Понякога това се оказваше разумна предпазна мярка. Собствената ѝ майка ѝ беше споменавала как е зашила бижутата си в стара кожена дреха на младини, по пътя от Нова Франция и как после се ужасила, като видяла камериерката да използва дрехата за легло на малкото ѝ кученце.

Въпреки това, Рене не ѝ приличаше на човек, който ще прибегне до точно такива мерки. Трябваше да има друго обяснение.

В тази ергенска къща не се забелязваха игли и конци. Сирен потърси нещо, с което да среже шевовете и накрая намери нож за книги. Седнала пред камината в спалнята, тя се зае да пори подплатата. За кратко време направи разрез, колкото да промуши три пръста. Внимателно ги вмъкна под подплатата и напипа малкия свитък книжа. Хвана го и го измъкна.

Пари. Беше тънка пачка от ценни книжа. Хрущящи и нови, с неголяма стойност поотделно, но всички заедно представляваха солидна сума. Тя ги повъртя насам — натам, изучавайки изгравираното върху тях.

Различни видове пари, повечето от които по-малко ценни от злато с такава стойност, предпазливо се използваша в колонията. Злато и сребро фактически трудно можеше да се намери, а когато го имаше, то обикновено беше напъхвано в чорапи и дюшеци. Но книжните пари най-често бяха омачкани, мръсни, силно нагънати, напоени с миризма на пот. Хрущящите нови пари бяха подозрителни. Много често те се оказваха фалшиви.

Такива бяха и тези, които Сирен държеше в ръцете си. Тя не беше виждала много банкноти в живота си — напоследък по-често разменяше стоки за това, което ѝ е нужно, а преди го получаваше от родителите си. Все пак няколкото безполезни хартийки, които беше виждала ѝ бяха направили впечатление — парите бяха много малко и много скъпи, та човек да си позволи да сгреша с такова нещо повече от един път. На тези банкноти надписите бяха твърде старателно

изписани, но не съвсем чисто, а хартията беше твърде дебела. Банкнотите бяха подправени. Можеше да заложил живота си на това.

Беше очаквала нещо по-добро от Рене. Независимо от това как я беше използвал и нещата, които беше сторил, тя все пак си беше представяла, че има нещо силно и възвишено в него. Да открие, че не е така, беше такова разочарование, че се почувства зле. Тя протегна ръката с банкнотите към камината.

После се отказа. Нямаше да получи удовлетворение, ако ги унищожи. Нещо повече — би било глупава постъпка. Това, което държеше в ръка не бяха просто фалшиви пари — те бяха нейният паспорт за свободата. Ако досега беше останало някакво съмнение за това, че може да напусне Рене без последствия, то сега вече го нямаше.

Тя погледна банкнотите, опитвайки се да мисли. Трябва да изпрати съобщение на Гастон, да му каже, че напуска. Трябва да стане и да започне да си събира нещата, да реши какво ще вземе със себе си от скъпите дрехи, каквито имаше. Би било учтиво да се сбогува с Марта — беше се привързала към жената, която правеше всичко по силите си, за да им достави удоволствие. И трябваше да съчини някаква бележка за Рене.

Имаше да се вършат много неща. Но тя не помръдваше.

Седеше, премятайки в ръце банкнотите и се бореше с ужасното желание да заплаче. Каква глупачка е била! Някъде вътре в себе си, несъзнателно, беше таила мечтата, че Рене ще осъзнае колко е сгрешил по отношение на нея, ще открие, че животът му би бил празен без нея като съпруга, като майка на децата му. Глупаво. Глупаво. Глупаво.

Чу се бързо, силно почукване на входната врата. Тя подскочи сепнато, завладяна от паника, която ускори кръвта във вените ѝ. Набута обратно парите в подплатата на сако и започна да го сгъва. Почукването се повтори. Марта беше в кухнята и не чуваше. Сирен бързо отиде до гардероба и сложи сгънатото сако на един рафт, после затвори вратата. Оправяйки с една ръка косата си, като прибираше паднали от кока кичури под дантелената си шапчица, тя повдигна полите си с другата ръка и бързо отиде в салона.

На вратата беше само Арман, дошъл за следобедното си посещение. Тя се възмути от себе си, че си е позволила да изпадне в такова объркване. Кого беше очаквала? Властите, да я отведат за престъплението, че рови в нещата на любовника си? Едва ли. Рене?

Той нямаше да чука и щеше да го знае, ако беше на себе си. Беше смешно.

Тя остави Арман в салона и отиде да извика Марта да донесе шоколад за нея и вино за Арман. Бързо влезе в ролята си на домакиня.

Чувстваше се странно да седи и да води лек разговор, когато мислите ѝ бяха на съвсем друго място. Поиска ѝ се никога да не беше окуражавала Арман или той да беше достатъчно чувствителен, за да разбере, че не е желан и да си отиде. Вместо това, той продължаваше да говори за бала с изпитателен поглед.

Най-после замълча. Пиеше виното си и я наблюдаваше. Тя не можа да измисли нищо, докато отпиваше от шоколада.

— Простете ми моля, скъпа — каза накрая той — но изглеждате разстроена. Какви неприятности бихте могла да имате?

Беше пожелала да е по-чувствителен. В момента, когато това стана, ѝ се искаше той да не беше забелязал състоянието ѝ.

— Нищо — поклати глава тя.

— Бих бил много облекчен, ако е така, но виждам доказателствата с очите си. Вие сте изключително бледа, ако ми позволите да кажа, а на бузата ви има белег, който кара душата ми да страда. Нямам право да питам, но трябва да го направя. Да не сте се ударила при инцидента с лейтенанта снощи? Възможно ли е Льомоние да е проявил грубост, заради вниманието на губернатора?

— О! — каза тя, а облекчението я заля на вълни. — Вие не знаете.

Лицето му просветна при изуменото ѝ възклицание.

— Не, но бих искал да разбера.

— Но, разбира се — каза тя и продължи, като му разказа за нападението над Рене и нея.

Арман стисна чашата с вино, клатейки глава, като я гледаше.

— Безполезен. Бил съм безполезен за вас. Първо бях твърде далеч, когато тази свиня, офицерът ви нагруби и можех само да гледам. А после това. Копнея да ви защитавам, а не успях, когато сте имали нужда от това.

Съжалението му беше искрено, не фалшиво съчувствие на обикновен познат. Тя докосна ръката му.

— Не се разстройвайте. Съчувствието ви означава за мен повече от помощта ви.

— Наистина ли? Колко сте мила — каза той, хващайки пръстите ѝ и ги поднесе към устните си. — Колко мило!

Той я стискаше малко силно, погледът му показваше, че може да каже нещо повече, ако тя не го предотврати. Тя бързо продължи:

— Много се нуждая от развлеченията ви. Моля ви, не знаете ли някакъв скандален слух, да ми разкажете, или някаква история за тайни похождения, която да ме разсее?

Той прие уловката с благодарност, настани се удобно с чашата вино и разказа как на маскарада един господин, известен с навика си да посипва енфие по вратовръзката си е бил видян да излиза от празна стая за карти с дама, която бършела енфие от деколтето си. После той продължи с лудориите на двама известни женкари, които се опитваха да предизвикат интереса на млада вдовица, наследила не само плантациите в Сент Джон, но и фабрика за индиго и производство на восък за свещи от местните миртови храсти.

— И, разбира се — продължи той — Рувилйе е още възбуден от действията на мадам Вудрьой. Той твърди, че тя раздава опиати на войниците в собствената си къща, със собствените си ръце, когато прислужникът ѝ е зает.

— Каква полза има той от това? Дали се надява да постигне отзоваването на Вудрьой?

Арман вдигна рамене:

— Може би е отмъщение за всички конфликти, в които не е могъл да спечели! Може да е също от излишък на чувство за отговорност. От друга страна, той може да има собствен кандидат за кабинета на губернатора. Но ако намерението му е само да го свали, можеше да си спести затрудненията. Вудрьой се готви за Нова Франция. Чака само приемника си.

— Това обявено ли е официално?

— Още не. Леля ми в Париж...

— ... ви пише така, предполагам? — завърши вместо него тя с усмивка. — Губернаторът ще бъде щастлив.

— Точно така. Това за него ще бъде като да си отиде у дома. Предполагам, че нощем се моли да го сменят преди индианците да са нападнали, или публично да го обвинят в контрабанда.

Сирен не обърна внимание на последното, спирайки се на думата, която я изпълни със страх.

— Индианците?

— Забравих, че може да не сте чули. Тази сутрин пристигнаха новини за още една нападната група търговци. Един мъж е бил убит, а друг — ранен.

— Как се казват? — Стомахът на Сирен се сви на възел, като помисли за Пиер и Жан, които скитаха някъде из дивите места, търсейки английски търговци от Каролина.

— Изглежда никой не знае. Съжалявам. — Арман знаеше за нея достатъчно, за да осъзнае важността на новината. — Нападението е било само на 30–40 левги нагоре по реката. На Вудрой са казали да бъде в бойна готовност. Той се готви да изпрати на приятелски настроените индианци чоктау предложение за среща за разговори в Мобайл, което е най-рискваното мероприятие в сегашното положение.

— Рисквано за губернатора?

— О, той ще бъде добре осигурен с кралски войници. Но за да го възприемат индианците сериозно, ще трябва да направи нещо повече от това да използва чара и дипломацията си. Ще трябва да даде големи подаръци.

— Подаръци, каквито няма — каза тя. Беше виждала главния склад. Там нямаше нищо, което да впечатли и най-бедния индианец, дори и преди пожара.

— Губернаторът раздаваше подаръци с широка ръка миналата година в Мобайл, но при молба за военна помощ ще бъде очаквано, разбира се, повече.

— Ако помоли министъра, показвайки му сериозността на положението, сигурно ще изпратят стоки?

— Възможно е. Можем само да се надяваме търговията да не е твърде мръсна. Ако Франция не се погрижи, тя ще загуби Луизиана за няколко огърлици и одеяла.

— Не мисля, че ще стане така — каза Сирен, вдигайки ръка към главата си, където започваше да усеща лека болка.

— Аз съм слабоумен да ви тревожа с това, когато не се чувствате добре — каза Арман с мрачен поглед. — Боли ли ви лицето? Не искате ли да му сложите студена кърпа?

— Не, не — увери го тя, като наведе глава. — Много мило, че се тревожите, но съм добре.

— Сигурна ли сте? Къса ми се сърцето като ви гледам така наранена. Не е моя работа, но... казахте ли на губернатора?

— Мисля, че Рене ще му каже.

— Добре, добре. Трябва да се направи разследване.

— Предполагам, че нещо ще може да се разбере от пострадалия, но лошото е, че това, което ще научим е, че са били пропаднали типове, които вече са избягали. Колкото до другия — няма начин да се разбере кой е.

— Може би не, но трябва да се направи нещо. Мисля, че бих могъл сам да направя някои проучвания.

— Не и ако е опасно, както вероятно ще бъде.

— Няма защо да се безпокоите. Това е нещо, което трябва да направя, желая да го направя заради себе си.

Тя нямаше намерения да го кара да се откаже. Във всеки случай изглеждаше възможно той да открие нещо — беше такъв източник на информация. Тя позволи да бъде убедена.

Разговаряха и за други неща, като Арман от време на време вмъкваше по някое възклицание на съчувствие или самообвинение, когато погледът му се спираше на лицето ѝ. Накрая, когато Сирен вече си мислеше, че ще остане при нея до вечеря, той си тръгна, все още съжбялявайки, че не е могъл да бъде полезен.

Почти веднага от кухнята се появи Марта — сякаш бе стояла зад вратата, за да чуе, кога ще си тръгне, и започна да събира остатъците от сладкиш и сирене. Жената беше с каничката за шоколад в ръцете си, когато на вратата отново се почука. Вдигайки изразително поглед към Сирен, тя остави каничката, избърса ръцете си в престилката и отиде да отвори.

Човекът, който влезе в салона, беше Туше. Навън явно отново беше заваляло, защото в стаята нахлу свеж хлад и влага, а пелерината му беше мокра. Той свали и шапката си и я подаде на Марта. Човекът на мадам Вудрьой пристъпи към Сирен, която беше седнала на канапето. Той се поклонил над ръката ѝ в официален поздрав, но без да я докосне с устни, за което тя му беше благодарна. Погледът му за миг се спря на бузата ѝ, но или не видя там нищо, което да възбуди интереса му, или сметна, че ще е по-учтиво да се преструва, че не е забелязал.

Когато той се приближи самодоволно към нея, на Сирен ѝ хрумна, че може нарочно да е изчакал Арман да си отиде. Тя се почувства неудобно от мисълта, че той се е спотайвал някъде, наблюдавайки къщата, оглеждайки кой идва и си отива. Не би се изненадала от това.

Тя разчиташе на студената вежливост за първите минути от посещението на Туше, поканвайки го да седне и поръча на Марта да донесе отново вино; спомена нещо за влажното време и внушителното забавление, което им беше предложено миналата вечер.

В същото време мозъкът ѝ работеше, подбирайки и отхвърляйки причини, поради които може да е дошъл лакеят на мадам Вудрьой. За нея беше голямо облекчение, когато Туше, след като се огледа, за да се убеди, че Марта си е отишла, мина на темата.

— Въпреки, че оценявам чара ви, мадмоазел, това не е посещение от галантност. Идвам като емисар от една дама при друга.

— От мадам Вудрьой?

— Точно така, от маркиза де Вудрьой.

Наблягането на титлата беше показателно и без съмнение имаше за цел да покаже могъществото и високото положение на жената, от чието име говореше. Това накара Сирен да се стегне. Тя почувства нужда да му се притече на помощ от учтивост, когато той замълча, очевидно объркан. Но не направи нищо. Остави го да се оправя сам.

Туше стисна устни и очите му силно заблестяха.

— Маркизата е... загрижена, загрижена за вас. Тя чувства, че Льомоние може да ви използва. Безпокои се, че може би не осъзнавате какъв рискован път сте поели като сте му станали любовница.

— Трогната съм от загрижеността ѝ — каза Сирен със сянка на ирония.

— Да. Тя няма много време за такива грижи, но като първа дама сериозно изпълнява задълженията си към хората, управлявани от съпруга ѝ.

— Сигурна съм. — Имаше ли във фразата някаква заплаха, намек, че Сирен е във властта на губернатора — и следователно — и на неговата съпруга? Не изглеждаше така, но все пак се таеше нещо в прекалено гладкия тон на Туше.

— От друга страна, мадам маркизата вижда във вас необикновена жена, с интелигентност и интереси, надхвърлящи

вятърничавите неща и моментните удоволствия. Затова тя е готова да инвестира в бъдещето ви.

— В моето бъдеще? — повтори Сирен. — Мисля, че не разбирам.

Той ѝ отправи насмешлива усмивка.

— Позволете ми да се изясня. Тя ще ви плати добре, достатъчно, за да живеете, докато се учите като модистка или шивачка, или дори си направите сладкарница или нещо такова, ако сте съгласна да напуснете Луизиана и да заминете за Париж, за да се възползвате от тази възможност. Парите ще ви бъдат платени в деня на отплаването, когато бъдете на борда на кораба. Кралският кораб заминава след седмица.

— Това, това е... невероятно!

— И аз мисля така, но това е предложението на маркизата.

Това, разбира се, беше подкуп — хубавите думи и загрижеността бяха безсмислица. Изглежда, мадам Вудрьой се боеше от това, че мъжът ѝ хареса Сирен. Можеше да се очаква и Бретонови да я последват в Париж и така да елиминира още един проблем. Колко глупаво! Мадам силно преувеличаваше влиянието ѝ.

— Това не може да е сериозно — каза тя.

— Уверявам ви, че мадам маркизата е напълно сериозна, наистина.

— Тя не носи отговорност за мен. Трябва да ѝ отговорите, че съм поласкана, че е отделила толкова много време да мисли за положението ми, но трябва да откажа. Луизиана е моят дом. Нямам желание да го напускам.

Туше се намръщи:

— Тя няма да е доволна да го чуе.

— Съжалявам, но отговорът ми остава същият.

— Може би привързаността ви задържа? Или намеренията ви относно Лъомоние? Или дори младият Мулен?

Тя студено го погледна:

— Това не е ваша грижа, нито на мадам Вудрьой.

— Правите грешка.

— Вероятно.

Той се облегна назад и каза тихо:

— Положението ви може да стане много неприятно, ако продължавате така.

Тя стана с бързо, плавно движение.

— Много мило да ме предупредите. Сега, ако ме извините, че ви отпращам, без да ви предлага нещо за пиене, мисля, че трябва да ви помоля да ме оставите. Имам пристъп на главоболие.

— Още не — каза той, ставайки бавно от стола, и застана с лице към нея. — Не сме стигнали до споразумение.

— Страхувам се, че повече от това е невъзможно.

Тя не отвърна поглед от жълто-кафявите му очи, докато стоеше с вдигната глава през него.

— Мисля, че не сте права. — Гласът му беше глух от злоба. — Чувствам, че има нещо, което трябва да направя, за да промените решението си.

От задната част на къщата се чу силен шум. За момент Сирен помисли, че е от Марта, която иска да се увери, че няма да прекъсне нещо важно, като донесе виното. После чу гласа на Гастон и с облекчение се обърна към трапезарията, откъдето идваше той.

Бяха Гастон и Арман. Единият носеше табла с бутилка шери и чаши, чиния с дребни сладки и бонбони и купчина малки чинийки. Те се бутаха напред-назад, смееха се, протестираха и се заплашваха един друг. Успяха да стигнат до масата при Сирен с товара си, където се заеха със сервиране.

Гастон напълни една чаша, после се обърна с нея към Туше:

— Вино, мосю?

Присъствието на двамата млади мъже не беше напразно. От гнева и разочарованието, изписано на лицето на Туше, стана ясно, че той го разбира не по-зле от Сирен. Той учтиво се поклони на Сирен, като погледът му не се отмести от лицето ѝ:

— Благодаря, но не мога да остана. Ще предам отговора ви, мадмоазел, на заинтересованата личност. Може би ще трябва да го обсъдим пак.

— Колкото до мен, мога да ви уверя, че няма да съм ви от полза.

— Ще видим — произнесе той и се обърна.

Арман бързо отиде да вземе шапката, пелерината и бастуна на Туше и отвори вратата. Туше се стрелна. Стъпките му за момент се чуха по стълбите, после се загубиха в шума на дъжда.

Сирен въздъхна с облекчение, после се обърна към двамата мъже и каза малко грубо:

— Вие двамата ще ми кажете ли какво точно правите тук?

Гастон и Арман бяха дочули достатъчно, за да разберат какво става, но искаха подробности. Сирен им обясни колкото можеше по-просто и изрази дълбокото си облекчение, че ги е видяла. Арман беше забелязал Туше от прага, когато си бе тръгнал преди малко. Първо си помислил, че просто се е скрил от дъжда, после го видял да се втурва към къщата. Не можел да реши какво трябва да направи. Но видял Гастон. Той го спрял и му разказал за посетителя на Сирен. Решили, че ще е по-добре да оставят Туше да каже каквото има, преди да се появят. Марта ги видяла да стоят под дъжда, после ги беше поканила в кухнята.

Арман и Гастон се съгласиха, че това искане я обижда, но не можеха да се разберат какво трябва да се направи. Арман смяташе, че трябва да говорят с Туше навън, докато Гастон беше сигурен, че е по-добре въпросът да бъде уреден между Рене и губернатора. Те унищожиха една чиния със сладки и изпиха почти цяла бутилка вино, докато спореха, но не достигнаха почти до нищо. Накрая, когато си тръгнаха с уверения, че я подкрепят, главоболието на Сирен се беше разразило с пълна сила.

Тя ги изпрати до вратата. Навън дъждът удряше косо, набраздявайки сивите локви по улицата. Сирен влезе, взе шала си от канапето и го уви около себе си, после се върна в коридора.

В шума на дъжда имаше нещо успокоително. Тя почувства, че главоболието ѝ започва да отслабва и напрежението да се оттегля от врата ѝ, когато излезе. Влагата на дъжда, проникваш през листата охлаждаше лицето ѝ. Улиците пред нея бяха празни. Къщите стояха настръхнали и мокри от двете ѝ страни, със здраво затворени капаци и врати и малки стълбчета дим, издигащи се от комините. Усети лекия мирис на хляб, който се пече и готвено с лук, мирис на дим и печена риба. Облегна гръб на стената на къщата, вдишвайки дълбоко.

Странно беше, че точно днес и Рене, и мадам Вудрьой ѝ предложиха да замине за Париж. Предложенията им бяха съвсем различни, разбира се, но тя можеше да се попита дали това е случайно. Не можеше да си представи Рене да обсъжда връзката си с нея с жената на губернатора, казвайки ѝ къде и как е направил предложението си. Все пак изглеждаше, че с него всичко е възможно. Тя няма да замине. Не беше осъзнала колко е привързана към тази нова

земя, докато двама души не се бяха опитали да я убедят да я напусне. Обичаше нейното плодородие, големите водопади, дивите ѝ места, драстичните промени на времето, дори дъжда. Беше си мислила, че е ограничена в движението си от Бретонови, но това беше нищо в сравнение с ограниченията, на които би била подложена във Франция, където всяко нейно движение и всяка изречена дума щяха да бъдат внимателно наблюдавани. Колко ѝ липсваха Бретонови, нежният Пиер и неукротимият Жан. Молеше се да са в безопасност и да са добре и да имат желания успех в търговията. Надяваше си да не се безпокоят много за нея, толкова, че да забравят да се грижат за себе си.

Какво биха си помислили за Рене, ако знаеха за подправените банкноти? Те бяха преминали от подозрение към него до силно одобрение. Може би първото им впечатление е било вярното? Трябваше да им обърне повече внимание. Но не, тя беше толкова погълната от мъжа, когото беше спасила.

Още не можеше да повярва на това, което беше открила, не искаше да го вярва. Въпреки всичко беше мислила, че има някакво обяснение за това, което Рене е направил, предавайки Бретонови, някаква причина като лоялност към краля и държавата, или уважение към законите, които надхвърляха задълженията му към тях и към нея. Тя не можеше да допусне, че липсва такава причина.

Дори сега се чудеше дали не греши за парите, дали не бяха истински. Може би те са собственост на някой друг и той не знае, че не са истински?

Не беше толкова глупава да повярва на някоя от тези възможности, колкото и успокоително да беше.

На какво тогава можеше да повярва?

Банкнотите бяха добре изработени в сравнение с повечето, много близки до, а. Тогава вероятно беше да идват от Франция!

Но единствената разумна цел, с която можеха да бъдат донесени банкнотите от Франция, беше да се разпространяват за истински в замяна за стоки и услуги. Нямаше начин да се разбере колко от тях Рене вече е изразходвал по този начин и какви щети е нанесъл на икономиката на колонията. Вероятно беше да е възнамерявал да използва част от тях за търговия, давайки ги на капитан Додсуърт, докато не срещна Туше на брега, когато тя ги видя да разговарят. Без съмнение тогава той беше получил друго предложение.

Въпросът, който представляваше трудност, беше каква е връзката на Рене с разпространените миналата зима банкноти. Като че ли той нямаше пръст в тази работа. И все пак съвпадение ли беше, че той е въввлечен в такава мръсна игра? Възможно ли беше участието му да е причина за покушението на живота му в нощта, когато тя го беше спасила, дори и снощи?

Въпросите изискваха отговор. Много неща, които лично я засягаха зависеха от този отговор, и затова не можеше да го пренебрегне. Но как да научи?

Да попита Рене?

През нея премина тръпка при тази мисъл. За да научи, тя трябваше да признае, че е ровила в нещата му. Не искаше да мисли какво ще каже или направи той, ако разбере за това.

Другото решение беше да намери начин да надникне в лакираната кутия, където той държеше кореспонденцията си и която така ревностно пазеше — тя можеше да е свързана с дейността му в колонията. Беше готова да заложи всичко, което има, или се надяваше да има, за да получи отговора. Проблемът беше, че кутията е заключена и Рене винаги носеше ключа у себе си.

Трябваше да го вземе!

Естествено, нямаше да напусне къщата или Рене, докато не вземе ключа и не намери отговора.

18.

Рене се върна по здрач. През това време тя не само беше имала време да отиде до корабчето, за да донесе игла и конци да зашие отвора в дрехата му, но и да обмисли проблемите си. Ключът, който ѝ трябваше, Рене държеше в джоба си. Доколкото Сирен не беше опитна, трябваше да го накара да се съблече. Според нея имаше три възможности, когато можеше да го направи. Първата — при лягане, втората — когато се къпе и третата — да се съблече, за да се любят. Когато той се къпеше или си лягаше, винаги сгъваше настрана дрехите си и не ѝ оставяше оправдание да ги докосва, а още повече — да рови из тях. Трябваше да измисли нещо.

Вечерята мина спокойно. Рене изглеждаше погълнат, мислите му бяха заети с други неща, но погледът му се спираше на Сирен от време на време, докосвайки белега на бузата ѝ, който тя усещаше като клеймо. Стомахът ѝ беше така свит в очакване на предстоящото, че не можеше да яде, а само ровеше храната с вилицата. Те пиха бордото с табла пълна ядки в салона пред камината. Сирен си спомни за следобедния случай. Тя каза на Рене за посещението на Туше и за предложението, колкото, за да запълни тишината, ако не за друго, макар че беше любопитна какво ще каже той.

— Защо си още тук? — попита Рене, отпивайки от виното.

В нея се раздвижи раздразнението:

— Едва ли знам. Да имаш окачен етикет с цената е такава чест. Това ми доставя безмерно удоволствие — маркизата да мисли, че може да ме купи!

— Разбирам. Инатът те е накарал да останеш.

Вероятно имаше известна истина в това, макар че не можеше да знае за другите причини, които я караха да замине. Тя каза с равен глас:

— Какво друго? Освен разбира се — една малка заплаха.

Той се облегна на стола си, като я гледаше, разклащайки виното.

— И това ли е единствената причина?

Нямаше да е в нейна полза, ако му се противопоставя. Освен това в ниския му глас долавяше нещо трептящо, което я улучи в сърцето. Тя се насили да се усмихне:

— Със сигурност не. Харесва ми също готвенето на Марта и твоята способност да избираш вина, заедно с някои други неща.

— Какви например?

— Чакай да видим — каза, смръщвайки чело тя. — Изборът на сака, да не говорим за скъпоценности. Как си пъхаш крака в панталона. Опитността ти, която е в моя полза като поддържана жена.

Той остави чашата до себе си и рязко каза:

— Наистина ли мислиш, че това е всичко, което искам от теб?

— Не беше ли изяснено в договора?

— По дяволите, договора.

— Разбира се. Искаш ли да го промениш?

Тя не знаеше откъде дойде предизвикателството и защо го направи. Нямаше бъдеще за нея и Рене — знаеше това, дори и ако той не го знаеше.

— Искам... — започна той и спря. След миг въздъхна. — Предполагам, че не.

Тя не можеше просто да седи така като дърво и да чака любовният му импулс да създаде обстановката, която ѝ беше нужна. Сирен допи виното си и остави чашата, после стана, отиде до стола на Рене и коленичи в краката му като разпери полата си. Сложи ръце на бедрата му, чувствайки напрежението на мускулите, когато разпери пръсти.

Погледна към него с кафявите си очи със златисти отблясъци:

— Кажи ми, какво искаш?

Рене протегна ръка и проследи синьото на бузата ѝ с пръстите си. Дълбоко в него се раздвижи някакво шесто чувство, което беше развил през последните години. Тя беше решила нещо, искаше нещо от него. Питаше се какво е то. Нямаше значение, би предпочел тя да го получи, отколкото да разруши този миг с въпроси.

— Искам — каза той бавно, — да можехме да започнем всичко отначало. Желая да те бях срещнал във Франция, когато и двамата бяхме невинни, или — в моя случай поне. Тъй като това не може да стане, бих желал да мога да те отведа далеч оттук, в място, където да няма никой друг, освен нас двамата и да не съществува минало.

В гласа му се чувстваше толкова болка. Тази болка изпрати тръпка на лошо предчувствие през нея. После чу отзвука на думите му, почувства значението им и как те се просмукват в съзнанието ѝ, като че ли тя откриваше с тях същия копнеж у себе си да започне наново, да се срещнат на неутрална земя, да се срещнат като мъж и жена! Без подозрения, без разрушаващи съмнения...

— Много добре — каза тя. — Ще бъда това, което искаш. Доячка? Дъщеря на търговец? Продавачка на сладкиши и бонбони? Каква ме искаш?

Гладките контури на устните му се разтегнаха в усмивка:

— Ако беше дъщеря на търговец, нямаше да си тук.

Тя не беше сигурна дали е забелязал деликатното плъзгане на ръцете ѝ към мястото, където се съединяваха краката му.

— Още имаш избор.

— Продавачката на сладки неща, страхувам се, отдавна щеше да е загубила невинността си в някой тъмен ъгъл.

Тя го погледна с ясен поглед:

— Тогава — доячка?

Той посегна към нея, точно когато беше достигнала целта си, вдигна я да седне на скута му, върху твърдата издълженост, която беше предизвикала там.

— Идеята за невинност започва да ми омръзва. Мисля, че мога да те имам такава, каквато си, Сирен, моята сирена, и там, където си.

Играта с името ѝ и достави удоволствие, дори когато виждаше, че вторият ѝ опит за прелъстяване, както и първият, ще успее и тя отметна глава и се засмя с триумфираща радост, примесена с вкус на сълзи. Той наведе глава и притисна лицето си върху нежните извивки на гърдите ѝ, открити от роклята, държейки я здраво, сякаш никога няма намерение да я пусне.

Те се съблякоха един друг с грижлива нежност и тихи, безсловесни звуци на наслада. Голи и копнеещи от обзелата ги възбуда, се отпуснаха от неудобния стол на килимчето пред камината. Отначало Сирен беше нащрек, мислейки за ключа в джоба на Рене, когато дрехата падна на пода с глух звук. После тя престана да съобразява и да планира. Притисна се в Рене, докато двамата се движеха възбудено в блясъка на огъня, оставяйки го да нажежи кръвта им до кипване,

безумно и безгрижно, те намериха един в друг успокоение за болката, която се надигаше винаги от своя собствен извор.

Измина доста време преди Сирен, легнала в извивката на тялото на Рене, с ръката му на хълбока ѝ, да може да осъзнае, че това, което току-що се беше случило, не беше единствената ѝ цел. Тя преглътна, дишайки дълбоко, после внезапно подскочи и вдигна глава като че ли се заслушваше.

— Марта — прошепна тя — идва за подноса!

Тя скочи и се спусна към натрупаните дрехи около стола. Награби ги — фуста, сако, корсет, риза, блуза — всичко накуп и тръгна към спалнята.

Рене беше по-бдителен и бърз, отколкото бе очаквала. Той се оказа точно зад нея с обувките и чорапите в ръце. Нямахше да има време да вземе ключа от джоба му, въпреки че го почувства под плата. С отчаяна ругатня на ум, тя захвърли дрехите, после нагласи на лицето си израз на палаво веселие, завъртя се и хвана Рене през кръста. Застанала неподвижно, тя се престори, че слуша. Нямахше нищо, разбира се, и никога не бе имало.

С лек смях тя сви рамене.

— Сигурно съм сгрещила. Но след като вече сме тук и леглото е тук...

В очите му светна смях. Това я смути за миг и тя се почувства разкрита. Той не можеше да знае. Задържа погледа му с отметната глава, докато той бавно се наведе да поеме устните ѝ и се обърна с нея към дебелия дюшек, който чакаше.

Този път беше още по-лесно да се изгуби във водовъртежа на желанието, по-лесно на тялото ѝ да отвърне. И все пак не можа докрай да достигне до онази безпаметност, до същото безгрижно великолепие. Мисълта за сакото и ключа оставаше в някаква тъмно кътче на съзнанието ѝ като напомняне и заплаха. Облекчението беше страстно, когато накрая Рене се отпусна до нея, когато ласките му на насита и благодарност секнаха и тя чу дълбокото му равно дишане.

Усети за кратко неприятно чувство в себе си, обмисляйки действията си през последните няколко часа. Отхвърли го. Някои неща са необходими — да си твърде добър в навниците си понякога е слабост.

Тя чакаше неподвижна, вираше се в тъмнината и броеше бавно минаващите секунди една по една. Когато изтече половин час, тя се

отдръпна от Рене. Той не помръдна. Почака малко. Можеше да чуе пулса си, който биеше оглушително в ушите ѝ. Твърдите удари на сърцето разлюляваха лявата ѝ гръд. Тя се насили да диша с ритмични, равномерни движения — навътре, навън, отново и отново.

Сирен се премести по дюшека още няколко инча. Пълнежът му издаваше лек звук като шумолене на клонче. Част от пружината поддаде с тихо скърцане. Тя спря пак.

Мразеше това промъкване, тази нужда от увъртания. Беше чуждо на природата ѝ, противно на всичко, на което беше научена. Презираше обстоятелствата, които я бяха довели до тук, мъжът, който ги беше предизвикал, и себе си на първо място за заплитането на цялата тази верига от събития. Единственото добро, което виждаше в постъпката си, беше, че тя ще сложи край на целия този разрушителен епизод. Трябва, или тя нямаше да може да го понесе.

Сякаш след цяла вечност се повдигна и измъкна крака си, плъзгайки го бавно на пода. Дъските бяха студени под босите ѝ крака, но тя го очакваше и не издаде звук. Изправяйки се, тръгна с изключителна предпазливост да заобиколи леглото, което стоеше на пътя ѝ до стола с натрупаните дрехи. Тя леко го докосна така, че да не се блъсне в него в тъмнината.

— Къде отиваш?

Сирен въздъхна, а нервите играеха под кожата ѝ, когато отвърна:

— Никъде. Спи.

— Търсиш ли нещо?

— Не... — започна тя, осъзнала още, преди да изрече думата, че трябва да даде някакво обяснение. Мислите ѝ препускаха, търсейки достоверно извинение, нещо възможно най-далеч от истината.

— Не, наистина не, изглежда Марта е преместила нощното гърне.

— Тук, от моята страна е.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне. Но след малко пак се изправи.

— Сега пък какво?

— Нощницата — промърмори тя.

— Няма нужда, аз ще те стопля.

Тя беше само на две крачки от стола.

— Аз наистина...

Отзад я хванаха и издърпаха две здрави ръце. Рене се обърна заедно с нея. Пружината подскочи, когато той се отпусна на леглото, после легнал зад гърба ѝ я придърпа в затвора на ръцете си. Обля я топлината на тялото му и мъжкият му аромат. Почувства се безпомощна и гневна. Искеше да се измъкне, да рита и да крещи.

Нищо нямаше да помогне. Тя остана неподвижна, но от усилието потрепери.

— Наистина си изстинала — каза Рене и я прегърна по-силно, придърпвайки завивките по-нагоре, като ги подпъхна под раменете ѝ.

Какво искаше да каже? Подозираше ли я? И неговите ли действия бяха престорени като нейните?

Тази възможност охлади гнева ѝ и я остави загледана мрачно и изплашено в тъмнината.

На другия ден Рене не излезе от къщата. Той остана да работи на масата в салона, изписвайки лист след лист с наклонения си почерк, а лакираната кутия стоеше отворена в краката му. Гледката терзаеше сетивата на Сирен, тя беше крещящо напомняне на събитията от през нощта. Причината Рене да е така съсредоточен в работата си явно нямаше нищо общо с непрекъснато влажното време и тя можеше да се досети, че е свързано с отплаването на кралският кораб на другия ден.

Мислите на Сирен бяха заети с планове как да надникне в документите и бяха един от друг по-безумни. Имаше нещо в начина, по който я гледаше Рене, нещо в очевидното му съзнание за това, къде е тя и какво прави.

В късния следобед, в сивата светлина на здрача дойде куриерът.

Сирен му отвори. Той беше висок и с военни маниери, въпреки че беше облечен в раирана моряшка дреха и с шапка на главата. На рамото му висеше платнена торба, от която той извади кожена чанта. Дошъл за пратката, ако мосю Льомоние е готов. Капитанът се готвел да вдигне котва на разсъмване.

Рене кимна.

— Момент само — каза той и продължи да пише.

Тя трябваше да направи нещо. Сега. Веднага. Но какво? Сирен отиде до канапето и вдигна писмото и писалката от близката маса, после пак ги остави. Тя погледна Рене до бюрото с купа книжа, после изви очи към моряка.

Той я наблюдаваше, застанал с ръце зад гърба и одобрителна усмивка върху устните. Когато тя улови погледа му, усмивката му се разшири и едното му око се присви в нещо като леко намигане.

Идеята разцъфна изведнъж, проста, но напълно детайлна. Тя задържа въздуха в дробовете си, чудейки се, дали ще посмее, но знаеше, че няма друг избор. Отвърна на усмивката на моряка, после като задържа погледа си малко повече от необходимото, взе писмото и отиде с него в спалнята.

Когато вратата се затвори зад нея, тя бързо отиде до гардероба и свали наметалото си. Прекоси спалнята и мина в стаята за преобличане, спусна се през нея и малката дневна в антрето. Побърза надолу по стълбите, колкото можеше по-безшумно, сгъвайки писмото в движение.

В кухнята Марта вдигна поглед. Сирен стисна мрачно зъби — беше се надявала да не е тук.

— Мадмоазел Сирен? Какво има?

Нямаше нужда да се преструва, че бърза.

— Чу ли продавача на подправки? Нуждая се от малко канела за шоколада си.

— Не съм го чула, мадмоазел. Но канела в шоколада. Вкусът ви е твърде странен!

— Не, не — каза тя с принуден смях. — Ще видя дали не мога да го настигна.

Тя излезе от кухнята, затваряйки тихо вратата след себе си, после изтича през задния двор и заобиколи къщата към улицата. Морякът трябваше да се върне на кораба по пътя към реката. Тя веднага се спусна в тази посока, държейки се близо до къщата, така че да не могат да я видят от салона, ако някой погледне през прозореца. С наведена глава измина пътя, надявайки се, че Рене ще продължи да пише още малко, още няколко изречения, че ще загуби време да попива и подпечатва листата.

На първата пряка тя зави наляво. Вървежът ѝ рязко се забави. Тя пристъпи към прага на магазина за дамски дрехи, който беше затворен, и преструвайки се, че търси нещо в джобовете си, се приготви да чака.

Стори ѝ се, че са минали часове, докато видя морякът да идва по улицата, макар, че бяха минали само няколко минути. Тя стоеше в сянката, гледаше бързата му, безгрижна походка. Той пресече само с

един бегъл поглед и продължи пътя си по калната настилка пред къщата. Сирен отброяваше заглъхващите му стъпки, оставяйки го да отиде напред. Когато беше изминал почти половината път, тя се показа от прага и бързо тръгна по главната улица.

Морякът още се виждаше. Единствените хора, които се виждаха в тази влажна и мрачна вечер бяха една перачка, крепяща кошница с изгладени ризи на главата и възрастен господин, който се облягаше на бастуна си на всяка крачка. Сирен повдигна полата си и се затича след моряка.

— Мосю! — викът ѝ беше лек, почти игрив. — Мосю, почакайте!

Морякът се обърна тревожно и предпазливо, а ръката му се залепи на платнената чанта. Когато я видя, той се отпусна и дори направи няколко крачки към нея.

— Радвам се да ви срещна, мадмоазел — каза той и зъбите му светнаха в усмивката.

— Не сте ме срещнали — каза тя престорено задъхана. — Гоня ви от мили.

— Колко жалко! Ако знаех, щях да ви позволя да ме настигнете по-скоро.

Тя му отправи, доколкото можа кокетна усмивка:

— Какъв грубиян сте, но пък най-хубавият грубиян! Аз просто исках да ви дам едно писмо да добавите към другите. — Докато говореше, тя извади от джоба на наметалото си сгънатия лист и му го подаде.

— Имате ли позволение на мосю Льомоние?

— Но разбира се. — Тя сладко му се усмихна.

— Не мисля, че има много неща, които би ви отказал. Дайте го.

Сирен му го подаде, но после, когато пръстите му го стиснаха, тя го дръпна.

— О, забравих да го подпечатам в бързината. Колко неприятно! Но просто ще го пъкна в другото си писмо, ако обичате. Ще отнеме само миг.

— Другото ви писмо ли?

— И двете са до монахините. Сестра Мери ще го даде на сестра Долорес.

— Писмата, които нося, са от изключителна важност, просто не мога да позволя...

— Но ще го направите, нали? О, моля ви, няма да има друг кораб със седмици... а аз се нуждая от молитвите на добрите сестри.

— Така ли? Лъомоние ви е любовник, нали?

Тя се усмихна като от приятен спомен, който очакваше да сподели с него, поне отчасти.

— Да.

— И мосю излиза ли въобще, оставя ли ви сама?

— Понякога. Може би искате да ме посетите, когато той излезе?

— Колко далеч можеше да стигне, за да получи това, което иска? Не знаеше. Това беше смущаващо, повече отколкото фактът, че обмисляше тази възможност.

— Много бих искал.

— Колко жалко, че трябва да напуснете Луизиана...

— О, но аз ще се върна.

— Кога? — Усмивка, трябваше да се усмихва, дори когато посягаше към чантата с документите.

— След няколко месеца, по божията воля.

— Да, по божията воля. Животът на моряка е опасен, нали? Такива бури имаше, когато пътувах от Франция. Прекарах цялото време на колене.

— Молехте се, или ви беше лошо?

Тя сви рамене, лъжейки.

— О, и двете! Никога ли не ви е прилошавало?

Тя го слушаше да обяснява какъв добър моряк е и какво прави, за да остане добре дори при най-силните бури, когато тя бръкна в чантата. Не поиска той да я свали от рамото си, а затърси както си висеше, карайки го да вдигне ръка, така че тя да служи за прикритие на това, което правеше. С бързи движения тя затърси за малкото писмо, сгънато на триъгълник и подпечатано. Имаше няколко такива, тя знаеше — беше видяла Рене да ги слага в кутията, въпреки че мислеше, че най-вероятно са адресирани до семейството му. Едва когато откри това, което търсеше, тя ловко извади един от официалните документи и го пхна под наметалото си, притискайки го с ръка към тялото.

— Ето го — каза тя и извади по-малкото писмо. Внимателно го отвори, така че да не счупи восъчния печат и пъхна вътре малкото си писмо. Върна писмото в чантата и я потупа, преди да се усмихна на моряка:

— Сега мога да бъда спокойна. Благодаря ви от все сърце.

— Бих бил по-удовлетворен, ако беше с целувка — предложи той с надежда в тъмните очи.

— Много добре. — Тя се наведе напред и притисна бързо устни до неговите. През ума ѝ пробяга странно разочарование — това беше просто допир на една уста до друга, нищо повече. Тя почувства ръката му около себе си, почувства, че документът докосва гърдите му. Извърна се с бърз смях и отстъпи няколко крачки.

— Не си отивайте — каза той. — Елате с мен. Зная една таверна, където можем да получим бутилка вино и самостоятелна стая.

— Друг път. Лъомоние ме чака! — тя се отдръпна.

— Ще се върна!

— Ще се моля за това — каза тя и наистина го мислеше. Не ѝ се нравеше мисълта, че той може да пострада от действията ѝ. Вероятно липсата на документа няма да се забележи, или поне не, докато той стигне във Франция, а там ще има много други възможности за бъркане в чантата. Тя го хареса, не беше негова вината, че целувката му не ѝ достави удоволствие. Обърна се и закрачи бързо към къщата.

Не спря, докато не стигна градината в задния двор. Нощта беше паднала и във въздуха плуваше нежна като мъгла влага, заплашвайки отново да се превърне в дъжд. От прозореца на кухнята падаше жълтата, трепкаща светлина от фенера. Сирен спря да извади трофея си и погледна бързо нагоре, питайки се дали са забелязали отсъствието ѝ. Можеше за рискува още няколко кратки минути.

Тя счупи печата и разгъна тежката страница. Зачете, обърната към прозореца.

Вратата откъм кухнята рязко се отвори. Сирен вдигна глава и видя Рене, който пристъпи навън, но не направи опит да скрие документа, който държеше. Завладя я безчувственост и странно чувство на неотвратимост, така че съвсем не беше изненадана, че я откриха.

— Вярвам, че го намираш интересно? — каза тихо той.

— Ти си шпионин. — Гласът ѝ беше безизразен.

— Не съвсем. Да влезем да го обсъдим вътре.

Той потегна ръка да вземе документа от нея, после отстъпи, за да мине тя първа. Тя се движеше замаяна през кухнята и по стълбите, едва забелязвайки Марта, която се обърна да ги изгледа. Премина през дневната и отиде в салона, където спря и зачака в средата на стаята. Рене я заобиколи, отиде до писмената маса и остави писмото там.

— Куриерът не е виновен — каза Сирен рязко оживена.

— Знам. Освен, че е прекалено податлив на чара ти.

— Той не знае, че съм взела писмото. Нали няма да бъде наказан?

— Не виждам смисъл.

— Писмото трябва да бъде на кораба, когато отплува, разбира се.

— Ще го занеса сам след малко, като допълнение.

Тя се обърна, свали наметалото си и го пусна на канапето.

— Това е много... великодушно.

— Вината е моя — първо, че те взех при себе си и второ — че не бях по-бдителен.

— Значи съм освободена от отговорност — като дете, което е направило беля.

Той уморено се усмихна:

— По-скоро като военнопленник, чието първо задължение е да избяга.

— Не биваше така. Можеше да ми се довериш.

— Това е решение, което нямам право да взема сам.

— Не, трябва да отговаряш пред господаря си — каза тя с потъмнели от презрение очи. — Като, си помисля, че през цялото време, което си прекарал на танци с мадам Вудрьой, през цялото време, докато е споделяла с теб, си шпионирал бедната жена.

Той явно не беше разстроен от обвинението.

— Това е риск на кралската служба, риск, който мадам Вудрьой е поела, когато маркизът е приел поста губернатор.

— Предполагам, че няма голяма разлика в това да си лакей на мадам Вудрьой, или на крал Луи.

— За мен има — каза той и гласът му стана твърд. — Луи на Франция управлява лоялността ми като французин — той е мой крал. Той също е човек, около когото се умилкват във Версай, безкрайно зает от хора, чието положение трябва да се уреди, такива, които молят за

услуги, издаване на заповеди и поправка на несправедливости. Той не знае на кого да вярва, не може да каже кой е приятел и кой враг. Това се отнася особено за управлението на такива далечни места като Луизиана. Бяха отправени сериозни обвинения за поведението на маркиз и маркиза де Вудрьой, както и контраобвинения. Те трябва да се изяснят, преди да се гарантира следващото назначение, което може да се окаже най-чувствителната точка в Новия свят.

— Започвам да разбирам. Ти не си изгонен от Франция? Не е имало публичен позор, нито скандал с Ла Помпадур?

— Ла Помпадур е ушите и очите на краля, способна дама, не много опитна в управлението, но прави всичко, което е по силите ѝ, за да помага на Франция, без да изоставя приятелите си.

— Един, от които си ти?

— Имам тази чест.

Сирен отиде до канапето и седна, разпервайки копринената си пола около себе си. Тя с изумление загледа Рене. Гледаше го така, сякаш никога досега не го беше виждала. Имаше нова сила, ново достойнство в поведението му, както и по-голяма твърдост в чертите му. Явно нищо, свързано с него, не беше такова, каквото изглежда.

— Това ли е причината, поради която дойде в Луизиана — в служба на краля?

Той наведе глава.

— И няма друга?

— Ако има, тя е лична.

Да забогатее от фалшивите пари наистина беше лична причина.

— Разбирам. Значи тя се отнася до Бретонови.

Той я погледна остро:

— Защо мислиш така?

— Защо иначе ще ги предадеш?

Рене почувства, че в него се надига възхищение, което съвсем не беше чувството, което трябваше да изпитва в този момент. Бързото ѝ възстановяване от това, което за нея трябваше да е шок бе забележително, подтикът ѝ да запази хората, които ѝ бяха помогнали — също. Разпитът, на който го подлагаше започна обаче да го дразни. Гледаше я и се питаше какво ли ще предприеме тя след откритието си.

Отговорът му не дойде толкова бързо, колкото искаше.

— Необходимо бе да изглежда, че се грижа за интересите на мадам Вудрой, за да спечеля доверието ѝ, както и на нейния човек — Туше.

— И това е единствената причина?

— Трябва ли да има друга?

Тя бавно и с недоверие поклати глава:

— Опита се да ни унищожаш за нещо толкова дребно?

— Това е риск, който сте поели, нарушавайки закона.

— Трябва ли това да оправдае постъпката ти — нарушаването на някакъв глупав закон, който ни обрича на глад и унищожение?

— Няма нужда да се защитавам по този въпрос — каза меко той.

— А по въпроса за фалшивите пари?

Той се почувства като че ли някой силно го беше ударил в диафрагмата. Но не трепна, а само повдигна вежди:

— Фалшиви пари?

— Намерих банкноти в подплатата на сакото ти.

— Моите запаси за всеки случай.

— Ако мислиш така, някой трябва да те е взел за глупак, а аз не мисля, че си такъв. — Липсата на реакция от негова страна беше вбесяваща, но тя го бе опознала достатъчно, за да се заблуди. Изправи се с единствено решително движение. — Няма смисъл да обсъждаме повече. Единственото, което ми остава, е да си отида.

— Да си отидеш? — каза той така, като ли никога не беше чувал тази дума.

Тя вдигна наметалото и го преметна през ръката си, отивайки към вратата.

— Ще оставя нещата, които имам от теб за заместничката ми, но ти се погрижи да нямам нищо, което да облека, освен това, което си ми дал. Ще върна всичко утре сутринта.

— Не ги искам.

— Нито пък аз.

— Не забравяш ли нещо?

— Какво? О, имаш предвид това, с което ме държиш? Но твоето присъствие в Луизиана е тайно, нали? Сигурна съм, че няма да искаш мадам Вудрой, и още по-малко губернаторът, да научат за специалните ти връзки с Луи на Франция. Мислиш ли, че моята заплаха превъзхожда твоите?

Той направи крачка след нея с високо изправено тяло.

— А ако кажа, че те обичам и не искам да те загубя?

— Ако? Казваш ли го или не? Нямам нужда от половинчатости.

Нито пък има значение. Не вярвам, че обичаш нещо друго, освен положението си, могъществото, престижа. Най-голямата ти грижа в този момент, ако трябва да говорим истината, е вероятно какво да кажеш на маркиза за загубата на един от участниците в театралната вечер. Колко жалко! Но не се безпокоя, ти ще измислиш нещо. Кажи му, че съм предала и двама ви.

Сирен отиде до вратата и я отвори, после решително я хлопна след себе си.

Дъждът беше спрял. Тя усети влажния нощен въздух върху лицето си. Хорът на жабите и други малки нощни същества, който бе замлъкнал през зимата, сега се беше възобновил. Звукът не беше силен, какъвто щеше да стане по-късно, но беше сигурен знак за приближаваща пролет.

Тя извървя пътя до корабчето, който само предишния ден ѝ се беше видял толкова дълъг, а сега сякаш изобщо не ѝ отне време. В прозореца светеше и Гастон излезе да я посрещне на поклащания се съд, когато тя прекоси мостчето.

Двамата разговаряха дълги часове, после приготвиха два пакета и ги оставиха до вратата. Останалата част от нощта Сирен прекара, легнала в хамака, приспивана от бавното люлеене на корабчето, привързано към кея; почиваше си, но не може да заспи.

Дневната светлина завари Гастон и Сирен на пирогата, плъзгайки се в мъглата, когато заобикаляха отзад Ню Орлиънс. Те не поеха на север към дивите места, а към Лейк Пончъртрейн. Пиер и Жан не бяха отишли по-далеч от селото на Малкото Краче, което се намираще на север от езерото. Причината за това бяха вълненията сред индианците, каза Гастон, макар че весело ѝ се ухили, изричайки лъжата. Сирен знаеше, че тя е причината и се почувства успокоена.

19.

Приятно беше отново да върши някаква работа, изискваща усилие. Както сковаността, която напускаше мускулите ѝ и те ставаха гъвкави, движеха се свободно, така и парализиращият страх напускаше съзнанието ѝ.

Тя съжаляваше само за някои неща. Не искаше мадам Вудрой и Туше да си помислят, че се е уплашила. Това беше въпрос на гордост, нещо, на което винаги е държала.

Би желала да можеше да каже довиждане на Арман. Не искаше той да мисли, че го е забравила. Беше ѝ скъп и въпреки че сляпото му увлечение по нея, както можеше да се нарече чувството му, нямаше да продължи, тя не искаше да му причини болка.

През нощта си помисли, че можеше да позволи на Рене да говори по-ясно за предполагаемата си любов към нея. Това нямаше да промени нищо, но щеше да ѝ бъде интересно да чуе, то щеше да удовлетвори поне малко суетата ѝ, несъмнено наранена от начина, по който я беше използвал.

Помисли за това как ги беше измамил всички, претрувайки се, че е изгнаник, отчаяно желаеш да се върне във Франция и да си възвърне благоволенieto на краля. Колко лесно му бяха повярвали, може би защото повечето от тях изпитваха същото.

Колко ли още от всичко, което беше говорил не беше истина? Каква част от облика му пред обществото представляваше маска — удобна обвивка за истинската му същност?

Шпионин. Не срещу някакъв враг от народа си, а срещу своята собствена класа, хората, които го приемаха в домовете си, в живота си. Не можеше да се отрече, че режимът на Вудрой е корумпиран, но може би не повече от всеки друг. Губернаторът беше безпристрастен съдия, повече от компетентен държавник с подчертани интереси към управлението на колонии, тъй като беше наблюдавал баща си като губернатор на Нова Франция. Какво беше останалото? Слухове и машинации на алчна за пари съпруга.

Но ако в слуховете имаше истина? Ако положението на Рене не е такова, каквото изглежда? Във Версай можеха да се случат малко неща, които да не бъдат забелязани. Възможно ли беше покушенията върху Рене да имат нещо общо с мисията му?

Греблото на Сирен пропусна един удар. Ако това е вярно, тогава той още е в опасност.

Беше ли наистина? Кралският кораб беше отплувал тази сутрин с пратките в отговор на обвиненията срещу Вудрьой на борда. Рене трябва да беше завършил това, за което е дошъл. Нямаше нужда да бъде нараняван сега.

Освен отмъщение.

Но защо остана в Луизиана, изправен пред тази възможност? Защо той не бе отпътувал с кораба за Франция? Нямаше никакъв смисъл да остана. Независимо от съдържанието на пратката, губернаторът нямаше да му благодари за злоупотребата с гостоприемството му и приятелството му и със сигурност щеше да покаже на Рене вратата, когато това се разбере. Ако вече не се е разбрало.

А може би Рене не осъзнава опасността?

Той не беше глупак. Никой не можеше да знае по-добре от него какво рискува.

От това следваше, че е останал по свое желание. А имаше две възможности за това. Или още не бе завършил разследването си за дейността на губернатора и жена му, или имаше някаква друга цел. Някаква цел, свързана с фалшивите пари.

Луизиана беше корумпирана, но такъв беше и Версай. Един шпионин не можеше да остане напълно незасегнат от нещо толкова разпространено. Можеше ли той? Слънцето се издигна и в лъчите му се прокрадна топлина. Те пробиха през мъглата, превърнаха се в сияние и трептяха с цветовете на дъгата. Най-после стигнаха до езерото, огромно открито пространство, като море на сушата. Водата искреше и танцуваше, повърхността се нарушаваше от безшумни експлозии на диамантен блясък. Въздухът беше свеж и чист, влажен, съживяваш дробовете. От обраслия с дървета бряг се чуваха гласове на птици. Щеше да бъде чудесен ден!

Свободна. Тя беше свободна. Удоволствието от това се плъзгаше като вина във вените на Сирен, издигаше се нагоре, замайваше

сетивата ѝ. И все пак под това се таяха тревога и потиснатост. До този момент бе мислила, че има повече духовни сили да не страда от това, че е напуснала недостоеен човек. Как може вече да ѝ липсва? Как може да тъжи, че никога повече няма да почувства докосването му или да види бавната му усмивка или да се отпусне до него? Не трябваше да мисли за тези неща, лошо беше, че усеща липсата им. Да, лошо беше, но копнежът я пронизваше.

Те оставиха пирогата на отсрещния бряг и преминаха по индианската пътечка до селището на индианците. Не забелязаха нищо, не чуха нищо, но индианците бяха усетили присъствието им. Когато приближиха селището, Пиер и Жан ги чакаха.

Това беше радостно завръщане, с много прегръдки и възклицания. Малкото Краче излезе и ги покани в колибата си да ги почерпи, което за тях бе добре дошло. Седяха на постелките, говореха, смееха се, обсъждаха това, което се бе случило от както не се бяха виждали, докато огънят в средата лениво изпращаше извиващ се стълб дим към отвора на тавана.

Дъщерята на Малкото Краче — Бързата Катеричка — не се виждаше. Сирен попита за нея и научи, че тя е напуснала колибата на майка си и живее в своя. Обстоятелствата не станаха съвсем ясни, тъй като в това време Гастон и Жан започнаха шумна препирня за хазартните дългове на младежа. Индианката млъкна, когато Гастон се обърна с молба към Сирен да го подкрепи, че това е било необходимо, за да влезе в кръговете, където можеше да я държи под око. Баща му направи груби и насмешливи забележки. Спорът, обаче, угасна скоро. Гастон беше наблюдавал Сирен и им я беше върнал, така че бяха доволни от него.

По-късно, докато пиеха черничево вино от дървени чаши и ядяха сладкиш с ядки и мед, заговориха за Рене. Сирен разказа на Бретоновичи точно какво се беше случило. Тя не беше свикнала да крие нищо от тях и не виждаше нужда от тайни.

— Чакай, скъпа, не прибързвай — посъветва я Пиер. — Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

— Защиатаваш ли го след всичко, което направи? — попита удивено тя.

— Не бих го обвинил, без да го изслушам. Не, че мога да му бъда съдия. Не ни е дадено да съдим другите — никой от нас не е толкова

неопетнен. Не е най-важно онова, което правят хората, а причината, поради която го правят.

— Да, като алчност.

— И вярност.

— Искаш да кажеш, че щом Рене има една черта, достойна за възхищение, тя може да е достатъчна причина за всичко останало, което прави?

Пиер поклати глава:

— Това, което казвам е, да изчакаш. Съжалението е лош съветник.

Но нямаха повече време. Един от лостовите на пътеката дотича разтревожен. Приближаваха се двама французи с отряд войници.

Можеха да отидат към гората. Сирен настоя за това; моли ги, убедена, че ако тя не беше с тях, Бретонови веднага щяха да го направят. Загрижеността им ги задържаше и това правеше положението й непоносимо, тъй като тя беше и най-голямата опасност за тях. Тя не се съмняваше, че двамата мъже и военният им ескорт имаха нещо общо с присъствието й тук. Явно беше, че са тръгнали по петите им. Нещо повече, вътре в себе си тя чувстваше, въпреки че не искаше да го признае, че победата й над Рене беше твърде лесна и че й предстои да плаща за непокорството си.

Сирен и Бретонови не влязоха вътре. Старият вожд също излезе с вълненото си червено наметало, с изправен гръб. Един по един дойдоха и останалите индианци, усещайки, че ще се случи нещо важно. Те стояха с мълчаливо търпение в синкаво златистия залез на слънцето, проблясващо тъжно зад дърветата, когато примесеният с дим вечерен въздух започна да се захлажда.

Колоната войници се появи иззад дърветата. Те излязоха точно в откритата част на селището, избелелите им униформи бяха невероятно спретнати, медните им копчета блестяха, а мускетите бяха готови. С двамата мъже начело на колоната с шапки с пера и кадифени дрехи със златни шнулове и с шпаги отстриани, картината беше олицетворение на великолепието и величието на Франция.

Колоната приближи вожда в твърдо и образцово спазване на правилата на протокола. Нито Рене, нито Туше, които бяха начело на колоната, не показаха с нищо, че са забелязали присъствието на някой друг. Когато се размениха необходимите поздравя, Рене извади свитък,

завързан с лента и подпечатан, разви го и го прочете на стария вожд с твърд, ясен глас:

Написано в приповдигнатия официален стил, това беше заповед за арест. Мъжете, известни като Пиер, Жан и Гастон Бретон, заедно с жената Сирен Мари Естел Нолте са бегълци, обвинени в престъпления срещу краля. Те трябваше да бъдат арестувани и отведени в Ню Орлиънс на съд. Стоките, които притежават, трябваше да бъдат конфискувани като доказателства срещу тях. Всеки опит за бягство ще се разглежда като признание във виновност и ще се постъпва съобразно това.

Сложиха на Сирен белезници и от двете ѝ страни застана по един войник. Бретонови бяха оковани от врата до петите и бяха свързани заедно. Рене не взе участие в процедурата, а остана на известно разстояние, консултирайки се с младия командващ офицер относно търсенето на стоките. Сирен си помисли, че той преднамерено остава настрана от тях, но дали от тактичност или презрение — не можеше да каже.

Туше беше този, който се погрижи да бъдат сложени в окови. На лицето на дребния човек личеше злорадо доволство, когато проверяваше белезниците и стягаше връзките, а гласът му, когато ги вкарваше в бараката, определена за през нощта, беше покана за бягство, за да може да има удоволствието да ги застреля.

Удоволствие, което те не му доставиха. Сирен, гледайки покорството на Бретонови и поражението, изписано на лицата им, осъзнаваше с болка, че тя им е докарала това. Ако не беше измъкнала Рене от реката, ако не ѝ беше дошла безумната идея да го използва, за да получи независимост, ако не беше ги накарала да оберат кралския склад, те нямаше сега да са тук. Нямаше значение, че техният начин на живот бе в противоречие с доброто на Франция или, че те се занимаваха с това години преди тя да дойде при тях — тя знаеше, че вината е нейна.

Сигурно имаше някакъв начин да им помогне, някаква хитрост... Трудността беше, че нищо не ѝ хрумваше. Заповедта за арестуването им беше в името на краля, а не на губернатора. Това, и официалният документ в ръцете на Рене, и че войниците явно получаваха заповедите от него, показваше, че той се е разкрил като агент на короната. Щом

той повече не се боеше от разкриване, тогава каква защита можеше да има срещу него?

Отговорът беше — никаква. Абсолютно никаква.

Връщането в Ню Орлиънс стана без произшествия. Поставиха Сирен сама в килия. Беше малка стаичка с ниско и тясно легло, покрита с тънко одеяло, нощно гърне и тесен, висок прозорец. През него тя можеше да чуе хората, които минават по Плейс Роял и звъна на камбаната от съседната църква. Понякога ѝ се струваше, че чува стражите да говорят с Бретонови, но на нея не ѝ беше позволено да говори с тях, нито да изпраща съобщения, или да приема посетители. През по-голямата част от времето никой не ѝ обръщаше внимание. Скоро, обаче, тя разбра, че нейният затвор е привилегирован. Храната беше вкусна. Освен това белезниците ѝ бяха свалени и донесоха вързопа ѝ с дрехи, които беше взела в индианското селище и през по-голяма част от сутрините ѝ донасяха леген със студена вода да се измие.

Беше се надявала, че Рене може да дойде при нея. Той не дойде. Очевидно не чувстваше нужда да се обяснява, нямаше желание да вкуси победата от бързото си възмездие над нея. Тя трябваше да знае, че той нямаше да позволи тя да остане заплаха за него. Щеше да го осъзнае, ако не беше толкова обърквана от откритията, които направи за него.

Тя обмисляше въпроса с подправените банкноти, които той притежаваше и дали това все още може да бъде използвано като щит. Имаше обаче една трудност — тя не знаеше какво е направил той с тях. Другата беше, че не може да използва доказателствата, след като не можеше да го види и да говори с него. Но най-голямата трудност беше, че сега, когато той беше разкрил самоличността си, никой не би повярвал в съществуването на тези банкноти, ако той реши да отрича, че знае нещо за тях! Твърденията ѝ нямаше да изглеждат като нещо повече от бълнуване на човек, който вече чува свистенето на камшика.

Мисълта за наказанието, което я очаква, падението да бъде бичувана и заклеймена, беше ужас, който тя избутваше назад в мислите си. Много повече беше загрижена за съдбата на другите, и особено за Пиер.

Отново и отново думите от заповедта за арестуване се връщаха към нея. „*Мъжете, известни като Пиер, Жан и Гастон Бретон...*“. Какво означаваше това? Тя никога не беше познавала Бретонови под друго име, не беше чула и намек за нещо друго. Не би било изненадващо, след като е избягал от галерите, Пиер да е приел друго име, но тази възможност никога не ѝ беше хрумвала досега. Винаги бе считала, че да си толкова близо до края на света, тук, в Луизиана, е достатъчно, или поне, че Бретонови мислеха така.

Пиер. Него не го чакаше камшик, а бесилка. Това не можеше да се случи, не и на нежния, мъдър Пиер. Съзнанието ѝ отказваше да приеме, че това е възможно. Тя беше свикнала да разчита на него, с чувството, че той винаги ще е там, че сред несигурната лоялност и смяна на съюзници, той ще си остане сигурен. Не, не може да бъде.

Но споменът за думите, които Рене беше писал и които тя не трябваше да види също се върна „...само един начин да се спре незаконната търговия, известна като контрабанда и той е чрез енергични мерки за тези, които са заловени в нея, така че да послужат за пример...“ Те трябваше вероятно да станат този пример.

Тя седеше и гледаше в стената с онемяло тяло и препускащи мисли. И в здрачината на килията кристалните следи на сълзите проблясваха, докато се плъзгаха по лицето ѝ в мъчителна и безмълвна болка.

Следобедът на третия ден от затворничеството, Сирен беше изведена и докарана под стража до Правителствения дом. Тълпата, събрана отпред зашумя, когато тя се появи, подобно на нощта на маскарада. Това обаче не беше събиране на елита на града. Вътре в къщата голямата зала, където гостите на маркиза се събираха за удоволствие, беше станала официално място за събиране на Висшия съвет. То трябваше да удостовери вината или невинността на Сирен и Бретонови. На дълга маса седяха членовете на съвета, включително интендантът Рувилейе, чието задължение беше да председателства съда, един-двама адвокати, лекаря и други важни личности. В центъра на масата в качеството си на Негово Величество, Губернатор на крал Луи в Луизиана, беше маркиз де Вудрой.

Имаше, обаче, нов обвинител от името на короната, който насочваше и ръководеше съда. Това бе Рене Льомоние.

Разпитът на Бретонови вече се бе състоял. Те стояха сами във вериги пред съдийската маса, без някой, който официално да ги представлява, с нищо друго, освен собствените им думи в тяхна защита. От едната страна стояха доказателствата против тях — собствените им стоки в контейнери, ясно обозначени на английски и на тях още висяха етикетите, поставени от чиновниците, когато ги бяха слагали в кралския склад. В по-близкия край на масата беше столът за свидетели, поставен под прав ъгъл на съдийската маса, така, че лицето на разпитвания да може да се вижда от обвиняемите, прокурора и членовете на съда. Той обаче беше празен, като че ли свидетелските показания вече бяха взети. Отстрани, сякаш току-що напуснал свидетелския стол, стоеше Туше.

Сирен беше бутната между Бретонови. Тя залитна към Пиер, преди да успее да възстанови равновесието си и той тремаво посегна да я спре. Оковите му изтракаха. Тя видя ръждивите петна на китките и глезените му, видя загрижеността в очите му и сърцето ѝ заби, а зад очите ѝ болезнено се надигнаха сълзи. Тя отправи на по-възрастния мъж бърза, трепереща усмивка.

— Съжалявам за всичко — прошепна тя.

— Аз не — погледът в очите му беше дълбок и спокоен.

Интендантът леко почука по масата. С лека нотка на раздражение в гласа, той каза:

— Можем ли да продължим?

Сирен погледна мъжете пред себе си. Беше танцувала с много от тях, смяла се беше с тях, със съпругите, с дъщерите им, беше делила хляба с тях на масата на губернатора. Самият губернатор ѝ беше показал най-решително пристрастие. Независимо от това сега я гледаха, като че ли беше непозната. Тя се почувства незначителна по начин, по който не се беше чувствала в килията на затвора. Беше като че ли е престанала да съществува като личност за тези мъже, превръщайки се в проблем, който те трябва да разрешат с възможно най-малко главоболия и най-малко неприятности.

Това я ядоса. Промяната ѝ се отрази добре. Тя изправи рамене.

— Тази жена — каза Рене — е Сирен Нолте. Има причини да се счита, че тя е водач на тази организация за незаконна търговия. Пред вас, господа, имате счетоводна книга, попълнена от собствената ѝ ръка.

Пиер се придвижи напред и веригите му издрънчаха:

— Това обвинение е смехотворно!

Рене не му обърна внимание.

— Била е видяна в активни преговори с капитан Додсуърт, английският капитан на кораба „Полумесец“, както чухме от свидетеля Туше. Нещо повече, тайният план за ограбването на кралските складове с конфискуваните стоки, в който има женско участие, най-вероятно е нейн и тя е била чута да дава команди от лейтенанта, който я е хванал през онази нощ. Моето мнение е, че тя е точно това, което я наричат — лейди — контрабандистка, и като такава трябва да бъде наказана с цялата строгост на закона, за назидание на другите.

Какво прави Рене? От всички присъстващи той най-добре знаеше какво е нейното място и колко успешна е била търговията ѝ с английския капитан. Толкова ли силно беше накърнена гордостта му от начина, по който го бе напуснала, че искаше да я види пропаднала, колкото може по-ниско, за отмъщение? Или играеше по-сложна игра?

— Сирен е с нас само от три години — каза Пиер. — Търговията ни датира много преди това.

Рене направи презрителен жест:

— Може би е истина, че сте търгували по-малко. Но отречете, ако можете, че сте получили най-големите си печалби, откакто тя застана начело на вашите експедиции.

— Тя идваше с нас, да, но не ни е предвождала — повтори упорито Пиер.

Той се опитваше да я запази, Сирен го знаеше. Въпросът кой е водил нямаше значение за Пиер.

— Печалбите ви са по-големи през последните години, нали? Отговорете моля, Жан Бретон.

Жан погледна нещастно. Накрая промълви:

— Да.

— Защото тази жена беше с вас?

— Това може да има известно значение, но...

— Тогавя приемаме, че тя е водачът. Самата тя се е наричала лейди — контрабандистка.

— Само на шега — настоя Пиер. — Отговорността не е нейна!

Те се страхуваха за нея — Пиер и Жан, страхуваха се колко в повече удара на камшика може да получи, страхуваха се, че може да я обесят. Това беше, което искаше Рене. Тя беше доведена пред съда

само по тази причина и никаква друга. Беше сигурна в това, когато той постави следващия въпрос:

— Ако тя не е отговорна за успехите ви напоследък, тогава как ще ги обясните? Има само още една възможност. Кой стои зад вас?

— Няма такъв — каза Пиер.

— Аз мисля, че има. Вярвам, че има някой, който е забелязал инициативата ви и скромните ви печалби и го е използвал. Кажете кой е този човек. Кажете кой ви осигурява със суми за по-сериозни операции!

Те бяха пионки, четиримата — Пиер, Жан, Гастон и тя. Рене очевидно подозираше, че някой с големи политически връзки, най-вероятно мадам маркизата или интендантът осигуряваха фондовете на Бретон. Надяваше се да използва обичта им към Сирен, ако не страха за собствения им живот, за да получи името на този човек от тях и по този начин да може да докаже или опровергае обвиненията против губернатора и жена му. Следователно не Бретонови и Сирен бяха на съд, а маркиз и маркиза де Вудрьой.

Дали губернаторът го осъзнаваше? Трудно беше да се каже. Вудрьой беше ветеран от много политически схватки. Вежливата фасада на лицето му не издаваше нищо. Все пак той знаеше кой е Рене, сигурно беше видял пълномощията му като специален агент на краля. Съвсем не беше глупав човек, въпреки усмивката си и вежливостта.

Но кое имаше значение? Никой не стоеше зад Бретонови — Сирен можеше да заложил живота си на това. Ако не осигуряха на Рене информацията, която търсеше, какво щеше да стане, освен да ги осъдят по обвиненията срещу тях и да изпълнят присъдите?

Пиер също долови смисъла на въпроса, отправен към него, тъй като гласът му беше глух от отчаяние, когато повтори:

— Няма никой.

— Предполагам, че лъжете — произнесе меко Рене. — Помислете внимателно, преди да позволите тези, за които сте загрижен да пострадат заради някой високопоставен човек, който се интересува само как да напълни джобовете си с цената на вашата кръв и пот.

— Няма никой, кълна се в гроба на майка си. — Гласът на Пиер беше толкова нисък, че едва се чуваше.

— Защо не ни вярвате? — извика Жан.

Сирен беше чула достатъчно. Тя вдигна глава с проблясващи очи:

— Той не иска да повярва, защото не това иска да чуе. Говори за други, които използват нашата пот и кръв, но е готов да направи същото, за да постигне, което иска, от което се нуждае за още по-голяма слава!

— Замълчете! — заповяда Рене, а погледът, с който искаше да я накара да се подчини, беше твърд.

— Защо, когато е заложен животът ни? — извика му тя. — Кой сте вие да си мислите, че може да ни използвате така? Предпочитате да лъжесвидетелстваме, за да задоволите интересите си? Знаете ли, че тук наказанието за лъжесвидетелство е смърт?

— Тишина — обади се интендантът, но не високо.

— Осъдени сме, ако кажем истината, осъдени сме и ако излъжем. Изглежда, че това, което се иска е изкупителна жертва. Много добре! Ще ви я дам тогава.

— Сирен, не — възпря я Пиер и очите му се оживиха от мъка, като се обърна към нея. После погледна съдиите си. — Трябва да слушате мен и само мен. Аз не съм просто контрабандист, аз съм също...

Тя не можеше да го остави да говори. Издигна глас, пропит с остър сарказъм, а погледът ѝ блестеше, когато се опитваше да привлече вниманието:

— Чуйте ме добре! Аз съм предводителят на тази отчаяна банда контрабандисти! Аз и никой друг! Няма никакъв мъж зад нас и никаква друга жена!

Чу се изскърцване на стол — интендантът се изправи и се наклони над масата:

— Жена? Кой е говорил за друга жена? Какво знаете за това? Трябва да ни кажете веднага, или ще ви подложим на тест!

Мъченията не се използваха в колонията, поне официално, но заплахата от тях винаги присъстваше в трудните случаи. Сирен чу как Жан безпомощно изпъшка, усети как цветът напуска лицето ѝ, но отказа да се смири.

— Няма друга жена, не ме ли чухте? Говоря за такава, защото е ясно, че...

— Сирен!

Молбата, която чу под командата в гласа на Рене я накара да спре. Тя беше и на лицето му, заедно с гнева и вълнението и още нещо, което тя не разбираше.

— Ясно е — каза Рувилйе, — че скандалното поведение на мадам Вудрьой я прави подозрителна.

Във внезапната тишина вратата на залата се отвори. Чу се шумолене на фуста и бързи, резки стъпки. Сирен се обърна и видя мадам Вудрьой да влиза. Жената държеше главата си толкова високо, че панделките на косата ѝ се развяваха при всяка крачка, а устните ѝ представляваха тясна черта върху бледото лице. Тя не спря, докато не застана пред масата на съда. Вероятно беше случайно, че застана до Сирен, но тя не стори нищо, за да го промени.

— Мадам — каза губернаторът на жена си, — защо дойдохте? Тук не е място за Вас. Можете да ни оставите.

— Мисля, че доброто ми име е застрашено. Искам да го защитя.

— Не е необходимо.

Очите на маркизата се присвиха:

— Ще говоря.

Никой повече не се опита да ѝ противоречи. Мадам Вудрьой видя как интендантът бавно се отпуска на облегалката на стола, обърна глава да хвърли един бърз, почти одобрителен поглед към Сирен, после се обърна към Рене.

— Това, което каза младата жена, е истина. Никога не съм ѝ давала пари, нито на роднините ѝ с цел търговия с враговете на Франция. Аз съм верен поданик на краля си. Законите, приети от министрите му за тази колония може да не са разумни, или да не ми харесват, но би било глупаво от моя страна — жената на губернатора — да ги нарушавам. Аз не съм глупачка.

Мадам Вудрьой се огледа, като че ли очакваше коментар, за да може да го смаже. Когато никой не се намеси, тя продължи:

— Обвиняват ме в много неща. Знам го, но какво ме интересува? Всеки, който си мисли, че високопоставените люде приемат губернаторството на отдалечена колония, живота в нищета, управлявайки крадци и изгнаници като повишение, е слабоумен. Кабинетът е като имение. Трябва да се посрещат големи разходи, за да се управлява както подобава. Но както и имението той се отплаща на тези, които са вложили времето и силите си в него. Ако Луизиана не ни

връщаше достатъчно, на мене и съпруга ми, тогава бихме могли да останем в Париж за удобство. Това не е трудно да се разбере от разумен човек.

— Мадам — започна Рене.

— Не съм свършила! Съпругът ми през цялото време е зает с управлението на тази колония. Мястото губернатор не е безгрижно местенце, уверявам ви. То изисква дълги часове, много усилия и търпение и безкрайно писане на доклади на глупаците в Париж, които очакват от нас да направим чудеса. Ние трябва да пълним кралската хазна, да поддържаме жителите на колонията в безопасност, добре и разумно осигурени, да постигаме мир и разбирателство с диваците около нас, да предотвратяваме навлизането на англичани от изток и испанци от запад и всичко това с минимални средства, отделени от краля и с постоянното вмешателство на хора, които никога не са стъпили извън Франция и не знаят нищо за условията тук. И такива, които не ги е грижа, че не знаят! Тъй като моят съпруг е много ангажиран, на мен остава грижата да не се разпилее собственото ни състояние. Това е единствената ми грижа. Единствената ми връзка с незаконната търговия е била да инвестирам един-два пъти, преди последните неприятности с англичаните. Оттогава аз просто се подчинявам на условията на война, които такива случаи изискват. Това е всичко, което имам да кажа по въпроса.

Рене открито погледна маркизата:

— При цялото ми уважение към вас, мадам, това, което казахте, не може да е така.

Мадам Вудррой се изправи с ледени от гняв очи:

— Обвинявате ме, че не казвам истината?

— Ако греша, моля за хиляди извинения, но имах късмета да чуя вашият агент Туше да се занимава с престъпна търговия от ваше име с капитан Додсуърт на борда на „Полумесец“.

— Никога от мое име!

— Боя се, че беше така, мадам. Също и за хашиш и други такива стоки.

Мадам Вудррой бавно се обърна и полата ѝ величествено се завъртя около обръчите, когато погледът ѝ потърси и намери Туше:

— Червей такъв — извика тя с трептящ от презрение глас. — Как се осмеляваш да действаш без заповеди от мен? Как смееш?

— Но, мадам — обади се Туше с разкривено от страх лице. — Помислих си... че... вие казахте... аз разбрах, че всяка печалба ще бъде добре дошла.

— Не и такава, която вреди на съпруга ми, глупако. Не и такава, получена при неподчинение на най-строгата му заповед. Но къде е печалбата? Не съм видяла нищо от нея! Ако сте вършил такава търговия, то е на своя глава, за своя полза. Това, всъщност, е най-крещящ пример на контрабанда!

— Но мадам, моля ви...

— Контрабандата — повтори маркизата към залата, като се обърна с презрителен жест, — е престъпление, за което предлагам този човек да бъде изправен пред съда.

Мадам Вудрьой се отричаше от Туше. Беше ли наистина той пристъпил правата, които му бяха дадени, както тя твърдеше? Или го жертваха? Сирен не можеше да разбере. Жената на губернатора призна толкова много неща, че нямаше защо да се опасява от последния детайл. Възможно беше истината да се разкрие, когато Туше отиде на съд, ако въобще отидеше. А възможно е и никой никога да не научи.

Туше не изглеждаше обнадежден. Той започна да ругае, когато интендантът неохотно издаде заповед на стражите да го арестуват. Резкият му, уплашен глас отекна в стаята, когато го хванаха и го извлякоха.

След хлопването на вратата отново настъпи тишина. Жената на губернатора направи учтив поклон, после се завъртя и се настани в единия край на залата. Явно беше, че няма намерение да напусне и ще отхвърли всяко такова предложение. Двамата със съпруга ѝ си размениха погледи и губернаторът наведе глава в подобие на поклон.

— Трябва да благодарим на мадам Вудрьой за сътрудничеството ѝ в тази процедура — каза Рене с учтив, макар и леко сух тон, — и за благоволенieto да го направи. Смятам тази точка за приключена и моля да продължим.

Интендантът, към когото той последно се беше обърнал, неспокойно се размърда на стола си, после кимна към Рене.

— Благодаря. — Рене се придвижи между масата на заседателите и затворниците. — Ако мога да получа разрешението на съветниците, може би е време да стана нещо като свидетел, както и обвинител в това необикновено дело. Ще разрешите ли?

— Както желаете — отвърна губернаторът. Нямаше възражения и от другите членове. Очевидно беше от погледите, които си размениха, че са наясно за специалния статус на Рене и никой не искаше да се отбележи, че е затруднявал изпълнението на задълженията му.

Докато гледаше нямата сцена Сирен почувства тръпка на ужас. И преди бе усещала, че Рене може да е опасен, но никога толкова силно, както в този момент. Днес той беше елегантно облечен в сиво кадифе със сребърна украса. Носеше и перука, без която Сирен го беше виждала толкова често напоследък, че с нея той ѝ изглеждаше като непознат. За миг в съзнанието ѝ се мярнаха интимностите, преживяванията, смеха, които беше споделяла с този мъж и това приличаше на сън, който никога няма да придобие реалност.

Рене събра ръце зад гърба си и обгърна всички с преценяващ поглед.

— Първо, както може би добре знаете, аз бях изпратен тук да проверя твърденията за неправилни действия, свързани с пари и управлението на колонията, със специално внимание върху възможността за официално участие в търговията с англичаните, забранена с декрет на колоната. Когато пристигнах в Ню Орлиънс, първата стъпка от мисията ми беше да открия колкото е възможно повече факти за контрабандата, която процъфтяваше — как се върши, от кого, кога и къде, преди да допусна мисълта за участието на повисокопоставени хора. По тази причина реших да поставя под наблюдение дейността на малка групичка, подозирана в контрабанда. Отделих затворниците като типични и започнах наблюдение на корабчето, където живееха и идваха посетителите им. През повечето време плащах на други да го правят, но през тези три месеца се беше случвало и сам да наблюдавам, за да се запозная цялостно с обстановката.

Трудно ѝ беше да допусне, че Рене е участник в такова нечестно занимание, което дойде само да ѝ покаже колко доверчива и лишена от усет е тя — помисли си Сирен. Обяснението му, че е избрал Бретонови като типични, беше твърде дръзко. Нещо в него я подразни, но не можа да определи какво.

— Една нощ, когато дежурих, бях нападнат изотзад, полузашеметен и прободен с нож в гърба. Когато възвърнах

съзнанието си, бях в реката. Сирен Нолте тогава ме спаси от сигурна смърт, не водена от никакви хуманни съображения, а по-скоро привлечено от украшението на сакото, с което бях облечен.

В ъгъла на устата му се появи лека усмивка, когато той погледна към Сирен. Тя го мразеше за нея и за това как умно се измъкна от всякакви задължения за това, че му беше спасила живота. Не трябваше да си помислят, че е неблагодарен, о небеса, не! Но след като беше готов да разкрие такава голяма част от истината, какво още можеше да каже? Би ли споменал, как е станало така, че се е присъединил към Бретонови?

— Положението ми на ранен, живееш на лодката, не можеше да бъде по-добро. Раните ми не бяха сериозни, но аз преувеличавах ефекта от тях, за да остана там. В същото време успях да спечеля доверието на Бретонови и мадмоазел Нолте и имах успех до такава степен, че да ме поканят да участвам в експедицията им.

Още веднъж погледът му потърси нейния, или поне така й се стори. Сирен погледна встрани в прилив на облекчение, което се надигна в нея и наля цвят в бузите й. Мина известно време, преди отново да може да се съсредоточи върху това, което той казваше:

— Доказателствата срещу Бретонови бяха неоспорими. Те не полагаха особени усилия да крият незаконната си търговия. Освен това във Франция беше открита друга информация, засягаща Пиер Бретон. Всъщност Пиер Бретон съвсем не е истинското му име. Той, заедно с брат си и сина на брат си са членове на много по-уважавана, може да се каже — прославена фамилия, добре известна с приноса си за укрепване на Франция в Новия свят.

До Сирен Пиер проговори с груб глас:

— Ако обичате, мосю, спрете! Доброволно признавам престъпленията в контрабанда. Готов съм да кажа каквото пожелаете и да приема пълното наказание, ако ми позволите да ви говоря насаме.

— Ще направите лъжливи самопризнания? Това не се изисква от вас — каза Рене, обърна се и безжалостно продължи. — Пиер Бретон, както го познаваме, е от Нова Франция, където семейството му се е заселило от първите й дни. Тъстът му е бил богат човек, занимавал се е с търговия на кожи и отлично е познавал дивите места. Имал е разрешение за лов с капани, който е извършвал в съдружие с приятеля си — Луи Нолте. Една зима двамата тръгнали да обиколят капаните.

Имали са голям добив на кожи, повече отколкото са мечтали. Но се разразила буря, която продължила четири дни, с бушуващ леден вятър и сняг. Изгубили се и Пиер се върнал от пустошта сам с кожата. Много време минало, но не идвала никаква вест за съдбата на приятеля му. През лятото обаче Нолте се завърнал и обвинил Пиер в кражба и опит за убийство.

През залата премина шепот. Губернаторът съсредоточено погледна Пиер и сякаш разпозна в него срещан преди човек. Доколкото Сирен знаеше, това беше първият път, когато двамата мъже се срещаха лице в лице в Луизиана. Пиер винаги избягваше града и тълпите около Вудррой. Това, че губернаторът може да си го спомни от Нова Франция не беше изненадващо, след като си беше спомнил дядо ѝ и майка ѝ.

В същото време беше трудно да се приемат събитията, които описваше Рене. Пиер и баща ѝ приятели преди толкова много години? Никога до нея не бе достигал и намек за това. Не можеше да повярва, че са го крили от нея, не можеше да разбере защо. Тя обърна глава и видя Пиер да гледа право напред, с бяло като восък лице. Когато Рене заговори отново, прииска ѝ се да му изкрещи да престане да ги измъчва.

— Луи Нолте имал белег от рана на гърдите. Той носел мускета на Пиер, гравирани с фамилия герб, който бил негова гордост. Нолте твърдял, че Пиер го е изоставил при бягството си. На страната на Нолте бил и фактът, че Пиер се е измъкнал от бурята с кожата. Пиер твърдял, че е стрелял при самозащита, че Луи го е нападнал. Но какво друго би могло да се очаква да каже? Не открили друга разумна причина за нападението, освен кожата, а Луи произхождал от семейство, което, макар и да не било толкова влиятелно като на Пиер, било поне толкова уважавано. Признали Пиер за виновен и го изпратили на галерите.

— Но както преживял бурята, Пиер преживял и това най-голямо от всички наказания. След няколко месеца около брега на Санкт Доминик неговият кораб попаднал в буря. Той бил изхвърлен на рифовете и потънал с всички гребци. Освен Пиер. Той изплувал на брега, оставяйки самоличността си на дъното на морето. Обявили го за мъртъв. Новината достигнала до Париж, когато младата му жена, поддържана от Нолте, пристигнала от Новия свят. Скандалът в Нова Франция накарал баща ѝ да изостави интересите си там и да се върне в

родината, вземайки дъщеря си и Нолте. Отправили се първо за Париж — баща ѝ, естествено, трябвало да се покаже във Версай и да предаде почитанията си на краля, въпреки че смятал да се установи като търговец в Хавър. Жената на Пиер, считайки се за вдовица, се омъжила за Луи. Двойката решила да остане в Париж.

Съвпаднаше. И твърде добре. Всичко беше толкова сложно, но Сирен се опитваше да разбере. Нямаше време за спокойно обмисляне.

Рене, крачейки спокойно между масата и затворниците, спря пред Жан. Той го погледна отблизо, въпреки че говореше на всички.

— Пиер е успял да изпрати вест на брат си в Нова Франция. Организирали си среща в Луизиана. Вероятно когато се събрали, Пиер разбрал за повторната женитба на жена си. Не би могъл да я информира, че е жив, без да рискува да се върне на галерите или дори да бъде осъден на смърт за бягство. Може дори да е решил, че е по-добре да остане мъртъв за нея. Станал Пиер Бретон, търговец, и постигнал успехи. Годишите минавали. Тогава един ден Луи Нолте с жена си и дъщеря си отпътува на кораб от Франция. Какво е станало? Как се е случило така, че семейството на Нолте и двамата болни от морска треска са намерили подслон на корабчето на човека, който се опитал да убие Луи и бил преди това женен за мадам Нолте? Какво е направило възможно такава нещца?

Жан отвърна на твърдия поглед на Рене със своя ясен и дори малко насмешлив поглед. Като че ли му оставяше сам да открие истината. Зад него Гастон изглеждаше така застинал, както се чувстваше и Сирен.

— Нека се върнем отново към Франция и да видим дали не можем да открием отговора. Луи Нолте с бил уважаван, но не богат. Той страстно се привързал към удоволствията на парижкия живот — скъпи забави, театъра с неговите актриси и особено възбудата от игралните маси. Парите му се стопили бързо и той скоро преминал на спестяванията на жена си и наследството ѝ от Пиер. Опитал се да заеме от тъста си, но той бил хитър старец — дал на дъщеря си достатъчно да издържа себе си и внучката му, но нито пиастра на Луи. Нолте отишъл при лихвари, което винаги се оказва грешка. За да плати дълговете си, той се заплел в мръсни игри, между които и разпространение на фалшиви пари. Спечелил доверието на младежи от богати семейства от Франция и Европа, които редовно пътували до

Париж като център на света, да придобият опит и маниери. Един от тези младежи, когато разбрал как е измамен, направил опит за самоубийство. Семейството му направило разследване. Машинациите на Нолте започнали да излизат наяве. Боейки се от скандал, по-голям от този в Нова Франция, тъстът му използвал влиянието и парите си, за да изпрати Нолте в изгнание в Луизиана. Когато дъщеря му настояла да придружи съпруга си, той си измил ръцете от цялото семейство.

— Междувременно изминали шестнайсет години. Луизиана, някога владение на Франция на края на света, станала по-преуспяваща с назначаването на маркиз за губернатор. Пратките и писмата се изпращали на всеки шест месеца. Може би мадам Нолте е чула да се говори за мъж, който изглежда досущ като мъртвия ѝ съпруг. Може би Пиер не е могъл да издържи да не ѝ съобщи, че е жив. Вероятно по това време дамата е започнала да подозира, че във версията на Нолте за събитието в Нова Франция липсва част от истината и не е споменала за връзката със съпруга си. А може би възникнали разногласия, по време на които мадам Нолте е научила, че Луи се е опитал да убие Пиер заради нея, заради любовта си към нея и за парите ѝ. Въоръжена с това знание дали тя е накарала съпруга си да отидат при Пиер, когато са пристигнали в Луизиана без пукнат грош и болни? Няма значение. Мадам Нолте умира от треска в ръцете на първия си съпруг. Почти три години минали, достатъчни, за да няма подозрения, и Луи Нолте тихо изчезва в една тъмна нощ. Смятат го за удавен.

— Достатъчно! — извика Пиер отчаяно с напрегнат глас. — Нека Сирен да излезе, а също и Гастон. Вземете мен, но нека те да излязат!

— Защо трябва да сторя това? — попита Рене меко.

— Защото, ако желаете, ще призная убийството на Луи Нолте, както и обвинението в контрабанда. Ще призная, че аз бях този, който ви наръга с нож и ви хвърли в реката. Ще ви кажа всичко, каквото искате да знаете, кълна се! Само нека младите да излязат. Те нямат никаква вина, особено Сирен. Тя идваше с нас, да, но защото нямаше къде другаде да отиде. Нека излезе, моля ви! Нека и двамата да излязат.

20.

Властта, с която беше упълномощен Рене от краля, очевидно беше неограничена. Никой не се опита да му противоречи, когато той прие една част от предложението на Пиер и отказа друга — Сирен ще бъде освободена, Гастон — не. Той нареди Жан и Гастон да бъдат върнати в затвора, и Сирен заедно с тях, за да може да си събере нещата. С това той сложи край на заседанието на Висшия съвет, като освободи чиновника, който водеше протокола и конфискува записките, обявявайки, че съветът всъщност изобщо не е бил в сесия. Той пожела учтиво приятен ден на членовете му, после само с един пазач изведе Пиер.

Заповедите му бяха бързо изпълнени. Преди още Сирен да може да се съвземе след избухването на Пиер, тя беше върната в затвора, после изтикана на Плейс Роял с вързопа дрехи в ръце.

Тя застана объркано там, без да е сигурна къде трябва да отиде и какво да направи. След малко закрачи бавно по посока на корабчето.

Това беше лъжа, тя го знаеше.

Пиер не беше способен на убийство. Може и да е ранил човека, който беше неин баща при самозащита, но не е могъл да планира, както предположи Рене, така хладнокръвно да удави Луи Нолте. Нито пък е могъл да чака като убиец в тъмното да хване Рене неподготвен, да го прободне в гърба и да го хвърли в реката. Това просто не беше възможно.

Тя знаеше, че е невъзможно, защото беше видяла как хвърлиха Рене в реката. Бяха двама, а не един. Тя ясно си спомняше. Начина, по който го носеха, как го залюляха и го изхвърлиха във водата като нещо непотребно; начина, по който се бяха обърнали и отдалечили бързо. Не, това не беше Пиер.

Или беше?

Възможно ли е да са били Пиер и Жан? Имаше нещо страшно познато във фигурите, които си спомняше. И после на корабчето,

когато двамата видяха Рене, Жан се беше прекръстил, като че ли виждаше призрак, а и на Пиер съвсем не му стана приятно.

Но не, не можеше да повярва в това, нямаше да го повярва. Ако те искаха Рене да е мъртъв, какво им попречи да довършат работата, когато беше ранен? Не!

Колкото до баща ѝ, Пиер често беше рязък с него, ядосан, че пропилява парите, които му дава за пиене и хазарт, ядосан, че не прави опит да се устрои сам, придавайки си вид на джентълмен, докато живееше от труда на Пиер и Жан. Защо Пиер му позволяваше да стои? Отначало трябва да е било заради майка ѝ. По-късно, вероятно, заради Сирен, защото тя ѝ беше дъщеря и той се беше привързал към нея.

Сирен се тормозеше от начина на живот на баща си и се опитваше да компенсира недостатъците му, насмешките за покрива над главите им и на недостойна работа като дране на животински кожи, чистене на риба, което се налагаше, за да могат да преживяват. Светотатство беше да се говори или мисли лошо за мъртвец, но по-скоро би повярвала, че баща ѝ е наранил Пиер. Не ѝ беше трудно да си представи машинациите с подправените банкноти. Фалшификация. Най-последно имаше някакъв намек за това, защото Рене я беше използвал с такава готовност и толкова настойчиво. Водило го е отмъщението. Не бе споменал име или връзката си с него, но младият човек, който баща ѝ беше докарал до опит за самоубийство можеше да бъде само брат му. Е, без съмнение беше вече овъзмезден. Без съмнение, банкнотите, които беше намерила в дрехата му, имаха някаква връзка с това. Може би се е канел срещне Луи Нолте и да му ги покаже и после, използвайки правомощията си на кралски агент, да го изправи на съд. Възпрепятстван да стори това, той се беше обърнал към нея.

Баща ѝ и Пиер — и двамата съпрузи на майка ѝ! Не беше за вярване, че за миг не е допуснала, не е чула и намек за тази невероятна история.

Всъщност, губернаторът беше подхвърлил нещо за първия съпруг на майка ѝ. И колко беше се смутил, когато тя изказа предположение, че я бърка с някоя друга. Защо майка ѝ не ѝ е казала? Дали се е срамувала? Или защото е знаела, че Пиер не е мъртъв и е искала да избягва всякакво непредпазливо споменаване за него, което може да породи слухове и въпроси? Или просто не го е знаела, преди

да пристигнат в Луизиана? После, на корабчето, майка ѝ беше толкова болна, толкова бързо умря! Вероятно не е имала време да ѝ обясни.

Пиер можеше да ѝ каже. Миналото не беше предмет на обсъждане в Луизиана. Нещо повече — доколкото познаваше Пиер, Сирен подозираше, че е искал да ѝ спести факта, че майка ѝ е била нарушителка според закона и прелюбодейка в очите на бога.

Той беше такъв. Признанията, които току-що беше направил, явно бяха насочени да запази нея и Гастон. Би освободил и Жан, ако можеше, но не беше възможно, така че се беше опитал да отърве поне тях. По същия начин, тя беше сигурна в това — той тихо е позволил жена му да мисли, че е мъртъв. Сигурно е станало случайно — случайно споменаване за приликата и намек за човека, който е успял да надхитри галерите — и тя си е помислила, че той може да е още жив. Далеч в миналото, когато Луи се е опитал да убие Пиер в Нова Франция по време на снежната буря, същият инстинкт го е накарал да не каже точно какво се е случило. Мислел е сигурно, че Луи е умрял от неговата ръка, а тялото му е изгнило в пустошта, затова не е виждал причина да се опетнява името на Луи с убийство и да се забърква със съдилища за нещо, отдавна вече — уредено. Това беше грешка, за която скъпо беше платил.

Явно природата му беше такава — да жертва щастието и дори живота си за тези, които обича. Тя не вярваше, че той се е опитал да убие Рене, по каквато и да е причина. Не можеше, обаче, да се отрече, че такъв опит имаше, и то два пъти. Възможно беше Пиер и Жан да са присъствали първия път, да са били въввлечени по някакъв начин... Следователно, признавайки престъплението, Пиер се опитваше да защити някой друг. Но кого?

Кого?

Тя внезапно спря на мостчето, което така се люшна, че тя за малко не падна във водата. Отговорът беше толкова прост, как не го бе видяла до сега? Тя примигна намръщено и гняв изпълни гърдите ѝ.

Влезе със застинало лице в корабчето. Захвърли вързопа си долу в каютата, отвори го, извади някои неща, добави други, включително ножа в калъфа му. След по-малко от половин час влезе в пирогата, която беше докарана при корабчето след арестуването им. Вдигна веслото и плъзна лодката по реката.

Нощта я настигна на мили разстояние. Тя спря на брега и похапна от запасите си, без да посмее да запали огън от страх да не я съзре някой. Увивайки се в мечата кожа, тя се сви на дъното на лодката и потъна в сън. Когато сивото облачно утро настъпи, отново пое на път.

Малкото Краче я посрещна на входа на колибата си. Лицето на индианката беше безстрастно, докато гледаше приближаването на Сирен. Може би беше очаквала да покаже изненада, дори радост, че я вижда свободна! Но не стана нищо подобно.

Те си размениха поздравления. За да предотврати поканата в колибата, Сирен произнесе бързо:

— Къде е дъщеря ти, Бързата Катеричка?

— О, — каза Малкото Краче, като с бързото възклицание изразяваше гняв, болка и отвращение, — знаех си, че ще се стигне до това.

— Да. Защо се съгласи?

— Така поиска бащата на дъщеря ми.

Малкото Краче отведе Сирен до колибата на дъщеря си, помоли за позволение да влезе, оставяйки Сирен навън. Бързата Катеричка дълго оглежда Сирен, преди да я пусне да влезе.

В колибата беше мрачно и опушено, но се чувстваше и уханието на прясно дърво от скоро направената постройка. Мебелировката беше мизерна — постелка за спане, няколко тенджери и кошници, едно-две снопчета сушени билки, които висяха от гредите на тавана. Над огнището в средата вреше манджата. На постелката лежеше Луи Нолте.

Беше небръснат и блед, и в зачервените му очи светеше безумен огън, докато гледаше зад нея. Той се изправи, притискайки мечата кожа до гърдите си.

— Как ме намери? — попита той с дрезгав глас.

— Не беше особено трудно.

Той мъчително примига:

— Кой ти каза? Кой още идва?

— Никой. Те мислят, че си мъртъв.

— Добре, добре. Ти винаги си била добро момиче.

Гласът му прозвуча като мазно виене, под което се усещаше лукавост. Сирен настръхна.

— Пиер е в беда заради теб — арестуван е. Трябва да отидеш и да му помогнеш.

— Лудост! Какво те кара да мислиш, че мога!

— Защото зад всичко това стои Льомоние, както вероятно знаеш. Той изруга грубо.

— Мислех, че го държиш далеч.

— Очевидно не достатъчно.

— Аз съм този, който се нуждае от помощ, Сирен, скъпата ми. Той ме търси, за да ме унищожи. Той е злодей, който ме преследва, проследил ме е от Париж. Исква да ме види мъртъв.

— А ти не се ли опита да го убиеш?

Човекът на постелката хвърли остър поглед към Бързата Катеричка, която слушаше с вдигната глава. Той ѝ кимна и момичето излезе от колибата. После се обърна към Сирен:

— Трябваше да спра Льомоние, нали?

— Защо? За теб се предполагаше, че си удавен.

— Това беше умно, нали? Но той нямаше да го повярва. Той ме накара да стоя тук с тези диваци и да се крия като звяр в горите. Не можех да виждам хора, нямах хубава храна, пиене, развлечения. Това беше непоносимо.

Нямаше съмнение, че се смята за ощетен. Сирен погледна към човека, който трябваше да ѝ бъде баща и в нея се надигна отвращение. Той забележимо беше остарял, откакто го бе видяла за последен път. Лицето му беше сбръчкано, а ръцете парализирани, с несъмнени следи от сифилис, резултат от разгулния му живот. Почуди се, че не го беше забелязала преди.

— Страх те е от Рене — каза тя, разпознавайки в себе си жестокост.

— Да, страхувам се! Ти не го познаваш. Той няма да се предаде.

— И затова го прободете в гърба, после изтича при Пиер и Жан за помощ да оправят кашата, която си забъркал.

— Той представляваше опасност за всички ни. Ако беше сложил мен, Пиер и останалите в затвора, какво щеше да стане с теб?

— Другите са в затвора сега — каза тя със студен глас.

Той сви рамене.

— Това не е моя работа.

— Ти доведе Льомоние при тях, като съсипа брат му.

Той отмести поглед от нея:

— Той ли ти го каза? И двамата бяха прекалено горди. Брат му не трябваше да играе, след като не може да си го позволи; не трябваше да е толкова доверчив. Лековерни идиоти са всички те, не достатъчно умни за мен.

— Но достатъчно умни да разпознаят фалшивите пари?

— *Рене*. Когато чух, че е в Ню Орлиънс, знаех защо е дошъл. Банкнотите. Не трябваше да ги използвам. Но имах пълен сандък от тях — човек никога не знае от какво може да има нужда. Майка ти не знаеше. Нямах да дойде с мен, ако знаеше. Такава беше.

— Рене те е проследил в Луизиана по банкнотите, които си разпространил в града.

— Проследи ме след три години. Той няма да се откаже.

Луи Нолте продължаваше. Жан беше уредил той да остане при Малкото Краче. Бил е с тях при пътуването до залива за срещата с Пиер и Жан, това е било причината, поради която индианката не е пуснала Сирен в колибата си. Малкото Краче прекрасно е знаела, имала е прекалено остър език, за да му хареса. Той бе прелъстил дъщеря ѝ Бързата Катеричка с празни и хубави приказки. Това го беше развличало известно време, но скоро беше започнало да му омръзва. Успокоил се, когато Сирен станала любовница на Рене. Надявал се, че Лъомоние ще бъде удовлетворен от това отмъщение и ще си отиде. Но не, той беше проникнал по-дълбоко в обществото на града и все още изпращаше шпиони.

— Значи ти си наел убийци и си ги изпратил отново — попита Сирен — както нае и убиеца, който се промъкна на корабчето, когато той лежеше ранен.

— Ти провали това. Защо го направи? Просто исках да те отстраня от пътя, докато другите го убият.

Нима беше той? Тя докосна с пръсти синината, която още стоеше на бузата ѝ. Не беше сигурна на какво е способен, ако застане на пътя му. Във всеки случай, това нямаше повече значение.

— Слушай ме. Пиер, Жан и Гастон са задържани в затвора, но всъщност ти си това, което иска Рене. Той има властта да ги освободи и вероятно ще го направи, ако ти се предадеш.

— Да се предам! — Той я погледна, като че ли я мислеше за луда.

— Дължиш това на Пиер, на всички.

— Не им дължа нищо!

— Ти обвини Пиер преди толкова години в Нова Франция, ти го изпрати на галерите, взе кожата му, жена му. Сега Рене преследва всички нас заради това, което си сторил на брат му и Пиер още веднъж поема вината за престъпленията ти, за да запази мен. Ако си човек, ще направиш това, което трябва.

— За глупак ли ме вземаш? Какво ме интересува съдбата на Пиер?

— Те знаят, че е избягал от галерите. Ще го обесят! А теб най-много да върнат във Франция, за да те съдят за фалшификация.

— Да, и да бъда обесен или изпратен в Бастилията, което само по себе си е вече смъртна присъда.

— Ще позволиш Пиер да умре вместо теб?

— А ти какво мислиш!

— Не, не и след всичко, което той направи. Ако не искаш да се предадеш, ще трябва аз да кажа на Рене къде си в момента.

— Собствената ми дъщеря? — извика той с разширени очи.

Тя стоеше и се вираше във воднистите му очи и това, което беше започнала да подозира, слушайки изложението на Рене пред съда, се превърна в сигурност.

— Точно там е работата — изрече бавно тя. — Аз не съм твоя дъщеря.

— Какви са тези глупости? Разбира се, че си!

— Официално — може би! Но аз знаех, че си се оженил за майка ми едва месец, преди да се родя. Мислех, че това е принудено отиване до олтара, както става с много други, че аз съм причината ти и майка ми да не сте щастливи. Но не е било това, нали? Колко време мина, преди тя да започне да подозира какво си направил?

Лицето му се изкриви в усмивка:

— Не много, но тя не беше войнствена като теб. Тя обвиняваше себе си, мислеше, че трябва да е направила нещо, което да ме е накарало да я обикна толкова, че да се опитам да убия Пиер.

— Целта са били богатството на дядо ми и кожата.

— Колко малко познаваш мъжете, или любовта, ако мислиш така — въпреки, че и те имаха значение, да, имаха значение. Но майка ти е мъртва. И ако Льомоние не се върне в Париж скоро, и той ще бъде мъртъв. Дядо ти — това свидливо копеле, няма да живее вечно. Чудя

се какво ще стане с имението му, ако ти загинеш в дивите места, жертва на диваците или поредните безредици сред чоктау? И ако аз се появя в Ню Орлиънс от дъното на реката като по чудо жив?

Той не беше нормален, може би се дължеше на сифилиса? А може би то бе ставало постепенно, без никой да забележи... Беше толкова тихо, че Сирен можеше да чуе въздишките на вятъра в клоните на дърветата, говора в съседната колиба и отдалечения лай на кучета.

Луи се размърда неспокойно. Тя трябваше да каже нещо.

— Ти би бил наследникът, предполагам, тъй като всички те считат за последният ми роднина, но аз нямам намерение да умирам.

— Нима, скъпа? Нима? Ти си толкова твърдоглава и така лекомислено влетя тук сама, а животът е толкова несигурен...

Тя го видя да изважда дълъг нож изпод мечата кожа, видя острието от полирана стомана в неясната светлина на колибата и не почувства нито страх, нито гняв, нито изненада, нищо, освен студено презрение. Тя посегна за ножа в калъфа, който висеше на кръста ѝ, скрит в гънките на полата. Дръжката беше стабилна, придаваше на оръжието уверена тежест в ръката ѝ, когато насочи проблясващото острие към Нолте.

— Прав си — каза тя. — Аз съм войнствена.

Той се засмя, като стана от леглото, обут само в панталон.

— Може би, но не като мъж.

— Така ли мислиш? — тя се отдръпна от него, за да си освободи място и погледът ѝ обходи препятствията, които трябваше да преодолее, премери разстоянието до вратата, както я бяха учили Пиер и Гастон в уроците, които считаха за достатъчни, за да обезкуражи досадниците.

— Аз съм по-висок, по-тежък и имам по-дълги ръце.

— Ти се опита веднъж да убиеш Пиер и три пъти — да ликвидираш Рене, а те все още са живи. Очаквам, че и с мен ще е така.

Той се хвърли към нея, а ножът му описа сребърна дъга към корема ѝ. Тя отскочи и усети полъха от плъзването на острието. Във вените ѝ се разля пламенна радост. Тя нямаше силата на Гастон, но беше подвижна и хитра:

— Остаряваш — подразни го тя. — И не си здрав.

— Трябваше да те премахна от пътя си още преди години. — Той направи лъжлива атака, после се извъртя и се хвърли към нея.

Тя отскочи гъвкаво, оставяйки огъня помежду им и лукаво го изгледа. Когато той понечи да го заобиколи, тя замахна с крак, обут в груб мокасин и ритна пепелта, изпращайки горещи въглени и дим в лицето му. Той вдигна свободната си ръка с вик. Тя продължи настъплението си, замахвайки с ножа. Той отстъпи, но ножът ѝ се плъзна по плътта му, оставяйки след себе си горещо червено ручейче.

— Ти, малка кучко — изпъшка той и се хвърли към нея с див поглед.

Тогава можеше да го довърши. Беше въпрос само на една крачка встрани, шмугване под неговото острие и той сам щеше да се натъкне на нейното. Но тя беше права. Той беше луд и болен. Каквото и да беше сторил в миналото, или пък е възнамерявал да стори, не тя щеше да бъде неговият палач.

Тя отстъпи, измъквайки се към постелката от мечата кожа. Грабна я с лявата си ръка, завъртайки я около ръката си. Осъзнаваше, че се подлага на голяма опасност, когато загуби желанието си да го убие, когато пожела само да го обезоръжи и да го изпрати пред губернатора и съвета да обясни кой е и какво е направил.

Луи Нолте се беше надявал, че ще я победи със сила и бързина. Но не можа да го направи. Болката, която тя беше предизвикала, беше толкова унижителна, а изплъзването ѝ — такова разочарование, че той изостави напереността си и се съсредоточи да ѝ покаже, че може да я победи. Той стана хитър и с това — смъртно опасен.

Сирен отстъпи пред него с плавни движения и напрегнат поглед. Два пъти отклони проблясващото острие на ножа му с мечата кожа. Два пъти избегна капаните, които той ѝ заложи — ъгълът на колибата и поддържащото рамо за чайника над огъня. Тежестта на кожата я уморяваше и я заболя ръката. Единият край се смъкна на пръстения под, тя го настъпи и се спъна.

Нолте скочи върху нея. Тя бързо метна мечата кожа като мрежа и омота с нея главата и ръцете му. Наведе се бързо, протегна напред левия си крак и го спъна. Той залитна напред. Тя се изви, опитвайки се да избегне тежестта на тялото му при падането. Той обаче успя да я хване и след миг се намериха с него на твърдия под.

Въздухът ѝ излезе с тежък стон, когато достигна твърдата, мръсна земя. От рамото и хълбока ѝ струеше болка, както и от коленете, на които падна. Тя се опита да се измъкне от него. С ругатни

и като пъшкеше, той се вкопчи в тялото ѝ, после отметна мечата кожа от главата си и я хвърли в огъня. Вдишвайки острата миризма на изгоряло, Сирен се бореше с човека, когото някога беше мислила за свой баща. Той вдигна ръката, в която държеше ножа, а тя хвана китката му с лявата си ръка. Зъбите му бяха оголени в зла гримаса. На челото му изби пот, потичайки по веждите. Ръката ѝ започна да трепери от усилието да държи ножа далеч от себе си.

Малкото Краче беше някъде зад колибата. Индианката щеше да ѝ се притече на помощ, ако има нужда. Щеше ли наистина? Във всеки случай на Сирен не ѝ беше останал дъх, не можеше да извика.

Тя се дърпаше напред-назад с отчаяно замъглено съзнание, опитвайки се да отстрани Нолте от себе си. Не можеше да го отмести. Кракът ѝ закачи горящата мечка кожа. Тя я захвана с мокарина си и обръщайки се още веднъж, я дръпна върху тях.

Почувства горещината през полата си, когато платът се запали. Нолте дрезгаво извика и отскочи. Сирен го бутна и изплъзля, когато той се сгромоляса назад. Тя скочи на крака, без да изпуска Нолте от поглед.

Нолте се опита да се изправи, после отново падна на мръсния под. Ножът се изплъзна от ръката му, а той с ръце върху краката си изпъшка:

— Сирен... помогни. Помогни ми.

Тя се поизправи, като внимателно го наблюдаваше. Хватката ѝ около ножа се стегна. Мечката кожа лежеше на тлееща купчина до него.

— Един въглен изгори крака ми. — Той се сви в спазъм. — Махни го, махни го!

Тя направи една крачка.

— Бързо, моля те.

Не му вярваше, но това недоверие се бе появило отскоро, а той с години беше част от живота ѝ. Тя държеше ножа си готов, но пристъпи още по-близо и коленичи до него.

Очите му се присвиха. Той прибра крака си, като в същото време посегна като нападаща змия за ножа си. Зад тях вратата на колибата се отвори и в светлината Сирен видя острието на ножа му, когато той го вдигна, готов да я разпори, да я изкорми с удара си.

Това беше клопка. Тя беше готова. Започна нападението, прицелвайки се в сърцето.

— Не!

Мъчителният вик дойде откъм вратата. Чу се пърхаш звук като от крило на гълъб, последван от глух удар. Нолте падна с вик на изненада и разперени ръце. От гърдите му, точно под ключицата, стърчеше дръжката на нож.

Острието на Сирен срещна само въздух. Тя се съвзе и се обърна.

На прага на колибата стоеше най-възрастният Бретон. Зад него се виждаха Рене, заедно с Жан и Гастон.

— Пиер — прошепна тя, после добави думата, която неканена изникна в съзнанието ѝ. — Татко!

Лицето му се сгърчи. Той пристъпи в колибата, после направи още една крачка. Сирен се изправи, тръгна към него, после в нерешителност спря. Потърси лицето на човека, който беше истинският ѝ баща и видя как в хубавите му сини очи бавно се надигат сълзи.

— Татко — прошепна отново.

Той разтвори ръце. Тя изтича в прегръдката им, притисна се силно в нежната им утеха, в силната им, твърда принадлежност.

Една седмица, след като Туше беше осъден на галерите, Рене дойде да направи предложението си.

Той беше официално облечен, с перука. Сребърните токи на обувките му блестяха, а в ръката си държеше шапка с бяло перо. Изглеждаше не на място в каютата на корабчето, като диамант в купчина смет. Не че Сирен считаше каютата си за мръсна, но великолепието му беше изключително, твърдо напомнящо за непреодолимата разлика между тях.

Тя приготвяше вечерята — месеше сухари, които щяха да ядат заедно с яхнията от катерица, която вреше на огъня. Пиер беше отвън на предната палуба и дялкаше дървени лъжици. Жан и Гастон бяха отишли да зложат въдиците си, за да попълнят запасите, след като решиха, че дните им на контрабандисти са свършили, поне за известно време.

Сирен стоеше пред масата с бухналото тесто в ръцете, когато Рене влезе. Тя го гледа, докато очите ѝ започнаха да горят, после наведе глава и продължи работата си. Сухарите се намериха бързо в тавата.

— Как си, Сирен? — попита той. Тя беше отслабнала, лицето ѝ беше станала по-ъгловато. Той ѝ беше причинил страдания и от тази мисъл почувства болка.

— Добре съм. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Нещо в гласа му я накара да побърза да заговори:

— Радвам се, че дойде. Мислех да ти пиша, за да ти кажа колко съм благодарна... ние сме благодарни за прошката.

— Това е нищо. Надявам се, че няма последствия за приятелите на баща ти?

— Не. Мисля, че те вярват, че ако Бретонови са освободени за направена услуга, то не Пиер е платил.

Гласът ѝ беше преднамерено неутрален, което беше по-показателно, помисли Рене, от най-горчивото отхвърляне.

— Съжалявам.

Тя сви рамене, без да го погледне.

— Открих, че Пиер — хитрата, стара лисица, не ми казва много повече, отколкото щях сам да открива, ако имах време, освен, разбира се, къде се крие Нолте.

По устните ѝ пробяга усмивка:

— Не съм изненадана.

— Не.

Тя се чувства неудобно от това, че е застанал пред нея толкова официално.

— Тук, до огъня има стол, ако искаш да седнеш.

— Не, докато ти стоиш.

— Нямам нищо против, наистина.

Той ѝ се усмихна:

— Аз имам.

Тя довърши сухарите и изчисти ръцете си като ги търкаше една в друга, докато тестото стана на топчета и падна от тях, после ги изплакна в купа с вода. Сложи малко мазнина върху сухарите, затвори капака и отнесе тавата до огъня. Разбърка въглените, остави тежката затворена тава в горещата пепел и добави въглени и отгоре. После опита яхнията, разбърквайки гъстия сос с богат аромат на лук, чесън и пипер. Ставаше хубава, месото беше вкусно и крехко. Върна се при масата и започна да я разчиства.

— Може ли да оставиш това за момент? — каза Рене. — Бих искал да поговорим.

— Мисля, че това правим.

Тя взе мокър парцал, за да събере пръснатото брашно. Не искаше да погледне Рене, страхуваше се от това, което може да види. Какво ли щеше да иска той? Говореше толкова сериозно и в същото време интимно. Ако беше дошъл да иска тя отново да му стане любовница, не знаеше какво може да направи.

Той дълбоко пое дъх:

— Много добре. Ти знаеше, нали, че никога не си била в опасност, никой от вас, когато бяхте изправени пред съвета, че аз никога не бих могъл, нямаше да навредя на теб и на твоите близки?

— Може да го знам сега. Тогава не го знаех, никой от нас не го знаеше.

— Съжалявам повече, отколкото мога да изразя, че трябваше да минете през това изпитание, но имах работа. Важно беше да се знае какво щяха да направят и кажат Вудрьой, когато се срещнат с вината на Туше.

— И сега си удовлетворен?

— Определено. Без съмнение, има злоупотреби в администрацията, но те не са до степен на измяна и не може да се каже, че ако се подмени, ще стане по-добре. Сега, когато Туше е изпратен зад греблото на галерите, в бъдеще тези злоупотреби значително ще намалют.

— Тогава, предполагам, че ходът ти е бил успешен?

— Не и ако загубя теб с това.

— Не можеш да ме загубиш — каза тя равно, когато кафявите ѝ очи се сблъскаха с неговите. — В смисъла, в който говориш, аз никога не съм била твоя.

— Може и да е така — няма да споря. Просто се опитвам да кажа, че искам да си с мен завинаги. Искам да станеш моя жена.

— Това е най-обидното... твоя какво?

Поне я беше извадил от проклетото ѝ спокойствие. Той се почувства по-добре, когато тя показа поне малко вълнение, след като собственото му сърце блъскаше в гърдите.

— Искам да станеш моя жена. Говорих с баща ти. Той знае, че съм втори син с известни перспективи за бъдещето, освен приходите

от земята, дадена от баща ми, но се надявам кралят да ми осигури владение тук, в Луизиана, в отплата за службата ми към него. Бих искал ти да я споделиш с мен, да ми помогнеш да построим нещо ново тук, в Новия свят. Това, за което ти веднъж спомена — да имаш парче земя. Баща ти и останалите винаги ще са добре дошли там. Ако се съгласиш, ще прекарам целия си живот в компенсация...

— Не.

— Знам, че нямаш причина да ми вярваш като на съпруг. Това беше идея на краля — да ми създаде репутация на женкар — хитрост, която да подсили предполагаемия ми позор и да ме направи по-привлекателен за жената на губернатора. Това го и забавляваше, мисля, да ме превърне в бохем за доброто на Франция, след като толкова много хора го обвиняват в същото в нейна вреда. Но кълна ти се — това не е в природата ми — гарантирам, че ще ти бъда верен.

Тя хвърли парцала, който държеше, и се обърна към него:

— Гаранциите ти, както и репутацията ти не ме интересуват. Не искам компенсации от теб.

— Знам, че имаш право да си огорчена, но никога не съм имал намерение да ти навреда. Просто исках да се погрижа за теб. Исках...

— Моля те! — извика тя с дрезгав глас и ръце, скрити в полите. — Мога да се грижа за себе си. Не ми дължиш нищо. Каквото е направено — направено е. Свърши това, за което си дошъл — брат ти е отмъстен и задълженията ти са изпълнени. Най-доброто за теб ще е да се върнеш във Франция и да забравиш за случилото се.

— Това ли е намерението ти? Да забравиш?

Тя се обърна и го погледна с потъмнели, но нараняващи очи:

— Колкото е възможно по-скоро.

Той искаше да я вземе в ръцете си, да я разтърси или да я целува, докато загуби сили и остане без дъх, ако не от друго, поне от липса на въздух. Гордо вдигнатата ѝ глава предотврати това, както и собствената му вина. Беше направил достатъчно, за да нарани гордостта, която беше част от нея. Дори и да можеше да я принуди да се съгласи, не би го направил.

— Тогава — каза той, навеждайки глава в поклон, — оставям те.

Сирен не го видя как излиза. Не можеше да го види от сълзите, които замъглиха очите ѝ.

Бретонови и Сирен вечеряха, когато дойде бележката от губернатора. Маркизът молеше за възможност да поговори с мадмоазел Сирен по важен въпрос. Дали би имал честта тя да го посети, колкото е възможно по-скоро, за предпочитане до един час?

Това беше равносилно на заповед. Тя не беше сигурна дали губернаторът няма да изпрати военен ескорт, ако не пристигне в определеното време. Изобщо не стоеше въпросът дали да отиде. Тя беше причина за значително безпокойство за губернатора и жена му и ако можеше да го поправи по някакъв начин, би го направила, дори и с бързия отклик на молбата му.

Маркиз де Вудрой беше в кабинета си. Жена му развличаше приятелите си в салона, но излезе да посрещне Сирен с изключителна сърдечност, преди да я покани при губернатора.

— Съпругът ми желае да разговаря с вас насаме, мадмоазел. Вярвам, че внимателно ще обмислите това, за което ще ви помоли. — Лицето на жената на губернатора беше замислено.

— С готовност, но мога ли да знам какво е?

— Той сам ще ви каже, но повярвайте ми, че не приема нещата несериозно.

— Да — каза Сирен, по заинтригувана от всякога и не особено доверчива към усмивката на другата жена.

Нямаше време за повече. Мадам Вудрой стигна до кабинета и с натисна дръжката. Провря глава в кабинета, обяви, че Сирен е дошла и бързо съучастническо намигане се върна в салона.

Сирен пристъпи вътре. Маркизът остави книгата, които преглеждаше и излезе напред да се поклони над ръката ѝ. Два фотьойла стояха пред камината и той я заведе до единия, после се настани елегантно в другия. Извади кутийката си с енфие, взе една щипка, после я затвори и се възползва от кърпичката си.

— Много мило, че дойдохте с такава готовност. Не бих ви повикал по този начин, но въпросът не търпи отлагане.

— Моля, не се безпокойте. Как мога да ви услужа?

— Има много начини, мадмоазел — каза с усмивка той. — Спомняте ли си за пиесата ни?

— Да, разбира се.

— Никой не може да играе ролята на напусната любовница по-добре от вас — бяхте освободена от затвора за това, не се съмнявам.

Но репетициите трябва да започнат веднага, за да не загубим това, което вече сме постигнали.

Нима беше толкова неотложно? Сирен скри изненада си, доколкото може, макар че в гласа ѝ прозвуча известна рязкост, когато каза:

— Тази вечер?

— За жалост, не — каза губернаторът, навеждайки очи в размисъл. — Един от главните герои събира багажа си да ни напусне.

Подозираше, че губернаторът се шегува за нейна сметка. Беше сигурна, че е видяла искрици смях, потиснат моментално в очите му.

— Кой може да е той?

— Лъомоние. По незнайни причини реши, че вече не му харесва хубавата ни Луизиана. Чу се, че кралският кораб е спрял в Белиз за няколко дни за замяна на неизправната мачта, което е забелязано едва надолу по реката. За щастие, станало е, преди да навлязат в залива. Лъомоние има намерение да отпътува до Белиз, за да се качи на кораба и да отпътува за Франция. Не трябва да му се позволи да го направи.

— Заради пиесата?

— Тя е много забавна, ще се съгласите, нали? Пък и се нуждаем от всички колонисти, които можем да привлечем тук. До днес следобед Лъомоние кроеше планове да стане земевладелец, да започне износ на индиго и восък за свещи, да се установи като човек със състояние и отговорности, на когото може да се разчита за доброто на обществото ни. Сега си заминава. Питам се — защо? И как може да бъде убеден да остане? Вие, мадмоазел, сте отговорът.

— Аз? Това е абсурд.

— Така ли? Можете ли да отречете, че ако се бяхте съгласили да се омъжите за него, той щеше да остане тук и да направи това, което казах?

— Как вие...

— Не питайте как. Ще го отречете ли?

Маркизът беше внушителен мъж. Той го криеше зад вида си на елегантна самоувереност, но това не намаляваше впечатлението.

— Не — каза кратко тя, — но той няма истинско желание нито да се ожени за мен, нито да остане тук.

— Той ви помоли, нали?

— Ами... да.

— Защо не се съгласихте?

— Защото той не иска...

— Глупости! Защото не се чувствате достойна или по-скоро се боите, че той ви мисли за недостойна, но ви е помолил, въпреки това. С други думи — от гордост.

— Не искам да се ожени за мен по задължение или от съжаление!

— Малко са мъжете, които се чувстват задължени да се свържат завинаги с любовниците си. Би трябвало да паднете в прегръдките му с доволен вик и сладки целувки.

— Защото той е човек с... положение, който ми оказва честта да спаси репутацията ми? Имате странна представа за това, какво може да направи един брак щастлив!

Той вдигна рамене.

— О, щастието — това е друг въпрос. Бракът е съюз, който носи добро на много повече хора, които случайно могат да се окажат и съпрузите.

— Значи, според вас, трябва да се омъжа за него за доброто на пиесата и на колонията?

Той грациозно кимна:

— С една дума — да.

— Губите си времето — каза тя с триумф в гласа. — Той няма да ме помоли отново.

— Страхувам се, че може би сте права. Но вярвам, че би ви изслушал, ако вие го помолите.

На лицето ѝ изби горещина. Тя не ѝ обърна внимание.

— Дори сега, когато си събира багажа за Франция? Защо трябва да го направи?

— Защото ви обича.

— О, моля ви, това не е честен аргумент.

— Но е верен. Никога не съм виждал човек, толкова разкъсан между диктата на сърцето си и задълженията си към краля. Това го доведе до отчаяни действия да докаже бързо лоялността на моята съпруга и моята.

— Вие знаехте ли какво прави?

— Не. Само подозирах.

— И му позволихте да продължи?

Той махна с ръка:

— Не можех да го спра. Във всеки случай и двамата с Льомоние знаехме, че тези неща се решават не по заслуги, а по влияние. Това е жалка система, дори упадъчна, но работи по този начин. Като представител на краля, съм горд да управлявам в негово име, влагайки всичките си сили. Това е по-добре отколкото да бъдеш подмазвач в двора, и да се бориш да уловиш всеки поглед на краля.

Тя рязко се върна към думите на губернатора, които успяха да стигнат до съзнанието ѝ.

— Това, което чувства Рене към мен, не е любов. Ако изобщо има нещо, то е страст.

— Силно чувство, като другите.

— Не такава, на което може да се основава един брак.

— Той би бил жалък без него. Но ако не искате да се омъжите, боя се, че трябва да приемете последствията.

— Последствия? — Гласът ѝ беше остър, тъй като тя почувства, че най-после са стигнали да същността.

— Боя се, че Льомоние е малко безскрупулен.

— Какво означава това?

— Когато е тръгнал от Франция, той е взел със себе си една-две празни бланки, подписани от краля, в случай че му потрябват. Много удобен инструмент са тези кралски пълномощия. Те позволяват на приносителя да вземе човека, чисто име е вписано там, и да го държи затворен неограничено.

Тя се вгледа в него, неспособна да повярва на думите му.

— Искате да кажете, че Рене...

— Така разбрах.

— Той не може!

— Може. Подписът на краля прави задължително за този, който е на власт, включително аз, да му се подчини и да му окаже необходимата помощ за осигуряване на посочения човек.

Тя дълго стоя, вгледана в него:

— Защо ми го казвате? Ако е истина, защо просто не ме арестувате?

Губернаторът прехапа устни:

— Защото сте красива жена и ви харесвам, но и защото Льомоние ще използва тези бланки, за да ви отведе оттук, а вие имате

нужда от Луизиана толкова, колкото и той. Мисля, че ако все пак решите да се омъжите, можете да отидете и да му го кажете и да останете и двамата.

Тя се изправи.

— Ще отида при него, добре, и много е възможно той да остане в Луизиана, но не и както си мислите. Когато свърша, той може да се нуждае от земя, но за да бъде погребан в нея!

Мислите ѝ препускаха, докато тя крачеше бързо към квартирата на Рене. Какво вероломство — да иска да я отведе от Луизиана по такъв начин! Това беше невероятно, непостижимо. Кога смяташе да изпрати войниците за нея? Посред нощ? Най-вероятно не би ѝ дал време да се сбогува, да се приготви — това би било съвсем в негов стил. И къде ще я заведе? В замъка на баща си? И после? Щеше ли тя да остане затворена през остатъка на живота си, освен, когато той ѝ позволи свобода? Дали щеше да я посещава, за да се развлича или ще я остави да увяхва забравена и самотна? Ще умре, но няма да се подчини на такъв живот.

Не! Ще го убие.

Марта пусна Сирен, като плъзна бърз поглед по пламналото ѝ лице и се върна в кухнята. Рене я посрещна в салона, изправен пред камината с ръце зад гърба. В очите му блуждаха неспокойни сенки, докато я наблюдаваше очаквателно.

— Идвам от губернатора — каза тя без предисловия.

— Вярвам, че си прекарала добре.

— О, моля, престани с тези любезности — изсъска язвително тя.
— Чух една невероятна история и идвам за обяснение.

— История?

— За едно кралско пълномощие.

— О! И какво?

Очите ѝ просветнаха, когато се приближи към него.

— Истина ли е?

— И ако е истина?

— Би било — каза замислено тя — най-долната презряна измама, за която съм чувала в живота си.

— Защото искам да си с мен?

— Призна го! — извика тя. — Не мога да повярвам. Мислех, че може да е лъжа, някаква история, която да ме накара да дойда тук. Трябваше да се досетя, че това е съвсем в твоя стил. Снобска тактика, която използваш, за да получиш желаното! Мили боже, има ли нещо, което не би направил?

— Помолих те да се омъжиш за мен и ти отказа — произнесе мрачно той.

— Това не ти дава право да ме отведеш против волята ми!

— Не се нуждаю от такова право. Имам властта на краля.

— Която използваш за собствено отмъщение!

Вълна от гняв се надигна под бронзовата му кожа.

— Не още, но притисни ме и мога да го направя!

— Не още, наистина! Защо тогава ме направи своя любовница?

— Защото се нуждаех от теб повече, отколкото от слава. Защото се страхувах да те изпусна от погледа си, за да не направиш нещо безумно, което да ме принуди да позволя да бъдеш изпратена на стълба за бичуване, въпреки че щях да чувствам всеки удар по собственото си сърце. Защото те обичам повече, отколкото е възможно да се помисли или изрече; над задължения и справедливост и гордост на класата, над службата на краля и кулите на бащината къща, и дори над хладната, сияеща слава на самата Франция. — Гласът му омекна. — Аз съм свързан с теб, и ти — с мен. Защо иначе сме се родили? Защо иначе съдбата те изпрати тук и ме доведе и мен? Защо иначе спаси живота ми, ако не, за да ми позволиш да те обичам?

Когато той млъкна, тя въздъхна. Не бе усетила, че досега е съдържала дъха си. Преглътна и навлажни устните си. Гласът ѝ беше нисък, когато каза:

— Няма да бъда отведена насила във Франция.

Гневът го заля, а заедно с него и отчаянието. Той не можеше да направи нищо повече, да каже нищо повече. Беше ѝ позволил да надникне в душата му, а тя сякаш не се интересуваше от нищо. Той се извърна от нея и приближи писмената маса. Взе купчината листа, които лежах там и ги скъса. Обърна се с питащ поглед към нея, направи няколко крачки и сложи хартията в отворената ѝ длан.

— Ето! Свободна си! Свободна от мен, свободна да останеш тук, в тази непроходима джунгла, ако това е, което искаш. Върви. Иди си веднага! Преди да съм променил решението си.

Свободна. Предполагаше, че е така, но никога не се беше чувствала по-малко свободна. Имаше връзки на сърцето поздрави от всякаква забрана, от стените на всеки затвор. Любовта и грижата на Пиер и Жан и Гастон към нея я задържаха при тях от страх да не им причини безпокойство. Дните и нощите, радостите и болката, които беше делила с Рене Льомоние я притегляха към него също толкова силно, може би дори още по-сигурно.

Странно. Тя мислеше, че не може да се осланя на него, да му се довери и все пак зависеше от него, вярваше, че ще използва правомощията си, за да я задържи при себе си.

Само защото беше толкова сигурна, че ще го направи, тя се беше осмелила да го предизвика, да иска да знае защо той я желае.

Беше отишла твърде далеч. Беше се увлякла, преструвайки се, че се съмнява в него, дотолкова, че пропусна да приеме любовта му, когато ѝ беше предложена. Искаше да чуе повече, да получи някакво доказателство, така че да може да намери думите, да усети момента, за да му признае, че тя също го обича.

Доказателството беше в ръката ѝ. Моментът беше този.

След миг щеше да бъде вече късно.

Тя вдигна глава и произнесе тихо:

— Остани с мен.

Той бавно се обърна.

— Какво?

— Остани с мен — повтори тя, а в златото на очите ѝ проблясваха сълзи. — Обичам те. Ще умра, ако се върнеш във Франция без мен. Не отивай. Остани с тук.

— О! В името на бога, да, моя Сирен.

Той се озова при нея само с една крачка. Обви я с ръце и я завъртя така, че наметалото ѝ се развя над писмената маса, помитайки от нея листите. Тя обви ръце около него и пръстите ѝ сами се разтвориха и пуснаха късчетата хартия, които до преди миг стискаха здраво. Те се посипаха по пода като листенца на цвете и останаха да лежат долу.

На едно от късчетата на документа за пълномощие, които Сирен беше изпуснала, мястото за името стоеше празно. На друга бланка с наклонен почерк с черно мастило беше написано нейното име.

Завъртайки се със Сирен в ръцете, Рене закачи листа и той полетя към огъня. За миг стана кафяв, избухна в пламъци с тиха експлозия и изчезна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.